

Giới thiệu Tiểu Công Chúa Đáng Yêu

Tiểu Công Chúa Đáng Yêu truyện ngôn tình của tác giả Enti Ell rất thành công trong việc xây dựng hình tượng nhân vật mang lại cho người đọc một chút cảm giác mới lạ, tò mò.

Nhân vật chính là Nguyễn Thanh Nguyên- một tiểu công chúa của tập đoàn nổi tiếng Đại Nguyên bề ngoài nhìn dễ thương, dễ gần nhưng nội tâm bên trong rất mạnh mẽ có điều luôn giấu kín.

Kẻ luôn đối đầu với cô là Trần Đại Phong- hẳn là đại công tử của tập đoàn Trần Thị, hai người xảy ra những cuộc cạnh tranh trên thương trường nhưng không ngờ lại nảy sinh tình cảm với nhau..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nó Nguyễn Thanh Nguyên

tiểu công chúa của tập đoàn Đại Nguyên (nhà nó toàn cháu trai mình nó là cháu gái đấy). Tính tình dễ thương, đáng yêu và rất thích oánh nhau vì vậy rất giỏi võ. Có 1 bộ óc cực kì thông minh, lém lỉnh, ngoại hình.....(^).Ở nó ẩn chứa 1 bí mật cả nó cũng không biết.

Hắn Trần Đại Phong - đại công tử của tập đoàn Trần Thị

(cháu trai độc nhất của Trần Thiên Sơn ông trùm tài chính). Học lực hơn nó 1 tí ...tương lai gánh vác tập đoàn Trần Thị mà _tội nhi

- tiểu công chúa, tiểu công chúa _ông nó vẫy tay gọi nó vào nhà.

Hiện nó đang chơi cùng con lucky_chó lông xù _ngoài vườn.

-dạ,ông gọi con chi không ông ??_ nó lon ton chạy tới chỗ ông đang ngồi

Ông cóc yêu 1 cái vào đầu nó

-không có việc là không được gọi tiểu công chúa hử?

-ui! đâu có đâu ông. Hi hi _nó nhe hàm răng trắng như bắp non của nó ra

-ngồi xuống đi ông có chuyện muốn nói với con_ ông kéo nó xuống chiếc ghế bên cạnh

-mấy hôm trước vào Nam ký hợp đồng, ông gặp lại người bạn thời kháng chiến. Ông ấy giờ cũng ăn nên làm ra lắm, à tập đoàn Trần Thị con biết chứ? _ông nhìn vào mắt nó chờ đợi câu trả lời.

-dạ biết, cái tập đoàn đó cũng ngang ngửa nhà mình mà.

Chỉ chờ có thế ông nó lại tiếp tục

-ờ, ông ấy là chủ tịch tập đoàn ấy đấy. Nhớ hồi còn kháng chiến, 2 ông là bạn thân trong cùng tiểu đội_ ông nó ngừng 1 tí_ ông có hứa với ông ấy sau này hòa bình có con cái sẽ cho chúng lấy nhau.Nhưng sau giải phóng ông ở lại miền Bắc xây dựng lại, còn ông ấy thì tiếp tục vào giải phóng miền nam.

Lúc này nó không thể nhịn cười được nữa

-hix, hi hi _con hiểu rồi để con kể tiếp cho_ nó lém lỉnh nhìn ông

-sau đó 2 người mất liên lạc, sinh con sinh cháu nhưng không biết ở đâu để chúng lấy nhau, nên.....đành để mấy chú, mấy cô ba con lấy người khác để....." KHÔNG BỊ TIẾT HẬU" phải không ông _nói đến đây nó cười như đười ươi

-con bé này_ ông cóc nó _làm mặt nghiêm nghị hẳn..

Thấy rõ mùi không hay nó thôi không cười nữa.

nó với tay lấy ly nước cam trên bàn, tu 1 hơi

- vậy thì sao hả ông??

-bên ông ấy, con ông ý cũng đã có gia đình cả_ ông nó thờ dài

- hi hi, vậy thì tốt chứ sao ông, coi như mình không thất hứa với người ta_ nó bỏ tiếp 2 miếng quít vào mồm.

- may là bên ấy có 1 đứa cháu trai, hiền cũng bằng tuổi con đấy.

thấy nó không trả lời ông đưa tay lấy 2 miếng dưa hấu đang chặn miệng nó ra

- thì sao ạ_ giọng nó ỉu xiều_ đồ ăn tới miệng mà còn hix hix_ nó nghĩ thầm

-nên bọn ta quyết định cho cháu 2 nhà giữ hôn ước ngày xưa_ ông nói ời đây thì nhìn nó thăm dò

-HẢ HẢ HẢ

2 trái mận lẩn long lóc xuống sàn nhà miệng nó há hốc, mắt mở hết cỡ nhìn ông nó. Sét đánh ngang tai nó

sau 1 hồi ấp úng nó lấy lại được bình tĩnh

-con mới 17 thôi mà ông, với lại con cũng không muốn lấy chồng trước khi con 25 đâu ông ơi

giọng nó như nài nỉ, tay cứ lắc lắc tay ông nó

- không được_ ông nó dứt khoát

-ông đã hứa với người ta thì không được nuốt lời_ ông nhe giọng xuống

- hix hix ông không thương con, ông ghét con, nên bắt con lấy chồng sớm nè, hix hix_ nó sụt sùi, 2 mắt đỏ như muốn khóc.

- ờ thì....._ ông nó lúng túng. Nhìn cau l yêu khóc sao không đau lòng cho được.

-không được là không được_ ông nó dằn nghiêm nghị hơi, không thì mắc mưu đứa cháu ma lanh

biết sử dụng chiêu mếu không có tác dụng nó thôi không khóc nữa

cái đầu đầy IQ của nó hoạt động hết công suất. À há 1 ý tưởng lóe lên trong đầu. Nó ngồi sát ông nó hơn và bắt đầu cái giọng ngọt như mía lùi. Nhìn thấy đứa cháu "yêu quái" có thái độ kì lạ ông cũng nổi hết cả da gà

-ông này.....(nó ngân dài từng chữ_ nguy hiểm đến nơi rồi), chắc ông quên rồi hay sao ấy, nhà mình đâu phải mình con là cháu gái đâu, còn 2 chị Nguyệt Đoan, Nguyệt Hương mà phải không ông

nó nháy mắt tinh quái

ông nó chột khựng lại trước lời nói của cô cháu gái

- nhưng mà bọn nó là cháu ngoại sao có thể được hả con

-ông này KÌ GHÊ NHA, cháu nào không là cháu của ông, nội ngoại như nhau

nó giận, giãy nảy

-nhưng nó không mạng họ Nguyễn cháu à

ông nó nhẹ nhàng khuyên rằng cháu

-với lại nghe nói thằng cháu nhà kia là đứa được lắm đấy

ông nháy mắt mong làm chuyển ý nó

- ông này cô lỗ sĩ quá đi à ,thời đại gì rồi mà còn phân biệt kiểu đó, nam nữ bình đẳng bình quyền rồi , con của con gái hay con trai mình đều là cháu mình cả.....bla bla bla.....

nó nói 1 hơi không biết mệt biết là không thắng được cái miệng "dẻo như nếp" của nó. Ông cười cầu hòa

- thôi ông đầu hàng, nhưng bên kia chỉ có 1 đứa cháu trai thôi. không lẽ cho nó lấy cả ba ah

-xì, không dám đâu, cháu mà chịu " làm lễ" hử_ nó khinh khỉnh trả lời mà không biết mình bị hố

- vậy không lẽ cắt nó ra làm ba mỗi đứa 1 miếng hừ

ông bật cười trước lời nói ngây ngô của nó

-uh thì. ah thì kêu anh ta chọn ai trong 3 đứa thì chọn.Nó cười thầm trong bụng vì cái ý nghĩ quá thông minh của mình.....

Biết thế nào cũng vậy mà_ nhưng ông vẫn ra điều kiện

-cuối tuần này con về Sài Gòn với ông , lên thăm nhà ấy

Ông hóp 1 tí trà_ một nãy giờ đối phó với nó

-dạ? không được đâu ông 1 tuần nữa khai giảng rồi, sao đi được ông ơi_ nó chu mỏ lên cãi lại

-năm nay con sẽ học trên ấy luôn, tất nhiên cùng 2 cô kia nữa

Khẽ đặt tách trà xuống bàn. Giọng ông nó đều đều làm nó choán toàn tập

-HẢ?_ nó tròn cả hai con mắt

-hix hix con học đây quen rồi mà ông với lại lên đó lạ nước lạ cái lờ con bị người ta bắt nạt thì sao, cháu ông ông không thương_ nó sụt sùi (tập 2 đấy)

- thôi đi cô nương tui biết rõ cô quá cô không bắt nạt người ta thì thôi ai dám bắt nạt cô

Ông lém lỉnh trả lời nó làm nó thút thít to hơn (quê quá mà)

Thấy cái điệu không hay ông nó quyết định tung đòn chí mạng

-đi hay để tui kêu người ta rút con luôn khỏi lựa với chọn

Nó giật bắn người như vừa có luồng điện 1000KW chạy qua người, đành ngưng ngược mắt cá sấu lại . nó cười cầu hòa

-đi thì đi chứ ông nì

Nó cố nấn ra nụ cười tươi nhất có thể, nhưng mặt vẫn méo xệch

Xong chuyện. ông tỏ vẻ mệt mỏi lon ton chạy vào phòng nghỉ bỏ lại nó 1 mình với cục tức to đùng (ông nì nhí nhảnh)

Ngu gì ở lại , lát mắt lờm nó nữa thì mệt_ ông nghĩ thầm cười thích thú sau khi đã oan tọa bình an trong phòng yêu dấu

Ngồi ngoài vườn với con lucky mà mặt nó ai nhìn cũng phải sợ, ai thấy cũng phải né... sợ trúng miến chai

-Á Á.....Á.....

Nó hét to để xoa dịu cơn tức trong lòng. Hên là vườn nhà nó super rộng chứ không thì nó thành..... con điên vừa trốn sở thú ý quên bệnh viện tâm thần ra ấy chứ. Không biết giải bày cùng ai , nó lòi để yêu ra ngắm nghía cái danh sách tù binh để sử tử. Nạn nhân đầu tiên không ai khác là anh hai nó_ Huy đang ngồi trong phòng làm việc thấy em gái sao không bắt máy được

-gì vậy nhóc, ai bị em chọc vào nhà thương nữa hả?_ anh chọc quê nó nữa rồi, thêm dầu vào lửa

-Á.....

Tiếng nó rõ dài và đủ to để banh luôn cái loa để yêu cầu anh nó. Mặc kệ để yêu ra sao, an toàn là trên hết, anh quần bé để ra xa tận chục mét. Sau khi nghe đồng tĩnh có phần yên ắng, ông ta lom khom rụt rè lại lum đưa đế lên tai bé xinh sắp bị hành hạ

-hix hix hix .....

- gì vậy bé út câu anh

Dù biết quá rõ mấy trò quái quỷ của nó nhưng ông vẫn thấy lo

-anh à

-anh nhe nè

-ông ăn hiếp em, hix hix

-hả,chuyện lạ

Ông anh ngạc nhiên

-ông bắt em lấy chồng

-HẢ_tiếng hét làm náo động cả phòng làm việc

-gi vậy nhóc , thật không đó, anh không rảnh để đùa đâu

-em không đùa, thật đấy. mà anh hai này, em biết anh thương em nhất nhà mà _ giọng nó ngọt ngào

-uh

-vậy... anh xin ông dùm em đi

-ờ thì

-xin anh đó _ nó nài nỉ

Ông xưa nay làm gì cũng có nguyên nhân cả. tốt nhất đừng động vào không mang họa sát thân. Trên đời tự hại mình trời tru đất diệt mà. Thui xin lỗi em gái anh muốn sống _ ông nó nghĩ thầm

-em này, lấy chồng tốt cho em đó

- hả

Không lẽ..ông ta hôm nay thông minh đột xuất à _ nó suy nghĩ

-thôi anh phải làm việc rồi, bye nhóc thương nhóc nhiều.

-anh khoan ...khoan

Anh nó cúp máy Mặt nó giờ như cái banh bao chiều những nước,

Giờ mà gọi cho ba mẹ thì chắc chẳng giúp được gì mà con cười ha hả ấy chứ. Chán quá _ nó than thở

Thế là cái tính phá làng phá xóm của nó trở dậy. bé để cứ tí tít liên tục... này thì anh họ , em họ , bạn bè thân bằng quyến thuộc ,già trẻ lớn bé nó đều không tha.1/1000 cơ hội cũng phải thử. Nhưng tay trắng vẫn hoàn trắng tay., nhà này ai cũng sợ ông nó cả

Tối đến không ai bảo ai đều lục đục mua quà bánh về nhà nó _ đồ ngọt. ban đầu nó không quan tâm cứ đưa mắt liếc qua liếc lại , ghét không thèm nói chuyện luôn cho biết đấy. hết động viên lại đồ ngọt. Lúc thì “công chúa dễ thương” lúc thì “ Thanh Nguyên xinh đẹp đáng yêu” kèm thêm đồng bánh trái chè cháo cao như núi. ... Nó không siêu mới lạ. cái tính háu ăn trời dấy, nó mặc kệ tất cả, lao vào ăn ăn và ăn

-----

giới thiệu 1 tí

Nó 1 đứa con gái thực thụ, có thể nói sở hữu 1 nét đẹp trời ban “ hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh”. Nhưng người phụ lòng trời rồi đẹp mà không biết hướng . lúc nào cũng quần tây dài áo thun rộng thêm cái nón lười trai luôn trên đầu làm tôn thêm vẻ ngỗ ngáo của nó. Mà cũng chả trách nó được anh ruột anh họ em họ đều là trai mà, từ nhỏ bị lời xềnh xệch theo mấy anh bạn bi đánh nhau...thây vì may vá, nhảy dây đá cầu. Nhưng vậy mà ai ai cũng thương nó cả, mấy má nó thương nó còn hơn con ruột của mình nữa _ làm nỡ anh đôi lúc cũng phải ghen tị(à nó gọi dì nó là má còn người sinh ra nó là mẹ).

Tiền đây nói luôn về 2 nhân vật Nguyệt Đoan,Nguyệt Hương nhé. Họ đều là con của má tư nó (con thứ 3 của ông nội ý). Hai người ấy là chị em sinh đôi cùng tuổi với nó chỉ hơn nó vài tháng. Hồi xưa má tư không chịu nghe lời ông bà nên bỏ đi theo ba của hai chị nó. Sau ngày sinh hai chị nó người ấy ngày càng tệ bặt với má , ông ta cứ đánh đập, chửi mắng tức nước vỡ bờ, má tư bỏ nhà ra đi dẫn theo 2 con về nhà cha mẹ mình. Ông nó không chấp nhận má tư lần 2 chị nó nhưng sau cũng siêu lòng vì trong nhà mỗi người nói 1 ít, còn nó thì lúc nào cũng leo dẹo theo sau nói nỳ nói nọ _ có chị ai không thích nhất là nó. Ông chấp nhận cho ở lại nhưng vẫn không mấy thiện cảm với 2 cô cháu “từ trời rơi xuống “kia cho lắm. nó những tưởng sẽ có chị chơi cùng nhưng đâu ngờ... tuy 2 chị không tỏ ý ghét nhưng cũng ít chơi với nó. Nó lại tiếp tục leo dẹo theo mấy ông anh phá làng phá xóm. Nó không trách 2 chị ấy vì nó biết chị nó ngại lại mặc cảm với ông nên lúc nào nó cũng cười mở vui vẻ với các chị _ dễ thương wa nhi

Những ngày sau đó trôi qua nhanh chóng, thấp thoáng cũng đã đến thứ bảy. hôm nay nó chính thức xa gia đình thương yêu để đến đất Sài Gòn sa hoa tráng lệ

Sân bay 7h 30’ sáng.

-con đi mạnh khỏe nhá, tiểu công chúa của má _ má 2 nó sụt sùi ôm nó cứng ngắt

-nhớ gọi thường xuyên về cho má nghe con_má 3

-giữ gìn sức khỏe nhé bé yêu_má 5

-nhóc_mý anh nó cũng góp vui nì

-nghe nói Sài Gòn nhiều cô đẹp lắm nhá, có quen ai nhớ giới thiệu cho bọn anh vài em nhá._ các anh vuốt mũi nó

-á gan nhá, em mét mí chị dâu tương lai đấy nhá

Nó lúi điện thoại ra bầm bầm nhưng đã bị mí anh giật lấy

-hì hì anh chỉ giỡn thôi mà em cứ như thật, bọn anh hiền lành vậy, có ai làm gì đâu nè, phải không nhóc_anh xoa đầu nó

-hơ hơ,còn ai trồng khoai đất này, nhớ đấy em mà biết các anh làm gì có lỗi với mý chị là các anh mềm xương.

Nó giờ nắm tay đe dọa

-con quý giờ này còn giỡn

-úi, đồ bạo lực ***** ăn hiếp phụ nữ, ta báo công an bắt mị bi giờ

Nó la oai oái vì vừa ăn trọn cái hút vào lưng đau điếng

-con nhỏ nì, mị thành phụ nữ hồi nào vậy hả....._ cô bạn chọc nó

-ta đây “phận liễu yếu đào tơ” sinh ra đã vậy.khà khà._ nó cười nham nhở

-thui đi tụi mày ở đó cạnh khốe nhau, mày đi mạnh khỏe, nhớ gọi điện về cho bọn tao thường xuyên, không tao giết nhá con kia

Nó bị bọn bạn đe dọa, chấp tay lên lạy từng đứa , làm mặt ngây thơ, sợ sệt

-dạ con bít rùi thưa mý chị mý anh, em đi em chóng về có ở luôn đâu mà... làm thấy ớn

-mày biết vậy tốt, tao chỉ sợ mày mê “giai” quá quên bạn quên bè luôn._cả bọn nó nói chuyện rôm rã lo chơi như đám quý.

.....

-lên đó nhớ ăn uống đầy đủ, không được bỏ bữa, không quậy phá, chăm chỉ học hành nghe con_mẹ nó vuốt tóc con gái.

-mẹ nì cả mấy má mấy anh nữa làm như con sắp đi lấy chồng hem về không bằng. con sẽ nhanh chóng về với mọi người, thương mọi người lắm_ nó ôm hôn chụt chụt từng người

Một góc khác

-2 con đi đường cẩn thận, lên đó nhớ ngoan nghe lời người ta nghe chưa con_má tư nó đặt hành lý của 2 đứa con sinh đôi xuống, dặn dò kĩ lưỡng

-dạ thưa mẹ_2 chị nó nhẹ nhàng ôm hôn từ biệt mẹ

Chuyến bay S-37 bay từ Hà Nội đến Hồ Chí Minh sẽ khởi hành sau 15 phút nữa. Quý khách nhanh chóng đến cổng soát vé...._tiếng loa phát thanh vang lên

-đi thôi con_ông giục nó

-dạ, bi bi mấy má mấy ba mấy anh con sẽ thường xuyên gọi về thương mọi người.

-Ê, COI CHỪNG.BỊCH_ do mãi nói quay đầu lại nói chuyện nó không nhìn trước mặt

-Á HU HU..... lỗ đầu con rùi ông nội ơi. Hu hu hu_đầu nó u cục to tướng. nhưng nó đã bước vào khu cách biệt nên mọi người chỉ biết đứng nhìn sột sa.

Bóng bốn ông cháu khuất dần cùng cái vẫy tay và giọng nói lãnh lút của nó

Sài Gòn đô thị lớn nhất nhì , trung tâm kinh tế chính trị quan trọng của cả nước. Khác với Hà Nội trắng lợt với 4 sắc màu giao mùa, Sài Gòn chỉ vụn vụn 2 tiết trời thay đổi. tháng 9, bầu trời khoáng trên mình một màu xanh vô tận điểm xuyến vài gợn mây lẩn tẩn thông thả trôi,trái ngược với cảnh tấp nập người qua lại trên mỗi nẻo đường trong cuộc sống mưu sinh.

Sân bay Tân Sơn Nhất

Một người đàn ông đã đứng tuổi theo sau là 2 cô cháu gái xinh xắn và 1 cậu con trai bước ra từ cổng sân bay

-ông có phải là ông Nguyễn_ 1 người đàn ông lịch sự hỏi

-vâng là tôi

- tôi là người của Trần Thị nhân lệnh ra đón ngài và các tiểu thư về nhà ông Trần

-vâng cảm ơn lắm chú vất vả quá _ông nó cười đôn hậu

-đây là việc của chúng tôi. Mời ngài và tiểu thư ra xe, hành lý đã được đưa ra trước rồi ạ.

-đi thôi cháu_ ông lay nó

Nó đang mãi mê ngắm nhìn xung quanh

-à,dạ_ nó lon ton chạy theo ông, 2 chị nó cùng bước theo sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Trên xe

-con nhìn gì mà kĩ vậy, tiểu công chúa_ ông nó thắc mắc về hành động kì lạ của nó

-Sài Gòn nhìn lạ quá ông nhi không giống với Hà Nội gì cả_ nó trả lời mà mắt không rời khỏi được ô cửa xe

-cháu làm quen dần đi mỗi miền 1 khác _ ông xoa đầu nó

Nó cũng đã biết đến Sài Gòn qua nhiều phương tiện thông tin nhưng vẫn làm nó đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nhưng với nó Hà Nội là number one.

Chiếc xe rẽ vào khu biệt thự. Nhìn sơ cũng biết đây là nơi ở của những người có tiền có quyền. Xe dừng trước một biệt thự có kiến trúc nửa cổ kính nửa hiện đại pha chút đông tây. Cánh cửa mở tự động. Bãi cỏ rộng trải dài, cùng vô số loài hoa đua nhau khoe sắc được trồng tỉ mỉ hai bên sân. Nhắc mới nhớ nhà nó cũng có 1 vườn hoa như thế này nhưng đã đi vào lịch sử... nhờ lần nổi điên của nó tuần trước_ chiến tích của nó và lucky _hiện tại đang cho tu sửa

Trước cổng một người đàn ông với gương mặt phúc hậu đang đứng chờ. Ông nó nhanh chóng xuống xe bắt tay bắt chân ôm nhau, vỗ vai như những chàng trai thường làm. Nó đoán chắc đây là ông Thiên Sơn trong câu chuyện cổ tích “hải hùng” nó nghe. Hiện nó đang tại bãi đỗ xe để khuôn vác đồ đạc vào nhà. Tất nhiên bác tài không đồng ý, nhưng nhìn đống đồ như núi của bọn nó đem theo ai cũng phải sợ, lúc lấy đồ tại sân bay may mắn là có xe đẩy ra hộ nhưng cũng đã thử sức với mấy cái vali. trả tiền vượt trong lượng cũng mệt nghỉ. Theo trí nhớ của nó thì nó có ít nhất 5,6 cái vali cỡ lớn. Nhớ tối hôm trước khi đi mý má nó cứ lún cuốn lúc bỏ vào khi lại lôi ra_ đồ nó chất đầy 2 phòng lớn_ mý má nó không có con gái nhưng lại thích shopping nên thấy bộ nào xinh xinh đều mua về bắt nó thử hết. Hên trước lúc đi nó đã giấu đi 1 ít chứ không cộp sượng sống chứ chả chơi_ thêm cả chục cái của 2 cô chị nữa

Nó lẻch mãi đám hành lý đến gần chỗ ông nó đang 8888,hai chị nó đã có mặt kể bên.

-ông ơi cái này để đâu_ nó thờ dốt

-cháu cứ mang lên phòng ở tầng một ấy, ba phòng có cửa xanh ấy_ông Sơn đưa tay chỉ lên 3 phòng bọn nó sẽ ở

-dạ_ nó đáp, tu luôn ly nước vừa cướp được từ ông nó

-mà cô bé này là..... để tôi đoán xem? _ ông Sơn cau mày nhìn bộ dạng quần áo nó xốc xếch

-ông đoán sao_ ông nó cầm tay nó giật lại tách trà

- Là người làm theo giúp tiểu thư nhà ông à

Bốn ông cháu nhà nó ngạc nhiên cực độ 8 con mắt nhìn chăm chăm ông Sơn

- ha ha ha ha ha_ ông phá lên cười sặc sụa

- vậy không phải à?_ ông Sơn hơi què

- uh, nó là... Á_ ông nhìn xuống cái chân yêu râu đang bị cô cháu gái hành hạ

- dạ thưa bác, cháu mang đồ lên phòng nhá_ nó cười hiền lành vô số tội

- à, 2 chị chọn phòng đi

- ông nè cứ coi như cháu là “osin” của hai chị ấy đi, nếu họ thích thì cũng chọn cháu thôi phải không ông_ nó thì thào vào tai ông nó kèm thêm cái nháy mắt tinh nghịch rồi lon ton chạy lên phòng

- ông này, nó là NGUYỄN THANH NGUYỄN tôi thương nó như cháu mình vậy, ông nhớ để mắt đến nó nhá_ ông nó nhấn mạnh tên nó để ông Sơn tình ý nhận ra nhưng

- ông cứ yên tâm, tôi sẽ xem chúng nó như con cháu trong nhà_ ông Sơn trấn an ông bạn, tưởng ông bạn đang lo cho cuộc sống sắp tới của cháu ông

- uh, uh_ biết kế hoạch phá sản ông cũng âm ừ cho qua chuyện. nhìn theo nó đang hí hoáy với đám hành lý nặng nề ông cũng đau lòng. Ông biết nó nghĩ gì, thật sự ông không muốn nó lấy chồng sớm, ông mong nó luôn ở bên ông lúc tuổi già nhưng thật là ít khi giữ một thiên thần như nó cho riêng mình. Vợ ông Sơn mất cũng hơn 10 năm nay, gia đình chỉ có 1 cậu con trai, vợ chồng cậu ấy luôn đầu tắt mặt tối ở công ty. Ở nhà chỉ còn lại 2 ông cháu nếu có con “vết” nhà ông thì... bảo đảm ai bên nó đều vui vẻ. Ông thì con cháu nhiều cũng không sợ cô đơn. Nhưng giờ nó lại nảy ra cái trò này. Hi vậy cháu ông chọn nó hay không là số của ông nhá, không nó lại về với tôi_ ông nó cười một mình với cái ý nghĩ đen tối trong đầu

- ông nghĩ gì mà cười một mình vậy_ ông Sơn thắc mắc

- không, không có gì đâu_ ông vỗ vào vai ông bạn già.

Lê lếch cuối cùng cũng đến nơi_ một muốn xỉu luôn_ nó nghĩ thầm. nó chọn được căn phòng đầu tiên. Căn phòng với tông màu chủ đạo là xanh non với đầy đủ các vật trang trí đáng yêu. Tivi máy tính..., cửa sổ nhìn ra khu vườn hoa trước cổng mà hồi vào nó đã kịp để ý, lại nằm cùng hướng mặt trời nên luôn nhận được lượng nhiệt đầy đủ_ TUYỆT không gì bằng

Sắp xếp đồ đạc gọn gàng nó lon ton chạy xuống chỗ hai ông đang nói chuyện vui vẻ

- ông ơi_ nó lay tay ông nó

- gì vậy cháu Nguyễn_ ông Sơn mỉm cười nhìn nó

- dạ... nó đưa tay lên gãi đầu_ hiền hời nào vậy cà

- con dọn dẹp xong rồi con muốn... đi thăm quan xung quanh nhà được không ông

- uh, cháu cứ tự nhiên từ nay đây cũng là nhà của cháu mà.

- vâng, con không phiền hai ông nói chuyện nữa.

- công chúa này, xem thì xem chứ đừng phá sập nhà người ta nghe chưa_ ông trêu nó

- dạ_ mắt nó tròn xoe ngây thơ vô số tội

Ông nở lòng nào nói xấu con trước mặt người khác nà_ nó nhìn ông trách móc

- ông nói thế cháu nó ngại_ thấy nó ngượng ông Sơn đỡ lời

- ông không biết đấy thôi, phá lăm ông ạ, trước nhà tôi cũng có vườn hoa như ông mà giờ tan hoan cả rùi đấy

- ông nói quá

- tôi nói thật đấy không tin ông cứ hỏi nó xem, phải không Nguyễn_ ông quay lại nhìn chỗ nó đứng

- ủa đâu rồi_ ông dáo dạt liếc đông liếc tây tìm nó

- đi nãy giờ rồi_ ông Sơn bật cười trước thái độ của bạn già

Giờ nó đã an toàn ngoài đường, ngu sao ở lại cho ông cạnh khỏe, cồng rắn cần gà nhà.

Phải công nhận ở đây đẹp thật, lại mát mẻ, không biết ai khéo trồng hai hàng cây me này vậy nhà, to quá. Bữa nào phải bê xuống ăn mới được để rơi tự do vầy phí của quá nó nghĩ.

Đang mon mang mơ mộng dạo bước tên con đường rợp bóng cây giữa trưa hè oi bức

Ồ một đôi nam nữ hình như đang cãi nhau hăng say bên kia đường nó tò mò tiến sát đối tượng

Chàng trai có vẻ ngoài nhìn vô cùng hot. Nếu ở trường nó chắc cũng hàng top tem trở lên, nó thấy còn phải khen hướng chỉ bọn nhũ chuyên ở trường, chắc lần đứng ra nhất hết giờ khoảng cách của nó cũng đủ gần để nghe hai người kia nói chuyện. Lỗi tại nó hoạt động hết công suất

-TÔI KHÔNG YÊU CÔ chàng trai hát tay cô gái ra khỏi người mình

-em biết anh yêu em, anh yêu em mà 2 hàng nước đã lăn dài trên mặt cô gái nó thấy cũng xót lắm

-tôi nói 1 lần nữa TÔI KHÔNG YÊU CÔ VÀ SẼ KHÔNG BAO GIỜ YÊU CÔ CÔ HIỂU KHÔNG

-anh không cần vậy em biết anh có nỗi khổ riêng. Em đã nghe nói anh có... cô bám chặt tay anh không cho anh đi

-cô dai như đũa vậy anh hát tay co ra làm cô chao đảo-à ngã

Từ lúc xem “phim” tới giờ nó ám ức đùm cô gái lắm rồi giờ thêm thái độ ăn hiếp phụ nữ chân yếu tay mềm nó chịu không nổi nên

-này anh kia, không thích thì thôi có cần bạo động ý quên bạo lực vậy không, có thấy mình vô văn hóa không nó hét vào mặt anh chàng và đỡ cô gái dậy

-cô, cô hay nhĩ cô biết gì mà nói anh không chịu thua lửa giận bùng bùng

-anh đối xử với phụ nữ vậy được ah, anh không biết thương hoa tiếc ngọc sao dù sao người ta cũng chân yếu tay mềm hừ nói thiệt anh tay đẹp “chai” đấy mà cư xử kiểu đó ki ki nó cũng không thêm

-cô, cô cứng họng rồi tội anh quá

-cô là ai vậy, sao lại xen vào chuyện của bọn tôi cô gái giờ mới lên tiếng

-tôi thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ thôi, mấy thằng như vậy chị cần làm chi, chị đẹp thế này thiếu gì người theo đuổi nó ngây ngô

-cô lo chuyện bao đồng quá

Nó đứng hình mất 5s

-bao... bao đồng nó lắp bắp

-cô tránh ra chuyện của tôi không cần cô xen vào, đồ nhiều chuyện

Nó hóa đá tại chỗ, giúp người đã không cảm ơn mà còn bị chửi đau quá lần đầu tiên trong đời nó gặp phải vậy nên...bao lần đánh đuổi “gian tà” giúp kẻ thân cô thế cô tỏ rõ anh hùng nhà võ mấy anh nó dạy vậy đấy

Anh chàng này giờ đứng xem kịch bụng cười hà hà.

Há há đồ khi lạnh chanh chết cô chưa. Mà cô kia cũng quá đáng. á quay lại kia hần nghĩ.

Thấy cô gái đi về hướng mình hần ba chân bốn cẳng vọt lẹ. bỏ lại mình nó hóa đá này giờ.

Cuối cùng nó cũng lết về tới nhà. nó thờ dài sau chuyến tham quan đáng nhớ. Bài học thương đau cho kẻ nhiều chuyện. ông nó vẫn đang nói chuyện với ông Sơn, nhìn mặc ai cũng hớn hờ, có cả 2 chị nó nữa, kể bên ông Sơn còn có 1 người lạ.

Ủa sao quen quen vậy cả nó nghĩ

bốn mắt nhìn nhau phải nói một câu:

-thì ra là anh/cô à 2 đưa nó cùng đồng thanh

-2 đưa quen nhau à 2 ông thắc mắc

-không không 2 đưa cùng chối

Ai quen đồ “dê” như anh_ nó nghĩ thâm liếc sang chỗ hấn ngồi

Như hiểu được ý nó

-đồ khi lạnh chanh_ giọng hấn nhỏ đến mức chỉ mình nó nghe được

Hấn nhớ lại việc khi nấy rùi ngồi cười một mình .mặt nó đỏ bừng như trái cà chua nhưng không làm gì hấn được, ông nó còn ngồi đấy nếu không thì hấn nằm viện rồi. nó tưởng tượng cảnh hấn nằm sống soài dưới đất, 2 chân đưa thẳng lên trời, 2 mắt gấu trúc, mũi phụt máu ,mặt bầm tím do bị nó đánh. Rồi cũng như hấn nó cười hả hê 1 mình

Con khi kia cười cái gì vậy cà_ hấn ngạc nhiên trước hành động kì lạ của nó... hết cười nổi luôn._Hấn nghĩ

4 người 8 con mắt nhìn nó như sinh vật lạ

-con sao vậy, bị bệnh ah_ông nó quan tâm

-không, không có chi haha... chỉ suy nghĩ thôi ah.

nó trả lời nhưng vẫn cười nham nhở đưa mắt liếc sang hấn, làm hấn giật bắn người _ đang mãi động não suy nghĩ lý do tại sao nó lên con “điên”.

-con gái gì mà. Đứng đắn lại không người ta cười cho_ ông cốc đầu nó

-ui da,biết ời, ông nì đánh hoài_ nó nheo mắt lại tỏ vẻ đáng yêu

- thua cô luôn_ ông véo má nó

Ông Sơn và 2 cô chị ngồi bên cạnh cũng phải cố hết sức kiềm nén cảm xúc để không cười_ không lại điên giống nó thì thảm

Con bé dễ thương thật_ông Sơn nghĩ

-thật 2 con ông quen nhau chứ??_ông nó vẫn nghi ngờ

-thật _2 đứa nó đồng thanh

“sao anh/cô nói giống tôi quá vậy”_2 đứa nó cùng nghĩ (thần giao cách cảm ah)_Rùi trao nhau ánh mắt vô cùng triệu mến đến nỗi nường cháy đối phương.

-vậy à, ông cứ tưởng

-đây là Đại Phong cháu ông, còn cô bé kia là Thanh Nguyên._ông Sơn giới thiệu

-từ nay cháu nhớ giúp đỡ các cháu ông nhé_ông nó bắt tay hấn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

-dạ, ông an tâm cháu sẽ hết sức giúp đỡ các bạn ấy_ hấn lễ phép nhưng mắt vẫn phóng điện sang nó

-vậy cảm ơn “cái” lòng tốt của anh trước nhá_ nó cũng không kém.

Nói về 2 chị nó thì từ lúc gặp hấn thì đã.... xiêu mất rùi. Từ nầy ngồi ngắm hấn không chán_ bó tay hai cô mê trai.

-giờ chúng ta đi ăn chúc mừng nào_ ông nó hò hơi

- strart restaurant thẳng tiến nào _hai ông bạn già khoát tay nhau ra xe, bốn đứa lon ton chạy theo

Sau khi ăn uống đã xong , ông nó phải về Hà Nội sớm để kịp cuộc họp quan trọng, bỏ lại nó bơ vơ nơi đất lạ quê người. nó thấy trống trải lắm như thiếu vắng cái gì đó quan trọng _nó đâu biết ông nó cũng như nó. Suốt 17 năm nó đã quen với việc luôn có ông bên cạnh. Nhưng nó cũng nhanh chóng quên cái cảm giác khó chịu đó vì bận đối phó với hấn. Sơ hở là thua liền.

Hắn biết nó là osin của 2 chị nó qua lời giới thiệu ngắn gọn 2 cô chị_ nhằm bắt đi đối thủ trong cuộc chạy đua tranh giành hắn của 2 chị em. Hắn biết thân phận của nó lại không tỏ vẻ khinh thường mà còn rất rất thương nó

Nhưng... trận chiến mới bắt đầu không thể mềm yếu được.. làm mất tinh thần chiến đấu quá_ hắn tự cốc vào đầu mình xua đi ý nghĩ vừa rồi

-anh bị gì hả.. sao không vô nhà thương đi đứng đây vô đầu bức tai_ nó liền chớp lấy cơ hội

- cô... cô_ hắn không biết nói gì vẫn chưa nắm được sơ hở nào của nó

-cô...cô gì anh bị thiếu năng hay sao cả lâm hoải vậy_ nó cười khoát trá

-cô làm osin mà mạnh mẽ gớm_ hắn lơ lửng nhưng phóng lao phải theo lao thôi biết sao giờ

-Osin_ nó nhắc lại , cười nham nhở, làm hắn lạnh cả sống lưng

-ờ osin đấy thì sao_ nó trợn mắt lên, làm hắn giật thót

-không , không có sao.. thui tui vô phòng đây ngủ ngon nhé_ hắn cười tươi vô số tội rồi vọt lẹ vô phòng

Công nhân hắn cười đẹp ác_ nó nghĩ . bước vào phòng đánh một giát đến sáng

Một ngày một môi đã qua.....

Quên chưa giới thiệu tuy mặc đồ con trai nhưng người khác vẫn phân biệt được giới tính của nó là vì mái tóc dài. Nhiều lần định cắt rồi đấy nhưng bị mấy má phát hiện tra tấn ***** quá nên không dám cắt nữa.

Một ngày mới, ngôi nhà mới.

Nó dậy rất sớm, một phần vì chỗ lạ, một phần vì nó muốn làm quen với cuộc sống mới.

Một ngày chủ nhật đặc biệt không có ông không có ba mẹ, không ai đánh thức nó dậy vào mỗi sáng, không ai đắp chăn cho nó mỗi khi nó ngủ mơ. Nhưng nó muốn được tự lập muốn thích nghi với cuộc sống mới.

Làm đủ mọi loại vệ sinh cá nhân, khoát lên mình áo sơ mi và quần tây dài quen thuộc, nó xuống bếp đi theo tiếng gọi của cái bụng đang ***** dữ dội.

-good morning, bác hoa_ đầu bếp của gia đình mà nó có dịp làm quen từ hôm qua

-con dậy sớm thế nguyên, không quen chỗ hở?

-dạ

-bác là zangkencook thứ 2 đấy_ nó bỏ miếng thịt bò vào nhai chóp chép

-cha cô, con gái ăn uống không có ý tứ gì cả_ bác cốc đầu nó

-hì, lát con rửa bát bù cho nhá.

Nó lon ton chạy ra ngoài vườn

Bác Hoa chỉ biết đứng nhìn lắc đầu nhẹ, cười một mình.

ở nơi đô thị phồn hoa như Sài Gòn mà có thể hưởng thụ cái cảm giác thiên nhiên thì thật hiếm có. Không khí trong lành thoang thoảng mùi hương ngọt ngào của hoa trong gió, trời hơi se lạnh khác hẳn cái cảm giác oi bức của ban ngày.

Ngoài vườn, ông Quân đang miệt mài chăm sóc khóm hoa hồng. Như nó được biết ông Quân làm việc ở đây cũng gần 20 năm. Cả một vườn hoa lớn do một tay ông chăm sóc. Nó khâm phục lắm, nó chỉ giới phá chứ trông thì.....

-chúc buổi sáng tốt lành ông Quân,

Nó dang 2 tay ra hít thật đầy không khí vào phổi (y như titannic ý). Ông Quân ngẩng đầu lên từ khóm hoa hồng nhìn nó

-à, chào cháu, cháu Nguyên phải không

-dạ, hồng hồng đẹp quá ông nhì, mà ông đang làm gì dạ?_ nó tò mò bước tới gần

-bất sâu cháu à, dạo này sâu hại lắm quá. Cháu đừng lại đây con gái đứa nào không sợ sâu._ ông nhìn nó mỉm cười rồi tiếp tục công việc dở dang

-hà hà, sâu nó còn sợ cháu ấy chứ _ một đứa từng xông pha nhiều trận chiến nảy lửa như nó mà lại

-hà? _ mặc ông Quân ngơ ngác

Nó giờ luôn con sâu to chừng vừa tôm trên kẽ lá cho ông Quân xem làm bằng chứng cho những gì nó nói.

Ông ý cũng ngạc nhiên lắm rồi phá lên cười khanh khách.

-hì hì, để cháu bắt phụ ông nhà.

-uh.

-sâu ơi sâu à, em đâu ời ra đây chị bắt nà

Nó lút tung từng hốc cây đến ngọn cỏ. Với cái ý nghĩ tìm đủ quân số sâu để... sào nấu chiến lược. Món này lạ nhỉ

Chốc chốc, nó lại kêu lên vui sướng như phát hiện được điều gì đó mới mẻ. sau khi tưới xong tất cả cái vườn và bảo đảm là đã cung cấp đầy đủ nước cho cây trong ngày. Nó khoác tay ông Quân vào nhà chuẩn bị cho buổi sáng. Để lại tiếng la ó ời ời của lũ sâu. Chả là nó đang cho tập đoàn nhà sâu tập bơi ếch buổi sáng... tội quá... nhỏ ni độc ác.

-Nguyên, con mang đĩa này ra bàn cho bác.

-ạ _ nó đang hí hoáy với rễ rau xà lách...nhặt...nhặt... _ may cho nó là bị mý má bắt học gia chánh chứ không thì...

Trên bàn đã có mặt đông đủ. ông Sơn đang đọc báo sáng, hai chị nó trò chuyện một đề tài nào đó sôi nổi mà nó nghĩ có liên quan đến hấn, hấn thì cặm cụi nhăm nhí tách cà phê.

-đồ ăn tới rồi

Nó nhẹ nhàng đặt từng đĩa lên bàn.

-good moring mọi người

-uh good morning cháu _ ông Sơn gấp tờ báo lại đặt xuống bàn chào nó

-hôm nay ăn nhẹ sandwich thịt nguội trứng ốp la và xà lách

-cháu cũng ngồi xuống ăn cùng luôn đi

-ạ _ nó kéo ghế ngồi bên cạnh hấn. hai chị nó ngồi đối diện nhìn nó như trách móc

Hết chỗ ời thông cảm cho em _ nó thì thầm

Một lớp bánh mì ni rồi đến xà lách kế tiếp là thịt nguội ở giữa là trứng thêm vài lát cà chua... tuyệt. nó kẹp bánh điệu nghệ. Đang giờ tay gấp miếng trứng vào thì nó khựng lại bởi...

-ê khi ăn nhieu mập _ hấn giành trứng của nó

-kệ tui nhá đồ dê, tui có tên có họ không phải khi

Nó giật lại trên tay hấn nhưng hấn đã nhanh chóng lách qua né

-Ê, anh vô duyên vừa thui nhá _ nó bực tức quát

-ồ, ai giành được người đấy ăn chứ thắng làm vua thua làm giặc, cô buồn cười thật _ hấn đắc thắng

Nó tức lắm nhưng không làm gì được

Á, một ý tưởng nảy ra trong đầu

-Á, CÓ CON GÌ TRÊN TRẦN KÌA.

Nó chỉ tay, hấn nhìn theo. Miếng trứng đã an vị trong tay nó. Quá bất ngờ hấn quơ tay giật lại, nhưng do giằng co xâu xé cái bánh chịu không nổi. .... an vị luôn dưới nền đất lạnh lẽo. chỉ còn duy nhất 2 lát sandwich nó chột lẩy nhanh chóng hoàn thành chiếc bánh kẹp. đang hí hửng với thành quả của mình.. nó giờ lên trên hấn

-Á, anh làm gì vậy

- ăn chứ gì cô không thấy à

Hắn cắn 1 miếng rồi to còn đầu bánh của con nhỏ. Nó trơ mắt ếch ra nhìn hắn tiết nước...

-nhưng nó là của tôi mà.

-cô làm rớt của tôi phải bồi thường chứ

Hắn cắn tiếp miếng thứ hai. Nó chẳng dám ***ng vào nữa

-anh... anh.. giỏi lắm_ khối bốc nghi ngút vút thẳng cái bánh vào người hắn

- cô làm tôi ăn mất ngon đấy, nhìn mặt cô gớm quá, “giả” cô này

-tôi không cần chúc anh sớm mắc ghen chết đi sống chật đất quá_ nó biếm môi liếc sắc lẹm

-uh cảm ơn cổ há há._hắn cười khoái trá

Nó cúi xuống nhặt cái bánh rơi hồi nãy lên ngấm ngấm

-cô... cô.. khi... cô định ăn nó đây hả_ hắn sừng sốt

- ăn... ăn cái đầu anh ấy

Nó lon ton đem cái bánh ra cho con ki ki xoi... đỡ phí.

Ông Sơn ngồi cười nghiêng ngửa cùng hai cô chị hèm dc vui lắm xem trận chiến này lửa khai mạc ngày mới của bọn nó. Nó phi nhanh vào bếp cầu mong có cái gì ăn được không_đói quá rồi.

-bác hoa, bác hoa ơi

- zì vậy Nguyễn

-còn gì ăn được không bác

- không đâu sáng bác chỉ làm nhieu đó thôi ah

- chết con rồi. à còn com nguội hèm dạ

-còn trong nồi ý có chì không Nguyễn.

-dạ cho con nhá.

- uh cháu làm gì đó

-dạ com chiên

Nó hí hửng chuẩn bị xào xào nấu nấu . to com to dùng đã yên vị trên bàn_chiên com là nghề của nó mà, mỗi khi mấy anh em đi chơi về trễ là tập thể nhận đói nhờ có món này mà sống sót đến hôm sau

-nhìn ngon quá cho bác thử một tí nhé

-vâng_ nó sút cả thìa to cho bác ý

-uh uh ngon lắm đấy cháu học đâu hay vậy

-hì hì món “cứu đói” này cháu luyện gần 10 năm rồi đấy_ nó cười tinh nghịch

-a khi ăn gì đó_hắn bê bát xuống (có đúng một cái) còn lại 2 chị nó rình hết

- ăn gì kệ tui, liên quan gì anh mà có gì ăn sao cũng thấy cái mẹt anh vậy mắt ngon mắt ngon

Nói thì nói vậy nhưng miệng thì nhai lia nhai lịa

-cậu để đấy lát bác lên dọn_bác Hoa đỡ lấy chõng chén trên tay hắn

-không sao đâu bác ít mà_ hần cười tươi quay lại chỗ nó

-đâu ra cái này vậy khi

-xê ra, tui nấu được chưa

- khi làm à (hần ngạc nhiên) cho tui thử tài năng coi

-này này nói cho anh nhớ. Thứ nhất tui hem phải tên khi thứ 2 tui không muốn cho anh ăn . hết_ nó bực bội típ tục ăn

-Ê KHI NHÌN KÌA

-đâu đâu, nó liếc mắt theo hướng hần chỉ

-Á, ai cho anh ăn vậy tránh xa bé của tui coi

-ùm ùm ực_ hần nuốt mớ cơm nhai vội

- công nhân khi có tài nấu nướng

- không cần khen

Nó lon ton bê cái bát sạch bóng không còn một hạt nào rơi rớt lại bồn rửa luôn chông bát đĩa dùm bác Hoa như đã hứa,

-khi chuẩn bị đi lát chúng ta đi mua sách vở và đăng kí nhập học cho các cô

-chừng nào vô học

- ngày mai

- hà, sớm vậy

- cô biết ngày mấy rùi chứ, đi học 11 năm mà không biết hử

-vâng thưa anh, em hết calo cãi nhau với anh rồi. Đồ con vệt

Nó chăm chú xếp đĩa vào tủ vừa khích bát

-tui cũng không thêm cái với khi lạnh chanh, lo chuẩn bị đi

-uh lượn đi cho nước nó trong_ nó lè lưỡi true

Sau một lúc tô tô vẽ vẽ xúng xính mỗi người một bộ váy áo xinh xắn. Hai chị nó đã sẵn sàng ra xe, thẳng tiến tới bách hóa lớn nhất Sài Gòn_ Diamond Plaza Nó chạy lon ton khắp nơi mua đủ mọi thứ đồ dùng. Hai cô chị cứ kè kè theo hần suốt, nó thì đã kiếm có vọt từ lâu. Nào sách nào vở các thứ tinh tình nhiều vô số kể. Nó thờ phào nhẹ nhõm sau một hồi chen lấn lộn_ đông quá. Chắc cả cái thành phố này hện gặp nhau tất cả ở đây_ nó nghĩ. Nó vừa có một phát hiện lớn lao. Hiện nó đang chôn chân tại kệ sách về kinh doanh thị trường, cuốn này nó đã bỏ biết bao công sức tìm kiếm mà không thấy giờ lại xuất hiện phải chớp lấy thời cơ nhưng. ....cao quá. một ý tưởng táo bạo.. một...hai...ba nháy. Nó bật lên chụp lấy quyển sách. Sách đã nằm trong tay nhưng...không chỉ cuốn sách nó cần mà một loạt các sách kế bên cũng theo nó tiếp đất.

-bịch_ theo phán đoán của nó thì trong đám đó ít nhất là 2 cuốn từ điển hạng nặng chứ chả ít. Nó không biết làm gì hơn đành phó mạng cho số phận tới đâu hay tới đó. Ít nhất cũng vài cút u_ nó nghĩ mặt mày mếu máo.

Nhưng lạ thay.... sau một hồi thấy đông tĩnh đã yên ắng nó mới dám mở mắt ra. Nó cảm nhận mình đã đáp xuống một cái gì đó. Mặt đất.. không... mềm..và ấm nữa.

-Á sao...sao...anh lại ở đây_ nó đang nằm lệt thõm trên người hần

-thưa tiểu thư mời cô xuống cô đã nằm đây được một lúc rồi đấy àh_ mặt hần cách mặt nó chỉ nửa gan tay là cùng

Nó ngượng ngịu chồm dậy. đang loay hoay không biết phải làm sao cảm ơn hần thì

-cô biết mình nặng lắm không hà đồ khi háo ăn, giảm béo đi là vừa không khéo không ai dám rướ_ hần trên nó

Nó nghĩ hần tốt nên đỡ giúp. nó mới có ý nghĩ tốt về hần một tí thì lại xỏ xiên..hình như không cãi nhau với nó thì hần đêm không ăn ngày không ngủ được thì phải. đẹp.... đẹp không cần cảm ơn_ nó nghĩ

-hứ tôi mập đấy đã sao vậy mà lắm kẻ phải chết mê đấy_ nó hất hàm lên cãi lại.

-bọn trẻ ngày nay tình cảm quá bà nhi_2 ông bà cụ đứng xem tai nạn này giờ cắt ngang cuộc cãi vã

à nó và hấn đang là tâm điểm của mọi sự chú ý bàn tán.Người nói này kẻ nói nọ xì xào bàn tán ca tụng hấn về hành động nghĩa hiệp “anh hùng cứu mỹ nhân”. Vài cô gái tỏ thái độ tiết tở nếu như nó là họ thì tốt biết mấy.... nào là anh chàng đó đẹp trai thật..lại ga lăng..nào là nhò này xấu mà có phước... bla bla ...một đám nhiều chuyện. nó đứng chôn chân tạm hoãn việc cãi nhau với hấn lại không người ta lại bảo nó “ vô ơn bội nghĩa thì..”. cuối cùng thì nhân viên cũng đến nơi. Nhìn mặt là biết như muốn ăn tươi nuốt sống nó.nó nghẹn cả họng đứng đờ chuẩn bị tinh thần. ...

-xin lỗi chị bạn gái em vô ý quá_hấn nở nụ cười đẹp như hoa_bọn em sẽ dọn dẹp như cũ.

-à..à...ây ấy không cần đâu để đẩy nhân viên viên bọn em_cô nhân viên lúng túng thẹn thùng

-vậy cảm ơn chị nhé, làm phiền chị quá_hấn khuyến mãi nụ cười thứ hai làm cô bé ngẩn ngơ

Hấn cũng được đấy chứ. Mỹ nam kế... nhìn mặt bà kia biết ngu quá..chắc chắc...khỏi đẹp khỏe_nó nghĩ

Hấn nháy mắt với nó ra hiệu. nó chỉ biết cười trừ.đám đông tản dần giờ nó mới thở phào nhẹ nhõm

-sao hả thấy tôi hay không

-hay..hay lắm..anh cũng biết sử dụng sắc đẹp “ mỹ miều “của mình quá nhỉ mà tôi thành bạn gái anh lúc nào vậy nhỉ_nó chụp lấy mấy quyển sách chuẩn lẹ. không bà kia đòi ý bắt lại dọn dẹp thì nguy.

-mỹ miều_hấn nhắc lại_có cần khách bắt nhau vậy không tôi vừa cứu cô 2 lần đấy. cô không biết cảm ơn àh.

-ờ.. thì.. cảm ơn thì cảm ơn. Cảm ơn nhá_giọng nó nửa châm chọc nửa thật người hơi cuối xuống

-chắc..thái độ gì thế kia

-tui cảm ơn rồi đấy vậy thôi nhé. Mà 2 chị của tôi đâu_nó lảng xang chuyện khác. để hấn bắt bẻ riết một quá_dù gì cũng cứu mình nên tha không thêm chấp

-sao tui biết được hai người đó có chân họ đi đâu sao tui quản được_hấn lúng túng thấy rõ

Nhìn thái độ của hấn là nó đoán biết được việc gì đã xảy ra. Nếu như là nó chắc cũng như hấn.. theo sát vậy ai chịu cho nổi_mắt tự do quá

-anh bỏ hai chị ý ở đâu rồi_nó châm chọc

-họ thích đi đâu thì đi chứ, tui có phải bảo mẫu của 2 cô ấy đâu. Mà cô mua sách này chi vậy ,khi cũng học kinh tế hờ_hấn thất thốt

-không được sao. Sao cứ gọi tui là khi hoài vậy

-tui thấy nó hợp với cô đấy

-hợp cái đầu anh ý...Á_mắt nó sáng lên khi nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

-lấy cháu chiếc này đi chú_nó gọi người bán hàng . nó chọn 1 chiếc kitty khác dễ thương màu trắng bạc

-cô mua xe đạp chi vậy khi, làm xiếc àh

-xiếc gì anh không làm khách tui anh không được chịu được sao.

-nhà có xe đưa rước cô không cần mua xe đạp đâu

-kệ tui anh phiền quá đấy

Nó quay lại nói chuyện với người bán hàng

-anh lấy tui chiếc kia luôn nhé_hắn chỉ vào chiếc sport màu đen bên cạnh

-anh mua chi vậy_nó thắc mắc

-giống cô thui

-kệ anh đấy, tui không quan tâm_nó quay lại người bán hàng_anh mang ra xe cho em luôn nhé

Đạo một vòng đô đặc cũng đã khá nhiều. nên cả bọn quyết định dừng việc mua sắm để thanh toán.đồ đặc sẽ được giao tận nơi. Mục tiêu kế tiếp của bọn nó là Star Paradies_trường mà nó sẽ học trong năm nay đây

Star paradies_đúng như cái tên khá kiêu_một ngôi trường hoành tráng về mọi mặt. Do tập đoàn của 3 đại gia lớn nhất Sài Gòn xây dựng và nơi học tập của 3 đại công tử của gia đình họ (trong đó có cả tập đoàn Trần Thị_gia đình hắn nữa). Nên việc đăng ký xin nhập học cho bọn nó thì không thành vấn đề dù đã hết hạn nộp đơn nhập học cả tháng trước. Việc chọn lựa học sinh cũng hết sức nghiêm khắc. Với số tiền nhập học cao ngất thì chỉ những gia đình thật sự rất giàu có mới có thể cho con em theo học. Ngoài ra còn có nhiều học bổng cho những học sinh xuất sắc có thành tích học tập đáng nể hơn người. Nói tóm lại đây là nơi tập trung nhân tài cho đất nước sau này. Mục đích hôm nay đến đây của nó cũng chỉ là tham quan ngôi trường hơi bị nổi tiếng này thôi. So với Blue mà nó hằng tự hào thì có vẻ hơn một tí. Chỉ một tí thôi đấy. với 2 không gian riêng biệt dành cho cả học sinh cấp ba lẫn đại học. Quảng trường trung tâm rộng lớn như một đại nhạc hội hoành tráng làm nó hơi choáng_lớn gấp 3 trường Blue. Lớp học khá rộng với đầy đủ trang thiết bị thuộc loại hiện đại nhất hiện nay. Về các hoạt động thể thao cũng rất được quan tâm sân điền kinh, sân võ thuật, sân banh...bla...bla. Với mục tiêu đào tạo ra những sinh viên toàn vẹn về tài năng lẫn thể chất. Tuyệt. star paradies ước mơ của mọi học sinh đây.

Qua lời giới thiệu sơ lược của hướng dẫn viên bất đắc dĩ (hắn) nó cũng đã nắm rõ hoạt động của ngôi trường mới này. Cuối cùng chỉ cần đi đặt đồng phục là kết thúc. Cô Phương Anh(người trực tiếp thiết kế đồng phục riêng cho trường này_trường giàu có khác) chỉ cần liếc sơ 3 đứa không cần lấy số đo hay hỏi bất cứ câu nào. Đồng phục sẽ được gửi đến tận nhà vào sáng mai (1 buổi chiều may xong 3 bộ_pro quá_khâm phục luôn)

Cuối cùng cả bọn cũng về đến nhà. Kết thúc một ngày lông bông ngoài đường. Nó mệt nhoài sau khi chinh lý đồng đồ nát chất đồng trong phòng. Tắm tấp xong là nó chui thẳng vào giường. không ngủ liền đâu nhé mà gọi điện hỏi thăm mọi người ở Hà Nội. Bận bè, bà con hâm he quá sao thoát được. Buồn đưa lê đến tận 12h nó mới được tha. Chủ đề chính vẫn là cuộc sống mới ở Sài Gòn và đặt biệt vụ làm osin bắt đắ dĩ dĩ được ông nó lang truyền rỗng rảnh. Một môi, ù tai, đau đầu nhức mắt...bla bla.. nên vừa thoát nạn là nó ngủ ngay.

Trường mới, bạn mới

Cái cảm giác háo hức của ngày khai trường buộc nó phải vứt chẵn mền qua một bên để lui cui chuẩn bị cho một ngày đặc biệt. Môi trường mới, những người bạn mới đang chờ đón nó. không biết ai ra sao nhưng đối với nó sự thay đổi này có sức ảnh hưởng rất lớn. Bồn chồn có phần thú vị lại thêm chút lo lo là những gì mà hiện giờ nó cảm nhận được. Chắc chắn đây sẽ là một năm học đáng nhớ, đang hứa hẹn chờ đợi nó phía trước. Nhanh chóng thu xếp công việc cá nhân, phụ bác Hoa làm bữa sáng, ông Quân chăm sóc vườn hoa. Đang loay hoay thì chuông cửa reng....

-cháu ra xem ai giúp bác nhé, không biết mới sáng ai đến sớm thế_bác Hoa gọi vọng ra

-dạ... để con_nó chạy thẳng ra cổng

-đây là hàng gọi cho gia đình mời cô ký nhận_người giao hàng đưa nó tờ giấy nhỏ.

-vâng_roẹt roẹt nó ký tên điệu nghệ lăm nhghen

Hi hục lôi thùng đồ vào nhà. Nó đoán chắc chắn đây là đồng phục của Start Paradies. Hình như có thần giao cách cảm nên hai cô chị cũng đã đứng chờ sẵn trước cổng_nghe nói đồng phục trường nì là thời thượng

-woa, đúng không ngoa mà_hai chị nó xít xoa bộ quần áo trên tay

Đẹp này, dễ thương nữa này, rất teen, rất trẻ trung là những gì nó đánh giá về đồng phục mới. nhưng...

-sao chỉ có 2 bộ nữ....???..ủa đây là...._nó ngạt nhiên lôi bộ cuối cùng ra khỏi thùng

-đồng phục nam_2 chị nó đồng thanh

-vậy là sao...?vậy giờ sao....??_nó nhìn 2 cô chị. Hai chị nó nhìn nhau rồi lại quay sang nó

-ok, em mặc bộ này_nó biết chị nó nghĩ gì

Nam thì nam sợ gì ta đây quen rồi hà hà_nó nghĩ nhưng cũng tiết lăm

-cô cầm gì đó khi_hắn bỗng xuất hiện sau lưng, nó giật bắn người, bộ đồng phục đã nằm ngay ngắn dưới đất

- đồng phục nam_hắn cúi xuống nhặt _của ai vậy???

-của tui, không lẽ của anh_ nó giặt lại

-của cô???_hắn trở mắt nhìn nó

-vâng...không được sao, có 3 bộ không lẽ....như vậy tới trường ah

-thì ra vậy, tui nghĩ cũng tốt, cô mặc đồ nữ chắc...chắc chắc_hắn sờ cảm đảm chiều. đưa mắt liếc nó từ đầu đến chân nó

-hình như sáng anh chưa ăn gì nên muốn..._nó giờ nắm tay lên_thui mà cũng đúng, một cái nhau vào anh tỏ xui xẻo,tránh ra_nó bực tức bỏ lên phòng

Kỳ lạ chị Phương Anh vốn cẩn thận sao lại..._hắn nghĩ

-cô cậu vào ăn sáng_bác Hoa gọi

-vâng_cả đám nhóc ton lon chạy vào bếp

sau khi đã giải quyết xong cuộc ***** của cái bụng yêu dấu. nó nhanh chóng vọt lên phòng thay quần áo chuẩn bị đến trường. tung tăng trong bộ đồng phục nhìn nó chẳng khác nào một cậu công tử thật thụ. Đồ nam cũng đẹp không kém ah nha.

Chắc chắc cắt luôn mái tóc thì..._nó nghĩ_vừa nhúng nhảy trước gương Nó quyết định sẽ đến trường bằng chiếc kitty yêu quý. Với trí nhớ cực tốt của nó thì bảo đảm sẽ không bị lạc dù mới chỉ đến một lần đi chẳng nữa. Không khí buổi sáng thật mát mẻ, ánh nắng ấm áp len lỏi qua từng kẽ lá trong mỗi hàng cây ven đường, tiếng chim véo von bên tai chuẩn bị cho một ngày mới_tuyệt thật. Nó dẫn xe ra cổng thì

-khi_lại là hắn sao mỗi lần nó muốn làm gì thì hắn cùng xen vào nhĩ lần này nó nhất quyết không để hắn phá đám khung cảnh thơ mộng của nó đâu

-giề.....giữ nữa đây

-cô định đến trường bằng cái xe thiết này đây hả

-thiết gì...xe đạp anh không biết à,...bộ không được sao_nó cau kinh

-nếu cô muốn được nổi tiếng

-nổi tiếng_nó thắc mắc

-học sinh trong trường hầu hết được đưa đón bằng xe riêng nên việc tự đi xe đến trường là chuyện lạ...mà lại còn là chiếc này..

-hà_nó suy nghĩ_tui muốn đi xe nào thì kệ tui anh nhieu chuyện quá, mà cũng cảm ơn nhá, xong việc anh tránh ra cho tui qua_nó nhảy tọt lên xe đạp..nhưng

ủa sao không chạy vậy cà, mới mua không lẽ hư rồi_nó nghĩ

-á buông ra_thì ra hắn đang giữ yên xe của nó

-cô có cất xe ngay không thì bảo

-không là không, tui nổi tiếng mặc tui liên quan gì anh

-cô nên nhớ cô đang ở nhà của tui đây

-ờ há...coi như không quen biết ha_nó nhỏ nhẹ, nở nụ cười tươi như hoa nhưng gian không kém

-không được cất ngay_hắn kiên quyết_hôm qua cô đòi mua là tui thấy có vấn đề rồi(giờ mới biết muộn rồi)

-hì hì....Anh nhìn kìa_nó chỉ ra phía sau hắn

-không có lần 2 đâu cưng_hắn dí tay vào đầu nó

-anh Phong đi nào không trễ học_thì ra là nguyệt Đoan

-ừ_hắn hơi bất ngờ tưởng nó gạt hắn giống hôm qua nữa chứ_em ra xe đò tí nhé, anh còn...ủa.. KHỈ đứng lại_hắn hét

Nhân lúc hắn sơ ý nó đã nhanh chân vọt lẹ không quên quay lại trêu hắn. Dù muốn đuổi theo nó lắm (bằng xe đạp đẳng hoàng nhe hắn cũng có 1 chiếc chứ bộ_mặc kệ nổi tiếng cũng được dù gì cũng nổi lắm rồi mà) nhưng còn 2 cô chị nó thì sao. Thôi đành ngậm ngùi nhìn nó tung tăng một mình.. hình như việc cãi nhau, chọc tức nó đã thành thói quen của hắn hằng ngày

Đúng như những gì nó tưởng tượng, tung cơn gió khẽ rít qua tóc, cái cảm giác lạnh lạnh của buổi sáng làm nó hí hửng tung tăng đến trường. Kia Star Paradies đã ở trước mặt. Trái ngược với khung cảnh vắng vẻ hôm qua thì hôm nay lại vô cùng náo nhiệt. Đâu đó lại vang lên tiếng cười đùa, nói chuyện

rôm rã câu đám học sinh. Đúng như hấn nói người người nhìn nó nhà nhà nhìn nó như người ngoài hành tinh. Đi xe đạp thui mà có gì đâu mà cũng. ở Blue trước đây nó cũng thế này có sao đâu. Đúng là một đám khoe của. Nó dất xe vào bãi gỏi. Hình như hấn đoán biết được nó ở đâu hay sao ý nên vừa gỏi xe xong là nó thấy ngay cái mặt hậm hà hậm hực của hấn rồi

-cô hay lắm

-hì hì làm gì mà giận dữ vậy, hem đẹp ‘chai’ tí nào đâu_ nó hí hửng trêu hấn

-đẹp gì mà đẹp, sao cô cứ muốn làm gì thì làm àh, cô đi xe vậy không nguy hiểm àh, ông cô đã giao cô cho tôi rồi đấy

- lại ông, sao anh cứ lòi ông tôi ra hoài vậy, tôi 17 tuổi rồi đấy không cần anh quản lý_ nó gằn cổ lên cãi

- thui anh Phong mọi người nhìn kìa_ 2 chị nó

-hà_ giờ nó với hấn mới nhận ra.

-Anh Phong sao anh lại đi chung với mấy nhò này_ 1 nhò nói

-nhò này là ai mà dám cãi lại anh Phong của “bọn em” vậy_ ạc nó nghe giọng nhò chua như giấm phát ra nó muốn. ....luôn.

-anh Phong. ....bla bla_ 1 đám con gái

- bọn em nì anh Phong nì_ nó nhại lại cố tình cho hấn nghe_ coi bỏ anh nổi tiếng quá đó

Tất nhiên rồi cháu của một trong 3 tập đoàn lớn lại là người thành lập trường, đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu mà...hotboy chính hiệu luôn đấy. Hấn là điểm nghĩa của giới cô nương toàn trường này mà

Reeng. ....reeng. .... _tiếng chuông báo hiệu vang lên

-các em nhanh chóng đến hội trường làm lễ khai giảng_ loa phóng thanh

Thế là cả đám kéo nhau đến quảng trường trung tâm Hix, hên quá...cứ đứng đó chắc không chết cũng nhập viện _ hấn nghĩ.

Ổn định chỗ ngồi xong xuôi thì buổi lễ bắt đầu. Đối với nó khai giảng là thủ tục nhàm chán nhất. Đầu tiên là diễn văn của ngài hiệu trưởng đáng kính, hiệu phó, chủ tịch hội này hội nọ.... bla bla bla...chán không gì bằng. vậy mà nó đã chịu được 12 năm rồi đấy_ tự khâm phục mình luôn. Đến phần phát biểu của học sinh ưu tú thì nó hơi choáng... không ai khác lại là hấn. nếu như mọi năm ở Blue thì nhiệm vụ cao cả này đã là của nó.năm nay ở đây nó là người mới nhưng cũng tức lắm... nếu là ai khác thì đồ đảng này lại là hấn. nhất định năm sau nó sẽ gạt lại xí quen năm sau nó có ở đây đâu nhì. Đúng phong cách con nhà nòi, hấn nói năng tự tin, lưu loát không cần bất cứ giấy tờ nào. Sau bài phát biểu khá hoành tráng là tràng vỗ tay không ngớt của học sinh lẫn thầy cô giáo_ coi bộ nổi tiếng lắm. Buổi lễ kết thúc chấm dứt nốt phần tra tấn lỗ tai nó. Ba chị em nó lon ton chạy theo hấn đến nhận lớp

12A là lớp học xuất sắc nhất trong tất cả 23 lớp 12.Năm nay nó sẽ học ở đây

Đang trên đường tới lớp thì cả bọn gặp cô Duyên_ cô giáo chủ nhiệm của lớp nó. Cô làm quen trước từng đứa một,... cũng không quá ngỡ ngàng vì cô đã xem qua lý lịch của cả 3. Chỉ có điều nó mặc đồng phục nam nhưng không do lỗi của nó nên cô không tri cứu_ mà ngay cả cô cũng công nhận nó đẹp trai_ cô này vui tính thật. Bọn nó bước vào lớp trong sự tò mò đến ngột ngạt của mọi người của mọi người. Hàng trăm con mắt nhìn nó soi mói. Cái lớp ồn ào náo loạn nhanh chóng trở lại trật tự vốn có. Cô Duyên bước lên bục giảng...

-chào các em_ cô Duyên tươi cười nhìn học trò của mình

-chào cô ạ_ cả lớp đồng thanh

-năm nay cô sẽ tiếp tục chủ nhiệm lớp chúng ta_ cô nhìn lướt cả lớp_ không có gì thay đổi cả nhì. Giờ chúng ta sẽ đón chào ba thành viên mới, ba em tự giới thiệu bản thân đi nào_ cô nhìn bọn nó

-chào các bạn mình tên là Nguyễn Thanh Nguyên đến từ Hà Nội, năm nay sẽ học ở lớp ta, mong nhận được sự giúp đỡ của các bạn_ nó khởi đầu trước mỉm cười rõ tươi

Dưới lớp có vài tiếng xì xào bàn tán chắc lại vụ đồng phục của nó nữa đây_ rõ phiền quá mà

-còn mình là Trịnh Nguyệt Đoan cũng đến từ Hà Nội_ Nguyệt Đoan chỉ về hướng chị mình_ đây là chị song sinh của mình Trịnh Nguyệt Hương, mong các bạn sẽ giúp đỡ 2 chị em mình nhé_ 2 chị em mỉm cười

-mình nghe nói mý bạn là tiểu thư Đại Nguyễn hờ_ một học sinh hỏi

-uh, dù là tiểu thư của Đại Nguyễn nhưng mong các bạn hãy hết sức giúp 2 chị em mình hòa nhập nhé_ Nguyệt Đoan cười

-còn Nguyên???

-mình.....mình....._ nó lúng túng_nhân sao được mà nhận

-cô sắp chỗ ngồi cho các bạn ấy đi ăh_hix may là hấn nhanh chóng giải nguy cho nó chứ không thì....

-ờ ăh_cô nhìn khắp lớp_Nguyên em ngồi bàn áp chót nhẽ trên Đại Phong ấy, còn Đoan Hương 2 em ngồi bàn 2 nhẽ chỗ còn trống ấy

Ba đưa nhanh chóng về chỗ ngồi. Hai chị nó có vẻ không hài lòng cho lắm về chỗ ngồi của bọn nó_biết sao hơn những vị trí cuối thì chỉ dành cho những cây sào di động như nó(1m75) và hấn(1m85_cao kinh hồn luôn) trong khi đó 2 chị nó chỉ 1m6 là cùng_chị em họ mà khác nhau quá. Nó cũng có hơn gì ngồi trước hấn đồng nghĩa với việc bị hấn chọc tức những tưởng chỉ chạm mặt nhau ở nhà thôi nay ở lớp cũng... như vậy... ôi chán....Ngồi cùng bàn nó còn có 2 bạn nữ nữa. Nó bắt tay hỏi tên từng người

-hì giúp ma mới với nhẽ, mình tên Nguyên còn 2 bạn_nó niềm nở

-hì mình là Trần, Bách Trần Trần_cô bạn cũng niềm nở không kém

-còn mình là Hạnh, Diệp Mỹ Hạnh. chào mừng bạn

Nó cảm nhận được đây sẽ là những người bạn tốt_nó chắc chắn điều đó ấy chứ. Không biết sao nó lại nghĩ vậy... nhưng từ nhỏ nó nhìn người luôn chính xác_tốt hay xấu, dữ hay ác

-bạn chuyển từ Hà Nội lên hà...xa quá nhỉ, nghe nói Hà Nội đẹp lắm cơ, có cả 4 mùa nữa, con trai Hà thành thì very handsome luôn...._Trần Trần mơ mộng bắt chuyện nó

-thôi đi con quý... tỉnh lại_Hạnh quơ tay trước mặt Trần_mà mình nghe nói món ăn ở đó ngon lắm nhà_một con tham ăn nữa đây

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

-hì đúng ời đó con trai thì cũng đẹp thiệt mà đồ ăn thì vừa ngon vừa nhiều như bún riêu nè hoành thánh nè.....bla bla .....ngon lắm nghen_2 đứa thì nhau kể về món này ngon lại món nọ cũng tuyệt không kém

.....một lúc sau

-nhớ nhá bữa nào Hạnh dẫn Nguyên đi ăn đấy ..Sài Gòn Nguyên mới tới nên hem rành đường_nó nũng nịu

-ok mà cái này Hạnh rành lắm an tâm_có ai nói con đường đến trái tim của những người bạn là qua cái bao tử chưa nhà

-được ời đó 2 cô nương tham ăn vừa vừa thôi, sau này mập không ai rình ăh nghe.... Mà nè.. ăh nhớ rừ Trần đi nữa nhe, ăh trùu mền xấu nghe chưa

- ax sac_nó và Hạnh

- tưởng ngon lắm lên mặt với bọn này hờ ai dề....._Hạnh trề môi ra trêu Trần

-vậy đó sao_Trần véo má Hạnh

-Á, chết với ta_2 cô bạn béo nhau la oai oái không ai chịu thua. Nó thấy vậy hơi sốt nên can_ngu ghê luôn

-thôi nào mỗi người nhin một câu nè, buông ra nào tội nghiệp cái mệ xinh xắn của 2 bạn quá

-sao nhin được vô chơi luôn cho zui_Trần gior tay còn lại lên véo má nó, Hạnh học tập theo thế là cả 2 má đều đỏ ừng

-Á Á Á. Hay lắm biết tay ta_thế là cả ba đánh nhau hấn say_có lên có lên. Lớp học bây giờ cũng lao nha lao nhao không kém nên bọn nó có la lối cũng không sợ nổi tiếng hehe hên ghê.

- thôi đi mấy bà chần, đánh nhau cũng lựa chỗ mà đánh_hấn hét _ngồi phía sau mà...nên nghe bọn nó tám này giờ

-mấy đứa tôi không muốn làm khán giả bắt đắ dĩ đâu_Đình Nam cũng góp ý_nhận vật mới

-mấy bà chần có muốn oánh nhau thì lòi nhau ra ngoài sân đánh đập cho đã đứng đây ngứa mắt quá_Quốc Bảo cũng hét lớn không kém_người này cũng

mới toanh

-CÁI GÌ, AI LÀ BÀ CHẴN HẢ_ cả ba nhỏ đồng thanh trừng mắt nhìn bọn hấn, giờ mới chịu buông ra đấy_ bó tay

-ông ngửa mắt hả...tui giúp cho nhá_Hạnh giờ nắm tay lên đe dọa

-không không bọn này có nói gì đâu, bớt giận tí nào_ bọn hấn nhỏ nhẹ. À cả 3 anh này ngồi bàn chót ah nghen kè bàn 3 nhỏ nhà mình nè

-hừ biết điều đấy_ba nhỏ lên mặt

-này Nguyên quen Phong hờ??...tui thấy 2 người đi cùng nhau mà phải không_ Trần thắc mắc

-à...làm gì có.. trùng hợp thôi mà...

-chỉ trùng hợp thôi sao_ 2 nhỏ hỏi dồn nó

-ờ thì... Cũng quen chút chút...._ nó lúng túng

-chút chút..._2 cô bạn đâm chiêu

-Nguyên ở cùng nhà tôi_hấn xen vào

-HẢ_2 nhỏ trở mắt nhìn nó. Nó chỉ biết cười trừ cho qua

-anh hay lắm, tính cảm ơn vụ này giúp tui mà anh vầy... anh coi chừng đó_nó thì thào vào tai hấn

-thì sao.. cô làm gì tôi

-từ từ rồi bít_nó cười gian_ thời gian còn dài mà từ từ sẽ biết

Nó làm hấn bất chợt run lên lạnh hết cả sống lưng_ âm mưu gì đây.

-nào nào các em làm quen vậy được rồi có gì lát nghỉ trưa tiếp nhé. Giờ lấy sách ra...(tiếng cô Duyên cắt ngang cuộc cãi vã)

Cả lớp iểu iểu bắt đầu tiết học đầu tiên của năm. Máy tiết đầu khá đơn giản nên trôi qua hết sức nhẹ nhàng.

Reeng .....reeng....._ chuông báo kết thúc tiết học vang lên

-hơ cuối cùng cũng xong 2 tiết_ Trần gấp sách bỏ vào học bàn

-đi ăn gì đi 2 người_Hạnh đề nghị

-ok tui cũng thấy hơi đói ời_nó góp ý

-ê Nguyên_ 1 nhỏ gọi nó

-bạn kêu mình hả_nó hiền lành quay lại

-nghe nói Nguyên là “osin” của Đoàn Hương hờ. đi mua giúp bọn mình mấy bít bánh nhé_giọng nhỏ nặc mùi xem thường nó

-Hả_cả ba đứa nó ngạc nhiên_cả nó còn bất ngờ nói chi 2 cô kia

-không phải hả_ nhỏ khó chịu trước thái độ của bọn nó bị hỏ là ê mặt luôn...

-ờ ờ thì phải bạn cần mua gì_nó lúng túng

- nè_ nhỏ nhét vào tay nó một tờ giấy_ nhanh lên đấy bọn này đói rồi đấy_nó là người làm nhà nhỏ không bằng

-ah ờ.. đi liền..._nhìn nhìn vì sự nghiệp to lớn ngày sau_nó nghĩ

-đi không hai người_ nó quay lại 2 cô bạn vẫn chưa hết ngờ ngàng

- đi.. đi chứ ... chờ với Nguyên_3 đứa lon ton xuống canteen trường

Tại canteen

-ủa Nguyên là...osin của 2 người kia thật hả_2 bạn nó thất mắc

-àh ừ _nó ừ xiu_ vậy 2 người còn muốn làm bạn của tui hem???

-chời.. con nhỏ này_2 cô bạn ôm nó xoa xoa_ dù Nguyễn là gì thì bọn tui vẫn muốn làm bạn với Nguyễn

-cảm ơn 2 người nghe, tui cảm động quá_ nó sụt sùi

-có gì đâu trong lớp cũng chỉ có 2 bọn tui chơi với nhau àh, bọn nó cũng có thềm chơi với 2 đứa tui đâu

-ủa sao lạ vậy_nó tò mò

-mấy đứa nó ý nhà giàu nên ....bọn này vào đây học cũng nhờ có học bổng thôi

-học bổng (nó ngạc nhiên)... vậy hai bà chắc giỏi lắm hen

-hi đây là trường tui mơ ước vào học từ lâu rồi nên cố học ngày học đêm. .nhà bọn tui tuy khá giả nhưng chúng tui muốn tự sức mình mà vào được đây....nhận học bổng có gì xấu đâu nhĩ. .nhưng bọn tui được đối xử hơi ‘đặc biệt’...

-vậy bà đừng có tự ti nhẻ_ Trần nhìn nó

- tự ti??_ nó ngạc nhiên_ hahaha không đâu tự ti gì_ nó đánh vào vai 2 cô bạn_ vậy giờ để chúc mừng tui vừa có 2 người bạn mới chúng ta đi ăn nào

-yead...ùng hô hai tay luôn_ Hạnh hồ hởi

-mà Nguyễn mua đồ cho bọn kia đi không nó trừ lương Nguyễn giờ_ Trần nhắc nhở

-ờ xí quên, mua liền hem bị ‘trừ lương’ hết tiền ăn hehe

-cô ơi bán cho con....._ ba đứa hét

Cả ba chen lấn lẫn lộn một lúc cũng lôi hết đồng đồ trong giấy ra._canteen là nơi thử sức chịu đựng của con người mà

-phù phù mấy bịch của bọn nó đây_ Hạnh nhăn nhó

-muốn cụp sưng sống người ta luôn bóc lột sức lao động quá_mỗi đứa sách 2 bịch to đùng

- thui giúp tui mà 2 người, cố lên tí tui khao 2 cây kem , ok_nó động viên

-hix vì 2 cây kem muốn năm_giọng 2 nhỏ yếu xiu

Cuối cùng 3 đứa cũng lê được đồng đồ ăn lên lớp . tầng 3 nữa mệt bở cả hơi

-nè của 2 chị nè_ nó đưa túi đồ cho 2 chị nó

-mấy cô đi hơi chậm đó, mà thui được rồi đi đi_chảnh ghê luôn đóá

- mấy người....._Trần Hạnh tức lắm rồi

-thui đi nào 2 người_ nó lôi 2 cô bạn ra ngoài

-nó nghĩ nó là ai mà nói với Nguyễn vậy hà...._Trần quát

-thui thui gian chi cho nó mệt đi ăn nè

-thiệt hết biết bà luôn, hiền thế là cùng

Đề hạ con giận trong người ba đứa nó đua nhau ăn như.. con heo luôn. 1 tô bánh canh này, 1 tô phở,5 cái cuốn,1 đĩa gỏi,2 bịch sack tôm....tới đây bọn nó mới chịu dừng lại khiến ai nấy đi qua đều phải ngoái lại nhìn. Cuối cùng là 2 cây kem như nó hứa giờ cả bọn mới chịu rời khỏi canteen .

-ngon ghê luôn nhá, đồ trong nam ăn cũng không chê vào đâu được_ vừa nói nó vừa mút kem (2 tay mỗi tay 1 cây kem nhá)

-ùm.....ùh....chứ sao, mà chưa đâu nhá tui biết có chỗ còn ngon hơn nữa ý chứ_Hạnh cũng không hơn gì nó

-mà Nguyễn sao bà lại ở cùng nhà với Phong đi_Trần thắc mắc

-àh hai nhà Nguyễn & Trần có hôn ước với nhau nên cho 2 chị ấy làm lên đây làm quen trước

-HÔN ƯỚC_2 nhóc kia như hét vào tai nó

-điếc quá có sao hem

- không. nhưng vụ này mà truyền ra ngoài thì 2 người đó không yên đâu

-sao dzi, ủa.... mà kia sao động dữ vậy_chả là bọn nhóc đang đi ngang qua sân bóng rổ

Tò mò... nó nhanh chân len lỏi lèo lách vào đám đông. Nhưng nó vừa nhích vào một tí lại bị đẩy ra, nhích được một tí nữa lại bị đẩy ra

-sax ca sĩ nổi tiếng không bằng_ nó bực mình quát

-hì Nguyên vào được mới là chuyện lạ đó_Trần Hạnh vỗ vai nó

-sao nữa vậy_ giọng nó yếu xìu

- tại Nguyên mới đến nên không biết đây thôi_Trần từ tốn

-đây là sân bóng rổ và hiện giờ đội bóng đang chơi ở đó_Hạnh tiếp lời

-vậy thì sao, chỉ là chơi bóng rổ thôi mà_ nó thắc mắc

-chỉ có vậy thì nói làm gì, Nguyên nhớ 3 ông nhiều chuyện bàn cuối xen vào lúc bọn mình béo nhau hem_Trần hỏi

-nhớ chứ, rồi sao nữa tiếp đi úp mở hoài, chán 2 người ghê_nó hồi thúc

-từ từ nào làm gì hấp tấp vậy_trần cười_ là vậy nè 3 người đó là thành viên của đội bóng

-và là 3 chàng Hot nhất trong trường này. Đẹp trai, học giỏi, nhà giàu nứt vách lại là cháu của 3 người sáng lập ra trường này nữa nhà họ Trần Đăng và Hồ Ấy_Hạnh giải thích_nên con gái theo say như điên đồ ấy

-uhm thì ra vậy. vậy mình là bạn của người nổi tiếng ah nghe vinh hạnh ghê_ nó chọc

-vinh hạnh gì, đùa nào lên phén là bị bon crazy fan của họ xử liền_Hạnh

-và bảo đảm te tua toi tả_Trần tiếp lời

-ực ghê vậy, còn có vụ này nữa hả_nó bất bình

-có chứ..trước đây vài bé ngu dai nên bị rồi....Nguyên nhớ con hồi nãy sai Nguyên đi mua đồ không...nó tên Diễm My cầm đầu bọn fan của mấy cha đó đấy_Trần chỉ tay vào bọn hần

-bởi vậy kêu Đoàn Hương coi chừng họ đó chuyện hôn ước mà lộ ra thì không biết ra sao đâu

-ừh tui sẽ coi chừng_nó đâm chiêu_ cảm ơn hai bà nhé

-có chi, bạn bè cả mà_Trần Hạnh cười

Cả ba lúi nhúi đến ghế đá gần nhất ngồi, đứng tám này giờ mới quá

-hờ_Trần thờ dài

-Trần sao vậy_nó thắc mắc

-nhìn bọn nó mà tui bần ghê...tui mà là con trai thì chắc chắn cũng vào đội bóng rổ. Chắc chắn luôn...nhưng....

-có sao con gái cũng chơi bóng được mà_ nó an ủi

-nhưng không có đội bóng nữ, vậy mới tiết

-hì vấn đề nhỏ...giờ bọn mình làm một ván không hở??

-hả, được không đây

-ở đây có tới 2 sân lận mà, sợ gì chơi luôn chứ

-ba người thôi á_Hạnh

-cũng được chứ sao, không dám àh_nó khích

-ai không dám chứ, nói cho Nguyên biết nghe bọn này cũng hơi siêu đấy_Trần Hạnh lên giọng

-vậy vô nè_nó cầm trái banh xoay trên ngón tay rết điệu nghệ_luật... tự do ai đưa bóng vào rổ nhiều nhất thắng...ai thua phải khao 2 người còn lại 1 châu ‘thịnh soạn’.OK?

-chơi luôn sợ gì dô nà_2 đứa hồ hởi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Ba đứa hăng say tranh giành cướp giật bóng. Với vận tốc và linh hoạt nó nhanh chóng ghi bàn đầu tiên. Trần Hạnh cũng không kém tranh giành bóng quyết liệt_ai thua tổn kém đấy nên phải cố chứ. Bọn nó như những vận động viên chuyên nghiệp.. đập bóng bập nảy chính xác từng chi tiết_pro què_nó thì được mời cả huấn luyện viên về dạy mà.Sau một lúc bọn nó ai cũng đều thấm mệt nên trận đấu mới tạm dừng chờ lấy lại sức. nhưng phần thắng đang nghiêng về phía nó.

-phù phù một chết luôn_cả ba đứa chai nước lên tu một hơi

-Nguyên cũng là đối thủ đáng gờm đây hehe từ nay Trần Trần này đã có đối thủ

-còn tui hem xứng làm đối thủ của bà hử_Hạnh thất vọng

-hì xí quen làm gì dữ vậy bà cũng là đối thủ ‘gớm ghiết’ câu tui luôn hehe_Trần trêu

-bà.. hay kém biết tay tui_Hạnh định bước đến chỗ Trần nhưng bị nó kéo lại

-thui đi...tui xin.. hai bạn không biết mệt hả_nó khuyên can

-ùh...nhất tui mới nhớ đau vai quá

Cả ba cùng thả lưng dưới gốc cây gần sân. Gió thổi lướt qua từng giọt mồ hôi mát lạnh...xua tan cái oi bức ngọt ngào của buổi trưa

-mà này_nó lên tiếng

-gì đây_Trần Hạnh quay sang nhìn nó

-Nguyên đề nghị vậy nè. Bọn mình gọi mi xưng ta đi cứ bạn bạn...Nguyên...Nguyên hoài nghe cứ xa lạ sao ý. Ý 2 bạn sao??

-ok đồng ý 2 tay. Ta cũng thấy vậy đấy nhưng chưa kịp góp ý mi nói rồi

-uh.. chưa gì mi xí mở mồm rồi còn đâu ta làm nữa chán ghê_Hạnh trề môi

-ai bảo mi chậm chạp hehe_Trần cười khoái trá

-vậy nhé thấy thoải mái hơn rồi phải hem hai mi_nó cười

-tất nhiên ời_Trần Hạnh đồng thanh

-nói cho hai mi nghe nè ta thấy ta may mắn ghê cơ mới ngày đầu vào học mà quen được hai bạn như bọn mi ời. lúc đầu ta nghĩ lên đây ta cô đơn lắm...giờ có hai mi nữa hết buồn luôn_nó nhe răng cười

-hì bọn ta cũng vui lắm, từ nay bọn mình là bạn thân nghe vui buồn có nhau.....có ‘ăn’ cùng hưởng có nạn cùng chịu..ok_Hạnh đề nghị

-yead.....ok, móc ghẹo nào_nó đề nghị

Cả ba cùng giơ ngón út ra móc vào nhau y chang trẻ con. Rồi cùng ngồi cười về hành động ngô nghê của mình

Reeng.....reeng....._tiếng chuông vang lên

-nhanh vậy trời ta chưa kịp ngủ trưa nữa chán ghê_Hạnh thờ dãi

-thui đề vô học 2 tiết nữa rùi tha hồ mà ngủ nhá_nó lôi hai cô bạn vào lớp

Trường này học từ 8h sáng đến 2h chiều. 3 tiết đầu từ 8h đến 11h. từ 11h đến 1h là giờ nghỉ trưa...ăn ngủ hay làm gì tùy ý.....1h đến 2h30 là 2 tiết cuối. còn lại là giờ ngoại khóa

Tại lớp

Ba đưa nó ổn định chỗ ngồi. lôi sách vở ra chuẩn bị chờ thầy vào thì...

-ê này bọn tui thấy ba bà chơi bóng dưới sân hả_bon hấn chồm lên

-ờ thì sao không được hả, ai kia chơi được bọn tui cũng chơi được chứ_nó liếc hần

-mà còn hơi bị siêu nữa đấy, phải hem hai mi_Trần nháy mắt

-chứ sao xứng đáng là tuyển thủ chuyên nghiệp luôn phải hem_Hạnh cũng không kém

-xuống xuống cao quá rồi đó_bon hấn ngước lên trần quẩy quẩy tay

-hừ không thèm nói với mấy người không biết gì là thể thao ha_ba đưa nó hất mặt lên

-không biết ai ả ghen_Nhật chằm chọc

-uh bít ai đấy_Trần cũng không chịu thua

-thui quay lên kia thầy vào rồi không lên bảng hết bi giờ_nó lay con Trần đang đấu võ mồm

-may cho ông đấy_dù quay lên nhưng cũng không quên đề dọa

-bọn tui sợ quá_Nhật rung rung

-há há_cả bọn hấn cùng cười khoái trá

-chập mạch hết rồi_nó tặc tời quay xuống

-thui đi mi quân tử trả thù mười năm chưa muộn, ông thầy nhìn bọn mình nhìn kia

Ánh mắt thầy quả có uy lực. 6 đứa nhóc loì chơi im re học bài...đình chiến luôn. bọn nó nhanh chóng bị cuốn hút vào tiết học những câu hỏi hóc búa, những thắc mắc được đem ra tranh cãi sôi nổi.

Reeng.....reeng....._vẫn tiếng chuông cũ kết thúc nốt 2 tiết học cuối. mới ngày đầu không có tiết ngoại khóa nào nên được về sớm.

-ủa mấy ông kia chạy đâu nhanh vậy_nó thắc mắc khi thấy 3 anh chàng chạy như bay ra khỏi lớp

-hì hì mi lại không biết rùi, nổi tiếng chỉ cho khô_Trần bỏ tập vào giỏ vừa nói

-giờ ra về là mý ông tướng lo trốn không thì...hì...sẽ bị bọn fan hành hạ_Hạnh góp ý

-hì uh tội nghiệp ghê luôn nha_nó chu miệng lên

-thui về nào

Ba đưa vừa đi vừa nói chuyện rôm rả đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. đến bãi giữ xe

-thui ta đi xe đạp bb hai mi hen_nó chạy về phía kitty yêu quý

-chờ với bọn ta cũng đi xe đạp mà_hai cô bạn chạy gọi theo

-hả_nó khựng lại

-nì bé yêu ta nì đẹp hem_Trần cũng đẩy ra 1 chiếc kitty xanh

-tên ten còn đây là bé của ta_Hạnh dẫn theo 1 chiếc kitty hồng

-woa...giống ta quá..còn đây bé của ta_nó xít xoa

-mò sao 2 mi không đến trường bằng xe kia_nó chỉ sang chiếc xe hơi trước cổng

-mi phải thương cho số phận nghèo khổ của bọn ta chứ. ....hihi. ....nói vậy thôi chứ bọn ta không thích _ cả hai đáp _ nhà không giàu nhưng khá giả lắm mà

-hi bạn ta có khác giống ta ghê luôn đóa _ nó vỗ vai hai cô bạn

-đi nào..ah há...ta nhớ... _ nó cười gian

-giẻ ?? _Trần Hạnh hỏi

-hai người phải khao ta ăn một châu thịnh soạn nghe chưa, không thoát được đâu

-èo sao mi nhớ dai vậy _Hạnh mặt yếu xiu

-thui được ời ta hứa ta làm đi nào

-ăn giẻ vậy _nó thắc mắc

-theo ta rồi biết bảo đảm mi sẽ mê chết luôn _Hạnh quả quyết

-mi làm ta hồi hộp quá ả

-đi thui , hai mi nói chừng nào ta được ăn hớ

-ờ ờ

Ba đưa nó đất xe ra cổng, hai chị nó đang đứng trước cổng ngóng vào trường, thấy nó hai chị gọi

-Nguyên có thấy Phong đâu không _Đoan hỏi

-em... không biết có chi hem _nó thắc mắc

-chờ này giờ mà hem thấy Phong ra, không biết đi đâu rồi _Hương lo lắng

-không sao đâu, hai chị về trước đi, giờ em đi đây với bạn tí chút em zia

-ờ...em đi đi ... mà Phong vẫn chưa ra.

-chị về nhà xem có khi anh ta về rồi đấy hồi này em thấy anh ta đi với hai ông bạn

-vậy hả, vậy hai chị về trước nha, bb 2 bạn luôn nhé _hai chị nó nhanh chóng lên xe về nhà

Bóng chiếc xe khuất dần trong hàng cây

-thui đi nào _ba đưa nó nhảy lên xe đạp đi. .... nhưng bị giữ lại bởi

-cho đi cùng với, bọn tui cho xe về trước đánh lạt hướng bọn fan hết rồi _bọn hấn từ đâu vọt ra

-XÊ RA. AI CHO ĐI CÙNG THẾ HẢ BUÔNG RA KHÔNG _ba nhóc quát

-cứu bọn tui đi mừ, thấy người gặp nạn mà không thương xót, cho bọn tui đi cùng muốn gì tui cũng làm _bọn hấn nài nỉ

-thật không _ba nhóc cười gian

-sao hai mi _nó hỏi

-thấy người gặp nạn hem cứu thất đức lắm... ta đây còn muốn có đức cho con cháu nên....ta sẽ rộng lượng hảo tâm _Trần lên giọng

-ok ta cũng nghĩ vậy _nó Hạnh đồng thanh

-vậy mới được chứ _ba anh chàng nhảy bót lên yên xe

-ê, lên chở tui _nó xuống xe

-hả, sao lại là tui

-không lẽ anh đàn ông con trai lại để con gái bọn tui chở hớ không biết xấu hổ hả...mà đừng nói với tui anh không biết đi xe đạp nhé...KHÔNG BIẾT THÌ Ở LẠI ĐÂY _nó hét lớn

-ai nói tui không biết ....chờ thì chờ làm gì ghê vậy_hắn nhảy lên xe_lên nào

-vậy mới được chứ_nó cười leo lên xe

Phía hai cô bạn cũng như nó không hơn không kém một câu. Nhặt chớ Trần, Bảo chớ Hạnh còn hắn chớ nó, 3 anh chàng hì hục đạp Mục tiêu là quán ăn mà Hạnh sẽ khao bọn nó

-tối chưa , tui mệt quá_hắn thở hổn hển

-mới có tí xú mà...chắc công tử nhà giàu có khác_nó khích bát

-cô lên mà chờ rồi bít..cô biết cô nặng lắm không hả_hắn chọc lại

-anh...mà thui cổ đạp tí đi nhá

-ê hai mi_nó nháy mắt với 2 cô bạn bên cạnh. Như hiểu ý bọn nó cứ cho bọn hắn đạp hục hơi ....chạy vòng vòng hết đường này đến đường nọ từ quận này sang quận khác

-tối chưa vậy_ba anh la lớn

-sắp rồi_bọn nó cười nghiêng ngửa

-sắp sắp của bọn cô đây hả tui mệt quá rồi không đạp nữa_ba anh chàng hét...tấp vào đường.

-làm gì mà giận dữ vậy, tối rồi nè_bọn nó dừng đúng chỗ luôn hay ghê

-hà hà_ba anh ngạc nhiên

-không vô hả_bọn nó cười tươi

Há há chết chưa chọc tui tui nì_mý nhóc nghĩ_cười thầm trong bụng không bọn hắn lại tưởng nó khùng

-kính chào quý khách_1 chị phục vụ_đây mời cô cậu chọn món.

-để ta chọn cho_Hạnh lấy menu_chị lấy cho em món này món này món này...._Hạnh chỉ hết món này đến món nọ. chẳng mấy chốc đồ ăn đã don ra đầy bàn. Nó Trần nhìn Hạnh sùng sốt

-ê mi muốn lũng túi hả kêu chi lắm vậy bọn ta không muốn hại mi thành ăn xin đâu_nó Trần thì thào vào tai Hạnh

-bọn mi an tâm của chùa đây ăn vô tư đi_Hạnh nháy mắt

Như hiểu được ý cô bạn. Ba nhóc vô tư ăn như chưa bao giờ được ăn. Làm mý anh ngồi nhìn cũng muốn no. đồ chùa không được bỏ phí tội chết_3 nhóc nghĩ. Sau một lúc ăn uống no nê Hạnh gọi người thanh toán tiền

-chị ơi thanh toán cho em

-đây tất cả của em là 750000

-vâng_Hạnh đưa hóa đơn cho bọn hắn rồi cùng hai cô bạn chuẩn ra ngoài

Ba anh chàng đành ngậm ngùi trả nợ_thầm rửa ba đĩa nó. Ba đĩa đứng ngoài nhúng nháy khoái trá.

-ba cô ăn sao tui phải trả_hắn thắc mắc

-có nhui đó cũng...mà anh không nhớ nãy có người nói gì hả kêu gì anh cũng làm mà

-hà_giờ hắn mới biết mình hổ_ba con heo này ác ghê

-thui bb 2 mi ta zìa, hai ông kia chớ bạn tui cẩn thận đó mắt sợi tóc nào coi chừng đấy_nó đe dọa

-bít rồi, bảo đảm không mất mát gì cả. bb về nhé

Hắn chớ nó về nhà. Trời đã xế chiều, không khí đã mát mẻ dễ chịu hơn. Từng cơn gió khẽ no đùa trên tóc nó. Nó đứng lên yên xe giang rộng hai tay tận hưởng cảm giác bình yên. Hắn cười tươi tiếp tục đạp....chẳng mấy chốc đã đến hàng cây me quen thuộc. nhà hắn kia rồi. Nó nhảy xuống xe bấm chuông

-bác Hoa, mở cửa cho con

Cánh cửa mở ra. Nó và hấn dẫn xe vào nhà. Hai chị nó đã chờ trước cửa thấy nó về cùng hấn nên giận lắm

-Nguyên sao em nói không biết Phong ở đâu _Đoan hỏi giọng giận dỗi

-Ơ.... em không biết thiệt mà chị đi khuất anh ta từ đâu nhảy ra kêu em chở về mà _nó giải thích

-vậy...2 người đi đâu giờ này mới về _Hương tra hỏi

-đi ăn _hấn trả lời dùm nó _thôi cô vào đi

-đi ăn ngon quá ha để bọn tui ở nhà lo cho hai người _hai chị nó

-thôi mà em bí lỗi rồi mà _nó nài nỉ

-có gì đâu lỗi với phải vào nhà nào _hấn chen vào

Hai chị nó muốn nói gì đó nhưng hấn bảo vậy đành ngậm ngùi im lún. Nhưng vẫn giận nó lắm

-a, con yêu _một người phụ nữ trung niên khuôn mặt phúc hậu _theo nó đánh giá _ôm hấn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

-mẹ thui nào con lớn rồi mà _hấn đẩy mẹ ra

-hix con tui mới ngày nào còn đòi mẹ bồng mẹ bế mà giờ ôm nó nó cũng không cho, khổ cho số tui chưa này _mẹ hấn sụt sùi

-mẹ này đang hoảng lại nào không người ta cười cho _hấn nhắc nhở

-ớ _thiệt này giờ mẹ hấn quên đi sự có mặt của 3 chị em nó _ngượng chưa

-cô bé này là... _mẹ hấn nhìn nó

-dạ con tên Nguyễn Thanh Nguyên ạ _nó lễ phép

-ta có nghe ông nói về con _mẹ hấn xoa đầu nó _chắc chiến tích gây lộn với hấn đây

-thui hai đứa vào nhà thay đồ nào rồi ăn chiều hôm nay bác tự tay nấu mời mấy đứa đây _mẹ hấn cười

-dạ con xin phép _nó lon ton chạy lên phòng.

Nó nô đùa trong bồn tắm cùng với đám bọt xà phòng, tận hưởng sự thư thái dễ chịu của làn nước trong xanh đem lại. tuyệt làm sao....

một ngày dài nhưng vui _nó nghĩ cười một mình.

Thay xong quần áo nó nhanh chóng xuống bếp phụ bác Hoa dọn bàn ăn. Loay hoay một hồi mọi thứ cũng đã hoàn thành. Mọi người cũng dần có mặt đầy đủ. Hai chị nó thì ríu rít bên mẹ hấn từ lúc này. Hấn tắm xong là tọt xuống bàn ăn tìm nó....gây lộn...cả hai cứ chỉ chóc mãi. Ông Sơn cùng với một người đàn ông đi vào _nó nghĩ là ba hấn đây. Cũng đẹp trai quá _nó nghĩ. Ba hấn đã đến trước mặt nó

-chào con ta là ba của Phong _ông niềm nở

-dạ vâng con là Nguyễn ạ _nó lúng túng

-chúng ta ăn nào _ông Sơn

-dạ _mọi người đáp

Món ăn hôm nay đúng là ngon thật . Ngay cả nó đã no nê với mấy món ở quán lúc này vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của đồ ăn. Nó ăn hăng say nhất miệng vẫn tiêu tít này nọ lúc thì cãi với hấn lúc mẹ hấn gọi chuyện cả nhà cười nói rôm rã....nói chung vừa ăn vừa tám. Bàn ăn trở nên sôi nổi và

ấm cúng vô cùng. Ăn xong nó phụ bác Hoa dọn dẹp như mọi ngày. Rồi gọt hết đám trái cây mang lên bàn trên phòng khách. ... Nói chị nó ông Sơn hấn và ba mẹ hấn đang trò chuyện...

-mời mọi người_nó đập lên bàn

-uh con ngồi xuống ăn cùng nào_mẹ hấn kéo nó ngồi sát mình

-ba mẹ sao về sớm thế_hấn thắc mắc

-tại mẹ con cả nghe nói có con dâu là lập tức về liền_ba hấn

-hi em nghe nói vui qua nên phải về xem mặt con dâu tương lai ngay lập tức_mẹ hấn hỏi

-vậy con thấy sao_ông Sơn đưa ly trà lên hộp 1 ngụm

-tuyệt lắm ạ không ngờ ba tìm ra được những cô cháu dâu vừa đẹp lại giỏi như vậy

-ba mà lại_ông già rùi còn nhí nhảnh

Hai chị nó then thùng thấy rõ còn nó thì cười toe té

Thành công rồi ah ha_nó nghĩ_nó biết mẹ hấn không ám chỉ nó... ăn mặc vậy xinh đẹp nổi gì.

-cô cười gì vậy khi... bị gì ah_hấn thắc mắc

-hơ nhiều chuyện tui bị gì kệ tui, mà anh sướng nhá sắp có vợ xinh đẹp ời chị tui mà lại_nó cười tươi

-mà Nguyên này sao con ăn mặc kì vậy, con gái thì nên mặc váy mới xinh chứ để lát bác chọn cho vài bộ_mẹ hấn ân cần

-dạ_nó giật mình_không cần đâu ạh, con mặc váy quen rùi mặc váy khó chịu lại không linh hoạt

-con bé này lớn rồi chứ còn trẻ con đâu_mẹ hấn cốc yêu nó

-hi cũng cảm ơn bác ạh_nó

-mẹ này khi mà mặc váy coi không được đâu.. chỉ tổ làm xiếc thôi_hấn chọc

-ê ai là khi hả tui nói anh bỏ từ đó đi nghe không, tui tư bít rùi khỏi cần anh nói, thôi cũng cảm ơn nghe, anh tốt quá, đồ lạnh chanh_nó cố nhấn thật mạnh và rõ ràng 3 từ cuối

-cô ...cô_hấn giận sôi máu luôn_có cả ba mẹ ông ở đây mà

-hi hihi haha _thấy hấn vậy ba mẹ ông hấn đều không nhịn cười được

-haha Phong nhà bác có đối thủ rồi đấy_Ba Hấn

-thui hai đứa...ba con quen chỗ ở chưa, trường học mới thế nào có ai ăn hiếp con không_mẹ hấn hỏi ba chị em

-dạ quen rồi ạh, trường tốt lắm ạh con cũng quen được nhiều bạn_Đoan Hương trả lời

-còn Nguyên???_mẹ hấn quay sang nó

-dạ good cả_nó đang ngồi soi đĩa trái cây nên tiết kiệm lời.

Cuộc trò chuyện "thân mật" kéo dài cả 2 tiếng cuối cùng cũng kết thúc. Ông ba mẹ hấn thì có việc ra ngoài. Bốn đứa nó ai về phòng nấy .....học bài. Mà mới ngày đầu nên bài vở không nhiều nó chỉ liết sơ rùi lờ đi để ra gọi về cho bà con ở Hà Nội. Đang say xưa cười nói vui vẻ thì có người gõ cửa phòng nó...

-chờ con tí nhé_hiện nó đang nói chuyện với ông nó

Đặt điện thoại xuống bàn...nó nhanh chóng phóng ra cửa. thì ra là hấn

-tìm tui có chi không

-nè_hấn đưa cho nó 1 hộp đồ

-cái gì vậy_nó thắc mắc ngăm ngía cái hộp

-đồng phục của cô đấy, chị Phương Anh tưởng cô là con trai nên may đồ bị nhầm

-à ừ, cảm ơn nhá bb_ nó đóng cửa lại_ ông nó đang chờ mà làm hấn đứng như trời trồng tại chỗ... nói được đúng 2 câu

Để xem nào nếu mình mặc cái này sẽ sao nhỉ_ nó lúi búi đồ ra thử luôn

Xinh thật không còn gì để nói_ nó tươi cười nhúng nhảy làm kiêu trước gương

Không ổn không ổn..._nó suy nghĩ_ thui đành vậy...nó cất hộp đồ vào tủ rồi quay lại với chiếc điện thoại 8 tiếp_2 ông cháu này nhieu chuyện quá

-oáp, con buồn ngủ quá ông ơi_ nó ngáp sau một lúc ông cháu buồn hết cả đưa lê

-uh tiểu công chúa của ông ngủ đi mai đi học, good night công chúa

-dạ good night ông yêu, chụt _nó hôn rồ kêu vào điện thoại

Rời khỏi cái điện thoại nó tiến về phía cánh cửa...bước ra ban công. Trời về khuya se lạnh hấn cái lạnh thấu vào cả xương tủy... làm nó bắt giắc rung lên. Hôm nay trời không trăng nhưng đầy sao. Nó mơn man suy nghĩ...nghĩ về ngày hôm nay...nghĩ về cái việc nó đang cố gắng làm để được sớm về Hà Nội. nó cũng đã dần làm quen được với cuộc sống mới, còn có 2 cô bạn nhí nhánh_ nó cười một mình...A.....nó nhớ về cái gì đó...tung cửa chạy ra khỏi phòng....

Cốc cốc_ nó gõ cửa phòng Nguyệt Hương nhưng mãi không ai trả lời. nên nó tiếp tục qua phòng Đoan

-cốc cốc, hai chị có trong đó không_ nó nói vọng vào

-vào đi Nguyên_ thì ra Hương cũng ở đây

-có chi không Nguyên

-em chỉ qua nói với 2 chị cẩn thận người tên Diễm My thôi

-sao thế_2 chị nó thắc mắc_bạn ấy chơi rất tốt mà

-em chỉ nghe nói My cầm đầu bọn fan của Phong đấy, ai có ý gì là bị xử liền...đằng này hai chị lại là vợ tương lai của anh ta nữa

-vậy àh...mà không sao đâu chắc bọn nó không dám làm gì đâu

-sao em biết được mà coi chừng vẫn hơn

-àh...chuyện hồi sáng bọn nó kêu em đi mua đồ ý chị xin lỗi nhé...bọn nó hỏi Nguyên là ai nên chị...

-hì không sao đâu em biết mà_ nó cười

-uh cảm ơn nhé., mà nè...em có thích Phong không_ chị nó ngáp ngừng_ chị thấy Nguyên với Phong thân nhau lắm

-sạc...sạc_ nó ho sặc sụa_úi trời ơi...thích anh ta á.....không bao giờ_ nó cười_ chị cứ an tâm

-uh, cảm ơn Nguyên nhé_2 chị nó then thùng

-thui bb xong chuyện em đi ngủ, nói sao cũng phải cẩn thận nhé. Good night_ nói rồi nó chạy về phòng

Đi ngang qua phòng hấn...đèn vẫn sáng. Nhưng thôi liên quan gì tới nó đâu, nó đẩy cửa vào thì...

-khi cô chưa ngủ hà_hấn từ phòng bước ra

-ngủ rồi còn đứng đây àh, mà anh làm gì giờ này chưa ngủ

-tôi không ngủ được, tính xuống kêu bác Hoa làm gì uống cho dễ ngủ

-sạc, anh biết mấy giờ chưa, bác Hoa giờ này cũng ngủ rồi thôi ngủ đi lộn xộn quá

-uh ha tôi cũng quên...hay là cô làm đi...khỏi gọi bác Hoa dậy

-sạc tôi osin của anh àh_ nó liếc hấn

-vậy tôi đành gọi bác Hoa dậy vậy chứ vậy tôi không ngủ được_hấn bước xuống cầu thang

Suy đi nghĩ lại nó đành lon ton theo sau

-thôi thua anh luôn, uống gì tui làm_nó thờ dài_ngủ cũng không yên nè trời

-hihi bít vậy sớm tốt hơn không cho tui một li cam ép nhé cho ít đá đừng bỏ nhiều đường_hắn hăm hờ

Nó lút lị tũ lạnh lòi ra 4 quả cam vắt lấy nước. Ủh thì một tí đường này rồi một tí đá này_lần này nó không này ra ý tưởng nào phá hắn hết_khuya rồi mau còn đi ngủ

-này uống đi_nó đặt cốc nước xuống bàn_nó cũng đã trang bị cho mình một ly tương tự

-cô coi bộ sẽ làm nội trợ giỏi đấy_hắn nâng ly nước lên hớp từng ngụm

Nó không muốn cãi lại nữa. hiên lãnh ngồi tận hưởng cảm giác chua chua lạnh lạnh của cam_một cốc nước kết thúc một ngày mệt mỏi con gì bằng.

-ê cô bị gì àh, sao không nói tiếng nào vậy, mọi khi nói như vẹt mà

Nó liếc hắn tay vẫn bung tách cam

- đúng là...cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, anh muốn gì nữa đây_nó hần giọng

-có...có cái gì đâu mà ghê vậy. hỏi xem cô quen chỗ chưa thôi

-tai anh chắc bị gì rồi nhì, hồi này tôi nhớ không lầm thì mẹ anh có hỏi rồi đấy...mà anh quan tâm tui dữ vậy_nó cười gian

-quan tâm gì..._hắn lúng túng_tui chỉ không muốn khách ở nhà mình cảm thấy bất tiện thôi

-khách_nó cười_uh thì khách.....thank you đã quan tâm khách này nhé

Nó cười chua chát. Nó không hiểu sao nó lại thấy thất vọng khi được coi là khách nhì. Chẳng phải đây là mục đích của nó sao. Nó đến đây cũng được ba ngày rồi nhì. Mỗi ngày là một chuỗi sự việc dài mệt mỏi nhưng vui vì có hắn...ủa sao lại nghĩ đến hắn nhì_nó lắc đầu xua đi suy nghĩ của mình... Nhưng nó thật sự cảm thấy trống trải lắm như thiếu đi một cái gì quan trọng. Mà là cái gì nhì_nó cố tìm câu trả lời thích hợp nhất nhưng.....khó quá đi_mặt nó nhăn nhó thấy thương luôn tay nắm chắc ly

-ê cô sao vậy, cảm rùi àh_hắn đặt tay lên trán nó làm nó bật giác đỏ mặt

-cảm gì..._nó gạt tay hắn ra

-ùh không nóng, mà mặt cô hơi đỏ kìa

-đỏ..._nó sờ mặt mình_làm gì có....._nó chu miệng lên

-ờ thì...._hắn gãi đầu mặt cũng gần giống quả cà chua rồi

-anh mới cảm ấy, mặt đỏ quá kìa haha._nó trêu_thôi đi ngủ không bệnh hết luôn giờ

Vớ lấy hai ly nước nó đem đi rửa rồi lút tọt đi ngủ

-rồi anh ngủ đi, gặp ác mộng nhieu vào, good night_nó lẻ lười ra trêu rồi vọt lẹ vào phòng

Hắn chỉ biết đứng cười rồi cũng đi vào phòng..... và ngủ_có mơ không đây mà có chắc cũng chỉ khi nhà ta thôi nhì.

Sao mình lại đỏ mặt nhì không lẽ ....không đâu không thể nào....chắc bị cảm thật_nó tự trấn an...lăn qua lại mãi chẳng ngủ được....nói vậy thôi chút xíu ngủ liền_con này còn vô tư lắm

Ba ngày, nó và hắn gặp nhau cũng chỉ được ba ngày thôi...ba ngày không ngắn nhưng cũng không đủ dài để nảy sinh một tình cảm mới. Chỉ một chút rung cảm, một chút dao động nhỏ....nhưng biết đâu được nhì...nó sẽ bắt đầu một tình yêu đẹp thì sao

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Một ngày mới lại bắt đầu. Những tia nắng ấm áp đã dần ngự trị khắp mọi nơi. Nó ều oải vuron vai...ngáp. Hôm nay nó đã tự thưởng cho mình cái quyền được..... nướng. Chỉ một tí thời 15 phút nhưng cũng đã đủ để con buồn ngủ của nó tạm lắng xuống... dành thời gian cho những hoạt động mới. vẫn công việc quen thuộc hàng ngày...đánh răng... rửa mặt thay quần áo. Hôm nay nó không phải đến trường sớm như hôm qua. Bước xuống nhà nó cùng bác Hoa dọn bàn ăn sáng. Khác với mọi ngày hôm nay có cả ba mẹ hấn nữa. thức ăn ngon hơn nhiều hơn là chắc chắn. cả gia đình quay quần bên bàn ăn tất nhiên lại vừa ăn vừa tám. Đủ mọi chuyện cả...qua nhiều lần tiếp xúc...nó biết mẹ hấn là người vui tính, hiền lành phúc hậu nên nó có cảm tình lắm, ba hấn tuy không nhí nhảnh như mẹ hấn nhưng cũng không quá nghiêm khắc, thỉnh thoảng cũng pha vài trò vui vui...hi hi gia đình này cũng hạnh phúc chớ bộ. Kết thúc buổi sáng với chồng chén đĩa cao như núi nó nhanh chóng thay quần áo để kịp đến trường. ba mẹ hấn phải bay sang Nhật gấp do chạy về Việt Nam gặp bọn nó nên bỏ hết công việc. Vẫn chiếc kitty quen thuộc, nhưng hôm nay nó không thấy hấn chặng trước cổng nữa may ghê luôn cơ...hi ha hi hứng phóng xe ra đường. Nhưng một sinh vật ngoài hành tinh.... àh không... một hiện tượng lạ mới đúng chứ làm nó suýt tông cột điện do mãi mê ngắm nghía

-anh...anh...bị gì àh_nó lấp bắp tiếng lại gần

-cô chào người khác bằng câu ấy coi chừng có ngày bị đánh đấy_hấn hần học

-nhưng...không bị gì mà anh đi cái này đó hả_nó chỉ vào chiếc xe đạp của hấn

-không được sao...coi như tập thể dục buổi sáng luôn

-ực_nó giơ tay lên trời_trời mưa hả, đại công tử Trần thị mà đi xe đạp...anh muốn nổi tiếng sao

-haha tui đủ nổi rồi thêm tí có sao đâu

-còn 2 chị tui sao??

-có người đưa họ tới trường thôi cô an tâm_hấn nháy mắt

-kệ xác anh, tui không thèm quan tâm_nói rồi nó lao lên xe đạp một mạch. hấn cũng nhanh chân nổi đuôi theo. Suốt chặng đường hấn và nó cứ í ới cái nhau chí chóc làm ai qua đường cũng phải ngoái lại nhìn.

-này, sao đồng phục đâu cô không mặc lại mặc đồ nam nữa_hấn thắc mắc

-kệ tui.... tui thích thế_nó vẫn cứ hi hục đạp

-thích...cô lạ nhi_hấn dăm chiêu

-ngộ ghê chưa... tui thích gì kệ tui liên quan anh àh, dạo này anh quan tâm tui hơi nhìu đấy

-không...ai quan tâm cô chứ ĐỒ KHỈ LẠNH CHANH_hấn hét lớn...tăng tốc bỏ nó lại

-hơ hay lăm anh biết tay tui...._nó rượt theo la í ới

Sau một lúc rượt đuôi bọn nó cũng đến trường. Nó thờ dốc đi với tốc độ tầm xe máy không một mới lạ. hấn & nó nhanh chân đưa xe vào bãi giữ. Không hẹn mà gặp ba chàng công tử ba con tiểu quý **ng nhau ngay nhà xe

-ủa 3 anh hẹn nhau đi xe đạp đấy àh_mý nhóc thắc mắc

-đâu có....đâu có..._mý anh chàng lúng túng

-ê sao 2 đứa bây cũng đi xe đạp vậy_hấn thì thầm vào tai 2 người bạn

-tao thích thế...còn mày_Nhật & Bảo

-ờ thì tao cũng thích thế_ba anh chàng cười gian xảo xăm soi lẫn nhau.

Một góc khác

-ê 2 mi có thấy 3 ông kia bị gì không_nó hỏi

-đúng...làm bọn ta sock quá...chuyện lạ àh nghe_Hạnh&Trần

-không biết âm mưu gì không đây_nó dăm chiêu

-sao bọn ta biết được, mà nhà mi có mang theo áo mưa không....ta sợ chiều nay trời dông bão kéo đến đấy_Trần nói làm 3 đứa phá lên cười lăn lộn

-ờ đúng đấy....ha ha_bọn nhóc nhìn tinh quái về phía mý anh chàng, làm mý anh hem hiểu gì hết

-ủa mà nỳ hôm qua ta thắc mắc mà chưa hỏi, sao mi mặc đồ nam thế hử_Trần

-có sự nhầm lẫn thôi...mà 2 mi thấy ta mặc sao đẹp hem_nó nhưng nhảy làm dáng

-haha đẹp lắm...đẹp nái lắm đấy_Trân Hạnh bỏ chạy

-á...2 mi muốn chết...đứng lại...._nó dí theo

Tại lớp

-hà hà chết 2 mi rồi_nó sẵn tay áo lên

-chị Nguyên rộng lượng chị Nguyên xinh đẹp tha cho 2 em lỡ đại_Trân Hạnh sụt sùi giả ngây thơ

-há há biết vậy tốt nhưng tội chết có thể tha mà tội sống phải xử....này_nó nhảy vào thọt lét 2 đứa kia

-á á nhột...Hạnh lên_Trân hét

Thế là một mình nó chấp 2 con. Hai đánh một không chột cũng què. Sau một hồi đầu tóc đã te tua toi tả như ổ quạ bọn nó mới chiều dưng

-thôi đình chiến đi...ta mệt quá_nó thờ

-uh vậy đi_Trân Hạnh không hơn gì nó

-nhìn mấy cô kia, như ăn mày í, mới sáng mà muốn nổi rồi_bọn hấn đứng xem nó đánh nhảy nảy giờ_không đại như hôm qua nhảy vô can nừa đứng coi phim luôn

-ĂN MÀY....nói lại coi_Trân hét

-thôi đi mi kiểm đường chuẩn nè, người ta nhìn kia_cả lớp mấy chục con mắt đang hướng về phía bọn nó

-hì hì có gì đâu chào buổi sáng há_ba đứa nó gãi đầu tay vẩy vẩy làm bọn hấn nhin cười không nổi

-cười cái gì mà cười, bộ hay lắm hả_bọn nó hét....què què quá àh biết tìm lỗi nào trốn giờ

-có thôi cười không hả_nó trừng mắt

-ha ha... àh ờ... hihi... Thôi... thì haha thôi haha_hấn

-anh hay lắm_nó đánh xuống bàn hấn_cắn chắc môi

-mấy cô giỡn vui ghê_Bảo & Nhật

-mà hai anh tên gì nhi_nó hỏi làm cả bọn hai bàn cuối lần dưng ra ngất

-há phải không đó, cãi nhau hôm qua đến giờ mà mi không biết tên hả_Hạnh Trần kinh ngạc

-hì..._nó gãi đầu_lo cãi nhau quá nên ta quên hỏi

-bó tay mi luôn

-bọn tui vậy mà cô không biết ah, dù là học sinh mới cũng phải nghe danh chứ. Thôi để tui giới thiệu tui Đặng Đình Nhật còn thằng kia Hồ Quốc Bảo cả hai đều đẹp trai ga lăng học giỏi_Nhật giới thiệu

Nó đưa mắt nhìn lên trần tìm gì đó làm cả bọn thắc mắc

-mi nhìn gì vậy_Trân Hạnh

-ta tìm ông Nhật, ông bay cao quá rồi...._nó ngây thơ

-há há há_hấn Trần Hạnh Bảo ôm bụng cười la liệt

-cười gì dữ vậy_Nhật què quà

-không không há há....tội mày quá_Bảo hấn vỗ vai Nhật

-**ng tới mấy bà chán này là chỉ có đường chết_hấn nói nhỏ

-chí lí_ba anh gât gù

-ba người thì thăm gì đó...nói xấu bọn tui hả _Trần

-hix bọn tui sao dám chứ phải hèm hai đứa bay_Nhật nháy mắt ra hiệu

- đúng đó nếu chưa muốn chết

-biết điều vậy tốt...

Một góc khác

-trời...ba con nhỏ kia sao nói chuyện với hoàng tử của chúng ta thân mật vậy_một nhỏ lạnh chanh

-nhìn ghét quá đi_một nhỏ khác

-chương mắt quá...bọn nó hình như chưa biết thế nào là lễ độ đâu_Diểm My

Bọn nhóc nghe hết lời hăm he của bọn kia. Đã sao bà cóc sợ nhá làm gì được nhau_bọn nó nghĩ

Reeng...reeng..._chuông vào học vang lên

-ực hình như tiết của Mr Hậu hả mi_Trần lay Hạnh

-hình như vậy đó...._mặt Hạnh nhăn nhó

-hai mi sao vậy....mặt nhìn khó coi quá_nó tò mò

-hix...bọn ta thăm rồi

Vừa dứt lời một ông thầy dáng nhún nhún bước vào lớp. Cả lớp trang nghiêm đứng chào. Thấy ánh mắt Hậu xăm soi bàn bọn nó làm nó cũng hơi lo lo... chưa hiểu chuyện gì cả. tiết học diễn ra khá sôi nổi cho tới khi...

-ủa chuyện gì vậy, ta thấy ông thầy này cũng được..._nó thắc mắc nãy giờ

-được gì mà được tại mi không biết đó thôi Mr Hậu này....._Trần vừa nói đến đây thì

-em Trần các em đang thì thăm gì đấy, bài tôi giảng khó hiểu lắm hả_thầy gọi Trần làm con nhỏ giật mình

-ạ...đâu có đâu ạ, dễ hiểu lắm_ba đứa tươi cười_cầu mong cho qua chuyện

-vậy àh, vậy ba em lên giải ba bài này cho tôi_Mr Hậu viết lên bảng những bài tập thuộc dạng khó nhất có thể trong bài giảng

-mà thầy bài này vẫn chưa học xong mà sao lên làm bài tập rồi hà thầy_con Trần bất bình

-tôi bảo lên ba em có lên không hả_Hậu lớn giọng

Ba nhóc tức điên người, lên thì lên ai sợ ai nhá_bọn nó hùng hổ bước lên bảng. Mỗi đứa một bài ba đứa nhanh chóng hì hục giải_bài này tới qua nó cũng đọc sơ rùi còn sợ gì nữa. Một loáng cái bảng đã dần hết chỗ. Nó phui tay cho bụi bay bớt nhìn qua hai cô bạn Trần thì cũng kết luận nửa là xong. Còn con Hạnh thì không biết sao đứng nghệt mặt ra. A tính sai một lỗi rồi nó nhanh chóng bay sang chỗ con Hạnh giúp đỡ...thì...

-em là học sinh mới àh, cũng được đấy chứ_Hậu nhìn bài giải của nó_quá tốt rồi còn gì không một lỗi nhỏ_em khá đấy rồi sẽ chú ý đến em nhiều hơn_Hậu cười làm nó hơi ớn

-Hạnh em sao thế bài đơn giản này mà không làm được àh_thầy bắt bẻ

-nè mi sửa chỗ này đi_nó chỉ chỗ sai cho bạn

-ừ hén ta nhầm thank mi nhá_Hạnh nhanh chóng hoàn thành công việc còn lại

Ba đứa hí hửng chuẩn bị về chỗ thì...

-ba cô đứng lại tôi bảo mỗi người tự làm cơ mà không nghe thấy àh

-chỉ sửa một tí thôi mà thầy_bọn nó cãi lại

-ơ hay còn cãi lại àh, ba cô bước ra ngoài hành lang tự kiểm điểm_Hậu quát

Ba đứa tức tối bỏ ra ngoài. Lớp học bắt đầu xôn xao.

-thưa thầy em thấy mấy bạn ấy chỉ giúp đỡ nhau một tí có gì đâu mà bị phạt ah_hắn lên tiếng

-em cũng muốn cãi lại tui đấy ah, hay cũng muốn ra ngoài

-thầy quá lắm rồi_Nhật & Bảo

-vậy mời ba hoàng tử ra ngoài luôn_lớp học có người ***** nhưng...Hậu nhìn một cái im bất

Giờ ba anh cũng lóe ra ngoài nốt. Đến chỗ bọn nó đang tám vui vẻ_hết biết

-ba cô coi bộ vui vẻ quá nhỉ_bọn hắn

-không lẽ phải khóc sao_nó quay lại

-mà sao ba người cũng ra đây vậy cũng bị đuổi hả_Hạnh soi mói

-không dám đâu tại tôi không muốn ở lại thôi, chứ ai mà đuổi được_xạo bà cổ luôn hehe

-phải không đấy, mà sao từ đợt kiểm tra chất lượng ‘cao’ của học sinh năm ngoái Hậu lại soi 2 đứa tui với mấy ông vậy_Trần thắc mắc

-sao tui biết được ông thầy trái tính trái nết_bọn hắn thờ dài_đã nhún rồi còn .....

-còn sao nữa mấy em_Hậu từ đâu xuất hiện

-Á..._cả bọn hét_đang nói xấu mà,muốn thót tim quá_ông này đi nhát người chắc quen rồi đây

-có tạt giặt mình àh, cái em tự kiểm sao rồi...mà đây mấy em đọc đi rồi cho thầy biết nhá_Hậu dúi vào tay mỗi đứa một tờ giấy rồi đi một mạch

-cái gì đây, đăng ký thi học sinh giỏi cấp.....hả_cả bọn ngơ ngát

-ông lại muốn gì đây_bọn nó giờ tờ giấy lên phe phẩy_làm quạt luôn rồi

-năm ngoái cũng vậy nè_Trần thờ dài

-hay là...bọn mi không thi phải hem_nó hỏi

-ờ thì...bọn ta chán lắm thi mấy cái nì....xì không dám đâu_Hạnh trề môi

-vậy phải rồi bọn mi không bị soi mói lạ_nó quả quyết

-hả...._2 nhóc nheo mắt nhìn nó khó hiểu

-ta có xem qua cái này trên mạng trường rồi.....không phải lớp nào có học sinh đạt thành tích cao thì giáo viên dạy học sinh đó mới được công nhận là giáo viên giỏi sao

-ừ đúng rồi đó....vậy thì sao

-thì vậy đó lớp bọn mi là lớp giỏi nhất nhì mà chả có giải nào đem về cho Mr Hậu cả hem tức mới lạ

-èò....thì ra vậy...Mr Hậu muốn tăng lương àh_Trần

-vừa tăng lương vừa nờ mũi với mấy giáo viên khác ấy chứ, mà sao mi biết_Hạnh

-mi chưa nghe câu ‘người ngoài luôn sáng suốt hơn người bên trong àh,...vậy bọn mi tính sao_nó hỏi

-mệt thật...bọn ta sao biết được_Trần Hạnh giọng yếu xìu

-còn mý ông có định thi không_nó hướng mắt về bọn hắn. Nãy giờ nghe nó giảng giải chí lý quá ngồi im thính thích

-ông ấy là ai chứ...bọn tui không thích thi làm gì được_hắn khẳng định

-hơ....tùy ai biết đâu

- năm nay Hậu giờ chứng sớm quá mới ngày thứ hai đã không tha, thôi....mà nghĩ chi cho mệt tới đâu hay tới đó vậy_Trần vỗ vai nó

-ờ tùy bọn mi, thôi vô học tiết 2 rồi kìa

Cả bọn kéo nhau vào lớp học tiếp 2 tiết nữa. Nhưng mặt ai nấy cũng ỉu xiu, tâm trạng đầu mà học với hành. Hậu nhùn, Hậu đáng ghét....._bọn nó rửa

-ax.....xi...ax.....xi..._ai nhứt mình vậy cà_tội nghiệp Hậu ghê luôn cơ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

-mệt thật vậy cũng xong xuôi hai tiết_Trân vươn vai ngáp

-đi ăn luôn chứ_nó hỏi

-uh đói rồi, ăn lấy lại tinh thần đi_Hạnh hồ hởi

-ok_bọn nhóc nhanh chân tiến về phía canteen

-ê_nó ngoảnh đầu lại_mấy người đi đâu đấy_thì ra ba anh chàng theo sau bọn nó này giờ

-đi ăn trưa chứ còn làm gì_bọn hấn bước đến gần mấy nhóc

-hà_Trân & Hạnh nhìn bọn hấn soi mói_không sợ nữa àh

-sợ..... sợ gì chứ..._hấn nhăn mặt như nhớ ra gì đó khủng khiếp lắm

-lại cái gì nữa vậy hai mi_nó thắc mắc

-e hèm mi nghe nè..._Trân lên giọng_ta nhớ lúc ta mới vào trường này ngày đầu tiên đã thấy cảnh....haha....cảnh.....haha_Trân ôm bụng cười

-giê..nói lẹ coi.._nó nhăn nhó khó hiểu

-ờ thì cảnh.....haha..._Hạnh nói tiếp nhưng cũng lẫn ra cười

-lẹ coi....._nó bực mình rồi

-làm gì dữ vậy... haha...vậy cảnh ba anh chàng mỗi người cầm một đĩa com vừa ăn vừa chạy vắt chân lên cổ.há há há....ta hèm chiu nổi rồi_con Trân đập tay vào tường cười nghiêng ngửa

-hà_nó nhìn hấn_là sao...ta hèm hiểu

-ha ha...bị fan dí chứ gì nữa...haha...trời đánh còn tránh miếng ăn...vậy mà...chắc.. tội mấy ông ghê luôn cơ_Hạnh giả ngây thơ

-ha hah haha haha_giờ nó cũng lẫn ra cười

-cô cười gì đó_hấn quát

-haha....cười gì kệ tui....mà giờ còn dám theo bọn tui không_nó dò hỏi

-sao không...chứ_giọng ỉu siêu vậy còn ráng

-vậy cùng đi nhé_ba nhóc hồ hởi_ôi phim ta thích coi phim_ba cô nhóc cười ranh mãnh

Ba anh chàng theo sau nhưng...ôi mặt nhăn nhó như khi ăn ớt tội nghiệp .....

Tại căn teen 11h15'_ngày thứ 2 đến trường_nhật kí sự kiện vui vẻ

Ba anh chàng bước vào. Mọi con mắt đổ dồn về bọn hấn. Nam có nữ có tiếng xì xào bàn tán ngày càng lớn hơn. Cổ trún tỉnh mình bọn hấn nhanh chân bước theo mý nhóc

-cô oi cho con 3 đĩa com dương châu_bọn nhóc chen lấn vào

Phù cuối cùng cũng ra tới nơi sống sống rồi. Bọn nó chọn một cái bàn phía ngoài gần mấy cái cây cho mát...thà lưng xuống ghế là sút lia lịa

-ê sao không mua dùm bọn tui với???_hắn bước lại gần

-mấy ông không có chân àh, muốn ăn thì tự mà đi_nó liếc

-chắc..._hắn tặc lưỡi tiếng về phía quầy

Đẹp trai đúng là có lợi mà. Ba anh chàng đi tới đâu bọn học sinh nhích ra nhường chỗ. Làm bọn nhóc ngồi ăn trở mắt nhìn. Minh thì la hét muốn khạng cổ...còn hắn thì, chắc bắt công_nó nói nhỏ với hai cô bạn. Hai cô cũng gật gù bất bình không kém. Chẳng tốn chút mồ hôi nào bụng ba đĩa com_y chang nó mà nhiều hơn nữa ấy chứ_đến bàn mấy nhóc ngồi

-sao...bọn này siêu chứ_hắn đặt đũa xuống bàn

-ùh...siêu lắm...siêu_giọng khó chịu

Canteen mỗi lúc một đông, mỗi lúc một chật hẹp (canteen rộng vậy mà không có chỗ chứa). Tin tức lan nhanh như tên bay ấy, vừa sút muống đầu tiên lên chưa kịp ăn thì bọn hắn bị

-anh Phong bàn này còn chỗ cho bọn em ngồi với nhá_giọng một cô gái

ủa, sao nghe quen quen_nó nghĩ đảo mắt lên nhìn người phát ra câu vừa rồi

-Á_nó trở mắt nhìn cô gái_chị...chị..._nó cúi mặt xuống ăn không dám ngẩng lên nữa

Cô gái hình như cũng thấy nó nhưng không thèm quan tâm mà quay qua hắn

-anh phong cho em ăn thử với nhé_cô gái tự nhiên

-ùh, em thích cứ ăn đi Vân_hắn cười một nụ cười méo mó thấy tội. Nếu nó không phải dấu mặt thì chắc hẳn ra cười khích thú lắm rồi

Àh thì ra tên Vân ah_nó nghĩ_ôi biết chui lỗ nào trốn đây_nó quậy muống vào đĩa com

-cô sao thế, sao thế_hắn quan tâm

Nó giật thót, ngẩng lên **ng ngay ánh mắt cô gái...ngượng chết....., hai cô bạn này giờ ăn vô tư nên không để ý

-đâu có gì đâu..._nó nhỏ nhẹ_hiếm có nghe

-chào cô bé, lâu quá không gặp nhì_Vân khó chịu nhìn nó

-vâng chào chị ha_nó cúi xuống ăn tiếp

Sau cô Vân là biết bao nhiêu đứa con gái kiêu cơ này cơ nọ ngồi cạnh bọn hắn

Ôi khổ rồi, ngay cả chỗ ngồi bọn nó cũng không có bị đẩy ra ngoài giờ chỉ còn biết đứng xoi tiếp phần còn lại. hix rõ ràng bàn bọn nó xí trước mà...bắt công. Ba anh chàng cũng chả khăm khá gì hơn này giờ ăn được gì đâu. Chạy cũng chả được nữa là...ôi sao giờ sao giờ_ba anh thở dài ngao ngán. Bọn con gái cứ lao nhao bắt chuyện, cố gắng làm hắn mới nặng ra được nụ cười méo xệch, nhìn bọn nhóc với ánh mắt cầu cứu nhưng...mí nhỏ kia hình như không có lương tâm nên bỏ đi một mạch....

Quay lại với bọn nhóc nhá

Sau khi mua đầy đủ thức ăn dừ trữ bọn nó rời canteen ngay lập tức_thiếu oxi quá

-ê mi_Trần vỗ vai nó

- á...mi chơi đại..._đang ăn kem làm nó giật mình kem úp tất cả vào mặt

-hì ta xin lỗi mà, mà mi quen Vân há?... hồi này ta thấy mi sao sao ấy_Trần Hạnh lau mặt cho nó

-ờ thì cũng quen quen..._nó úp úng

-là sao nói rõ nghe coi_Trần tò mò

-mi hỏi chi vậy_nó trề môi khó chịu

-không, ta thấy mi quen con nhỏ đó thì kì lắm, mà mi biết nó là ai không

-sao ta biết được có quen biết gì nhiều đâu

-nó là con nhà họ Đoàn đấy, giàu có lắm, gia đình nó muốn nó với Phong quen nhau lắm, trước đây nó còn nhận là người yêu của ông Phong cơ đấy

-vậy àh, sao thế được Trần & Nguyễn có hôn ước rồi cô ấy này không biết àh

-chắc chưa đâu mà biết thì tiết lắm đây _Trần Hạnh tặc lưỡi _mà ....mi chưa nói sao mi lại quen Vân đấy

-ờ thì. ...._nó lúng túng

Không lẽ nói đó là cô gái nó ra tay nghĩa hiệp cứu lúc nó mới tới đây rồi còn bị chửi “bao đồng” nữa chứ. Ôi. ....quê chết được.

-nói mau. ....nói không _Trần& Hạnh giờ nắm tay lên dọa

-ực làm gì ghê vậy giống du côn quá à

-vậy nói không thì bảo một tiếng _hai cô bạn ép nó vào tường

-nói ...ta nói mà....vậy nè _nó kể lại tất tần tật câu chuyện giữa nó và Vân. Nghe xong hai nhóc không thông cảm còn lăn ra cười làm nó quê càng quê hơn.

-thôi ngay không. ....cười gì mà cười _nó cáu

-không có gì đâu....haha...ta mới biết mi ....tốt vậy đấy _Trần

-ờ vậy đấy _nó liếc _chứ đâu xấu xa như hai mi đâu nhi _nó bặm môi

-ờ thui thì thôi, đi kiếm chỗ ngủ thôi _Hạnh đề nghị

-thì lên phòng nghỉ mà ngủ, kiếm gì nữa _nó

-trời chỗ đó khó ngủ lắm, tại mi không biết đấy thôi _Trần

-bọn ta có chỗ này hay lắm nè đi không _Hạnh

-đi thì đi miễn ngủ được thì ok

Trần Hạnh dẫn nó đi vòng vòng qua phòng dụng cụ qua sân bóng đá sau khu nhà vệ sinh. Đi một lúc thì nó thấy một cái hồ lớn. Mặt nước trong xanh lăn tăn từng đợt nhỏ êm đềm theo từng cơn gió. Gần hồ là hàng cây xanh um tùm không biết cơ man là lá vừa cao vừa to, được trồng cách nhau bao quanh hồ _hình như có ý trồng chứ không phải mọc tự nhiên. Bên dưới là hàng cỏ xanh rờn trải dài đến khuất tầm mắt

-WOA....tuyệt thật đấy, vừa mát vừa dễ chịu _nó phóng lại cái cây gần nhất

-sao thấy bọn ta hay chưa _Trần Hạnh lên giọng

-yeađ. ...._nó đặt lưng xuống thảnh thơi cạnh gốc cây

-mà chỗ tuyệt vậy sao có vài người vậy _nó nhìn quanh thấy loáng thoáng vài bóng đang dựa vào cây đọc sách

-tại bọn kia không biết hưởng thôi kệ sát nó... yên tĩnh càng dễ ngủ mà _Trần Hạnh lười bịch đồ ăn ra

-thôi ăn nè, nãy có ăn được gì đâu _nó hí ha hí hửng bò dậy _cái gì chứ ăn thì. ....hehe....

Thui trở lại với bọn hấn nha

Sau khi bọn nhóc đi khuất. Không chịu nổi cảnh bị bao vây tứ phía như vậy thêm một giây nào nữa. Bọn hấn nháy mắt với nhau âm mưu gì đó

-ôi. ...._hấn nhắm mắt ôm bụng rên. Hai anh kia cũng như hấn

-anh sao vậy. ...._bọn con gái lao nhao lo lắng

-hình như ăn phải gì hay sao ấy, bụng đau quá. ....a...a _bọn hấn rên to hơn

-làm sao đây. ....làm gì ....thuốc mau lấy thuốc _bọn con gái lo lắng tản ra tìm thuốc cho bọn hấn

-anh cần đi vệ sinh gấp _ngay lúc thừa người 3 anh chàng ba chân bốn cẳng vọt lẹ. Bọn con gái đuổi theo la ó um sùm. ....tạo thành cảnh tượng bi hài vô cùng hehe

Nhanh chân trốn vào phòng vệ sinh nam. Mấy con nhỏ còn biết ngượng nên không vào theo...nhưng đứng chờ trước cửa

-bọn con gái giờ sao khỏe thế dí hoài không biết mệt_Nhật dựa vào tường thở

-hờ mệt chết, cái bụng tao réo nãy giờ_Bảo xoa cái bụng đang *****

-trời đánh còn tránh miếng ăn, tao chưa kịp xoi hạt com nào luôn ấy chứ_hắn xả vôi nước hắt vào mặt

-giờ sao ra đây bọn nó còn ở ngoài kia_Nhật lên nhìn ra

-này_Hắn chỉ vào cửa sổ cuối nhà vệ sinh

-hix đường đường đại công tử mà phải vậy nè_cả ba nhậm ngồi chui lỗ chó...úi quen leo cửa sổ_may không có người đẩy không biết dẩu mặt vào đâu

Hồi nãy hình như có nói sau nhà vệ sinh một đoạn là tới hồ rồi phải hem. ờ thì đó thấy thấp thoáng bóng dáng mấy nhóc, bọn hắn vọt lại liền. đúng lúc bọn nhóc đang dọn tiết nữa chứ còn gì bằng

-e hèm_bọn hắn lên giọng. Ba nhóc vẫn say sưa ăn

-E hèm_lần này lớn hơn. Nhưng bọn nó vẫn say sưa ăn

-ê ba cô kia không nghe hả_hắn quát

-nghe gì, tránh ra cho ta ăn_nó vô tư không nhận ra. Hắn xông tới...véo má nó

-á.....á....._nó la oai oái_là anh àh buông ra coi_nhận ra rồi

-hừ..tham ăn quá biết gì nữa

-kệ tui...mà sao ba người lại ở đây_nó thắc mắc

-ba cô hay lắm bỏ bọn tui lại mà chạy vậy àh_ba anh chàng ngồi xuống ăn tự nhiên đồ của mấy nhóc

-việc gì bọn tui phải liên quan chi cho mệt.....ê ai cho ăn vậy hả_bọn nó hét

-tại mấy cô mà bọn tui ra vậy nè..... ăn có tí mà cũng....._hắn trề môi

-hay nhá bọn tui cảnh báo trước rồi mà không nghe thì ráng chịu_Trần chu mõ lên cãi

-thôi mệt rồi...coi như thương tình giúp đi.... bởi thường hôm qua bọn cô ăn chùa đi_Nhật

Bọn nhóc nhết môi cười khoái trá nhớ lại chiến tích hôm qua.

-ok, coi như tui tui có lòng tốt đó_cả bọn cùng ăn...vừa ăn vừa cãi...may là ba nhóc heo mua nhiều chứ không chắc cũng không đủ dính răng quá. 6 đứa, đứa nào đứa nấy cao như cây sào mà, chắc cái bao tử cũng không kém

Bờ hồ 1h50'PM_ngày thứ hai đi học

Sau khi ăn uống no nê. Cả đám lần dùng ra ngủ tất nhiên nam nữ riêng biệt nhá. Ăn thì ăn chung được ngủ gần thì never nhá. Bọn nó đuổi ba anh qua góc cây khác. Ăn no là buồn ngủ bọn hắn hiện lãnh qua chỗ khác không nói câu nào.

-oáp....._nó vuron vai ngáp nhìn đồng hồ_á sắp trễ rồi

-dậy dậy..._nó lay hai cô bạn

-cho ta ngủ 10 phút nữa_Trần mắt vẫn chưa mở

-dậy mau 5 phút nữa vô học rồi kia_nó xách túi rất lên

-ờ.....oáp...đã quá...._Trần Hạnh lục **c đứng dậy

Tiếp theo là ba ông tướng kia. Bọn nhóc tiến lại gần cái cây nơi “an nghỉ” của bọn hắn_nằm ngủ sr hen dùng từ sai hoai. Không nhẹ nhàng như hai cô bạn, sẵn tay nó lấy lon nước tới cạnh hồ hắt nước vào mặt hắn_nước sạch không trời

-sạc....khụ...._hắn ho_hình như nước vô mũi rầu_tội ghê

-cô làm gì đó hả_hắn trừng mắt

-không thấy àh, gọi anh dậy đây_nó vô tư huyết sáo

-cô không còn cách nào tốt hơn sao_vừa vuốt mặt cho bớt nước

-kêu hoài anh không dậy biết sao được_sạo quá_mai mốt tui không kêu nữa, làm ơn mắc oán

-thật không_hắn nghi ngờ_ờ vậy cảm ơn. Lám nó hớn hờ ra mặt vừa lừa được một cú quá hay..._mặt nó giờ hơi gian gian thấy nó vậy nhưng hắn cũng không làm gì được

Hai anh chàng kia thì nó giao luôn cho hai cô bạn xử lý. Người thì giật tóc người thì véo lỗ tai_nhìn mấy đứa bạn, giờ hắn mới thẳm cảm ơn, may là nó chứ để hai con quý kia chắc....sống không nổi quá. Vứt xong bịt rác cả bọn lôi kéo nhau về lớp học nốt hai tiết còn lại

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Reeeeeengggggg_kết thúc hai tiết rồi nhanh thật. Hôm nay bọn nó có tiết chạy việt dã nên không về sớm như hôm qua. Hí ha hí hứng đến tù đồ_trường này mỗi HS có một tủ riêng để quần áo giày dép_lôi áo ra này rồi tới quần....ùa....ùa còn giày đầu_ba đứa không ai có giày_loay hoay tìm

-ta nhớ ta có để vào rồi mà, kì vậy_ba nhóc lo lắng

-nhớ lại xem..._nó tua lại cảnh hồi sáng trong đầu....đúng rồi bọn mình bỏ hết vào đây_nó quả quyết

-vậy giờ đầu rồi, 5 phút nữa vào rồi_Hạnh meo mào

-thôi, tìm đi...._lăn xả tìm kiếm....cuối cùng cũng thấy. ba đôi giày bị quần không thương tiết ở mỗi dãy tủ...giày một nơi đây một nơi...lại còn dính gì bẩn bẩn nữa

-thui đành chịu, lẹ đi còn vào học_nó an ủi hai cô bạn

Sau khi đã chinh tề_nói về quần áo tí nhè_áo tai ngang có cổ quần thun dài huy hiệu trường trên ngực áo_tất cả đầu màu xanh dương nhưng quần đậm màu hơn_nam nữ mặc giống nhau. Bọn nhóc chạy như bay về sân điền kinh tập hợp. Nhưng cố gắng đến mấy cũng trễ, cả ba phải đứng chịu phạt_xui thế là cùng. Hai nhóc bạn sáu vòng sân.riêng nó 3 thoi_hehehe. Trần Hạnh nhăn nhó khó chịu

-gì bắt công vậy mi cho lão cái gì hả

-há há....chắc tại ta xinh đây_nó hěn mũi lên

-thôi đi bà...con lạy, giờ này còn bốn_Trần

-sao bắt công thế này nè trời_Hạnh hét

-bắt công gì hả mấy em....hay để tui tặng hình phạt cho cả ba nhá_ông điền kinh

-dạ thôi thầy.....mà sao em sáu vòng lận thầy

-thầy tùy thể lực từng người mà quy định hình phạt

-thầy nhìn sao thấy nó yếu hơn bọn em vậy thầy_Trần Hạnh nhìn nó, nó thì cười hớn hờ_nha cả mười mí cái răng cửa

-hai mi nghĩ sao mà nói thế, ta chân yếu tay mềm đầu như sức voi của bọn mi he...hihi

-ba em có chạy không hả_ông điền kinh quát

-dạ_gọng yếu xiều_hôm nay hình như sao “thầy” chúu bọn nó thì phải

Ba nhóc bắt đầu bài khởi động sớm hơn mọi người...chuẩn bị chịu phạt. một...hai...ba xuất phát. Ôi sáu vòng sân...cái sân này cũng thuộc sang supper rộng nữa. Chết cái chân mấy nhóc rùi. Dù sao nó cũng có ba vòng cứ thông thả mà chạy. Nhìn hai cô bạn hi hục nó tặc lưỡi_ôi bạn bè đấy.

-Phù phù cuối cùng cũng xong_Hạnh Trần dựa tường thở

-nè hai mi uống đi_ nó đưa nước cho hai cô bạn

-xí cái mệt thấy ghét của nhà mi_ nói vậy chứ cũng chụp lấy

-heheh ta nói rồi ta xinh mà chứ đâu như hai cái mệt....cái mệt..._giọng gian xảo

-cái mệt ta sao..._Trần Hạnh hỏi dồn

Nó lách qua một bên không thì dón vào tường mất

-cái mệt...Heo của hai mi chứ gì_ nó la lớn thật mạng chạy. Bỏ mặt sự mệt mõi hai đứa nó dí theo

-chết mi rồi....đứng lại_ Trần Hạnh hét

-lêu đùng có mơ....đứng lại cho hai mi xử hả_ nó quay lại trêu

Ông điền kinh ngỡ trở mắt nhìn bọn học trò cung dí nhau. Không kém phần bất ngờ về cô học trò mới...giờ mới bắt hỏ...hai cô học trò với đôi chân vàng mà đuổi theo nó mãi không kịp mới ác...

-sao ...sao nữa hem_ nó chạy vòng vòng quanh hai cô bạn đang đứng lại thờ nhưng cũng cách một khoảng an toàn_ con này sức voi

-phù...phù...xem như mi hên ta mệt quá..._giờ nó mới dám lại gần

-càng ngày ta càng thấy mi có nhiều tài đấy_ Trần khen

-hehe chứ gì nữa...còn nhiiu lắm chưa hết đâu

-hừ ...mời khen có tí mà...._ Hạnh lắc đầu_ thôi quay lại lớp...

Hôm nay bọn nó học “nhẹ nhàng”. Chạy tiếp sức, ba người một đội nam nữ chạy chung nhóm nào về chót hụt xì dầu 200 cái x 3 người=600 trăm mới nghe là nhức đầu rồi. dù mệt nhưng bọn nó không hề lo lắng chắc chắn không về chót. Cả lớp gồm 10 nhóm nam phần sân bên trái, nữ phần bên phải, sân chạy gồm 20 đường đua nên không sợ thiếu

-chuẩn bị....đùng_tiếng súng đấy

Hạnh suất phát tại đích. Quả không hổ danh đôi chân vàng chạy nhanh như bay nhanh chóng qua mặt mấy đứa con gái. Tiếp đến phần Trần nhận gậy là nó bắt đầu chạy. Không như Hạnh con Trần chạy hết tốc lực ..... thì với con trai luôn ý mà_chứng tỏ bản lĩnh. Nhưng vẫn còn thua một người không ai khác người luôn cãi nhau với nó MrNhật..Trần cay cú liếc Nhật

Tại Hạnh đưa mình trễ hơn hẳn thôi_ Trần tự xoa dịu con giận

Trời xuôi đất khiến nó chạy với hần, làm nó càng hần hơn. Chạy chạy....nó hần đã bỏ xa các nhóm khác từ lâu. Còn một tí nữa là tới đích...bắt đầu chạy nước rút đây.vừa chạy hai đứa vừa đấu võ mắt.

Ôi tới đích rồi_giờ nó mới bắt đầu thờ

-ai về trước vậy_ nó hỏi hai cô bạn

-mi thua hần một tí_ Trần Hạnh vỗ vai an ủi

-hả, nó như không tin vào tai mình nữa_ở Blue nó không hề có đối thủ, luôn luôn là vô địch

Nó liếc hần, hần cười khoái chí Phải đánh giá lại đối thủ thôi_ nó nghĩ vừa lau mồ hôi

Tóp cuối cùng cũng đến. ôi không phải chứ nhóm về cuối là nhóm của chị nó với con Diễm My. Nó lắc đầu tội nghiệp...nó biết chị nó không tốt mấy môn hao tổn thể lực chỉ xui cho kẻ nào cùng nhóm...lại là nhỏ hai chị nó phải coi chừng nữa chứ. Mà hai chị nó thực nổi 200 cái không nhả...chắc chắn không. Nếu là nó còn chết lên chết xuống ấy chứ...ông thầy ác độc_ nó rủa thay hai cô chị

-nào, tốt lắm...tập hợp_tiếng thầy điền kinh vang lên

Cả lớp nhanh chóng vào hàng ngũ, tiếng thầy đồng dặt:

-ok, hôm nay đến đây, các em có thể về, riêng nhóm về cuối ở lại chịu phạt, rồi giải tán

Mặt Hương Đoan giờ méo máo đến tội nghiệp_nhìn nó thương lắm. mọi người đã về hết chỉ còn lại bọn nhóc và ba anh chàng ở lại chờ.

-bắt đầu_ ông điền kinh

Một...hai...ba...ba mươi, tay chân như rã rời hai chị nó không thể tiếp tục nữa. chân bắt đầu loạn choạng đứng không vững, nó liền bay lại đỡ

-chị sao rồi_nó quan tâm

-a...oh..._trên đầu đầy sao rồi còn đâu

-thầy ơi hai chị em không nổi nữa đâu, thôi tha he thầy_nó nài nỉ

-không được, ít nhất cũng phải một trăm, học thể dục là để tăng cường sức khỏe, chỉ mới nhieu đó đã không chịu nổi, nghĩ tí tiếp tục_thầy giảng đạo.

Nó tặc lười nhìn hai cô chị thấy thương quá, dù sao cũng là chị nó...mà lên đây học cũng do nó mà ra...

-thầy ơi em làm thay nhá_nó đề nghị

-nếu được 2 người 200-60 còn 140 sao em liệu nổi không_giọng gian xảo

-chắc, sao đây_nó đưa tay lên cầm suy nghĩ

-ok được thôi ă hai cô bạn đứng bên cạnh bịch mồm nó không kịp

-mi điên rồi_Trần Hạnh quát

-khi không lại rút khỏ vào thân_hắn

-chị tui mù thôi nhanh mà....bắt đầu thầy ơi

Một này hai này.....một trăm này. Nó bắt đầu xuống sức....một trăm ba bảy.....ba tám...ba chín...nó cố gấn cái cuối....bốn mươi rồi. do mất thăng bằng nên nó té ngay sau khi hoàn thành suất sắc nhiệm vụ

-mi có sao không_mọi người vây quanh nó lo lắng

-sao trắng gì....ngàn sao luôn nè_nó xoa đầu

-haha...có sức bốn vậy thì không sao_cả bọn lảng ra cười

-được rồi các em có thể về

Vừa nghe câu nói hay nhất trong ngày của ông thầy điên kinh cả bọn nhanh chóng vọt. hai chị nó được diu tới tận xe đã chờ sẵn. sáu nhóc lặn sấn lòi đồ dạt ra xe về nhà.

-ủa sao hồi nãy mý cô vào trễ vậy_bọn hắn dắt xe tới chỗ mý nhóc

-nhắc chi thêm tức_giọng nó bực bội

-sao thế_hắn thắc mắc

-không biết sao giấy của bọn tui mọc cánh bay_Trần thờ dài

-mới đầu năm mà làm gì chọc cho ai ghét rồi_Nhật lạnh chanh

-uh ha...mà hai mi nghĩ ai làm_ba nhóc dăm chiu

-hừ có câu trả lời rồi thông minh có khác_chắc là bọn nó_cả ba đồng thanh

-bọn nó....là ai vậy_ba anh chàng nhiều chuyện quế

-là ai cũng bắt nguồn từ ba người mà ra cả...rõ xuôi xéo_bọn nhóc liếc rồi đập đi một mạch

-là ai mà liên quan bọn tui_bọn hắn đập theo sau

-nhiu chuyện_nó khó chịu

-gì có liên quan đến tui thì tôi giúp xử lý cho_hắn quả quyết

-thui không cần...giúp được không thì chưa biết...mà rút thêm phiến thì có_nó uể oải

-không thì thôi, có lòng tốt mà không biết nhận

-thui bi bi hai mi ta rẽ đây_đến đây nó phải rẽ hướng khác về nhà

-uh bi bi mai gặp

Vẫn theo sau nó. Hấn cố gắng moi thông tin từ miệng nó, nhưng con này kín như bưng ý.....

Về đến nhà là nó tót lên phòng ngay lập tức. tắm. giờ nó mới thấy tắm thật dễ chịu biết bao.nó ngồi bệt xuống nền mặc cho vòi nước cứ tuôn liên tục trên đầu nó. Mùa này ở Hà Nội thì đã se lạnh rồi, đầu oi bức như SG. Đầu có thể có cái cảm giác dễ chịu này được. hơi đau đầu nên vừa tắm xong nó lăn ra ngủ

-oáp....._nó vươn vai ngáp_nhìn đồng hồ cũng đã tám giờ_ôi chết rồi

Nó phóng ngay xuống bếp_mọi người hình như ai cũng đã về phòng_náy_căn nhà yên lặng đến lạ thường_mọi việc đã xong từ lâu, phần cơm của nó được đẩy cân thận trên bàn_bác Hoa chu đáo thật. Vừa đói mà có ăn thì tuyệt quá...rũ mấy cái bát giờ nó mới cảm thấy đau hai chân. Theo kinh nghiệm chiến trường nhiều năm của nó, nếu không xoa dịu ngay lập tức thì ngày mai ngay cả “lết” cũng không nổi. về phòng lục lọi đồ đạc hành lý...a đây rồi mẹ nó có khác tâm lý ghê luôn...có cả một hột y tế riêng cho nó. Biết rõ nó mà hiểu động thể nào không bị thương

-yêu mẹ lắm cơ_nó cười tươi xoa dầu nắn hai chân. Sau đó là 4 miếng cao dán to tướng, xong... vậy an tâm rồi. nó lúi đống sách vở ra học. woa siêng quá.... Mà cũng phải nghe tiếng Hậu nhủn nó hơi lo...học cho chắc_trước đây lông bông ngoài đường mà vẫn giỏi như thường.

Cốc cốc_ai gõ cửa giờ này vậy cả_nó chuẩn bị đi ngủ

-anh nữa àh, muốn uống gì hả_nó nhăn nhó

-không thấy cô không xuống ăn nên qua hỏi xem cô ra sao thôi

-ôi không sao cả, tui ăn rồi cảm ơn nhe_lần này cảm ơn thật

-uh vậy cô ngủ sớm đi_hấn cười_mà coi chừng mai đau chân đấy

-không sao đâu nhìn này_nó khoe mấy miếng cao dán

Hấn phì cười_dễ thương ghê_hấn nghĩ

-uh vậy được rồi bb ngủ ngon

-gặp nhau ác mộng, good night_con này lúc nào cũng ác với mộng

Đóng cửa lại. Nó leo ngay lên giường tuy hai người hai phòng khác nhau nhưng cùng một hành động...cười một mình. Kéo chăn lên ngủ nào...ánh sáng cuối cùng trong căn biệt thự cũng đã tắt. cả ngôi nhà chìm vào giấc ngủ...

Nhanh thật mới đây đã cuối tuần rồi. Một tuần lắm rắc rối nhưng cũng không ít niềm vui. Bọn nhóc ngày ngày phải đối phó với đám fan của bọn hấn, Hậu vẫn tiếp tục tra tấn...nói chung mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát. Thứ bảy rồi cuối tuần rồi nhĩ...hôm nay phải sinh hoạt lớp. Điểm lại các hoạt động trong tuần

-chào các em, hôm nay chúng ta khởi động buổi sinh hoạt đầu tiên_cô Duyên tươi cười_nào lớp trưởng báo cáo tình hình của lớp đi em

-dạ, trong tuần....._nhắc tí lớp trưởng tên là Tuấn_ là nam hs giỏi_nó biết nhiều đó thôi. Tình hình cũng dễ gần hay mắc cỡ_theo nó là vậy

Sau bài tường trình vừa ngắn gọn vừa súc tích của Tuấn

-tốt, năm nay cuối cấp cô có một đề nghị_cô quan sát cả lớp_để giúp đỡ nhau trong học tập các em nên tổ chức thành các nhóm tự học, cứ 2 bàn thành một nhóm, mỗi nhóm cử ra một nhóm trưởng. nhóm trưởng quản lý theo dõi tình hình học tập của toàn nhóm và có thể trao đổi với cô ý kiến của nhóm về mọi mặt, nào các em cử nhóm trưởng đi

Lớp học bắt đầu xôn xao bàn tán. Đầu đó có vài tiếng vang lên tiết nuôi_ba hotboy của trường ngồi đúng có một chỗ. Tất nhiên 2 bàn cuối một nhóm rồi...bọn nhóc không thêm quan tâm vì đang diễn ra cuộc chiến đầy gay cấn tranh giành chức nhóm trưởng

-để tui làm nhóm trưởng cho_hấn tự đề cử

-không dám đâu_nó trề môi

-bọn tui cũng muốn làm nhóm trưởng_Trần Hạnh

-giờ ai cũng muốn làm nhóm trưởng, giải quyết sao đây_Nhật

-sao trắng gì nhường con gái đi_Trần xen vào

-sac...mấy bà là con gái ah_bọn hấn chọc

-mất mấy người đề đầu mà không phân biệt được vậy_Hạnh lên giọng

-vậy ai đây_hấn chỉ vào nó

-kệ tui nha, giống con trai là có tội àh

-thôi hai người đừng cãi nữa tui đề nghị rút thăm_Bảo lên tiếng

-OK, vậy đi_cả bọn đồng thanh

-trong đây có 6 tờ giấy, chỉ có một tờ duy nhất có từ nhóm trưởng các tờ còn lại là giấy trắng. Ai bốc được tờ có chữ thì làm trưởng nhóm, ok

Cẩn thận lựa chọn, mỗi đứa cầm lên một tờ mình ưng ý nhất

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

-sao rồi, mi có chữ không_nó hỏi

-sao ta biết được_Trần vẫn chưa mở ra

-còn mi?

-cũng như mi thôi_Hạnh

-một hai ba cùng mở ra nha

-1...2...3 mở_nó hô

-của ta giấy trắng_Trần Hạnh đồng thanh

-sao mi chưa mở ra nữa_Trần Hạnh giọng giận dỗi

-hì ta rung quá nên .....quên_nó gãi đầu

-còn ba ông sao rồi_Trần quay về phía bọn hấn

-tui không có_hấn giọng iểu xiêu

-tui cũng vậy_Nhật

-tui cũng không_Bảo

-vậy....._Trần Hạnh cười gian_mi là nhóm trưởng....._ba nhóc vui hớn hơ

-đứng rùi này_giờ mới giờ tờ giấy ra_e hèm từ nay tui là nhóm trưởng, toàn nhóm phải nghe lời nhóm trưởng nghe chưa_nó lên giọng

-yead....nhóm trưởng Nguyên muôn năm_ný nhóc nhe răng cười

-uh....muôn năm_hấn giọng khó chịu

-nào các em, chọn xong chưa_nào_cô Duyên lên tiếng

-rồi thưa cô_cả lớp đồng thanh

-nào Tuấn em ghi tên các bạn nhóm trưởng lại cho cô nhé_cô cười_có em nào có ý kiến gì cần góp ý không?

Cả lớp im thinh thích

-ok, nếu các em không có ý kiến gì thì chúng ta.....a.....thầy Hậu có nhờ cô hỏi ý kiến mấy em về kì thi học sinh giỏi lần này_cô nhìn bọn nó

-dạ...._ai cũng lúng túng thấy rõ_nó quên luôn từ hồi nào rồi còn đâu

-các em cố gắng giúp thầy nhé_cô cười

-ok, giờ chúng ta có thể về_cô nói rồi bước ra khỏi lớp

-ê hai mi ăn kem hem_Hạnh đề nghị

-ok, ta sao cũng được_Trân xách giỏ lên vai

-uh, ý kiến hay đấy_giọng phấn khởi

Ba nhóc nhanh chóng dắt xe ra khỏi trường...đạp một mạch tới quán Hạnh chi. Một quán không lớn nhưng khá sang trọng có cái tên cũng hơi dễ thương “pretty boy”_giống tên bài hát quá

-ta kem đâu_Trân ngồi xuống bàn

-ta socola_nó nhìn lướt vào menu

-cô ơi cho em hai dâu một socola_Hạnh vẫy tay gọi

-hôm nay về sớm không biết làm gì nữa_Trân thờ dài

-uh ha...chiều nay ta cũng không có kế hoạch nào hết_Hạnh cũng thờ dài

-chúc các bạn ngon miệng_chị bán hàng bung ba ly kem ra

-cảm ơn chị_nó nhận lấy

-uhm thơm thật_muỗng kem tan dần trong miệng nó

-hì.....ta mà lại...đi cùng ta là không phải hối hận đâu_Hạnh hớn hờ

-ờ....., chị ơi cho em ly socola nữa_nó vẫy tay

-hả mi ăn như heo ấy_hai cô bạn bất ngờ phần của bọn nó chưa hết nửa ly nữa

-ê...có cần khích bát nhau thế không_nó liếc

-của em đây_chị bán hàng cười

-ngon lắm đấy_chị_nó nhận ly kem thứ hai

-cảm ơn em_chị quay lưng về quầy

-hai mi có kế hoạch gì không_Trân hỏi sút muỗng kem vào miệng

-chưa.....hay shopping hem_Hạnh đề nghị_mi đi không_hạnh kéo tay nó

-hả...gì..._nó mãi mê ăn có nghe gì đâu

-bỏ tay tham ăn thế là cùng, hơn cả con nhon Hạnh nữa....ta hỏi mi đi shopping với bọn ta không_Trân nhắt lại

-ùh...đi thì đi_nó tiếp tục ăn...3ly rồi tới luôn thứ 5_Trân Hạnh lắc đầu ngao ngán nhìn nó

-của em tất cả 50000_chị bán hàng đưa phiếu thu cho bọn nó

-dạ....._nó mở ví ra trả

-thôi để ta trả mi làm osin được bao nhiêu tiền đâu_Trân giật tay nó lại

Nó cười nửa miệng ranh mãnh.

-thôi cảm ơn mi nhá_nó cười_ta ăn nhiều nhất ta trả, nhiều đây ta trả được, lát đi ăn gì nữa hai mi bao he

-biết quá mà, được rồi_Trân cười

Thanh toán xong là ba chiếc xe đạp nhanh chóng thẳng tắp đến Diamond Plaza. Gởi xe xong là mỹ nhóc thẳng tiến vào trong. Dừng lại tại shop quần áo Trần Hạnh hơn hờ thử hết bộ này lại lòi ra bộ khác, nó chỉ biết đứng nhìn đôi lúc có vài câu đóng góp ý kiến. Cái gì chứ chọn quần áo thì...nó sợ nhất. mỹ má tạo cho nó cảm giác mỗi khi vào đây là bị hành hạ mấy giờ liền. ....giờ nó đâm sợ. mây là đi với hai cô bạn chứ không nó kiếm có chuồn êm rồi.

-ê, mỹ thử bộ này xem sao_Trân giờ lên một chiếc váy màu trắng có chiếc nơ to đằng sau lưng

-thôi con xin. ....ta không mặc đâu_nó xua tay

-mặc thử ta xem, ta cứ thấy mi mặc đồ con giai hoài có biết tương tá mi ra sao đâu, vào thử đi_Trần Hạnh lôi nó vào phòng thay đồ

-ê...ê làm gì vậy....không mặc_nó hét chạy vụt ra ngoài hai cô bạn dí theo sau tóm nó lại lôi đi

-ê stop nhìn kia_như bắt được vàng nó chỉ ngay về phía đó

-gì...?_Trần Hạnh quay lại

-đó đó thấy gì không_nó chỉ

-ai sao giống.....Phong_Trần bắt ngờ khi thấy hấn cũng trong shop quần áo đối diện

-Nam Nhật nữa kìa_Hạnh

-lại xem coi mấy người đó làm gì không_nó gọi sự tò mò cho hai cô bạn_mong sao bọn nó không tra tấn mình nữa

-uh_cả ba rón rén bước lại gần núp sau một giá đồ

-anh Phong xem em mặc bộ này đẹp không_Vân trong bộ váy hồng sếp li đến đầu gối làm dáng

-uh, được..._hấn nói mắt không rời khỏi tờ báo

-anh không nhìn em sao biết được hay không_Vân nũng nịu_anh Phong_Vân lay hấn

-hả_hấn nhìn lướt bộ váy_được đấy em mặc đẹp lắm_hấn cười rồi tiếp tục đọc báo

Vân mừng thấy rõ, miệng cười toe toét. Hai chị nó từ phòng thay bước ra_ôi choáng, nó đẩy cái giá xem té_may không lộ_đưa tay lên ngực xoa

-anh thấy sao_hai chị nó then thùng

-uh đẹp lắm_hấn cười nhìn hai cô chị

Cũng giống như Vân hai cô mừng huih nhưng nụ cười vụt tắt khi thấy Vân bước ra ngoài trong một bộ đồ khác. Ba cô nàng nhìn nhau búng cặp mắt nảy lửa. Nó đứng ngoài nhìn cũng phải lắc đầu ngao ngán. Phía hai anh kia xem còn thâm hơn mỗi người mỹ cô

-chà ghê nha_ba đứa tặc lưỡi_thời kệ họ chúng ta tiếp tục nào_giờ hai cô kia mới nhớ ra nhìn nó gian xảo

-ê ghê quá làm gì đấy_nó lùi từng bước

-theo ta mau_Trần bắt nó

-á....không..._nó hét chạy vòng vòng làm hai nhóc kia bịt miệng không kịp

Nghe thấy giọng nói quen quen hấn nhả mặt lên thấy bóng mỹ nhóc lấp ló đang quay lưng chạy. Cả ba anh chàng nhanh chóng chạy theo bỏ lại mỹ cô nàng nai vàng ngơ ngác. Nó thì mãi chạy...lâu lâu lại ngoảnh lại phía sau. .... đối với nó giờ quan trọng nhất chỉ là nhanh chân trốn ra khỏi cái nơi quỷ quái này. ....để hai nhóc kia bắt được là tàn đời. Rầm... nó tông vào một người nằm thẳng lên người kẻ xấu số....nó bật dậy ngay xoa đầu....xin lỗi rồi tí nhưng không nhìn mặt người kia mà chỉ lo nhìn xem hai cô kia có thấy nó không. Nó bỏ đi ngay nhưng bị giật tay lại. Nó khó chịu

-ê tui xin lỗi rồi mà_nó trừng mắt nhìn kẻ kia...._hả_mở mắt hết cỡ luôn....không phải chứ.....

Thấy nó bị tai nạn ai nấy cũng nhanh chân chạy lại...Trần hạnh...bọn hấn theo sau là mí cô nàng...

-á_nó nhảy lên ôm anh chàng đối diện

-nhớ anh quá àh_nó nũng nịu. Anh chàng lạ mặc xoa đầu nó cười

Cả bọn đứng như trời trồng hết nhìn nó lại nhìn nhìn anh chàng lạ mặc kẻ bên. Mà công nhận anh chàng đẹp mê li luôn ....cao...đáng lịch lãm_cô nào đi qua cũng phải nhìn sách soa

-nhóc “Heo em” hình như mập ra đấy_anh chàng véo nhẹ má nó

-anh là ai vậy_hắn kéo nó về phía mình nhìn anh chàng kia hần học

-anh ấy là....._nó nói nhưng bị anh chàng ngắt ngang

-tôi là người yêu của Nguyên_anh chàng cười ranh mãnh. Nó trở mặt nhìn...rồi cũng cười ranh huyết tay vào bụng anh chàng_Tôi tên Huy_Huy giờ tay ra...

-cô có bạn trai rồi àh_giọng khó chịu_cô lên đây được bao lâu mà có bạn trai hả_hắn quát

Mặt nó méo xệch bịt tai lại

-anh làm gì lớn tiếng vậy, tui có bạn trai kệ tui nghe chưa_nó lên giọng khó chịu

-thui mà em_Huy nhìn âu iếm nó_giận xấu lắm,hôm nay đi chơi với anh nhá_Huy cười

Mặt hắn đỏ lừ...khóic nghi ngờ...giật tay nó về phía sau mình...đứng đối diện Huy

-sr anh nhé, cô ấy bạn rồi_giọng khó chịu

-tôi có bạn gì đâu_nó xen vào

-Nguyên nói không bạn mà_Huy cười

-cô không nhớ bác Hoa gọi cô về phụ nấu buổi chiều àh_hắn nhăn mặt

-có hờ....._nó nheo mắt_đâu có đâu.....

-tui nói có là có_giọng bức bối_về...._hắn lôi nó ra xe. Nó giật tay lại

-anh làm gì vậy, vô duyên quá_vừa nói nó vừa xoa cổ tay, hắn nắm chặt quá

Giờ hắn thấy khó chịu vô cùng cứ có cảm giác tức tức...lại thấy ghét anh chàng tên Huy kia dù chỉ mới quen. Hắn đang làm gì..... hắn cũng không biết nữa.....chỉ làm theo bản năng tự nhiên thôi....không còn suy nghĩ gì được . Hắn không nghĩ nó_một đứa nừa nam nừa nữ_có bạn trai lại là một người không thua gì hắn nữa....hắn thấy sợ...sợ thật sự....sợ mất nó....

-tui.....xin lỗi_giờ mới biết mình lỡ tay

-xin lỗi gì nữa....._nó khó chịu

-em có sao không_Huy giờ cổ tay nó lên xem xét_lại làm nũng nịu rồi.....nhiu đây có là gì đối với “Heo em” đâu

-tại “Heo anh” mà ra hết đấy..._nó liếc_bồi thường đề_nó cười ranh mãnh

-bit mà_anh xoa đầu nó_muốn ăn gì...

-anh Heo number one_nó giờ ngón cái lên

-cậu đi ăn cùng với chúng tôi luôn chứ_Huy quay sang hắn hỏi

Hắn không nói gì nhưng...vẫn theo sau.

-ah...còn mý bạn em nữa anh_giờ nó mới nhớ hai cô kia

-bạn em_giọng ngạc nhiên

-đây_nó chỉ tay vào Trần Hạnh giới thiệu_đây là Trần còn đây là Hạnh

-chào anh_Trần&Hạnh bắt tay Huy

-uh chào hai em_Huy cười làm hai cô bạn đỏ mặt như trái ớt_làm bạn bé Heo chắc hai em cũng vui tính lắm nhĩ_Huy nháy mắt với nó, nó huyết tiếp cái thứ hai vào bụng

-khen hay chê đây_nó liếc

-hì tùy em hiểu sao hiểu_lại cười

Nhìn khó ư...làm như thân thiết lắm_hắn nghĩ mặt hầm hầm nhìn Huy

-em là Nhật

-còn em là Bảo, bạn thằng Phong_Bảo chỉ vào hắn đang đứng khoanh tay dựa vào tường_chào anh_hai anh chàng bắt tay Huy

-chào hai em, nào chúng ta đi ăn chứ anh mời_Huy khoát vai nó

Tại nhà hàng trong khu mua sắm.

-Heo em ăn gì_Huy hỏi nó

-dạ gì cũng được ngon ngon nhiều nhiều nghe anh_nó cười

-ê my ghê nghe, có bạn trai ga lăng ghê ha_hai cô bạn chọc nó sau khi Huy đã đi khỏi

-hừ...có gì đâu..._nó quậy tay vào ly nước trước mặt

-trời sướng thế còn...đẹp trai...nhà giàu nữa...mi sướng nhá_Trần

-uh sướng..._giọng không quan tâm

Thức ăn được bung ra dần...nhiều vô số...chẳng mấy chốc đã đầy một bàn dài_à cả đám cùng ngồi một bàn...cả mấy cô bạn theo bọn hắn nữa. Huy ngồi cạnh nó, hắn cũng giành một chỗ bên cạnh

-anh Heo lấy em cái kia_nó chỉ vào cái đùi gà khá xa chỗ nó

Huy nhóm người lên lấy cái đùi gà bỏ vào tô của nó

-àh my em cũng là bạn của Nguyễn hà_Huy nhìn my cô nàng kia

-dạ_cả đám đồng thanh

-Đoan Hương lên đây quen chưa em_Huy quay về phía hai chị nó

-dạ cũng quen rồi à_Hương lễ phép trả lời

Sao anh ta biết cả Đoan Hương nữa nhì, hai người đó chưa giới thiệu tên mà...hừ gì mà Heo anh lại Heo em quen thân dữ_Hắn nheo mắt nghĩ ngợi

-này cô ăn đi_hắn gấp cho nó món nó rất thích_ở chung nhà mà cũng phải biết chút ít chứ

-hà_nó ngạc nhiên_uh cảm ơn. Huy nhìn chỉ cười

Sao Phong quan tâm cô ta vậy nhì_Vân nghĩ lỡ tay làm cái ly trước mặt ngã lặn về phía nó.

Xoảng_ly nước rớt xuống người nó rồi tiếp tục rơi xuống đất vỡ

-á_nó nhăn mặt đứng dậy hất nước ra khỏi áo. Hắn & Huy nhanh chóng lấy giấy lau cho nó

-Vân, cô làm gì vậy_hắn tức giận vừa lau cho nó

-em...em không cố ý_giọng nhỏ xíu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

-thui...không có gì đâu chị_nó cười khum xuống lợm mĩnh vỡ chai...dưới chân nó mà...ghê quá đứt chân như chơi. Huy chưa kịp ngăn nó lại thì

-Á_mạnh vỡ cắt trúng tay nó. Trần & Hạnh nhanh chóng bay lại chỗ nó

-mi không sao chứ/ em không sao chứ_Huy &hắn Trần Hạnh lo lắng

-nè_nó giơ ngón tay lên_một đường cắt dọc đầu tay_hu hu....anh Heo oi_nó sụt sùi

Huy đưa tay nó vào miệng mút

-có sao đâu này...._Huy xoa đầu nó

-này cô dán vào_hắn đưa nó cái băng và chai thuốc sát trùng

-đầu ra vậy_nó ngạc nhiên nhìn hắn mồ hôi nhễ nhại_cảm ơn anh nhiều nhá_nó cười tươi

-không có chi_thì ra hắn chạy maratong xuống hiệu thuốc cách đó hai tầng

Sau khi băng bó xong lại tiếp tục ăn. thanh toán tiền ăn Huy dẫn nó vào chọn một bộ quần áo khác...áo nó ước cả rồi

-em mặc cái này đi_Huy đưa nó một chiếc váy mà trắng ngang gối

-anh_nó khó chịu_này...._nó thì thâm vào tay Huy

-uh_Huy cười_tùy em. Nó lấy chiếc áo nam trên kệ vào thay luôn

-cũng chiều rùi, bọn em về_mỹ cô bạn chào rồi ra xe về nhà

Giờ chỉ còn lại bọn nó bọn hắn Huy và hai cô chị

-chào các em nhé, anh với Nguyên đi đây một tí_Huy kéo tay nó đi nhưng hắn nhanh chân chụp tay còn lại

-tui đã nói rồi, cô ấy cần về sớm, phụ làm bữa chiều_giọng khó chịu

-nhưng Nguyên nói không có làm mà_Huy

-đúng rồi đâu có đâu..._nó xen vào

-tôi nói có là có_hắn quát lớn_cô phải về với tui

-anh này ngộ ghê chưa...._nó không chịu thua trừng mắt nhìn lại

-thui đi em_Huy kéo nó về phía mình

Hắn nắm chặt tay nó hơn. Nó đứng giữa đau muốn chết...hai người kia cứ giật qua giật lại như nó là món đồ không bằng

-thui buông ra đau quá_nó hét nhìn về phía hắn_tui đi tí về_giọng khó chịu_anh an tâm

-một thân một mình ở với một đứa con trai...._cô có phải con gái không đấy_hắn khó chịu quát

-có sao đâu_nó ngậy thơ

-một nam một nữ ở với nhau cô nghĩ không có chuyện gì xảy ra hả

-hả nam...nữ...hahaaha_nó lăn ra cười_Heo anh..._anh sẽ làm gì em hả haha..._hai anh em nhà nó nhìn nhau cười làm hắn khó chịu

-em quan tâm nó dữ ha vậy tốt, để em gái ở lại anh cũng an tâm_Huy vỗ vai hắn..._nhìn mặt hắn khó chịu quá rồi...nếu bốn nữa chấn đánh nhau quá

-em gái..._mặt hắn giãn ra khó hiểu

-đây là anh tui....Huy_nó nhấn mạnh

-hả_hắn bối rối gãi đầu. đầu chỉ mình hắn, mỹ người kia (trừ hai chị nó ra) ai cũng shock cả

-nào thui chúng ta cùng đi_Huy dẫn đầu

-đi đâu vậy anh hai_hai anh em khoác vai nhau sánh bước

-đi mua quà_Huy trả lời ngắn gọn làm nó hơi khó hiểu

-quà cho ai hả Heo anh

-lát anh qua nhà bác Sơn, thăm bác ấy không lẽ đi tay không hả em

-ah, thì ra vậy,..... mà nè sao anh lại đến đây vậy

-anh có công tác trên này vài ngày, nãy qua trường em không thấy em đâu, nên định mua quà đến luôn nhà bác Sơn thì gặp em ở đây

-uhm, thì ra vậy.....

-mua gì đây Heo_anh em nó đứng trước cửa hàng rượu

-rượu àh, lấy cái này nhé_nó giơ tay lấy chai rượu tây trên kệ

-tùy em, chị ơi gói lại cho tôi chai này_Huy bước đến đưa lại cho chị bán hàng

-ê mi hay lắm lừa cả bọn ta nữa ha_Trần Hạnh giận dữ

-ta có nói ta là người yêu ông Heo chưa, tự mi nói đó chứ

-àh...uh...mà mi có anh hai giàu vậy sao còn đi làm osin

-ah...anh ấy là cháu của ông Nguyễn đấy, ông của Đoàn Hương đấy_nó giới thiệu

-thì sao...vậy mi cũng là cháu của Đại Nguyễn_Trần hỏi dồn

-ah_chết nó rồi_ông ấy là.....là_nó nhăn nhó

-anh của em_Huy chen ngang thấy nó bị bắt thóp tội ghê luôn_bọn anh ở chung với nhau từ nhỏ

-mấy em đừng hỏi nhieu về gia đình không nó lại buồn_Huy nói nhỏ vào tai Trần Hạnh. tuy bọn nó chỉ ngờ ngợ...không lẽ Nguyễn là trẻ mồ côi...nhưng bọn nhóc cũng không muốn nó buồn nên thôi...không gặng hỏi thêm. Nó thấy thái độ là lạ của bạn cũng khó hiểu. Nhưng bọn nó không hỏi thêm nữa...may ghê.....không biết ông Huy giữ trò gì đây. Cả đám nhóc chia tay trước cổng ai về nhà nấy. Hai chị nó thì theo xe hơi về_đi xe đạp cũng đâu được Huy chờ nó xe hẳn thì chỉ chờ được một....bàn qua lại sao không biết cả hai đều ngậm ngùi về xe hơi hết.....trên đường về

-anh hai, anh làm gì mà mý đưa kia tha cho em vậy

-thấy anh siêu không, heo em an tâm rồi nhá

-mà anh nói gì với bọn nó vậy

-bí mật, thiện cơ bất khả lộ_cười ranh mãnh

-nói đi mà, nói không

-không

-nói không???

-không!!!

-không này, không này_nó thọt lét anh nó. Huy mắt thẳng băng lết tay lái

-á, anh chạy kiểu gì vậy, muốn chết àh_nó hét

-tại em cả đấy, có tí sợ rùi àh

-hừ, em không muốn chết vậy thôi_nó quay sang hắt nãy giờ im lìm_anh nói gì đi chứ, im lặng thấy ón quá

-có gì để nói đâu

-hừ, sao anh đi cùng với mý người đó vào shop vậy_nó bắt chuyện

-tui có muốn đâu vừa ra khỏi lớp là bị lôi đầu đi rồi_hắn thờ dài

-đẹp trai đúng là khổ hả nhóc, giống anh quá đấy_Huy chen ngang

-chí lý, cùng cảnh ngộ có khác, hiểu nhau ghê_hai anh chàng nháy mắt.

Hai người thi nhau kể về cuộc sống đào hoa của mình....hết cô này đến cô nọ. Nó bắt buộc làm khán giả bắt đắ dĩ...chắc con trai đẹp đều mắc bệnh....kiểu_nó nhận xét

-coi bô hai người hợp quá nhá_nó xen ngang cắt ngang câu chuyện dờ hơi khi không phải ngồi nghe

-chứ gì nữa phải không nhóc_hai anh chàng cười ha hả.

-bỏ tay_nó lắc đầu ngao ngán_ah tới rồi_nó kêu lên vui sướng

Dẫn hai chiếc xe đạp vào nhà. Nó nhanh chóng theo ông Huy vào nhà chào ông Sơn đang uống trà ngoài vườn

-chào bác, cháu là Huy cháu ông Nguyễn_Huy bắt tay ông Sơn

-uh chào cháu_ông niềm nở_cháu lên đây chơi ah_ông Sơn rót trà cho Huy

-dạ cảm ơn bác, cháu có công tác, sẵn ghé thăm gia đình thăm mấy em cháu luôn

-uh, cháu gặp bọn nó chưa

-dạ rồi, ông cháu gửi lời thăm bác

Nó chào ông Sơn nhanh chóng lên phòng. Chuyện của đàn ông thật ngấm chám_nó rút ra nhận xét

Huy sẽ ở lại nhà nó cho tới khi về Hà Nội. Mai là chủ nhật anh hai nó không phải đi làm....đây cũng là cơ hội tốt cho nó đi tham quan thành phố...tới đây cũng hơn một tuần mà nó có được đi đâu đâu....ngoài nhà, trường học và các quán ăn của con Hạnh dẫn đi. Hai anh em bàn bạc suốt cả tối...mai sẽ đi đâu chơi, sẽ ăn gì...mỗi người một tờ giấy liệt kê...sau một hồi tranh cãi quyết liệt thì hai anh em thống nhất “thảo cầm viên” cái ý kiến rất ư là trẻ con của anh nó....mà thôi kệ nó cũng yêu động vật mà

Lại là một ngày đẹp trời. Bầu trời trong vắt lẫn tẩn vài gợn mây mỏng tanh...woa vậy còn gì bằng nhỉ...thời tiết cũng ủng hộ anh em nó nữa. Ra khỏi nhà trong chiếc BMW bóng nhoáng do anh hai nó làm tài xế. Nó cùng hai chị em ngồi phía sau, dành hai vị trí trên cho hai người đàn ông...không biết hôm nay ông Huy uống lộn thuốc gì mà lại ủng hộ hấn cướp chỗ của nó chứ...._nó tức tối. Nhìn hai ông kia xung sướng thấy bức mình quá....nó hay hấn là em của ông đây. Hai người ngồi trước vẫn cứ tiếp tục những câu chuyện lằng xet khó hiểu. Hai cô chị kể bên thì im thinh thích lâu lâu lại cười khi nghe câu chuyện vô duyên của hai ông ngồi trên. Giá như có hai nhóc bạn nó thì hay quá_nó chống tay trên cửa xe nhìn ra ngoài. Những dãy nhà cao tầng thẳng tắp nối đuôi nhau. chủ nhật có khác thay vì những bộ đồng phục công sở thường ngày...thì được thay bằng những chiếc quần jean váy áo trẻ trung...đâu đó những đôi nam nữ đang cùng nhau sánh bước trên những con đường rợp bóng cây....những ông bà lão ngồi trên ghế đá say sưa một đề tài nào đó...những đứa trẻ được bố mẹ dẫn đi chơi nô đùa cùng đám bạn.

Đúng như nó dự đoán Thảo cầm viên cũng đông nghịt người. Người vào kẻ ra tấp nập...già trẻ lớn bé đều có đủ...nhận vé từ ông anh là nó bay ngay vào công. Đây đâu phải là lần đầu nó đến sở thú...nhưng nó cũng thích thú lắm. Nào voi con đến vui cha...khi khi rần rần...đu loại. Lôi một vài quả chuối trong ba lô ra nó đưa vào chuồng cho con khỉ...nhưng lạ thay khi chẻ đồ của nó....mà cứ lẩn xăn trước chỗ hấn đứng...hấn đưa gì vào nó đều chộp lấy kể cả bông hoa đại hái cạnh đó. Có ai nói chỉ có con người mới mê trai đầu nhĩ....ngay cả con khỉ cũng...bỏ tay. Mý cô nâng lạ hoặc không quen biết cũng vui vẻ bắt chuyện hấn về lũ khỉ khó ưa_hấn luôn là tâm điểm mà. Không ăn thì thôi ta ăn...nó thật quả chuối lại...lột vỏ bỏ thẳng vào mồm...cũng may lũ dê còn hiểu chuyện dễ thương vô cùng đưa gì ăn này....nó quyết định khi nào về Hà Nội phải sắm ngay một con dê để chăm sóc_nó sít xoa khi một đàn gồm con dê đê bu quanh chỗ nó khi nó đưa một nhúm cỏ lớn vào chuồng. Dễ thương thế là cùng_nó cười tít cả mắt khi nhận ra đâu phải con nào cũng khó ưa như lũ khỉ kia.

Từ biệt mẹ con dê nó tiến về phía chuồng lợn_cái này cũng có trong sở thú àh_một con lợn mẹ béo ú bụng lếch cả xuống đất kể bên là năm chú heo con đang hăng say bú tí....nó liên tưởng ngay đến anh Heo của nó nếu cũng là một trong những chú heo con kia thì sao nhỉ...rồi tự cười thích thú về sự so sánh của mình. Mà nói lại mới nhớ cái tên Heo anh Heo em cũng do ông mà ra, tên đẹp đâu không đặt lại đưa ngay tên con lợn vào thấy gút. Ông Huy bảo nó tham ăn giống lợn nên tên heo là hợp nhất vừa dễ thương vừa giống y nó...tất nhiên lúc đầu nó giãy nảy không chịu nhưng ông kêu riết cũng quen...và trở thành tên hai anh em nó gọi nhau. Em là heo em còn anh là heo anh há há_nó bật cười khi nhớ lại cái mặt nhăn nhó của ông khi bị nó gọi vậy....anh của heo không phải heo anh chứ gì nữa phải hem. Ông Huy đứng bên cạnh nhìn nó là hiểu ngay đang nghĩ gì xấu xa đây....lại đứng trước chuồng heo nữa....không tốt đẹp gì đâu. Ông cóc đầu nó khi đang thích thú lắm với suy nghĩ của mình

-á, anh làm gì vậy...đầu_nó la oai oái

-nhìn là biết em đang nghĩ gì rồi, đầu óc toàn bã đậu_anh tip tục véo má nó

-nghĩ gì kệ em, ***** hành hạ thân thể của em nghe chưa_nó phóng ra xa chỗ ông Huy nếu không...chắc nhận cái cóc thứ hai quá

-này_hấn đưa hai cây kem cho nó. Ai cũng có nhưng riêng nó được tận hai cây_đặc biệt nghe

-thank nhá_nó hí hửng ăn

-thui đi tiếp nào_Huy dẫn đầu

Sau khi đi hết “thảo cầm viên” bọn nó ra về. Ghé vào Start Restaurant làm một trận linh đình_tất nhiên vẫn cho Huy heo chi trả mà cứ thoải mái. Sau đó là một ý tưởng khá thông minh của ông chạy vòng vòng khắp mọi nẻo đường ở SG. Trên cái bản đồ bé tí mà đi hoài không hết....một chết_may là đi xe chứ đi bộ thì.....

Trời đã dần chiều bọn anh em nó mới về tới nhà. Xoi luôn bữa chiều là Huy heo lao lên phòng ngay để chuẩn bị công văn cho cái conference ngày mai_ham chơi quá rõ khổ mà. Sau khi giải quyết xong đồng bài tập mà Hậu nhùng giao cho, Nó quyết định sẽ có một cuộc viếng thăm ông heo với một tách cà phê nóng. Nó gõ cửa

-heo anh em vào nhá

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

-uh, cửa không khóa_ông vẫn hí hoáy với đám công văn trên bàn

-nè, anh dừng tí uống đi_nó đặt tách cà phê xuống bàn

-cảm ơn em nhá_Huy đưa tách cà phê lên miệng nhấp một ngụm nhìn nó

-nhóc heo....em này, anh có việc nhờ em, em giúp anh với nhá_giọng ngọt ngào

-gì đây, có gì thì nói thẳng, thái độ của anh làm em ón quá đấy_giọng nghi ngờ

-hì, đúng anh em hiểu nhau, nè_Huy đưa cho nó một chồng công văn_em giúp tính toán với duyệt vài chồng này nhá

-cái gì, sao em phải làm.... việc của anh mà_nó giãy nảy

-heo em, em nở lòng nào thấy anh mất ngủ hử, xong đồng này chắc tới sáng mới được nghỉ, mà ngày mai anh còn có một conference vào buổi sáng nữa, heo dễ thương giúp anh nhá

Nó thở dài ngao ngán

-thui thua anh luôn, chán ghê biết vậy ngủ luôn rùi_nó lôi cái laptop ra bắt đầu công việc

Hai anh em làm việc hăng say đến tận 12h thì chồng văn kiện cũng đã được giải quyết xong. Àh quên nó học kinh doanh từ năm 14 tuổi_ông nó quyết định khai thác triệt để tài năng cô cháu gái_đến năm 16 tuổi (2 năm sau ấy) nó đã có được một đề án lớn để lại nhiều chấn động trong giới kinh doanh. Báo chí không tiếc lời khen ngợi. Nhưng để bảo vệ nó khỏi những rắc rối thì tên nó không được công khai và nó được rút khỏi giới kinh doanh_chỉ khi nào cần thì mới triệu tập. Đưa tay lên dằm vài phát vào lưng nó vuron vai...ngáp

-mệt quá, đầu mà lằm vậy anh heo

-sao anh biết được, vừa tới là nhận được đám này rồi_Huy nằm dài trên bàn

-hừ, mệt thiệt.....thui ngủ đi.....chúc anh heo ngủ ngon nhé_nó bước ra khỏi phòng, Huy theo sau hôn vào trán nó

-uh, bé heo cũng ngủ ngon nhé.

Nó phóng về phòng là trèo lên giường nháy ồ...ồ ngay_nhóc mệt lắm rồi. Mà nó có biết đâu có một người đang trần trọc mắt ngủ.

Quay đồng hồ về năm phút trước nhé

Hắn qua phòng nó....không biết làm gì nữa. Gõ cửa mãi mà không thấy nó trả lời, cửa lại không khóa nên hắn quyết định vào trong luôn...nhưng vẫn không thấy nó đâu. Phòng tắm cũng không có. Đây cũng là lần đầu tiên hắn vào phóng nó đấy....một căn phòng không quá cầu kì...chỉ với một vài vật trang trí_đã có sẵn trước khi nó đến_một ít sẽ dịch nhỏ vài vật dụng khác. Nói chung khá đơn giản....ngăn nắp_con này vậy nhưng rất ghét bữa bọn. Hắn biết ngay là nó ở phòng ông Huy, bước tới phòng Huy là thấy bóng dáng nó trước cửa....nhưng không Huy đang hôn nó. Hắn nấp vào bên tường

chờ nó đi khuất mới lui thui về phòng. ...vừa đi vừa suy nghĩ. ...cũng giống như hai cô bạn nó hẳn nghĩ nó là trẻ mồ côi _đây là cách lý giải hợp lý nhất _ vì vậy hành động thân mật vừa rồi. ....không lẽ Huy thích nó. Mãi nghĩ nên đâm vào cửa lúc nào không biết. ....u một cục to tướng, đau nhưng không thể cắt ngang dòng suy nghĩ của hẳn

Thân nhau hơn cả hai cô em của ông. ....nhưng không hành động của khi chỉ giống anh em thôi. ...hay Huy thầm thích khi nhĩ. ...._hẳn nhớ nhò ngồi gát chân lên giường suy nghĩ

Chắc không đâu. ...ở lâu với nhau nên có tình cảm_hẳn tự trấn an và thờ phào nhẹ nhõm

Sao mình lại qaun tâm tới khi vậy không lẽ...không đâu. ...không đâu. ...._hẳn thao thức suốt cả đêm đến gần sáng mới ngủ được một tí

Sáng hôm sau

ủa 7h rồi sao anh ta chưa dậy nhá_nó nghĩ khi đang sắp chén lên bàn. Mọi người đã có mặc đây đủ chỉ thiếu hẳn

-Nguyên, con lên gọi thằng Phong xuống dùm ông nhá_ông Sơn

-dạ _nó chạy thẳng lên phòng hẳn, đúng ý con nhò quá rồi mà. Cửa không khóa_chắc hôm qua suy nghĩ nhiều nên quên_nó gọi không thấy trả lời nên vào luôn. Hẳn vẫn đang ngáy ò ò trên giường_tối qua ngủ được gì đâu

-dậy...dậy...._nó lôi chăn của hẳn ra_con này gan

-để con ngủ tí nữa đi mẹ, tối qua con khó ngủ_hẳn giật chăn lại chui rút vào trong

-hả...ai là mẹ anh hả _nó la lớn

-hả.....âm thanh này_giờ hẳn mới mở mắt ra nhìn cái mặt hằm hằm của nó _nó vậy mà bảo là mẹ hẳn àh

-cô....sao cô vào phòng tôi_hẳn lấp bắp

-hừ.....anh biết mấy giờ chưa mà chưa chịu dậy nữa, mà nói cho biết nhá tui không phải mẹ anh_nó bỏ ra khỏi phòng. Hẳn lẩn sẵn bò dậy rửa mặt thay quần áo rồi bước xuống bàn ăn

-con mắt ngủ hay sao mắt thâm vậy_ông Sơn nhìn hẳn

-dạ_hẳn kéo ghế ngồi cạnh nó

Sau bữa ăn. Vẫn công việc cũ phụ bác Hoa dọn bát. Hẳn Huy ông son hai chị nó thì ngồi ăn trắng miệng

-này anh Huy_hẳn nói nhỏ

-gì vậy Phong_mắt Huy vẫn giáng vào tờ báo trước mặt

-anh thương Nguyên lắm àh_hẳn hỏi thẳng....trần trọc cả đêm rồi

-tất nhiên_Huy trả lời không chút do dự

-tất nhiên....._hẳn nhất lại càng đắm chiều hơn

-sao vậy nhóc_vẫn ngồi đọc báo

-không.....chỉ là em.....thấy anh với Nguyên thân nhau.....quá nên em....._hẳn úp úng

Giờ Huy mới bỏ được tờ báo xuống nhìn hẳn cười

-này nhóc, bọn anh chỉ là anh em thui, em nghĩ sâu sa quá đấy_ông Huy này tâm lý thiệt

-dạ_hẳn gãi đầu, nhưng đã vui hơn nhiều

-này, anh chườm lên đi, mắt gấu trúc xấu quá _nó đưa cho hẳn một túi đá

-ừa, cảm ơn cô nhé_hẳn ngửa đầu ra ghế đặt túi đá lên mắt...để chịu thật. Không phải lo nghĩ nữa thật thoải mái mà

Huy thì đến công ty_chi nhánh Đại Nguyễn tại SG. Ông Sơn đâu đó với mấy ông bạn. Bọn nó thì tiếp tục đèn trường hoạt động như bình thường.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, công việc ở công ty đã vào ổn định. Hôm nay Huy heo phải bay về Hà Nội. Nó buồn lắm_tất nhiên rồi. Mấy ngày qua dù

bạn nhưng ngày nào anh nó cũng dành thời gian cho nó rồi đến tối hai anh em cùng lao đầu vào việc . Rảo bước trên những con đường đêm SG, hòa cùng dòng người tấp nập với ánh đèn đêm nhiều màu sắc, vui cười cùng đám bạn tình quái và tất nhiên có cả anh heo của nó. Hai nhóc bạn còn hăm he muốn làm chị dâu của nó nữa chứ buồn cười thật đề tài nóng hổi chọc Huy heo chạy mất dép tội nghiệp ghê cơ, đi theo bọn nó còn có ba anh chàng nhiều chuyện, hai chị nó đã được đuổi khéo ở nhà chắc đây là ý kiến của hân. Dù có tận bốn cái miệng nhưng cái gì cũng không thắng nổi ba nhóc lạnh chanh...đi đâu...ăn gì...chơi gì...đều do bọn nhóc quyết định. Đến tối hôm qua bọn nó còn tổ chức cho Huy heo một buổi tiệc chia tay nữa ấy chứ. Một party không linh đình không lớn nhưng vui. Tận tận 4 ổ bánh kem có ý đồ cả đây pháo bông, nước ngọt, bánh kẹo, một ít thức ăn nhẹ, gà rán..... nói chung đủ làm cho người ăn xong đi không nổi

Sau khi chuẩn bị mọi việc đã xong nào đèn nào nến lung linh

-nào, bắt đầu thôi nó đồng ạt

- tuyên bố lý do đi hai cô bạn lạnh chanh

-e hem. Đây là tiệc tổ chức để tiễn Huy heo về Hà Nội nó tuyên bố vỗ tay nào mọi người

Bốp bốp bốp có mỗi hai cô bạn ủng hộ. Ai nấy cũng đã nhập tiệc mất rồi, món nào món nấy cũng ngon quá

-trời ơi, phải không vậy anh heo nó kéo anh nó lại bàn đặt bánh

-thôi nên đi anh heo nó chỉ vào cái bánh to nhất cầm duy nhất một cây nến

-gi đây, hôm nay đầu phải sinh nhật anh đầu hân, heo giọng khó hiểu

-hi hí lát biết ba anh kia lại đây luôn nó vỗ tay gọi ba anh chàng

-việc gì hân hỏi khi đã đến gần bàn chỗ nó đứng

-lát biết, anh heo thôi nên đi nó ra lệnh

-thôi thì thôi 1 2 3 phù có mỗi một cây nến.....

Nói đến đây quyền cái mẹt của Huy heo đã nằm tròn trong ổ bánh do cái đẩy có lực của nó. Ba anh chàng quá bất ngờ nhưng cũng lẫn ra cười ha hân.

Bẹt ba chiếc cánh còn lại cũng được ba nhóc đặt biệt di chuyển từ bàn đến trứng đích....mẹt của ba chàng. Huy heo loay hoay mãi cũng góc đầu ra khỏi ổ bánh.....mặt dính đầy kem....nhìn gúm vô cũng tính xử liền cô em như nhìn ba anh chàng kia ....ông cũng phải dừng lại để.....cười_cười người ta mà không nhìn lại mình

-cô chết với tôi ba anh chàng lôi ba cái bánh ra khỏi mặt yêu quý hết lớn

-há há há hahah ha ha nhóc nào nhóc náy ôm bụng lẫn lộn cười

-dễ thương ghê....hahah....ba ông già tuyết nó chỉ vào bốn người lửa giận đang bùng cháy

-chạy hai mi bọn nhóc co giò bỏ chạy khi bốn ông “già tuyết” dí sát đến nơi trên tay mỗi người còn cầm ổ bánh kem nữa

-đứng lại my anh hét

Bọn nhóc bị dí chạy vòng vòng quanh sân....mệt thật. Tính quay đầu lại trêu thì...hai cô bạn cũng đã quay đầu trêu từ đời nào....nó chạy nhanh nhất...hai cô kia bốn vui quá quên luôn mình đang đi đâu

Rầm rầm ba đứa té nhào lên nhau

-ui hai mi đi sao không nhìn đường hân nó thê thảm nhất bị hai cô bạn đè lên người

-xin lỗi...xin tính bỏ dậy nhưng thấy ngay mặt bốn chàng

-haha....trời giúp người đẩy Nhật giọng gian xảo

-chết ba cô rồi Bảo hăm he đưa ổ bánh kem lên

-trả thù đi anh Huy hân

-ok, nào ba nhóc nhào vô Huy đồng ạt

-xí khoang bị đè nhưng vẫn lạnh chanh

-bốn anh đẹp trai giàu tình thương yêu đồng loại...tha cho bọn em lỡ tay giọng ngọt ngào

-lỡ tay hả_Huy giọng gian xảo_này thì anh cũng lỡ tay_cái bánh ụp gọn vào mặt nó_do bị đè bẹp dí bên dưới đương nhiên tránh không kịp

-của ba cô này_ba chàng ụp hết lên người bọn nó

Không chỉ mặt mà từ đầu đến chân bọn nó toàn kem với kem_ghê lắm. Không chịu thua đâu, bọn nhóc bật dậy liền quơ lấy một bệt kem chiến đấu. Mặt này tóc này quần áo này.....dơ không thể tả. Bảy người xúm lại oánh nhau um sùm, hai cô chị do không đủ sức rượt đuổi nên ngậm ngùi đứng xem_vui lắm cơ.

-thôi dừng lại được rồi_Huy heo hét, làm cả bọn đứng khựng lại

-nhìn lại từ đầu đến chân coi.....đứa nào đứa nấy như ăn mày ấy.....không biết dơ sạch gì...._Huy giảng đạo

-chời.....anh heo nhìn lại mình đi trước khi nói người khác_nó châm chọc

Trọng trách làm anh nặng nề quên luôn mình cũng có tham gia

-ờ thì..._gãi đầu_thôi đi rửa cho sạch sẽ nào

-uh dơ quá đi_ba nhóc lóc tóc xách dép theo_đánh nhau giày dép đều lấy ra hộ trợ hét

-woa, đã thiệt, mát woa_nó hắt nước lên mặt_mồ hôi nhễ nhại

-bây giờ ở Hà Nội chắc trời lạnh rồi hả anh heo_nó ngẩng mặt lên thì thấy Huy ở ngay bên cạnh

-uh, vào đông rồi mà

-tránh đường_hắn đẩy nó sang một bên dành chỗ gần Huy heo

-anh làm cái gì vậy_no hét

-khi, cô không thấy hả_hắn hắt nước lên mặt rửa sạch kem

-tránh ra chỗ của tui_nó giành chỗ lại nhưng hắn đã có chuẩn bị nên đứng vững

Giành không được nó đành mè neho với Huy heo đứng bên cạnh

-anh hai, anh ta giành chỗ của em_sụt sùi rồi

-bé heo này_Huy xoa đầu nó_em qua kia đi nhá để chỗ này đàn ông làm việc

-hả, hả phải không vậy chứ anh heo_nó hỏi lại

-chứ gì nữa cô lộn xộn quá đấy khi_hắn chen ngang

-khi, tên mới của heo đó hả Phong, nãy bữa cũng nghe nói nhưng chưa hỏi_Huy tò mò

-đúng rồi em đặt đó đẹp không

-đẹp nhưng sao bằng tên heo anh đặt được_Huy cười gian nhìn nó

Khóí bốc nghi ngút trên đầu

-tui kêu anh bỏ ngay từ đó rồi mà_nó hét_tui có tên có họ đảng hoàng mà hai người cứ đem động vật vào gọi là sao hả

-anh thấy dễ thương mừ

-cô lanh chanh giống khi lắm_hai anh chàng đánh tay vào nhau ăn mừng chiến thắng

-giống này_nó hắt nước vào người hắn & Huy heo

Bực quá bực quá....._nó bỏ đi một không thèm cãi nhưng.....

-hai người làm gì đấy_no hét

-trả lại em đấy_hắn Huy tát nước vào người nó

-muốn chết thì em cho chết này_no chạy đi

Một lúc sau lòi về một ống nước dài, gắn vào vòi và xả nước bắn vào hai người kia đang say sưa nói

-á, cô lấy đầu ra vậy_ người hai anh ướt nhem rồi

-haha.....chết chưa_ nó tiếp tục xịt

Hắn Huy cố lại gần chỗ nó giật vòi nước nhưng mãi không được. Đi tới đâu là nó xịt vào mặt tới đó_thảm quá. 2 anh chàng kia (Bảo & Nhật) thấy vậy liền đi tìm hai vòi nước khác tới ứng cứu, hai cô bạn đi theo cũng chôm được hai vòi nữa (của ông Quân cả đấy). Thế là 3 đầu 2.....

-bên kia, xịt lẹ_ nó thấy hắn chạy ra sau

-kia, coi chừng

-úi_ Hạnh ngã nhào do không đề ý

-mi không sao chứ_ nó chạy lại đỡ

-ờ không sao đâu_ Hạnh lom khom bò dậy

-thui ngừng lại_ nó hét

-được rồi quậy quá_ Huy bước tới gần

-ướt nhem rồi_ mình mấy ai náy như con chuột lột

-vào thay quần áo thui

-ta không mang theo bộ nào hết_ Trần & Hạnh

-lo chi, ta có_ nó vỗ vai hai cô bạn dắt vào phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Phòng nó

-woa , phòng mi cũng đẹp nhi_ Trần

-uh, tất nhiên rồi_ nó lục loi trong đám đồ ra hai bộ váy

-này mặc đi_ nó thấy cho mỗi cô một bộ

-ủa_ giọng ngạc nhiên_ mi mà cũng có váy nữa hả_ Hạnh

-ta không phải con gái chắt_ nó liết_ thui vào trong phòng tắm thay lẹ đi_ nó đẩy Trần Hạnh vào trong típ lục loi đồ đạc lấy ra một bộ con gái khác

-bọn ta xong rồi, tới mi đó_ Trần Hạnh bước ra

-uh, chờ tí_ nó phóng vào trong ngay

-xong, đi xuống dưới ăn thôi

-ê chờ tí_ hai cô bạn sắm soi

-gì nữa_ mặt nhăn nhó

-sao mi không mặc váy, ta thấy đẹp lắm mà_ Trần Hạnh xit xoa hai bộ váy đang mặc

-ta không thích, thui đi_nó đẩy hai cô bạn ra ngoài

-mì lạ nhi_Trân tò mò_không thích thì mua chi cho phí

-kệ ta, nhiều chuyện_nó xua tay

-mý anh làm gì đó_nó bước lại gần chỗ bốn anh chàng đang loay hoay người sân

-đốt pháo hoa chứ gì_Hấn

-một lượt nhiều đây luôn á_Hạnh thắc mắc

-chứ sao bắn một lượt cho đẹp, lại đây phụ coi_Nhật ngoảnh mặt lên

Nó lôi hai hộp pháo hoa lớn ra chôn xuống

-ok, nào mý nhóc, chôn ngòi thôi

Cả bọn mỗi đứa cận thận đốt ngòi khai hỏa hộp pháo

-chạy_nó hét lên

Bằng bằng bằng....._một lượt bảy đợt pháo bắn lên trời

-woa, đẹp kinh khủng_nó bật tai lại nhìn đám pháo vừa bay lên tung thành từng đám sáng trên bầu trời đêm

-nè cầm đi_hấn đưa nó 2 cây pháo bông.

-đưa đây tui đốt luôn cho_hấn bật hộp quẹt đốt hai cây pháo nó đang cầm

-cảm ơn nhá_nó hiền lành ngắm đám photpho trên cây tung thành tia dần trong tay nó.Nó nhìn hai chị nó cũng đang hý hửng vui lắm.....một ít quan tâm nhỏ của hấn cũng là một niềm vui lớn của hai chị nó. Huy heo thì đang hý hoáy với cả chục cây pháo....lồng nga lồng ngồng đến tức cười..... mới đây thui mà Huy heo đã phải về...chán quá đi. Nó thờ dài

-nè cô ăn đi này giờ cô có ăn gì đâu_hấn đưa nó đĩa đồ ăn_đã được cẩn thận lựa chọn đầy đủ

-sao tự nhiên tốt quá zậy_nó đón lấy nhưng cũng không khỏi thắc mắc

-hôm nay trời đẹp nhi_hấn ngồi xuống cạnh nó

-ừ, anh nhìn kia_nó chỉ ngôi sao sáng nhất trên trời

-trong nhiều ngôi sao nó sáng nhất và nhìn rõ nhất

-thì sao_hấn lấy cái đũa gà trong đĩa nó

-không sao, mỗi khi nhìn nó lại có cảm giác lạ lạ thui, hơi nao nao....._nó vẫn chăm chú nhìn

Hấn cốc đầu nó

-úi, đau_no la oai oái

-thui đi cô nướng mơ mộng quá, ăn nì, cô chê đồ ăn là tui thấy mới lạ đó

-kệ tui_nói vậy thui chứ khum xuống ăn lia lịa. Hấn phì cười nhìn nó ăn

-ăn từ từ thui, ăn lắm lem xấu quá_hấn lấy khăn giấy lau cho nó

-hì_nó nhe răng cười. Mọi khi vẫn thế mà

CHECK THIS OUT

Cách giảm béo siêu nhanh sau tết. Xem ngay!

Làm thế nào mà mình đã giảm được 31 kg

Đặc hiệu trong việc đốt cháy mỡ một cách tự nhiên

Khám phá sản phẩm giảm cân tự nhiên

Bệnh thoát vị đĩa đệm có thể được chữa khỏi! readersdigest.me

Gây ngạc nhiên cho chồng sau khi giảm được 43 kg

-á, ghé nha_hai cô bạn từ đâu nhảy vọt ra

-có gì đâu....._nó trề môi_ngồi xuống đây luôn đi cho vui_nó kéo tay hai cô bạn

-có gì đâu hả......haha đừng giấu bọn ta_Trần Hạnh

-thui hai mi nghĩ đi đâu vậy_nó nguyệt hai cô bạn

-biết đâu được phải không.....Phong_Trần nháy mắt nhìn Phong

-lại định bắt nạt bạn tui hả_Nhật bụng hai phần ăn tối_nè cầm đi một chỉ giò sai người khác

-ông không thấy tui đang bận điều tra hả??_Trần lên giọng

-cho hai đưa mình ngồi đây chung nhá_Nguyệt Đoan lay tay hấn

-uh cứ tự nhiên, càng đông càng vui mà_hấn cười

Sau đó Huy heo cũng lót tót lại chỗ bọn nó ngồi 8, ăn một mình buồn quá. Bữa tiệc kết thúc trời đã về khuya, tiên hai cô bạn ra về thì nó quay lại với bãi chiến trường.....dọn dẹp. Hai chị nó đã về phòng không phụ giúp được gì còn hai người kia lại bảo “chuyện con gái không xía vào”. Nay lưng dọn rửa mất cả một tiếng ôi mệt.....rửa cho hai người khỏi ngủ_nó cay cú

(quay về hiện tại thôi)

Sân bay Tân Sơn Nhất 3h pm

-bb, anh heo nhá_nó choàng tay ôm cổ Huy

-em ở lại mạnh khỏe, anh sẽ thường xuyên lên thăm em

-nhớ đấy

-bb mấy nhóc nhá, nhớ chăm sóc heo dùm anh nhé_Huy vẫy chào hai cô bạn_bb luôn ba nhóc con nhé

-anh đi nhá_Nhật& Bảo& hấn vỗ vai Huy

-thui anh vào sẽ nhớ em nhiều_Huy hôn nó rồi bước vào cổng

Nhìn bóng Huy heo khuất dần.....lòng nó hơi dao động nửa muốn về nửa muốn ở lại. Nhưng....chỉ một năm nữa thôi...cố lên..._nó tự cổ vũ mình

-thui về nào_Trần Hạnh kéo nó ra khỏi cổng

Bóng chiếc xe hơi khuất dần trong màn khói và dòng người nhộn nhịp ra vào cửa phố thị ồn ào náo động.

Mặt trời vẫn tiếp tục công việc hàng ngày chiếu ánh nắng chói chang xua tan đi đêm tối. Hôm nay, không có Huy heo không ai đánh thức nó dậy...nhưng nó có thể tự dậy được....nhớ lại cảm giác chào buổi sáng của ông trong phòng nó mà thấy ớn..... có ai có kiểu gọi người ta dậy như Huy heo đâu... không thèm kêu một tiếng là dết thẳng hai cái vào mông nó....đau điếng_in rờ hai đầu tay luôn ấy chứ. Như thành thói quen, không có Huy heo nhưng vẫn sợ..... làm gì dám nướng nữa. Ăn sáng giải quyết chồn chén đã quá quen thuộc.....thì nghe tiếng Trần Hạnh gọi vào. Nó vội vàng xách cặp dắt xe chạy ra cổng

-mi chậm quá trễ học bây giờ đây_Trần cầu nhàu

-có tí cũng, thui đi_ba nhóc leo lên xe đạp đến trường

Chả là hôm qua Trần Hạnh đề nghị cả hai sẽ ghé qua nhá nó trước rùi cùng đến trường...cho vui. Gửi xe xong vẫn còn sớm chán....con Trần chỉ giới hời. Nói chuyện trên trời dưới đất cho qua ngày đoạn tháng....chẳng mấy chốc đã đến lớp. Ánh mắt mỹ cô nàng nhìn bọn nó không chút thiện cảm vài cái lờm vài câu dâm thọt đã quá quen với bọn nó kể từ khi lên chức.... bạn thân ba hotboy. Nhưng hôm nay có một chút thay đổi....một mảnh giấy nhỏ chính xác hơn một tối hậu thư gởi cho bọn nhóc được đặt ngay ngắn trong học bàn mỗi nhóc

‘tan học lên sân thượng gặp nhau, có việc cần giải quyết, không đi là hèn’_nó đọc từng chữ

Cũng như nó hai cô kia cũng nhận được mẫu giấy tương tự

-lại gì nữa đây,sao hai mi_Hạnh hỏi

-mi biết ai chứ_Trân khó chịu

-sao lại không_nó bình thản đáp

-vậy có đi không_Hạnh

-từ từ rồi tính_nó đảo mắt nhìn khắp lớp. Nó dám chắc không ai khác chính con Diễm My đang khinh khỉnh đưa mắt trên trời kia.

-cái gì đấy_hắn giật tờ giấy nó đang cầm

-trả đây_hắn chưa kịp đọc được chữ nào thì tờ giấy đã nằm gọn trong tay nó

-làm gì ghê vậy, có gì muốn giấu hả_hắn soi mói

-gì đâu, sao ba người giờ này mới lên_nó đánh trống lảng

- đứng lại chơi tí, mà ba cô tí tan học đi ăn kem há, tui tui bao ok_Nhật đề nghị

-sao tự nhiên tốt đột xuất vậy, còn mời tui tui ăn kem nữa_Trân nói to cổ ý cho ai đó nghe thấy. quả có hiệu lực ngay lập tức mấy chục con mắt nhắm thẳng về hướng bọn nó tức tối

-vậy đi không_Bảo

-từ từ tính, vào học rồi kìa_Hạnh kéo tay hai đứa ngồi xuống bàn khi thấy bóng dáng Hậu bước vào

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sau khi đuổi khéo ba anh chàng ra về. Bọn nhóc leo lên sân thượng ngay. ....cũng tiết lắm kem miễn phí mà.

Vừa tới nơi đã thấy mười mấy đứa đứng chờ sẵn chuẩn bị đón tiếp nồng hậu. Như chỉ chờ bọn nó bước vào cả đám vây lại ngay

-mấy người muốn gì_nó dựa vào tường kéo sụp chiếc nó lượm trai xuống mặt_mỗi khi chuẩn bị đánh nhau vẫn thế

-nê tình bạn cùng lớp, tôi chỉ muốn cảnh cáo nho nhỏ với mấy người thôi. ....tránh xa ba anh hot boy ra_Diễm My giọng đe dọa

-nếu không bọn bây biết sao rồi chứ_nhỏ đứng bên trái Diễm My

-sao là sao..... bọn tui không biết đấy, mấy người rành quá không biết làm gì ah_Trân hần giọng

-mày_nhỏ hất vào người Trân nhưng đã bị chụp lại la oai oái

-vậy bọn mày có tránh xa họ ra không thì bảo_My hét

-mấy người không có quyền bắt bọn này phải làm gì_Hạnh

-tại bọn mày cứng đầu đấy, bắt ba đứa nó lại cho tao_My nói, mấy nhóc kia xông đến chỗ ba nhóc đang đùa. nó định bay ra nhưng bị cản lại

-mi không biết đánh thì đứng đây_Trân sẵn tay áo lên

-cứ an tâm bọn này nhanh thôi_Hạnh chần an nó

Nó nhét môi cười. Vậy cũng được.....nó đâu muốn đánh con gái. Nhìn hai cô bạn. Từng đòn chân đòn tay cũng rất bài bản. ....nhìn sơ qua chắc là taewondo. Mấy nhóc tiểu thư chính hiệu thì làm ăn được gì bị hai nhóc quay như đẽ luôn ý chứ.....nó đứng nhìn tặc lười.

-có được cái lăm mồm thôi, kém cỏi_Trân phui tay khi mặt bọn kia đã đầy chong chóng

-bọn bay nhớ đấy, không yên đâu_My vẫn không quên đe dọa

-xí sợ àh _Hạnh lẽ lười trêu khi bọn kia bỏ đi

-thui đi nào _nó xách cặp lên vai tiến về nhà xe

-ba cô vừa đi đâu đó _Hắn từ đâu nhảy ra chặn đầu xe nó

-anh...sao còn ở đây _nó ngạc nhiên

-ba cô tưởng đi đâu làm gì bọn tui không biết sao _Nhật.

-mấy người theo dõi tui tui àh _Hạnh khó chịu

-nếu không sao biết mấy người đi đánh nhau _Bảo xen vào

-cũng tại mấy anh mà ra thui nói gì _nó khó chịu

-vậy ăn kem nữa không _Hắn

-ăn ....ăn liền _nói tới ăn là mắt nó sáng rực

-woa, hôm nay trời mưa to nghe _Trần kinh ngạc bước vào quán

-không ngờ mấy ông tướng lại mời bọn mình đến đây _Hạnh nó nhò với nó

-quán này có gì đặc biệt àh _nó nhìn quanh

Một quán khá sang trọng gồm ba khu vực riêng biệt. Một dành cho các đôi tình nhân, một dành cho các trí thức muốn tìm nơi yên tĩnh làm việc _được đặt ở vị trí cách biệt, còn lại là khu dành cho giới trẻ _có cả một dàn nhạc sống, tường được trang trí hẳn một hàng rêu xanh lãng tã, bên cạnh là tấm kính mỏng từng hàng nước êm đềm đổ xuống. Phía trên là quầy bar tự phục vụ, thực khách có thể tự do sáng tạo thức uống riêng cho mình. Điểm nhấn chính là cây đàn piano đen nhóang sang trọng và dàn trống được dành hẳn một góc phòng. Tất cả có thể tự do.

-vào được đây phải có thẻ hội viên hẳn hoi đấy _Hạnh nói nhỏ vào tai nó

-ghê vậy _nó hơi ngạc nhiên

-cô uống gì?? _hắn hỏi ngắt ngang

-gì cũng được, ngon ngon ấy

-một ly cocktails ít rum nhẹ nhè _hắn cười bước tới quầy pha

Một ít nước màu đỏ, màu tím tiếp tục là một lát chanh...rồi .....đậy nắp lại và lắc đều, những động tác rất chi là thuần thục điêu luyện. Rót ra hai ly trang trí thêm hai lát chanh đơn giản nữa.....xong

-của cô này, uống thử xem sao _hắn đặt ly nước trước mặt nó

-uh _nó nhấp một ngụm nhỏ _woa, ngon lắm

-uh uống đi _hắn cười tươi

-mi uống cái gì đó _nó lay tay Hạnh đang thích thú lắm với một ly nước màu tím rất đẹp

-sao ta biết được ông Bảo đưa gì uống đó, mà công nhận cũng ngon thật _Hạnh cười thích thú

-uh, công nhân mí người làm đồ uống ngon thật _Trần

-tất nhiên rồi _ba anh chàng khoái chí lắm

-nào các bạn, hôm nay Volga sẽ có một cuộc thi nho nhỏ .....đây cũng như là món quà đặc biệt dành cho các thành viên có mặt tại đây _người dẫn chương trình cất ngang câu chuyện của bọn nó

Căn phòng ồ lên từng tiếng thích thú. Người dẫn chương trình tiếp tục

-nào các bạn có muốn biết chúng ta sẽ thi gì không _MC khuấy động không khí

-Có _mọi người trong quán đồng thanh

Bốp bốp_MC vỗ tay..... từng người phục vụ bung lên đặt ở mỗi bàn một khay kem lớn

-các bạn có thấy trước mặt mình là gì không_MC

-một to kem bự như cái thau_một cậu nhỏ lạnh chanh làm mọi người cười râm rộ

-đúng giờ tôi xin thông báo thể lệ cuộc thi nhé_MC nhìn toàn khán phòng_các bạn sẽ thi theo nhóm không phân biệt số lượng lớn nhỏ, có thể thi đơn nhưng sẽ mệt đấy_cười.....chúng tôi đã phân định số lượng phù hợp với từng nhóm.....và đây phần thưởng cho người hoặc chiến thắng ăn nhiều kem nhất và sớm nhất....._MC giơ lên một xấp vé_các bạn có biết đây là vé gì chứ.....

Cả khán phòng im lặng chờ đợi

-đây là.....vé tham gia một.....đại nhạc hội và..... ca sĩ là một người rất nổi tiếng sẽ lưu diễn ở VN một ngày duy nhất.....các bạn có biết ai chứ_MC ngân dài từng tiếng gọi sự tò mò

Ồ_cả khán phòng vỡ òa. Vài tiếng trầm trồ, vài câu bông đùa vang lên

-những tấm vé cực hot này sẽ thuộc về những người thắng cuộc, các bạn đã sẵn sàng chiến đấu chưa

-RỒI_ai nấy đều lấy hết sức hết thật to

-ok, bắt đầu nào tôi sẽ đếm 1.....

-khoảng_một cậu trai nhấc ngang

-bạn có ý kiến gì sao_MC thắc mắc

-tất cả cùng ăn chung một tô vậy àh

-cảm ơn bạn tí nữa quên_cười_các bạn sẽ cùng ăn chung không được có bất cứ hành vi san sát .....nếu không sẽ bị loại ngay, các bạn hiểu chứ? Nào chúng ta bắt đầu 1....2....3 ăn nào các bạn_MC như hét vào micro

Mọi người ai nấy đều nhanh chóng lao đầu vào ăn hân say.....với mục tiêu làm chủ những tấm vé cực hot kia. Bọn nhóc vẫn ngồi bất động mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng

Cũng vui quá nhỉ hay rồi ba cô ấy cùng tham gia nhĩ_ba anh chàng nghĩ

Không ngờ ở đây lại vui thế này sao ba người kia cứ nghịch mặt ra thế_Trần Hạnh

Còn Nó thì mãi mê nhìn xem tô kem gồm những loại nào. Màu hồng hồng chắc là dâu đây ....màu xanh là hương dưa gan màu tím là nho....còn màu xám chính xác là socola mà nó thích ...ui cha nhìn đã thích rồi không biết ăn ra sao nhĩ_nó cười thích thú muốn xông tới ăn tới nuốt sống tô kem ngay....nhưng bọn kia làm gì không biết mà cứ bất động mãi....nó mà ăn chắc sẽ bị chửi tham ăn đấy.....đành tiết nuôi cắn cái muỗng đang cầm trên tay cho đỡ vậy_mấy cái muỗng được đưa tới tận tay

Nhìn thấy thái độ của nó hẳn phì cười_để ý người ta kĩ ghê

-nào các bạn có muốn đi xem nhạc hội không_hắn khơi xướng

-muốn_cả bọn đồng thanh nó to nhất vì....xem nhạc hội đồng nghĩa với việc phải thắng.... mà thắng thì phải ăn hết đám kem này.....hehe....cơ hội tới

-ok,cố lên nhé,mọi người xung quanh đã ăn nãy giờ chúng ta phải tăng tốc gấp đôi đấy, ăn thôi

Vừa nghe câu nói rất chi là chí lý của hắn ba cô nàng nhảy vào sút lia lịa. Ba anh chàng nhắm nháp vài muỗng thưởng thức rồi tạm ngừng....nhìn ba cô nàng ăn say sưa.....một số đội do không đủ sức đã bỏ cuộc một số khác đang ị ạch cố gãi quyết hết chỗ còn lại.....riêng bọn nó một loáng đã gần hết....._ghê ghê

Woa, ngon tuyệt_nó xoa bụng sau khi giải quyết tô kem ngon lành

Ba anh chàng lắc đầu giơ tay gọi MC

-chúng tôi ăn xong rồi_Bảo

-woa, thưa các bạn chúng ta đã có người chiến thắng_giọng MC vang vọng cả khán phòng

Tiếng ồn ào.....thất vọng tò mò vang lên râm rộ. Cả khán phòng hướng về phía MC

-và đây những vị chủ nhân của những tấm vé cực hot_MC trao vé cho bọn nó_chúc các bạn có một đêm thật vui vẻ

Tràng vỗ tay nâng dài chúc mừng cho bọn nó. Vài tiếng thì thầm của các cô gái ngồi bên cạnh, vài cái nhìn đầy ngưỡng mộ đổ về từ khắp mọi nơi

-để mừng cho chiến thắng liệu ba hoàng tử cả Volga có thể hát tặng cho kháng giả ở đây một bài không_ một anh chàng nói vọng lên. ...hình như người quen của bọn hần

Vỗ tay ...cỗ vũ ...thúc ép ...cuối cùng ba anh cũng đã an vị trên sân khấu hoành tráng

-theo yêu cầu của các bạn ba đưa tôi sẽ tặng các bạn một bản nhạc sôi động mang trên Rock Sài gòn

-yeard.....hú hú _tiếng la ó cỗ vũ không nhót

Chỉnh lại dây đàn cho phù hợp. Tiếng gita điện vang lên. ... khởi đầu với đội hình khá đơn giản 2 cây gita_hần Nhật đảm trách và một trống của Báo.....chỉ vậy thôi cũng đủ khuấy động nhịp sống của cả một Sài Gòn rộng lớn, bên dưới một vài nhóm nam nữ hần say nhảy nhót theo từng nốt nhạc _tiếng la bọn hần chỉ đàn chứ không hát hơi phí tài năng quá. Kết thúc bài hát là tràng vỗ tay không ngớt, vài cô bé bạo dạn còn leo lên cả sân khấu mi mĩ anh chàng.....làm mỹ anh ngượng chín mặt đỏ như gấc

-haha ba ông sường nha _Trần cười mặt hiện rõ chữ gian to đùng

-sường gì.....mà sường_tối giờ vẫn chưa hết ngượng

Nó không nói gì mắt hơi đắm chiều suy nghĩ nhìn về phía bọn hần

-cô sao thế khi,thấy tài năng của tui chưa_hần hát mặt lên trời

Nó nhét môi cười hưởng ứng theo

-có, không ngờ anh Phong nhà ta lại giỏi vậy phải không ai mi_nó nháy mắt

-chí lí _Trần Hạnh đồng thanh_vậy hai anh ở lại vui vẻ với mấy em nhé

Thì ra cả một đám con gái theo bọn hần từ nãy đang đứng trước bàn tụi nó

-cho tụi mình mượn ba anh đẹp trai một tí nhé_mỹ cô nàng từ tốn

-các bạn cứ tự nhiên_ba nhóc cười gian

Mặt mỹ chàng nhăn nhó tội nghiệp lại sắp có chuyện gì nữa đây.

-bb, tụi tui về nhé ở lại vui ha_ba nhóc hí hửng chạy một mạch ra xe ... về nhà. Mặc ai ra sao .....chúc mỹ anh may mắn nhá.....

Hôm sau

Tại lớp

-hôm qua lão Phong tận mười giờ mới về tới nhà_nó quay sang chỗ Hạnh

-haha tội lỗi, mà hai mi định tối nay có đi xem nhạc hội không _Trần

-đi chứ, vé này đặt trước cả tháng mới có đấy ngu gì không đi _Hạnh

-tùy hai mi, ta sao cũng được cả_nó dừng dừng

-vậy tối nay hẹn 6h ở nhà Nguyên nhé

-ok

Ba anh bước vào lớp. Về mặt hằm hằm khó chịu nhìn bọn nó. Hơi ớn nhưng kệ làm gì được nhau. Suốt năm tiết học dài đằng đằng cứ như có ánh mắt ai đang xem xét sau lưng làm bọn nhóc mất cả tập trung. Ra tới nhà xe những tưởng sẽ tránh được ai ngờ.....xe của ba nhóc tắt cả đèn xìt lốp.....không chỉ một mà những ba chiếc...tất nhiên không có sự ngẫu nhiên.....mà do ai đó cố tình chọc thủng.....lại bọn Diễm My

Đành ngậm ngùi đất bộ vậy. Ra đến cổng trường thì thấy ngay mặt ba tên kia, bọn nhóc nhanh chóng dắt xe lách qua tránh ánh mắt bọn hần..... nhưng ba đưa cao chông nhông sao thoát khỏi. Thấy bọn nhóc đất bộ bỏ qua con giận bọn hần mon men lại gần

-ê_hần gọi làm nó giật thót quay đầu lại cười trù

-gì_mặt méo xệch

-sao đất bộ thế

-không thấy hà_ nó chỉ vào bánh xe_xịch lốp hết rùi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

-cả ba người luôn

-uh_nó thờ dài

Ba anh đắm chiều suy nghĩ một tí

-thui ba cô vào quán kia gọi xe sửa đi mai lấy_hắn

-vậy lát lấy gì về, mai lấy gì đi học_nó khó chịu tiếp tục công cuộc dặt bộ

-bọn tui sẽ chờ đi

-hà_ba nhóc sock quá tí nữa cho xe rơi tự do_đầu óc anh bị gì ah

-mệt, sao mỗi lần có lòng tốt giúp đỡ lại toàn bị nghi ngờ vậy_hắn thờ dài nhìn nó

-thật không_hỏi lại cho chắc

-thật...chứ sao không...vậy giờ tui chờ về hay đi bộ_hắn lên giọng

-uh, uh chờ tí...cho tui về với_ba nhóc dắt thẳng chiếc xe vào tiệm sửa quăng rồi ra ngoài.

-cháu để đây ngày mai cháu quay lại lấy nhá chú_nó nói chuyện với người giữ xe

-uh cháu cứ để đấy_bác cười

-bb bác_nó vẫy tay nhảy tót lên xe_hắn ngồi

-đi đi_nó thút

-từ từ, đưa cặp đây_hắn quay lại giật túi nó đang đeo

-chi vậy_nó đưa cho hắn

Vứt lên giò hắn bắt đầu đập

-tối nay mấy cô có đi nhậu hội không??

-đi hay không kệ bọn tui không liên quan gì mý anh_nó dừng dừng đưa tay hái cành hoa dại bên đường

-vậy có đi hay không_hắn quay đầu lại nhìn nó làm nó giật thót.....đang tính cắm cành hoa lên tóc hắn.....may giấu kịp

-nhìn đường kia, tui nói rồi kệ tui mà, quay lên_nó gãi nãy

-cô bị gì àh, tự nhiên....._hắn bỏ lưng

-sao?_nó nhóm người lên cầm nhẹ nhàng cành hoa lên tóc hắn

-hoi điên....._hắn nhe răng cười trêu nó

-anh nói ai điên đấy_nó đập vào lưng hắn_chưa biết ai đẩy nhá_nó tỉnh nghịch huyết sáo

-là sao_hắn nhìn sang đám bạn đang cười khoái chí.....nhìn hắn như vật thể lạ

-bọn bây cười gì đó_hắn quay sang hỏi Nhật

-haha.....mày coi trên.....ah không có gì haha_Nhật ngập ngừng khi bắt gặp ánh mắt đầy sát khí của ba nhóc nhìn mình, con Trần còn nhéo cho một cái đầu điên

-mày sao thế, không có gì mà mày ấp úng vậy ah, Bảo anh em tốt, nói tao biết chuyện gì vậy_hắn quay sang Bảo

-mày đang hại tao đấy_Hạnh liếc Bảo làm anh chàng im re nốt

-mấy đứa bay sao thế, ba cô cười gì_hắn khó chịu

-không, hahaha, đâu có gì đâu phải không hai mi_nó nháy mắt

-một lũ hâm_hắn làm bầm

-anh nói gì đấy_nó nhón người lên gần tai hắn

-không có gì mà_hắn quay mặt lại, hiện giờ mặt nó và hắn chỉ cách nhau vài centimet gần gũi nữa là.....^^

Ngượng ngùng nó vội ngồi xuống mặt đỏ như gấc, hắn cũng vội quay lên nhìn đường.....cười tươi

-ê ghê nha_bốn đứa quỳ lao nhao chọc

-có gì đâu_nó hắn đồng thanh....rồi nhìn nhau

-ôi nàng ơi_Trần giơ tay về phía Hạnh

-ôi chàng của em_Hạnh nắm tay Trần đừng đưa qua lại

-hahahaha_bốn con quỳ cười rằng rằng làm nó và hắn càng ngượng hơn

-vậy hai cô có đi nhạc hội không_hắn đánh trống lảng

-hahah.....đi chứ_hai đứa nó đồng thanh

-vậy đi cùng luôn nhá_Nhật đề nghị

-xì.....thui tha cho em_Trần chấp tay lạy

-sao thế_Nhật khó hiểu

-đi với mý người mất cả tự do, ăn mất ngon, chơi mất vui....._Trần trêu

-oh vậy hả.....tiết quá chiều nay tính bao mý cô ăn món này ngon lắm_Nhật tặc lưỡi

-món gì_ba nhóc đồng thanh.....tò mò

-đi rồi biết_ba anh cười gian_vậy đi không

-đi có món ngon là mất tối thui nghĩ được gì nữa

-vậy nhá tối nay 6h gặp tại nhà thằng Phong ok

-ok, tao rẽ_hắn quẹo qua con đường khác

-bb.....tối gặp_Trần Hạnh vẫy tay

Bọn nó có biết đâu từ nãy giờ luôn có một nhóm người đi theo và quan sát nhất cử nhất động của bọn nó

-thưa tiểu thư bọn nó chia nhau ra rồi, giờ bọn tôi phải làm gì_một thanh niên nói chuyện điện thoại với cô gái.....ánh mắt không rời khỏi nó

-nó vẫn đi với anh kia ah_cô gái hỏi

-uh, giờ sao

-thui, mấy người về đi lát tôi tính

Năm chiếc xe máy rồ ga mất hút trong làn khói giữa phố thị đông đúc

-ủa xe em đâu mà đi với Phong vậy_Đoan thắc mắc khi ra đón hấn và nó trước cổng

-dạ xịch lốp rồi em gọi và mai lấy_nó nhóm người lấy chiếc cặp trên giỏ xe

-vậy àh, ủa phong sao tóc anh....._Hương chỉ lên tóc hấn

Nó thấy mùi không hay rón rén bò vào nhà....._như ăn trộm

-gi thế_hấn đưa tay lên đầu gỡ xuống

-hoa àh_hấn suy nghĩ

-khi cô đứng lại_hấn hét dí theo nó, nó co giò chạy thụt mạng

Rầm_nó thở phào nhẹ nhõm khi đóng cửa phòng lại

-may quá, xem tí toi_nó dựa vào cửa

-cô hay lăm đẩy khi_hấn nghiêng răng

-haha.....đáng đời_nó nói vọng ra

-cô biết tay tôi_hấn vịn nắm đấm cửa.....nhưng nó khóa rồi

-có ngon thì vô đây_giọng bồn chồn_lêu.....lêu.....

Rầm_nó **ng vào cái tủ bên cạnh

-úi_nó hét lên

-cô sao thế, bị gì đó_hấn lo lắng nhưng cửa khóa rồi không vô được

-không....không sao chỉ **ng trúng cái tủ thôi_nó soa đầu ngay ngó

-hahaha.....trời phạt cô đấy, thoa dầu đi kéo sung. Một quả bb chuẩn bị đi nhé_hấn bước về phòng

-ui cha mẹ ơi xui ơi là xui_nó nhẹ nhàng xoa dầu vào chỗ sưng

‘là là la.....na na na’_điện thoại nó reng

-alo, Nguyên nghe đây_nó nhát máy lên

-mi đó hả về nhà chưa_Trần

-rồi, vừa về bị lão Phong dí tới tận cửa còn bị va đầu vào tủ nữa u một cục to đùng này_nó meo

-haha vụ hồi nãy đó hả...công nhận lão dễ thương quá.....mà xoa dầu chưa

-rồi đang xoa mi gọi nè....có chi hem

-hem rãnh quá gọi chơi thui

-sac.....chuẩn bị đi tối nay còn đi chơi

-ui còn sớm chán, lão Nhật nói lát qua đón ta....

-woa, sướng nhá

-sướng gì, không biết mặc gì nữa_Trần mở tủ quần áo ra

-xì.....cái gì mà không được.....đi chơi thui mà

-uh ta đẹp sẵn rồi mặt gì chả đẹp_Trần cười nhố nhẩn

-NGUYỄN CON XUÔNG PHỤ *** TÍ_tiếng bác Hoa vang lên từ dưới lầu

-thui nhá rành thì gọi cho con Hạnh đi ta phải xuống giúp bác Hoa đây

-uh, làm tốt nhá coi chừng vỡ hết chén đĩa đấy há há

-con quý...thui bb_nó nhét điện thoại vào túi thay quần áo chạy vội xuống nhà

-chỉ vậy bác_nó bước tới gần chỗ bác Hoa đang đứng

-con phụ bác đổ gạo vào thùng nhé

-vâng, để đây con

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Nó bung bao gạo lên đồ thắng vào thùng.....gọn nhẹ (mấy bao mà mỗi bao nặng 20kg)

-con khỏe quá nhỉ

-hì_nó gỡ đầu

-để con nhặt chỗ rau này nhá

-uh_bác Hoa cười

Nó lúi rúi ra say sưa chiến đấu với đám rau

-cô làm gì đấy khi_hắn bước xuống bếp

-sao anh toàn hỏi mấy câu lằng xẹt vậy.....không thấy àh_nó khó chịu

-thấy....làm gì ghê vậy.....tôi làm phụ cho

-được không đấy_nó trề môi

-gì mà không được, cô xem này_hắn quơ lấy cọng rau lật bẻ tùm lum

-sạc.....thui đi đồ tài lạnh nhạt như anh có nước đem đồ hết

-chứ sao_hắn khó chịu

-vậy nè....bẻ đầu dưới thôi, rồi bẻ đôi ra_nó làm mẫu

-vậy ah...._hắn làm theo_được rồi này_hắn nhe răng cười sung sướng làm nó phì cười theo

Chốc chốc lại ‘anh làm sai rồi, cái đó bỏ đi’ còn hắn ‘sai gì đúng rồi’ hai đứa vừa nhặt rau vừa cãi nhau làm bác Hoa đôi lúc cũng phải lắc đầu cười. Xong việc với rồi rau nó đem đến bồn rửa

-cô không chuẩn bị lát đi hả_hắn hỏi nó khi đang thu dọn đồng rác vào sọt

-còn sớm chán....có gì đâu mà chuẩn bị_nó vẫn hăng say rửa.....vòi nước tuôn xối xả vào đám rau xanh

-đúng rồi_hắn thờ dài_khi mà cần chuẩn bị gì thì_hắn vút thẳng bịt rít vào thùng cách đó 2m_lười chưa kìa

-ủa hai người lát nữa đi đâu hả_Đoan ngạc nhiên bước vào bếp

-dạ, có nhạc hội của ca sĩ gì đó....em cũng chưa xem tên nữa....nghe nói lớn lắm_nó đặt rồi rau lên bàn cho ráo nước

-hai người đi thôi ah

-không có Trần Hạnh Nhật Bảo nữa

-vậy àh, chị cũng muốn đi nữa

-dạ, nhưng bọn em chỉ có sáu vé_nó gãi đầu

-thì mua thêm

-nghe nói cái này hiếm lắm đặt cả tháng mới có

-vậy sao em không đặt luôn cho chị_Đoan khó chịu

-cái này em được tặng chứ không mua

-tặng???

-dạ hôm qua sáu đứa em thắng trong cuộc thi ăn kem nên được vé

-ăn kem_Đoan đâm chiu_nhưng nghe nói hay lắm chị cũng muốn đi_Đoan nũng nịu

-dạ, hừm....._nó suy nghĩ_vậy chị lấy vé của em cũng được em ở nhà_nó thờ dài

-vậy cũng được àh, cảm ơn em nhá_Đoan cười tươi

-dạ không có gì_mặt méo sẹo

-được gì mà được_hắn xen vào_khi mà không đi là hai bạn cô làm thiệt tôi luôn quá, thui em để lần khác mình đi ha_hắn quay sang Đoan

-dạ....dạ_Đoan ấp úng

-được không

-dạ được_tuy không vui nhưng đành....hắn nói thế rồi

Hắn đưa hai ngón tay lên về phía nó_kiểu chiến thắng ấy. Nó phì cười

Sau khi ăn buổi chiều vẫn chổng chén quen thuộc dọn rửa xong nó bay lên phòng ngay.....thay bộ đồ khác.....vẫn style con trai ^^

Teeng....._tiếng ken xe vang lên phía trước cổng. Nó bước vội xuống nhà nhìn vào màn hình_nhà này có cả camera trước cổng. Nhấn nút mở cửa nó chạy ra ngoài. Hai chiếc BMW từ từ chạy vào

-woa, hai ông lái được xe này luôn áh_nó ngạc nhiên

-chứ sao_Nhật

-thằng Phong đâu rồi_Bảo nhìn quanh

-tao đây_hắn lộ mặt ra trên cũng trên một chiếc BMW

-mí người này lái có an toàn không_nó kéo tay hai cô bạn

-cũng được nãy giờ ta thấy tạm ổn_Trần Hạnh trọng bộ quần jean áo thun giản dị

-đi nào....lẹ lên_hắn hỏi

-từ từ làm gì dữ vậy_nó leo lên xe thắt dây an toàn

Ba chiếc xe bon bon chạy ra khỏi cổng. Có ánh mắt ganh ghét của ai đó đang hướng về phía nó.....

-woa, đông quá_cả bọn bước vào cổng sau khi đã tìm chỗ đỗ an toàn cho mỹ bé BMW

Qua khâu kiểm soát vé chặt chẽ bọn nó bước vào trong.

-rộng thật_nó nhìn xung quanh

Đúng là show của người nổi tiếng mà một quanh trường rộng mênh mông, một sân diễn hoành tráng bốn màn hình cỡ lớn đặt ở bốn phía cho những người ở xa. Người xem đã ngồi chật ních hết chỗ. Ngay cả đi vào cũng khó.....chen lấn xô đẩy một hồi cũng vào đến nơi.....chậc cái quán kia đúng giàu có

quá. ....6 vé hạng sang ghế hàng đầu. ....quá sướng. Con Trần Hạnh còn sắm mỗi đứa một bó hồng bự. ....coi bộ hâm mộ dữ lắm. ....nó ngay cả tên cũng chưa xem nữa là. ....

-thưa các bạn đã đến lúc chúng ta được thưởng thức giọng ca ngọt ngào đầy quyến rũ của. ....BI RAIN _MC chỉ tay về phía cánh gà

Bi xuất hiện trong bộ quần áo hip hop thời thượng, chiếc mũ lưỡi trai đội lệch. ....handsome quá

-xin chào các bạn _tiếng VN nha _bi nói

-a. .... _cả quảng trường cùng đứng dậy hét

-I love bi. ....i love rain ...very much _một nhóm nữ giới cao tám hình đồng thanh

-nào bây giờ bi xin mở đầu bằng bài hát I'm coming _MC

-yeard. .... _cả quảng trường lại như hét lên

Cùng với vũ đoàn người hàn quốc. ....lời hát, vũ đạo rất chi hoàn hảo. ....cả không gian đã được tắt hết đèn pha chỉ còn leo lét vài ánh đèn nhỏ và đèn phía sân khấu hòa cùng hàng ngàn cây phát quang được người hâm mộ dùng đèn pin chiếu phía dưới. Một số người còn nhảy theo điệu nhạc, khắp mấy tầng lầu bật dậy. ....kết thúc bài hát cả một dàn cả nam lẫn nữ ủa lên tặng bông tặng hoa. ....ôm hôn rồi rít _tội quá. Có cả con Trần với con Hạnh. ... bó tay... chen lẫn như giành một món đồ quý giá. Phải có sự can thiệp của vệ sĩ buổi diễn mới được tiếp tục. ....nổi tiếng chỉ cho khổ chưa. Tiếp theo là những bài hát cũng hay và hoành tráng không kém. ....một vài cuộc giao lưu và song ca hàn việt

Nhạc hội kết thúc dòng người đổ xô ra công. Không ít những gương mặt tiết tấu bàn tán xôn xao, cười nói vui vẻ. Làm rộn ràng cả một dãy phố dài.

-hay thiệt _Hạnh vờn vai

-ê mý anh nói có món gì ngon lắm mà, đầu sao giờ này vẫn không thấy _nó quay lại hỏi mý anh đang theo sau

-từ từ hấp tấp quá, giờ đi này _ba anh chàng cười gian làm ba nhóc cực kì khó hiểu

-lấy xe đi chứ _nó thất mắc khi ba anh dẫn bọn nó đi ngược hướng đỗ xe

-cứ để đấy, đi bộ tí là tới, xe chi phiền phức _hắn bình thần đáp

Qua hết ba dãy phố cũng gần 1km ba anh dừng lại trước một xe hủ tiếu ven đường. Bọn nó khó hiểu đứng ngơ ra giữa đường làm mý anh phải lôi vào. ....không xe tông chết

-món ngon của mý người đây hả _nó trề môi ngồi xuống bàn

-không ngon hả, vậy thôi đi _hắn đứng dậy ngưng bị nó kéo giật lại

-ai nói không ăn đâu

-uh. ....ngoan vậy mới tốt

-tướng chi hủ tiếu gỗ _Trần dựa lưng ra ghế

-làm tôi chả dám ăn gì để bụng, đói meo rêu luôn _Hạnh thờ dãi

-haha vậy ráng ăn cho ngon nhé _ba anh chàng khoái trá

-sáu tô hủ tiếu tôi đây _một nhóc phụ bàn bưng 6 tô hủ tiếu đặt biệt ra

Tuy đặc biệt nhưng vẫn là hủ tiếu bình dân mà ....thui kệ nhìn cũng được, đói quá _nó nghĩ nhào vô ăn lia lịa. Hai cô như cùng suy nghĩ ăn cũng không kém. Riêng ba anh chàng chỉ ngồi nhìn ...có bao giờ ăn quán v** hề đâu. ....nhìn tô hủ tiếu như vật thể gớm ghiếc ấy

-ba anh không ăn àh _nó mút cọng hủ tiếu vào miệng _hay không dám _nó cười gian liếc mắt về hai cô bạn

-sợ không dám ăn hả _Trần Hạnh cũng cười gian y chạn nó

-sợ...sợ gì ăn thì ăn _ba anh đưa đũa lên chưa kịp bỏ vào mồm thì

Keeettttt. .... _một chiếc xe tải trắng gấp lăm cả con đường mù mịt bụi. Bọn nhóc bỏ dờ nhìn chiếc xe đi khuất dần rồi tiếp tục ăn

-ực. .... _Nhật đưa gấp hủ tiếu lên miệng vừa nghĩ tới làn khói hơi nẩy. ....ghê quá ai dám ăn. Theo phân tích sơ bộ thì một lít khí chứa cả triệu con vi khuẩn. ....cộng thêm đất cát nữa thì. .... bọn hắn trề môi. ....khô chưa ăn via hè bao giờ. ....gậy ông đập lưng ông. Cố gắng lắm cũng không thể **ng tới nổi một sợi nào, bọn hắn đành chịu trận. Xoi xong ba tô hủ tiếu ngon lành, ba nhóc mới ngóc đầu lên

-ủa chưa ăn nữa, không dám thật hả _nó thắc mắc _ngon lắm đây ăn thử đi

-ừ ngon lắm _Trần Hạnh đồng thanh

-ba cô nhìn vậy mà còn ăn được àh phục thật khó bụi không biết dơ sạch gì _hắn trề môi

-vậy người nào bảo món ngon mà giờ còn không dám ăn nữa này _nó khích bát lại _đúng là công tử bột mà _nó tiếp tục tặc lưỡi

-không dám ăn vậy còn ráng mời chi cho khổ vậy không _Trần thêm vào

-gây ông đập lưng ông đáng đời _Hạnh lên giọng

Ba anh chàng đành ngồi im re nghe... cái nữa nó bắt ăn thì khổ.

-không ăn đưa bọn tui ăn cho đỡ phí _nó kéo tô hắn về phía mình húp...húp...sụt....ngon lành

-ờ hay đó, ta vẫn còn đói _Hạnh TRần kéo hai tô còn lại ăn tiếp

Bọn hắn nhìn mý nó ăn mà ...phục sát đất. Hết nhìn đĩa này đến đĩa nọ ngồi ăn ngon lành mặc cho khói bụi của xe cộ xung quanh

-ngon quá _nó với tay lấy khăn giấy lau miệng

-quán bình dân mà ăn được quá hén, nhớ chỗ bữa nào ăn nữa hai mi _Hạnh đề nghị

-ok _ba nhóc cười tươi đứng dậy

-nhiều vậy nhóc _hắn hỏi cậu bé phụ bàn

-cho xin 60000 ăh _cậu bé vắt cái khăn lau bàn lên vai tính tiền

-của em đây, không cần thôi _hắn nhét vào tay cậu bé tờ 100000 câu cạnh rồi nhanh chóng bước đi theo bọn nó

Đang đi về phía đồ xe, thì mý nhóc nghe đâu đó mùi cá viên chiên thoang thoảng trong gió đông...

-ế, cá viên chiên kìa _nó chỉ tay kéo hai cô bạn về xe cá trước mặt

-hai mi ăn không _nó hỏi

-ăn chứ sao không _Trần Hạnh

-lấy cho em 15 cây cá viên chiên 10 cây bò nha chị _nó cười tươi nói với chị bán hàng

-em chờ tí _chị lấy ra trong tủ đủ 25 cây bắt chảo lên và....Xèo....mùi cá xông lên mũi mỗi đĩa thơm phức...từng viên cá lăn tròn từ từ và bắt đầu ngả màu hơi vàng

Đang đứng đợi lấy thì hai nhóc con nói đúng hơn hai anh em sinh đôi chừng năm sáu tuổi đến gần xe cá

-dì ơi bán cho con 1 cây cá _một trong hai cậu bé nói đưa ra tờ 2000

Nó quay lại nhìn cậu bé không khỏi thắc mắc

-sao hai đứa mà ăn có một cây vậy em _nó ngồi xuống đối diện cậu bé

-dạ em chỉ có 2000 thui ăh _cậu bé cười

-em về xin bố mẹ thêm mua hai cây cho hai đứa cũng được vậy _Hạnh

-dạ mẹ cho em nhiều đó thôi ăh _cậu nhóc còn lại lên tiếng .....khi chan tương vào cây cá. Rồi đưa nốt hai viên cá vào mồm nhai nhóp nhép

-của anh hai này _cậu bé đưa phần còn lại của cây cá cho anh nó. Đón lấy cây cá chỉ tít tấc là hết...hai anh em nhìn chảo cá đang chiên thơm ơi là thơm tiết nước. Nhưng rồi cũng bỏ đi...hết tiền ời.

-hai bé _nó vẫy tay gọi hai nhóc về phía mình

-chị gọi em hả _hai cậu bé quay đầu lại

-uh, lại đây _nó vẫy _chị lấy cho em bốn cây trước nha chị _nó quay lại người bán hàng

-ùh, của em đây_chị đưa cho nó

-có chi không chị_một cậu bé hỏi nó khi đã đến nơi

-tặng em này_nó giờ ra bốn cây cá vừa nhận được

Cậu bé hơi chần chừ suy nghĩ gì đó....rồi cũng đưa tay nhận lấy

-cảm ơn chị_hai cậu bé cùng khoanh tay lại

-ùh ngoan lắm, hai em ăn ngon nhé_nó xao đầu hai nhóc

Hí hửng mỗi tay một cây hai nhóc đi từ từ về nhà. Bọn hấn nhìn mý nhóc cùng cười....một hành động chỉ nhỏ nhặt nhưng đôi lúc cũng làm ấm lòng con người ta nhỉ....trời về khuya se lạnh hấn....cũng phải 10h40' rồi

-này anh ăn không_nó đưa cây cá về phía hấn đang đi bên cạnh

-thui_hấn xua tay

-sao thế_nó thất mắc đưa cây cá lên cán tiếp

-nói thật xưa nay tôi chưa ăn mý cái này bao giờ nên....sợ không tiêu hóa được_hấn cười

-xì....có sao đâu ăn thử đi ngon lắm này_nó đưa lên gần miệng hấn

Hấn neho mắt chần chừ ngẫm nghĩa thiệt kĩ cái vật thể trước mặt

-ăn đi_nó thúc chờ đợi

-uh cũng ngon thiệt đó_cuối cùng cũng xoi được một tí

-tui nói rồi mà, cầm lấy_nó đưa cân cá cho hấn. Nhật Bảo nghe rõ cuộc nói chuyện của nó và hấn nên cũng đòi Trần Hạnh cho ăn thử

-đại công tử mà cũng ăn thứ này hả_Trần khó chịu

-cô có nhiều vậy cho một cây cũng tiết àh, đồ keo kiệt_Nhật trẻ môi

-này, của anh này_Trần liết_đấy keo kiệt hồi nào_tiếp tục trẻ môi

-đưa sớm có tốt hơn không_Nhật cười và xoi

Phía con Hạnh êm đềm hơn nhiều

-của anh này_Hạnh đưa cho Bảo

-cảm ơn he_Bảo Hạnh cùng cười

Ánh đèn đêm hòa vào đồng người tấp nập của phố thị SG trắng lẹ....bốn chiếc xe khuất dần vào màn đêm. Một ngày nữa lại êm đềm lặng lẽ trôi qua . Nhưng nó có biết đâu mọi việc vẫn đang chờ đợi nó phía trước....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Một ngày mới lại tiếp tục bắt đầu. Đồng hồ thời gian vẫn nhịp nhàng trôi theo quy luật vốn có của nó. Nó vẫn đến trường như thường lệ...nhưng có một việc khác lạ....với cái quy luật cũ....không ai khác chính là cái bọn gỏi tối hậu thư cho bọn nó hai ngày trước....bọn nó im lìm, không chọc phá hay làm thùng lốp xe như hôm qua. Năm tiết trôi qua êm đềm đến lạ thường.

Lạ nhỉ_nó đắm chiều suy nghĩ_mà thôi kệ chắc bọn nó cũng biết mệt rồi đây_nó hi hửng lắm với suy nghĩ của mình_những ngày tươi sáng bắt đầu từ

đây_nó vương vai như trút bỏ được gánh nặng

-cháu gọi chú tiên, cảm ơn chú nhiều_nó cười cùng hai cô bạn dắt xe ra khỏi tiệm sửa

Lại một chuyện lạ nữa ba anh chàng thường ngày giờ này đã có mặt trước cổng thì cũng đầu mắt hút. Mọi việc khác lạ như được bàn tay ai đó sắp đặt trước.... làm nó không khỏi lo lắng, nhưng thôi tí nữa là về tới nhà rồi.... nó cũng an tâm hơn. Qua khúc quẹo vào hẻm nhỏ để ra đường chính. Giờ này khá vắng người qua lại

-dừng lại tí nào mấy cô bé_năm thanh niên chừng 20 đến 25 chặn trước đầu xe bọn nhóc

Thăng gặp người nó cúi cả về trước....mém té...may quá nó đã lấy lại được thăng bằng chóng chân xuống đất nó ngược lên nhìn bọn kia

-tui nhớ là không quen biết gì mấy người hết mà_giọng nó khó chịu

-em không quen anh nhưng anh biết em đây_một trong năm thằng cười nham nhở giữ cổ xe nó lại

Nhìn sơ qua là đoán được trước mặt nó chính sát là năm tên du côn hạng nặng sặc mùi chiến trường những hình xăm nhỏ nhắn chi chít trên cánh tay

-tui nói lại lần nữa, bọn tui không quen biết mấy người tránh xa_Trần hất tay anh ta ra khỏi xe mình

-giữ vậy cô bé, cho bọn anh nói chuyện tí nào_hắn tiến sát về phía bọn nó

-chuyện gì_Hạnh khó chịu

-vào thẳng vấn đề luôn nhé_hắn bước lại gần hạnh hơn nữa_có người nhờ bọn anh cảnh cáo mấy cô bé một tí thôi_hắn đưa tay lên vuốt má Hạnh nhưng bị nó hất ra

-buông ra, các người muốn gì_nó bắt đầu khó chịu

-hahaha_năm tên cùng cười lớn_muốn gì àh_bọn nó bị ép vào tường_sao bé ngây thơ vậy, bọn anh nhận tiền đâu chỉ để hỏi thăm cô em đâu, tội nghiệp cái mặt xinh xắn chưa kìa

Từng tiếng tên kia thốt ra làm nó cảm thấy khó chịu vô cùng, tức cười thật xua nay ai dám nói với nó thế bao giờ_nó trừng mắt nhìn

Bọn chúng giơ tay lên tát mý nhóc.....nhưng không.....sao dễ thế được. nó lách qua.....thế là bàn tay chào cái tường xinh xắn rồi nhá

Vứt xe qua một bên Trần Hạnh bước lên phía trước đối mặt với năm tên du côn

-muốn đánh nhau ah_Trần hét

-cô bé hiểu vấn đề rồi đây_hắn cười. một nụ cười nham nhở không thể tả

Năm thanh niên xông thẳng về phía Trần Hạnh. Đã thủ thế sẵn mỗi đứa tung một đá....chính xác....trúng bụng....hai tên đành ngậm ngùi ôm bụng rên la. Xoay người bật lên cao tung cú đá thứ hai...vẫn chính xác...ngay mặt....hai tên nữa bật xang hai bên đập đầu vào tường. Một tên nữa chính xác một con thỏ đang chuẩn bị vào lò nung^^ Trần từng bước tiến về phía hắn....hắn bắt giác giật lùi. Trần Hạnh tiến tên kia lại giật lùi....*****ng tường rồi...hắn đành xông thẳng tới...bụp Hạnh gạt chân Trần đâm thẳng vào bụng....hắn té nhào ôm bụng rên la dữ dội

-gon lẹ, trình độ quá tệ chỉ được cái to xác_Trần đá mỗi tên phát trước khi đi

Nó đứng dựa tường nãy giờ.....chỉ xem

-xong đi thôi_Trần Hạnh phui tay lon ton chạy về chiếc xe yêu quý nãy vừa vứt không thương tiếc

Đã bót đầu năm tên cùng đứng dậy trừng mắt nhìn bọn nó

-HUÝT_tiếng huýt vang dài và lớn

Sau đó là tiếng bước chân.....nhiều lắm...nhanh....ngày càng gần. mười tên nữa xuất hiện trên tay cầm theo gậy gộc đủ loại

-đại ca, bọn này có võ_một trong năm tên vừa nãy xoa bụng nhăn nhó

-vậy nên mý tiểu thư mới chịu chi trả hậu hĩnh tập hợp tất cả anh em chứ_hắn cười vất cây gậy lên vai nhìn bọn nó_chúng ta đã quá xem thường mý cô bé này rồi nhì

Cả ba dừng lại quan sát....tổng cộng 15 tên....có vũ khí. Nhưng bọn nó vẫn không nói gì im lặng chờ đợi....thật sự lực lượng quá chênh lệch

-coi như mý bé xui xẻo, khi không lại tranh giành người yêu của mý tiểu thư nhà giàu chi cho khổ chưa_hắn tiến lại gần.

Trân & Hạnh bước lên phía trên ....bảo vệ nó. Nó thờ dài... lần này chắc chắn phải vận động chân tay rồi. ....nó đặt balo xuống đất....kéo mũ sụp xuống mặt

Tên cầm đầu tiến về phía Trân bắt nó nhưng. ....bụp....một lần nữa Trân gạt chân....không hề đề phòng tên kia mất thăng bằng té nhào....đo đường

-xông lên hết_hấn hết bật dậy_muốn chết ta cho chết

Mười mấy thằng gây gộc hăm he xông tới. Hạnh Trân lo tránh né còn một nói chi tấn công....kiệt sức....hai nhóc chậm dần. Vụt....Trân nhắm mắt lại chờ đợi một gây giáng xuống đầu. Nhưng .....may quá .....nó chụp kịp đá thẳng vào bụng tên đó rút gậy về phía mình. Trân Hạnh nhìn nó ngo ngác

-hai mi đứng vào một chỗ đi, coi chừng bị thương đó_nó đỡ hai cô bạn đứng dậy

-có giỏi thì ngào vô_nó đưa gậy lên chỉ thẳng vào bọn côn đồ

Nó đang tức....tức thật sự..... nó đánh, đánh hết mình, đánh bảo vệ bạn nó và bảo vệ chính nó. Giờ nó phải cảm ơn anh em vì đã lôi nó đi học võ đánh nhau đây....

Đám côn đồ xông thẳng vào nó. Không một chút chùng chừ nó nhẹ nhàng xoay người tung đá vào tên đứng đối diện. ....hụp người xuống tránh tên phía sau,vụt thẳng vào chân rồi 1 tên. ....xoay người vụt gậy qua bên phải. ....bật lên đá thẳng vào đầu tên đang nhào đến rồi 3 tên.....4.....5.....6.....14... tên gục ngã. Nó đã xuống sức chỉ còn một tên nữa. Vứt gậy sang một bên nó lao thẳng tới. ....bay lên...kẹp hai chân vào cổ tên kia....quạt ngã...bụp... nó dòn hết sức lực còn lại dấm thẳng vào bụng. ....xong...nó mệt mỏi đứng dậy....nở nụ cười nhẹ nhàng tiến về phía hai cô bạn thì. ....

-COI CHỪNG_Trân Hạnh hét khi thấy một tên đứng sau nó

Vụt ....chưa kịp quay lại nó bị một gậy vào vai. ....nó khụy xuống...Trân Hạnh tức tốc chạy lại người đám người đá tên kia túi bụi

Mặt nó nhăn lại.....đau...không...rất đau. Mọi sức lực trong cơ thể đã tan biến nó loạng choạng chống tay lên nền đất lấy sức bật dậy....vai nó nhói đau nó lại khụy xuống. Nó nhớ đã ra đòn đủ mạnh đảm bảo không tên nào có thể bò dậy rồi. ....sao kì vậy.

Trân Hạnh đỡ nó dậy

-mi không sao chứ_mặt Hạnh tái mét nhìn nó lo lắng

-không....không sao đâu_nó cười. cổ lăm mồm nặng ra được đề trấn an hai cô bạn

-thôi đi lẹ bọn nó bỏ dậy nữa mệt_nó hối dựng xe lên

Bọn nhóc nhanh chóng phóng ra ngoài đường chính_an toàn hơn rồi.

Mưa ....mưa lất phất roi.....mưa to rồi. Con mưa đến quá đột ngột không hề báo trước....con mưa đầu mùa....

Bọn nhóc ướt sũng tấp vào một mái hiên ven đường trú tạm

-mi thật sự không sao chứ_Trân nhìn nó lo lắng

-không mà, nhìn này_nó giơ hai tay lên gòong....nhẹ nhàng thôi ....nhưng đau....nó vẫn cười...nó không muốn bạn nó lo lắng

-hì, con nhỏ này.... giờ này còn giòn được_Trân & Hạnh cười khúc khích nhìn nó

-tới giờ ta vẫn thấy sợ ....nếu không có mi không biết sẽ ra sao_Hạnh dựa vào tường thờ dài

-cái bọn đó quá lăm rồi, ngày mai ta quyết không tha, du côn bọn nó còn dám mướn đánh mình nữa không biết sau này sẽ ra sao.....àh mà không ngờ mi giỏi võ vậy....ghê quá...nói thật lần đầu ta thấy người đánh hay và đẹp như mi_Trân xít xoa

-đứng rùi_bốp_Hạnh đánh vào vai nó_nó khẽ nhúm mày đau đớn

-xin lỗi, mi không sao chứ_Hạnh rối rít

-không sao đâu. Lừa mi thôi_nó lè lưỡi trêu

-con nhỏ nỳ lăm ta sơ muốn khóc luôn_Hạnh sụt sùi

-biết võ vậy mà không nói sớm...làm bọn ta tưởng mi không biết cứ phải bảo vệ...nhớ lại hổ nặng quá....ghét mi lăm_Trân trề môi

-mi học đâu mà giỏi vậy, đánh y như si nê luôn_Hạnh xít xoa thích thú

-có gì đâu_nó cười dựa lưng vào tường....nhìn ra đường, mưa tí tách roi mỗi lúc một nặng hạt....mỗi lúc một lớn, không hề có dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ tạnh.

-thôi về, cứ đứng đây chắc tới tới quá_ nó nhìn đồng hồ đã 5h rồi. mưa đã được 2 tiếng. ....cơ thể nó giờ đau buốt từng vết thương thì nhau hành hạ nó _dù cố hết sức tránh né nhưng đông quá_ ông trời không thương người mà. ....con mưa này càng làm vết thương của nó rất hơn đau hơn

-dầm mưa về luôn ah_Trần ngạc nhiên nhìn nó

-uh, biết sao giờ, ta phải về không mọi người lo (điện thoại bọn nó đều bị thấm nước nên tháo bin ra cả rồi)

-mi vậy về luôn là mai cảm đấy_Hạnh kéo yên xe nó lại khi nó định chạy đi

-không sao đâu, hai mi đứng đây ta về gọi điện kêu người đến rút chò đấy _nó quay lại

-nhưng. .... _Hạnh Trần lo lắng

-ta khỏe lắm đừng lo _nó cười

Mưa xối xả như trút nước. gió lớn. .... hàng cây bên đường liu xiêu theo chiều gió. ....làm con đường về nhà của nó càng khó khăn hơn. ....mưa xối vào mặt vào tóc. ....vào người nó. ....buốt. ....một số vết thương đã cắn lên máu lại rỉ ra. ....đau. ....nó cố gắng. ....cố gắng về đến nhà. .... Con đường vắng vẻ không một bóng người qua lại. ....mọi người ai nấy đều đã về bên gia đình mình. .... ý chí không cho phép nó gục ngã. ....mưa vẫn vô tình rơi.

Cuối cùng nó cũng về đến nhà. ....nhẹ cả người

-con sao vậy Nguyên, ướt nhẹp rồi_bác Hoa mở cửa cho nó

-ạ không sao đâu bác con không mang áo mưa _nó cười

-sao lại không sao, nhìn con kìa mặt tái mét môi nhợt nhạt chắc lạnh lắm àh, vào thay quần áo liền đi con không bệnh đấy

Nó chạy nhanh vào phòng. Hắn vẫn chưa về. Nhấn điện thoại gọi cho bọn hắn ngay. ....tít ....tít. ....không có tín hiệu.

-lúc cần lại không thấy mặt đâu _nó nhăn nhó trách

Lục lọi ba lô ước nhẹp nước mưa. ....lôi ra cuộn sớ cuộn ướt sũng nước. ....cẩn thận lật từng trang vở. ....tay nó rung lên từng đợt. ....lạnh. ....A, đây rồi. ....số điện thoại nhà hai bạn nó. ....Ok, vậy hai nhóc đã có người rút rồi nhá. ....đặt điện thoại xuống bàn. ....đầu nó choáng váng. ....nó chóng tay lên bàn lấy lại thăng bằng. ....nó cố lắc đầu xua đi nỗi đau. ....nhưng đầu nó nhức như búa bổ. ....tay chân không còn sức lực. ....rung lên bần bật. ....cái lạnh thấm vào tận xương luôn lách vào từng tế bào. ....nó khụy xuống. ....ngất liệm. ....quần áo vẫn ướt nhem. ....ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng.

Nó cố mở mắt ra nhưng mệt quá. ....mí mắt như có ai đó treo cả kí đồng. ....cứ kéo sụp xuống mặt cho mọi sự cố gắng của nó. ....nó đã nằm trên giường ấm áp, quần áo đã được thay đổi. ....cô tiếng ai đó đang vặn nắm đấm cửa phòng bước vào. ....bác Hoa

-con tỉnh hả Nguyên, con làm bác hoảng quá đấy_bác Hoa đặt tô cháo hành lên bàn cạnh giường nó

Nó cười nhưng không nói gì, cổ họng nó nhói đau mỗi khi nó cố cất giọng

-con ăn tí cháo cho khỏe_bác Hoa bụng tô cháo đưa cho nó

-ai thay quần áo cho con vậy bác Hoa _giọng nó kháng đặc...cổ cất tiếng

-lúc này thấy lâu quá con không xuống bác lo quá nên lên xem thì thấy con ngất từ lúc nào, bác bế con lên giường thay bộ đồ khác, mà sao người con nhiều vết thương vậy _bác Hoa chỉ tay lên mặt nó

-ạ _nó bối rối _con chạy xe không cẩn thận trời mưa đường trơn nên. ....tế _nó nói dối rồi. Nó biết là xấu nhưng. ....nếu nói ra thật bác sẽ lo lắm. ....có thể kinh động tới các bậc tiền bối ngoài Hà Nội nữa ấy chứ...lớn chuyện chứ chẳng chơi.

-con bé này _giọng trách móc _con cố ăn cho khỏe rồi ngủ một giấc lấy lại sức _bác xoa đầu nó...nhóm người xuống dưới giường lấy một chiếc khăn lau khô tóc cho nó

-Phong về chưa bác _nó hỏi vừa cố nuốt từng muỗng cháo một cách thật khó khăn. ....nếu như thường ngày nó thích ăn bao nhiêu thì giờ nó lại sợ bấy nhiêu. ....cổ họng đau rất quá

-vẫn chưa, không biết cậu chủ với hai cô họ Nguyễn đi đâu đến tận giờ này vẫn chưa về

-vâng _nó đang suy nghĩ. ....mọi việc thật lạ lắm. ....không nằm trong tầm kiểm soát của nó. Nó quay mặt lên nhìn bác Hoa đang cầm cùi lau tóc cho nó. ....nó an tâm hơn khi có bác Hoa bên cạnh. Hồi trước mỗi khi nó bệnh luôn có gia đình ở bên ....mọi người sốt vó cả lên chạy ngược chạy xuôi. Nhưng giờ nó chỉ có một mình. ....

-con ngủ đi _bác Hoa bụng tô xuống bếp sau khi nó đã ăn xong

Đầu nó lại nhói đau...đau đớn lắm...nó đưa tay lên trán cố nắn cho cơn đau dịu xuống...giọt nước mắt cố kìm nén đã thoát ra khỏi khóe mắt nó...nó biết dù nó có khóc cũng không làm nó khá hơn...nó không muốn mình yếu đuối thế này đâu...nhưng...nó nhớ nhà...nhớ ông nó...nhớ ba mẹ nó...nhớ cả lão Huy heo và đám anh em quý sử...cả mý má nó nữa...ngoài trời mưa vẫn rơi...lạnh buốt...những vết thương trên cơ thể nó thì nhau hành hạ nó từng đợt...từng đợt một...nó không thể chịu đựng được nữa...nó lại ngất.

Nó mơ...nó chìm vào giấc mơ vô thức...nơi đó có gia đình nó...mẹ nó mý má nó đang ngồi cạnh giường nó...nó đang bệnh...mẹ cầm tay nó ầm ập lắm...ai đó bước vào...a lão Huy heo...mà ông đang cầm gì vậy nhỉ...ô! không là thuốc...nó ghét uống thuốc lắm...nhưng Huy heo ác độc ép từng viên thuốc vào mồm nó...đổ thêm một tí nước nữa...nó ho sặc sụa

Reenng .....reenng....._tiếng đồng hồ báo thức quái ác vang lên làm nó tỉnh giấc...6h rồi

Nó mở mắt ra không nổi...tay chân lạnh buốt đau nhức không nhấc lên được...trán nó nóng bừng...cổ họng đau rất lắm như có ai đó đang đốt lửa trại nó đùa bên trong...từng hơi thở khó nhọc...nóng bừng...nó ghét cái cảm giác này...nó thật hỗn loạn lúc lạnh lúc nóng thất thường. Vết thương sau lưng đã bầm tím...hắn rõ một đường máu tụ dài màu thẫm...chỉ một cử động nhẹ nhàng cũng đủ làm nó đau đớn...nó nhăn nhó...nhăn nhó đến tội...cơ thể như không còn là của nó...không thêm nghe lời nó nữa. Hôm nay chỉ mới thứ bảy thôi...thật đáng ghét nó phải đi học....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

7h30' sáng

-sao giờ này khi vẫn chưa dậy _hắn lo lắng cho nó

Hôm qua hắn về tới nhà trời cũng đã khuya 10h hơn ấy chứ. Nghe bác Hoa bảo nó bệnh hẳn tính tông cửa vào xem sao rồi...nhưng bị bác Hoa ngăn lại...nó mới ngủ, đừng làm phiền nó. Đành ngậm ngùi trở về phòng, hắn muốn vào trong xem nó ra sao lắm...nhưng thôi khi cần phải ngủ...hắn lo lắng trần trọc cũng không yên. Sáng hắn dậy sớm lắm...chờ đợi nó...nhưng mãi không thấy nó đâu...6h nó vẫn chưa dậy...thui nó bệnh để nó ngủ thêm...7h 30' rồi nó vẫn chưa dậy...hắn không thể chờ thêm nữa

-cậu mang tô cháo lên cho Nguyên luôn thể nhé _Bác Hoa đưa tô cháo nghi ngút khói cho hắn

-vâng....._hắn nhanh chóng bước lên cầu thang vào phòng nó. Hai chị nó cũng cùng theo sau

Mở cửa một cánh tường đập vào mắt hắn. Nó vẫn nằm trê giường...tay gát lên trán...mặt đỏ ửng...

Hắn tiến lại gần nó sờ vào mặt nó. Một cảm giác kì lạ nao nao khó tả.

-nóng quá _hắn lo lắng

Một cái gì đó đang chạm vào má nó...nó bắt giát mở mắt ra...thật khó nhọc

-là anh à _giọng khàn đặc

-cô sao rồi, nóng quá, đi bác sĩ thôi _hắn lo lắng áp tay lên trán nó

-thôi không sao đâu, hôm nay xin cho tôi nghỉ nhà _nó cười

-cô ăn đi này _hắn đưa tô cháo cho nó

Tay nó nhấc lên còn không nổi nữa là.....

-anh để đó tí tôi ăn _nó khó nhọc nói

-cô thật không sao chứ.....thôi tui đưa cô đi bác sĩ _hắn định bế nó dậy

-không sao đâu, anh đi học đi trễ đấy

-em bệnh nặng lắm không Nguyên _hai chị nó tiến lại gần

-dạ...mau khỏe thôi hà, hai chị an tâm...ba người đi học đi kéo trễ đấy...nhớ xin phép cho em đấy....

-nhưng. ...._hắn cắt ngang

-hai chị lỗi anh ta đi lẹ đi trễ giờ_giọng nó yếu ớt đến tội

Hắn thật sự không muốn đi học đâu. ....hắn lo cho nó lắm. ....nhưng bị hai cô chị lỗi đi một mạch

Mặc cho tô cháo có thơm ngon tới đâu. ....nó cũng không đủ sức để ăn. ....đau đầu nó lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ trong khó khăn.

-ủa Phong, Nguyên đâu_Trần Hạnh đứng chờ trước cửa lớp chờ đợi nó vào

-khi bệnh rồi_hắn thờ dài

-bệnh_Trần Hạnh như hét lên

-uh, xem ra cũng khá nặng bảo đi bác sĩ mà không chịu_hắn tiếp tục thờ dài đặt cặp xuống bàn

Mặc Trần Hạnh tái mét mặt môi suy nghĩ thì Hậu bước vào. ....tiết học bắt đầu. ....

Ba tiết thật là lâu đối với Trần Hạnh lúc này. ....bài tập có lên giải không sai chỗ này cũng sai chỗ nọ. ....bọn nó đang lo lắng. ....lo cho bạn nó. ....ngay từ hôm qua đã thấy nó không ổn rồi, cái bóng liu xiú yếu ớt đi trong làng mưa. ....con Nguyên cứng đầu_Trần thầm trách nó

Reenng .....reenng...._chuông kết thúc tiết học cũng vang lên

Chỉ chờ có thế....Trần bật điện thoại ra gọi cho nó liền. ....Hạnh ngồi bên cạnh chờ đợi từng hồi chuông một

‘la la la. ....na na na’_điện thoại nó reng lên một hồi lâu nó cũng tỉnh giấc. Đầu nó đau quá. ....đau quá. ....nó quờ quạng quơ tay lên chiếc bàn đặt bên cạnh. ....mắt nó vẫn nhắm nghiền. Lấy hết sức bật điện thoại lên

-a. ....lo_vẫn giọng đặt khàng

-CON NHỎ KIA SAO GIỜ NÀY MI MỚI NGHE HẢ_trần hét vào điện thoại

-ah. ....xin. ....lỗi_nó cố nói lên từng tiếng một

-mi bệnh hả. ....có nặng lắm không. ....sao giọng nghe kì vậy. ....ăn gì chưa. ....uống thuốc chưa. ....còn. ..._Trần sổ một tràng

-không. ....sao đâu. ....đừng có lo

-giọng mi vậy mà không sao àh, hôm qua ta nghỉ lắm rồi. ....cứng đầu

-ờ. ....không. ....

Cạch_nó làm rơi điện thoại xuống sàn nhà. Cố quơ tay lấy nhưng mãi không thấy đâu. ....người nó như rơi xuống đất. ....

Rầm_nó rơi xuống đất thật. ....đầu nó va vào chân giường. ....máu. ....máu bắt đầu tuông chảy. ....nó đã tìm thấy được điện thoại nhưng tay nó không cho phép nó làm thêm gì nữa. ....nó ngất. ....tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại.

-alo,alo, mi có nghe không đó hả_Trần lo lắng. ....sao lâu thế nó không trả lời nữa. ....lại nghe như có tiếng gì rơi. Không chịu nổi nữa Hạnh giật lấy điện thoại của Trần

-mi có đó không trả lời ta đi_Hạnh meo mào muốn khóc

Tít. ....tít_mất tín hiệu. Hạnh òa lên khóc vô thức. cùng Trần chạy đi. ....hai nhóc chỉ muốn bay đến chỗ nó ngay. Ba anh chàng cũng không khăm khá hơn. ....nhất là hắn. ....chạy theo hai nhóc kia

Phóng xe ra khỏi trường mặc cho sự cản trở của bảo vệ. ....bọn nó nhanh chóng tiến về khu biệt thự nhà hắn. ....phóng lên phòng nó ngay. ....

Cạch_ôi không phòng nó khóa rồi (chắc lúc sáng Đoàn hay Nguyên bước ra vô tình khóa lại)

-Nguyên, mi nghe không mở cửa, mở cửa_Trần Hạnh đập cửa

Vẫn im lìm. ....không một tiếng động. ....không gian yên tĩnh đến ngộp thở. ....làm cả bọn càng lo lắng hơn.

-tránh ra_ba anh chàng hét lớn. ....chỉ còn cách tông cửa thôi.

Nhưng cánh cửa oái ăm này làm bằng gì không biết cứng như đá. ....đẩy mãi không hề suy chuyển

Hắn chợt nhớ ra điều gì đó....phóng xuống nhà lục lọi....a đây rồi...chia khóa các phòng trong nhà.

Khóa thì phải có chìa....một động tác nhẹ nhàng....cánh cửa đã ngoan ngoãn mở ra.

Nó không nằm trên giường.....mà đã bình yên dưới đất....hắn bế nó lên.....máu của nó thấm vào vai hắn

-máu_Hạnh hết lên khi thấy đầu róm máu thấm cả xuống sàn

Mọi người huỳnh quăn cả lên....bế tắc.....mọi suy nghĩ đều không biết đi đâu hết

-gọi bác sĩ_hắn hét lớn

-bác sĩ bác sĩ..._Trần tay rung lên bấm nhằm số đến ba lần

-mi cố lên chờ tí bác sĩ tới liền_Hạnh cầm tay nó lấy mạnh cho nó tỉnh

Hắn vẫn ôm nó vào lòng không nói gì.....nhưng lòng như lửa đốt nắm chặt tay nó

Công sức của Hạnh quả không vô ích....mắt nó hơi nhấp nháy mở ra

-đau.....quá_giọng nó yếu ớt đến nỗi chỉ có thể kè sát tai mà nghe

-mi tỉnh rồi đấy hả, mi nghe ta nói gì không_Trần mừng rỡ lấy nó mạnh hơn

-đau đau quá....._nó vẫn mê man

-mi có nghe ta nói gì không?_Hạnh

-uh.....đừng.....nói.....cho.....gia.....đi nh.....ta....ở.....Hà.....Nội_nó cố gắng nặn ra...nặn ra....câu nói...._nó biết nhà nó nghe thấy tin nó bệnh nặng thế này.....chắc phóng cả hỏa tiễn lên đây luôn quá.....nó không muốn thế....không muốn ai phải lo lắng vì nó

Chỉ nói được vài từ yếu ớt....ý thức nó tắt dần.....đầu nó lại gục vào vai hắn.....nóng hổi. Hắn như không còn giữ được bình tĩnh....tay ôm nó cứng ngắt đến ngạt thở nhưng nó vẫn không tỉnh

Chiếc áo rộng cổ....lộ ra cả một vùng vai khi áo lệch qua một bên.....thấy rõ vết bầm tím dài dờ từ vai xuống. Hạnh khóc...khóc nức nở...nhìn vào vết bầm ấy.....cuối cùng bác sĩ cũng đến Bảo, Nhật phải cố gắng lắm mới lôi được hắn ra khỏi phòng nó cho bác sĩ làm việc của mình.

Bên ngoài phòng nó

Năm con người đang chờ đợi một điều gì đó tốt lành từ vị bác sĩ kia

Hạnh vẫn gục đầu vào vai Trần khóc nức nở

- Mi có thôi đi k? Khóc hoài vậy? -Trần hét

-.....hu.....hu..... nó vì chúng ta mà ra vậy. Mi vô tâm lắm - Hạnh khóc to hơn

- Mi nghĩ mi khóc nó sẽ tỉnh lại hả? Ta thề k để yên cho bọn kia đâu - Trần đập vào tường tức tối (nó cũng lo lắm...nhưng nó k khóc)

- Bọn kia - hắn tới gần - Là sao? - Hắn như hét lên

- Mày bình tĩnh lại coi, từ từ -Nhật kéo hắn lại

- Hôm qua.....hôm qua.....(Hạnh kể lại nước mắt giàn giụa) ...khi bọn tôi ra về. Ra tới cái hẻm nhỏ bị 5 tên du côn chặn lại.....có chuyện cần nói.....nó bảo tui tui cướp người yêu của tiểu thư nào đó.....nên cho chúng tôi bài học....hức(Hạnh nấc lên lấy lại bình tĩnh) 5 tên đó xông vô đánh bọn tôi....nhưng tôi với Trần đánh trả.....bọn chúng gọi thêm người.....đúng 15 tên.....có cả gậy nữa.....bọn chúng xông zô đánh....chúng tôi chịu k nổi .....đông lắm.....bọn chúng hung dữ lắm bọn nó đánh tới tấp vào người vào đầu.....hức(Hạnh nấc lên) những tưởng đã k xong rồi....may Nguyên nó ra kịp.....đỡ cây gậy của chúng.....kêu bọn tôi lùi vào 1 bên, 1 mình nó xông vào đánh hết 15 tên đó.....nó bị đánh dữ lắm nhưng vẫn ráng cười khi 15 tên kia đều đã ngã dưới đất.....1 trong bọn chúng.....k biết từ đâu xuất hiện....đánh vào vai nó(Hạnh khóc)...nó đau lắm.đau lắm....lúc đó nó đứng còn k nổi nữa.....huhu....2 đứa tui chạy lại đánh tên đó rồi đỡ nó chạy đi.....lúc đó trời bắt đầu mưa.....mưa dữ lắm.....vậy mà nó còn cố đòi về....sợ mọi người lo...lúc đó.....lúc đó mà giữ nó lại thì k đến nỗi(Hạnh òa lên khóc to hơn)

Hắn tức điên lên....k nói j'. Chạy như bay đến trường, thì ra cái lý do "chi bài" bắt hắn ở lại cả buổi hôm qua...chỉ là bọn Diễm My bịa ra để tách hắn ra khỏi nó...nếu hôm qua hắn từ chối thì nó đâu ra nông nổi này đâu.

- Đừng sợ nữa, k sao đâu, đừng quá lo - Bảo vỗ nhẹ vào vai Hạnh

- Hai cô ở nhà, xem tình hình ra sao, tôi với Bảo chạy theo Phong.nó mất bình tĩnh rồi - Nhật lôi Bảo chạy thẳng đến trường

-----
Hắn lao như bay đến trường. Chạy thẳng vào lớp mặc cho sự có mặt của giáo viên. Hắn bước đến chỗ Diễm My.

- Bốp - hắn tát thẳng vào mặt con nhỏ

Quá ngỡ ngàng nó ú ớ k lên tiếng

- Có phải cô kêu người đánh Nguyên k hả? - Hắn quát

- .....em....em.....? - cô ta ấp úng

- Có phải k? - hắn hét

- Tại cô ta dám vui vẻ cùng anh....tranh giành anh.....nên em..... - My nước nờ

- Cô - từng lời nói như cứa thẳng vào tim hắn....rất đau

Hắn đưa tay lên tát My cái thứ 2 nhưng bị Bảo, Nhật ngăn lại kim tay hắn

- Mày thôi đi, bình tĩnh, mày đánh nó thì Nguyên có khá hơn k?

Hắn nhìn My như kẻ thù, 1 kẻ thù k đội trời chung

- Tôi cảnh cáo cô....lần sau mà có việc như thế này nữa.....thì cô k bình yên như thế này đâu - hắn gằn giọng....giọng nói đáng sợ. Rồi phóng ngay về nhà.....bỏ mặc sự ngỡ ngàng của mọi người xung quanh.

My ôm mặt gục xuống bàn khóc nức nở - Hắn chưa bao giờ như thế này, thái độ này My chưa hề thấy, nó lạ, nó đáng sợ..vô cùng.....lớp học náo động.....Hai chị nó nghe thấy tất cả...k nói j`

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Nhà hắn

- Sao rồi - hắn chạy lên chỗ Trần, Hạnh đang đứng

- K biết, nãy h vẫn chưa ra - Trần nói 2 tay nắm chặt vào nhau

- Cách - cuối cùng cánh cửa phòng nó cũng mở, bác sỹ bước ra ngoài

- Sao rồi bác sỹ - hắn hỏi

- Bệnh khá nặng.....dầm mưa có dấu hiệu viêm họng sốt, chấn thương đầu mất nhiều máu, dẫn đến hôn mê kèm nhiều vết thương khác khắp cơ thể.....may mắn là chỉ bị ngoài da, tôi tiêm thuốc sát trùng vết thương rồi.....có thể là ngày mai sẽ tỉnh - bác sỹ vừa nói vừa ke đơn thuốc đưa cho hắn

- Nhớ tỉnh dưỡng 3 ngày rồi mới vận động lại nhé - bác sỹ cười

Mọi người thở phào như trút đc gánh nặng, thật may quá

- Vào thăm đc chưa bác sỹ - Hạnh đứng bên cạnh người ông

- Uh, cháu vào đi

Chỉ chờ có thể bọn nó phóng vào ngay k chờ đợi thêm nữa. Một cô y tá đang truyền nước biển cho nó. Mắt nó nhắm chặt k hề cử động. Y tá & bác sỹ chào bọn nó ra về. Ngồi cạnh giường nó, Hạnh nắm tay nó vẫn nước mắt lưng tròng

- Mi hay quá, làm ta lo lắng - Hạnh nói nhẹ nhàng k lay động đến nó

- Cố tỉnh nhé con quỷ cứng đầu - Trần cười nhẹ nhõm nhìn nó

Bọn hần k nói j` chỉ đứng quan sát.....khỏe rồi.....mọi việc xem như tạm ổn

3 ngày ỳ ạch trôi qua, đến h nó vẫn chưa tỉnh. 3 ngày bận rộn của lũ bạn nó. Ngày Hạnh, Nhật, Trần, Bảo vẫn đến trường chiều về là phóng đến nhà nó ngay thay nhau chăm sóc nó. Đã 2 ngày trôi qua so với dự định của bác sỹ nó vẫn mê man. Hần tức trực thường xuyên bên nó, chỉ ra ngoài lúc cần thiết (cho sinh hoạt cá nhân), những ngày nó nghỉ học hần cũng k đến trường, mặc cho sự lôi kéo của 2 chị nó. Mấy đứa bạn thì biết k khuyên can đc nên đành để hần ở cạnh nó...vậy cũng tốt

Hần nhìn nó.....nó hiền lành ngủ một cách bình yên.....mặc cho sự lo lắng của hần. Trong nó lúc này khác hẳn với nó thường ngày....đễ thương hơn ngoan ngoãn như một chú thỏ con.....nhưng hần không thích thế....hần chỉ muốn nhìn thấy nó trở về một con nhóc lanh chanh vui tươi lắm chuyện.....nó cứ vậy mãi hần thật sự không chịu nổi đâu.

-Khi, cô tỉnh đi, đừng đùa tui nữa- hần nắm chắc tay nó nói chỉ một câu duy nhất cả trăm lần.....lũ bạn nhìn hần mà sốt lắm..nhưng cũng không biết làm gì hơn....con bạn của nó vẫn đứng đưng không chịu tỉnh....con nhỏ lì lợm ...thích làm người ta lo lắng

Nó đã mơ một giấc mơ dài. Nó cùng gia đình nó đi chơi. Là một cánh đồng hoa rộng lớn....nhiều màu sắc...ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng lan tỏa cùng làn gió nó đùa trên từng cánh hoa. Một vườn hướng dương trải dài vô tận....tiếp đến là vườn cúc....đủ màu sắc cả.....đẹp lắm. Mọi người đang cùng ngồi nó đùa trên thảm cỏ dọn thức ăn ra.....mẹ nó vẫy tay gọi nó.....nó đang hướng mắt về hàng hoa bách hợp dưới chân. Nó chạy về phía mẹ nó.....nó sẽ ăn một bữa thật no nê.....nhưng ai đó đang níu tay nó lại....ấm áp quá....tay ai sao mà ấm thế....nó khẽ quay đầu lại....hần àh.....sao anh lại ở đây.

Giấc mơ nó vụt tắt. Nó cố mở mắt ra. Không gian xung quanh sáng quá...làm chói cả mắt nó....tính ra nó đã không tiếp xúc với ánh sáng đã bốn ngày. Hần đang nằm ngủ bên cạnh giường nó....mặt gục xuống tấm đệm...nó cười

Nhẹ đưa tay vuốt tóc hần. ....hần ngo ngoay làm nó giật cả mình. ....xém thêm bệnh đau tim nữa rồi. Hần ngẩng đầu lên. ...bốn con mắt nhú mày nhìn nhau

-khi,cô tỉnh rồi_hần như nhảy lên vui sướng ôm nó

-úi buông ra, anh làm gì đấy_nó hoảng quá

-xin lỗi_hần vội buông ra

-hihi....hihi....._tiếng ai đó cười rít rít bên ngoài cửa

Lũ bạn yêu quý!...về lúc nào không về...lại nhè đúng lúc này mới đau....ôi thảm rồi. chúng nó bước vào mặt gian manh nhìn hần và nó

-e hèm_Trần lên giọng_hai người làm gì đó sao mặt đỏ thề

-có gì đâu, có gì đâu_hai người cùng đồng thanh

-con quỷ mi hay lắm ngủ gì mà tới ba ngày ba hai đêm làm ta lo chết luôn_Hạnh ngồi xuống cạnh giường nó

-hi ta có biết đâu hihi_nó nhe răng cười

-ê thằng kia mày ghê nha lợi dụng cơ hội hả mày_Nhật kẹp tay vào cổ hần

-ngươi ta bệnh mà mày cũng không tha, từ từ cũng được vậy_Bảo thêm vào

Mặt hần & nó đỏ như gấc

-hai thằng quỷ đùa vừa thôi, khi mới tỉnh cần nghỉ thêm nữa_hần cười bộp thẳng vào lưng hai thằng bạn

-mi ăn đi ta vừa mua này_Hạnh đồ cháo vào tô đưa nó

Nó nhòm người dậy....vẫn còn đau quá....mặt nó nhăn lại....tiếng cười tắt nham....mười con mắt đổ về phía nó. Nó ngo ngát nhìn hết người này đến người nọ.....

-mi không sao cứ_Trần đỡ nó ngồi lên gối

-không soa, nhưng còn hơi đau_nó cười trấn an mọi người.

Nụ cười lập tức có hiệu lực...ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Nó nhích tay lên đón tô cháo nhưng không nổi...tay nó không chịu cử động....nó nheo

mất tiết nuôi. ...này trong mơ ăn không được rồi mà giờ cũng. ...

-mi há miệng ra, ta đút cho_Hạnh cười nhìn hành động nó là biết

-hì, nhưng phiền mi quá_nó cười

-không sao mở miệng ra, ngoan nào_Hạnh làm như nó là trẻ con không bằng

Nó phì cười nhưng cũng há miệng ra cho Hạnh sút vào. Từng muỗng cháo tan dần trong miệng nó...ôi nó yêu đồ ăn...yêu lắm...nó cười tích cả mắt làm mọi người cũng phải cười theo...rõ tham ăn...mà cũng phải mấy ngày rồi...toàn xoi nước biển...tuy cổ họng còn hơi đau nhưng vẫn ăn được tốt.

Ăn xong nó lại lăn đùng ra ngủ ngon lành. Mọi người vẫn ở bên chăm sóc nó...nhưng mọi việc đã thoải mái hơn nhiều...vì nó đã tỉnh

Đến chiều vị bác sĩ và cô y tá vẫn đến như mọi ngày vào nước biển và tiêm thuốc cho nó

-cô bé vậy mà lì lợm róm, ba ngày mới chịu tỉnh_bác sĩ cười_mở miệng ra nào

Nó ngoan ngoãn há miệng ra cho bác sĩ xem xét từng li từng tí.

Hix gì mà kĩ thế không biết_mặt nó nhăn nhó nhìn vị bác sĩ kia_5 phút há hốc miệng mới cả hàm.

Phù cuối cùng cũng xong_nó thở phào nhẹ nhõm khi bác sĩ buông tha cho cổ họng của nó

-cháu phục hồi rất tốt, hai ngày nữa có thể hoạt động trở lại_bác sĩ lục lọi túi đồ

-là sao bác sĩ_hắn hỏi

-cháu phải nằm trên giường này hai ngày nữa áh_nó nhăn nhó

-không chỉ dừng cử động mạnh thôi, uống vài đơn thuốc nữa là ổn_bác sĩ quay lại với cây kim trên tay

Nó trở mặt nhìn.....nhìn hết cỡ.....trời đất ơi.....

-con.....con....phải tiêm thuốc nữa hả bác sĩ

-uh mũi cuối cùng cho cô bé lì lợm này_bác sĩ ngồi cạnh giường nó

-em giờ tay ra nào_chị y tá cùng cây kệt dính một đám bông đầy thuốc sát trùng

-dạ....._nó meo máo_không chít được không dạ.....

Nói thật thì hơi xấu hổ, nó sợ tiêm thuốc lắm.....trước đây các loại thuốc khám sinh đều được tiêm khi còn bé.....nó không nhớ.....còn khi nó nhớ thì lần nào đi tiêm thuốc thì đều tìm cách trốn.....nó còn nảy ra một ý tưởng rất ư kì cục.....đợi nó ngủ rồi tiêm thuốc vào....bó tay thật

-nào đưa tay chị sát trùng nào_y tá thút nó

Mặt nó nhắm lại meo thấy thương.

-mi sao thế, đưa tay ra đi_Trần khó hiểu nhìn nó

-cô làm gì vậy khi, lệ đi cho bác sĩ còn về_hắn ngồi cạnh giường nó

Nó đành giờ tay ra. Cảm giác man mát của thuốc sát trùng cuối cùng cũng đến công đoạn nó ghét nhất. Mũi kim từ từ len lỏi vào tế bào

-úh....._nó rên lên bất giác bấu chặt tay hắn như trẻ con đòi mẹ ^^

-không sao đâu_hắn trấn an nó.....nó quay lại cười.....nụ cười méo sẹo dễ thương.....làm hắn phải bật cười

-xong rồi này_bác sĩ rút chiết kim ra sau khi đưa hết số chất lỏng vào người nó

-cô bé lớn thế còn sợ tiêm thuốc, thật xấu lắm đấy_bác sĩ phì cười

-hả_hai nhóc bạn nó lẫn Nhật Bảo đòi bắt giắc hét lên

-phải không đó, mi sợ chít thuốc hả_Trần hỏi nó

-pó tay mi, lớn già đầu rồi còn, nhìn mi ai nói một chập 15 không_Hạnh

-đúng rồi, có thiệt một mình cô mà chấp 15 tên không vậy_Nhật thắc mắc

Nó liếc.....sắc lờm...đám bạn

-vậy đó sao không được hả, biết mí người hay rùi_ nó giận dỗi.....nó sợ thì sợ thật nhưng ghét ai nói ra điều đó lắm

-thui.....nói có tí cũng.....rõ có tật giật mình_Hạnh đặt tay lên vai nó

-thuốc này cháu chia ta uống sau mỗi bữa ăn, bác phân ra sẵn rồi đây_bác sĩ đưa nó một bọc thuốc to đùng

Hắn tiến bác sĩ và y tá ra về.

-ê hai mi có gọi cho lão Heo không_nó lo lắng

-mi nói thế ai dám gọi

-ông Sơn có gọi cho gia đình ta không

-không_hắn bước vào phòng

-mà sao mi không báo cho họ_Hạnh khó hiểu

Nó dựa lưng vào gối

-họ mà biết là.....lớn chuyện đây

-gì ghê vậy.....không ngờ chị Nguyên mà được nhiều người quan tâm thế nhi.....

-ta mà dễ xuong nên ai cũng thích.....hehehe

-được rùi đó.....ăn đi này_Trần bưng một tô gì đó bự khỏi nghi ngút vào phòng nó

-gì đây_nó cố nhòm người thật cao xem

-từ từ_Trần cứ giờ thật cao cái tô khỏi tầm mắt nó.....lắm con nhỏ.....

-cái gì đây, đưa đây đi mừ_nó nài nỉ

-hi, tham ăn dữ chưa, cháo nóng đây, ăn đi rồi uống thuốc, mà tự ăn được không hay ta đút

-được mà, đưa đây đi, mà cháo gì thế_nó cố nhòm dầy nhưng chân chưa cử động được

-ừh, cháo bào ngư đây, sượng nhá_cuối cùng Trần cũng trao tận tay nó

-woa_nó hí hửng nhai lia lịa

-xong rùi hả, đưa tô đây_Hạnh bưng tô ra khỏi giường nó

-nay cô uống thuốc đi_hắn lục lọi

-thuốc chữa đau họng này, thuốc chống sốt, thuốc tan vết bầm, thuốc chống sưng, thuốc....._hắn liệt kê lòi ra từng loại một

Mặc nó nhắm nhó.....cà đám bạn đứng sau nghe còn ngán ngẩm nữa là nó

-phải uống hết nhiều đây luôn áh

-uh.....này uống đi, cho chòng khỏi_hắn cầm 1 ly nước + thêm đồng thuốc trước mặt nó

Nó lách qua ngoảng mặt đi

-khi cô sao thế uống đi

-không, anh giết tui hơn, đáng lắm, không uống đâu_nó trề môi

-đúng nhiều thật nhưng mi uống đi, không uống sao hết bệnh được_Hạnh khuyên nó

-ta nghĩ uống hết nhiều đó mới lặn ra bệnh đây

-cô có uống không_hắn bực mình rồi

-không mà_nó đẩy đồng thuốc trên tay hắn ra xa

-uống không????

-không là không_nó kiên quyết

-không ah_hắn cười gian xảo_tui tính trước vụ này rồi, haaah. ....cô nhìn coi cái gì đây_hắn giơ lên ba cây kẹo to đùng nhìn rất đẹp

-woa. ....loại mới nhất luôn. ....sao anh có_nó quay lại

-kệ tui miễn có là được. ....cô uống không nói một tiếng coi. ....ngoan ngoan tui cho kẹo_hắn dụ ngọt

-anh làm như tui con nít không bằng_nó trẻ môi

-vậy không hả_hắn tắc lưỡi_tiết quá, vậy ba anh em mình sử ba cây này đi hai đứa mày_hắn vẫy tay về phía hai anh kia

-ê, ai bảo thế chờ tí_ba nhóc đồng thanh

-mi uống nhanh nhanh dùm đi mà_Hạnh nài nỉ

-ngoan đi được ăn kẹo uống đi ha_Trần đưa đồng thuốc cho nó

Nó nhìn ngao ngán rồi đưa mắt nhìn ba cây kẹo kia. ....

-uống thì uống sợ gì_nó hùng hổ giật hết đám thuốc cho vào mồm

-Ặc.....Ặc...._nó bặm miệng khó chịu

-NƯỚC, NƯỚC_Trần hét

-đây đây uống uống đi_Hạnh bung cả một ca nước đổ vào miệng nó

Khụ. ....khụ_nó ho sặc sụa sau khi đám thuốc đã vào đến bao tử. mặt nó giờ đỏ như gấc, còn mũi thì như trái cà chua vì bị sặc nước. Trần Hạnh thay phiên nhau vỗ lưng nó. ....

Ba canh chàng huynh quáng cả lên.

-ta muốn đứng tim luôn_Hạnh trách móc

-chơi với mi chắc có ngày suy tim cấp quá_Tra thở phào nhẹ nhõm

-cô giỏi hù dọa người quá_ba anh chàng hoảng không kém

-tui....khụ khụ có muốn thế đâu. ....khụ. ....khụ. ....

-này của cô đây_hắn đưa kẹo cho nó sau trần ho không một lời

Nó chớp lấy liền hí ha hí hứng ngắm nhìn. Loại kẹo này nó mê từ hồi nhỏ lận. ....số lượng có hạn nên. ....hàng hiếm. ....nó siết soa đám kẹo trong tay

-ê, ta biết mi tốt bụng lắm_Hạnh mắt long lanh ngồi cạnh nó

-đúng vậy đấy, lại rất dễ thương_Trần cũng không kém

-giđây, mỗi lần thế này. ....là có ý đồ gì không tốt_nó ôm chặt ba cây kẹo hơn

-heheh. ....bạn ta có khác. ....ăn không nên trùu mền xấu lắm nghe chưa

-è. ....biết lắm mà. ....mỹ cây này ta đòi “mạng” mới có được. ....thông cảm he_nó nhe răng cười

-xí. ....ghét chưa. ....bạn bè thế đấy_Trần Hạnh làm mặt giận

-hì. ....thui mà dỗi xấu lắm. ....chóng già lắm nhe_nó lay tay hai nhóc

-xí. ....già kệ tui nhe. ....ai là bạn mi đâu mi quan tâm_Hạnh

-thui mà. ....giận hoài. ....cho kẹo nì lấy hem_nó giơ hai cây kẹo ra

-lấy.....liền hai cô nương quay lại chộp lấy liền

-ta socola.....không giành giật nó nhanh chóng rút cây kẹo nó thích ra

Tiếng bóc vỏ xột xoạt này.....woa ngon thiệt mà.....từng mảng kẹo tan chảy dần trong miệng mang theo mùi hương socola yêu thích vào tận cổ họng.....hương thơm phả phất quanh sống mũi.....sướng quá. Ba cô nàng hí hửng xoi tái ba cây ta dùng chỉ trong chốc lát

-ê “anh” Phong còn nữa hem nó ngọt ngào nói

-nhiu vậy ăn mà không đủ nữa hả_hắn quay đầu lại_ba anh chàng đang ngồi nói chuyện trên ghế sofa gần đó

-hì.....ít quá_ba nhóc gãi đầu

-hahaha....._ba anh phì cười trước thái độ của bọn nhóc

-cười gì, không cho thì thôi, ừ thêm nó giận dữ

-không.....còn thì còn nhưng....._hắn

-để bữa khác cô không chịu uống thuốc thì đem ra dụ dỗ nữa.....hahaha_Nhật tiếp lời

-làm như tui con nít không bằng, uống thuốc tui mau hết bệnh chứ tốt cho ai.....tui biết rồi mà....tui sẽ siêng năng uống thuốc mà_nó nài nỉ

-sao tin khi được_hắn hoài nghi

-tui có nói dối anh lần nào chưa

-chưa .....nhưng....._hắn suy nghĩ

-an tâm.....có tui với Hạnh lo nè_Trần thêm vào

-được không đó_Bảo

-sao không được chứ_Hạnh

-ok, tạm tin mấy cô lần này, nè....._hắn đưa bọn nó quyền một bịch kẹo to đùng

-woa, nhiều quá....._nó sít sao_sao anh mua được nhiều vậy

-tui chứ có phải khi như cô đâu....._hắn trêu nó

Nó liếc.....nhưng thui tạm tha vì bịch kẹo trước mặt vậy

Bọn nó nhai hết cây này đến cây nọ bịch kẹo nhanh chóng cạn dần.

-thui ta về.....mai ta đem bài đến cho mi_Hạnh đeo giỏ lên vai

-mai mầy có đi học không Phong_Bảo vỗ vai hắn hỏi

-nghỉ rồi nghỉ luôn hai bữa nữa cũng có sao

-uh tui mầy, bb bọn tao về

-uh về đi....._hắn xua tay

Sau khi đám bạn đã về hết chỉ còn lại hắn trong phòng nó

-ủa sao anh không đi học???_nó thắc mắc

-đi sao được mà đi.....cô bệnh vậy ai chăm sóc

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

-có bác Hoa mà

-tui không an tâm.....

-trời.....chỉ vậy thôi mà nghĩ học hà_nó trẻ môi_anh lười biếng thì có

-lười gì.....tại cô nên....tui_hắn áp ứng

-sao, sao_nó hỏi đồn

-không nhieu chuyện, ngủ đi

-nói đề tui tò mò ngủ không được đâu_nó nũng nịu

Cóc cóc.....tiếng ai đó gõ cửa

-ah, ông_hắn bắt ngờ

Ông Sơn bước vào phòng nó

-con chào ông_nó lễ phép

-uh, nghe con tỉnh rồi ông lên thăm, con khỏe chưa_ông ngồi cạnh giường xoa đầu nó

-dạ khỏe rồi nhưng còn hơi đau nhiều chỗ_nó nũng nịu

-con bé này mới bệnh có mấy ngày mà nhà trở nên vắng vẻ hẳn, con cố chóng khỏe nhé

-dạ yes sir hi hi_nó chào kiểu quân đội

-con bé này, hôm qua ông con gọi lên hỏi thăm con sao không gọi điện về

-ông có nói con bị bệnh hèm

-không, thằng Phong nó nói con không muốn ai lo nên ông chỉ bảo con bận....lát con nhớ gọi cho ông con đấy

-dạ

Ba ông cháu ngồi nói chuyện vui vẻ suốt một giờ liền. con khi khỏe lại nhà này đúng là thêm sức sống, ai nấy đều vui hơn. ....yêu cuộc sống hơn

----- Post added at 03:46 PM ----- Previous post was at 03:45 PM -----

Nó quyết định gọi điện cho ông nó trước khi đi ngủ dù biết sắp có đại nạn. đúng như nó dự đoán .....bị mắng té tát hết ông đến ba mẹ cả mí má..... còn lão heo nữa..... huhu.....còn đâu tai con nhỏ.

Sau trận tra tấn nó quyết định ngủ sớm.....chuẩn bị chào đón một ngày mới

6h.00 am sáng hôm sau

Renng .....reeng....._tiếng chuông báo thức đều đặn đánh thức nó dậy

Nó quờ quạng tìm kiếm vị trí cái đồng hồ

Bụp_chiếc đồng hồ báo thức nín e sau cú đập trời giáng của nó

Mắt nhắm mắt mở nó đưa một chân xuống giường.....tiếp theo là chân thứ hai

Rầm....._nó té quay đơ dưới sàn nhà

-Á.....Á....._tiếng nó la vang vọng cả ngôi nhà

Rầm....._tiếng hắn tông cửa vào

-cô có sao không khi_hắn chạy lại chỗ nó.....khỏi cần tìm đây xa dưới sàn nhà.....hắn đã quen thuộc sau lần trước

-ừh.....ừh....._nó xoa đầu rên la_anh làm gì đấy_nó đẩy tay hắn ra đi định bế nó lên

-cô muốn ngồi đây luôn àh_hắn ngồi xuống cạnh nó_mà sao té dữ vậy

-ui.....tui quên chân chưa đứng được .....bước xuống giường.....là nằm ngang dơ luôn_nó mếu

-hahaha.....hahahah....._hắn đập tay vào thành giường cười lăn lộn

-cười gì mà cười....._nó đánh là vai hắn_tui té anh vui lắm hả

-úi đau.....không gờ nhớ lại lúc này cô nằm đẹp lắm hahahah

-anh có thui đi không_nó gờ chân cố đứng lên nhưng không nổi.....chân nó vẫn còn rung lắc

-tui dìu cô dậy cho.....cố làm chi.....không được đâu_hắn nhòm dậy gờ tay ra

-phiền anh vậy_nó vịn vào cho hắn đỡ lên_á coi chừng_nó hét lên khi biết chân mình bị chiếc chăn quấn chặt

Không kịp rùi, nó ngã nhào về phía hắn, hắn mất thăng bằng bật ngửa ra sau.

Rầm.....rầm.....hai tiếng rơi nhẹ nhàng vang lên. May là chăn nó dài và rộng đỡ đầu cho bọn nó chứ không thì.....hai đứa nó vô viện. Nó nằm ngay ngắn trên người hắn

May quá xem chút nữa bề mũi_nổ nghĩ thầm sau khi tiếp đất an toàn.

Nó cố gắng đưa tay thật nhanh lật người sang một bên nằm cạnh hắn. chứ cứ nằm kiểu đó quê chết được

-hahahahaha.....hahahah_hai đứa nó cùng “nằm” cười âm thanh làm rung rinh cả cái mái nhà

Sau tràng cười vỡ bụng bọn nó quyết định mò dậy. lần này chắc chắn không té.....xem sét kĩ lưỡng lắm rùi.

-hai người làm gì đó_hai chị nó bước vào phòng.....sau khi nghe hàng loạt tiếng động lạ

-hi, hai chị_nó vẫy tay chào vịn vào người hắn đứng dậy

-sao Phong lại ở đây_Đoan bực dọc

Hắn không trả lời mà loay hoay đỡ nó lên

-dạ, em bị té anh ta qua đỡ em đây_nó vịn vào người hắn nói

-té???, chân em có sao bị sao đâu_Đoan xem sét

Đúng là chân nó chẳng hề có vết thương.....vẫn trắng hồng...cả người có cái chân lành lặn.....nhưng bốn ngày không cử động té đâu phải chuyện lạ.

-dạ_nó gãi đầu

-em tự đứng đi_Đoan bực mình khi thấy nó dựa vào hắn nên kéo thẳng tay hắn về phía mình

-á....._quá bất ngờ nó mất thăng bằng.....mém nữa tiếp đất đợt ba

-cô làm gì thế_hắn quát .....may kịp đỡ nó

Nó xoa tim đang đập rất nhanh của mình trấn tĩnh lại.....trời đất ơi mới sang thui con làm gì ác đâu mà.....hic hix_nó nghĩ thầm

-em không cô ý_Đoan nói lí nhí

-không sao rùi em đứng lo_Hương dỗ em mình

-anh làm gì ghê vậy, chị tui sợ rùi kia_nó liếc hắn sau khi lấy lại bình tĩnh

-cô chút nữa là té rùi đó mà còn bệnh vực_hắn cãi lại

-thui không sao rùi.....hai chị xuống dưới trước đi_nó cười trấn an Đoan đang gần như sắp khóc đến nơi. Mà cũng phải nhìn mặc hắn lúc ấy.....ai mà không sợ.....may là nó được rèn luyện từ bé nên hơi quen.

Hai chị nó bước về phòng Đoàn vẫn quay mặt nhìn nó trách móc. Nó thở dài đành chịu biết sao giờ.....chân nó vầy không khác được

-anh dìu tôi vào phòng vệ sinh rồi về phòng mình được rồi đó

Hắn đưa nó bước vào

-rùi anh về phòng đi còn chuẩn bị ăn sáng_nó dựa người vào bồn rửa mặt

-được không đấy_hắn nhủ mày

-được_nó kiên quyết_anh lo rửa mặt đi nhìn kính quá

-kính gì_hắn khó hiểu

Nó đưa tay lên mép miệng làm dấu. hiểu ra hắn vội phóng về phòng

-hahaha....._nó ôm bụng cười.....vừa lừa hắn được một cú quá hay.

Hắt nước vào mặt cho tỉnh hẳn.....cái việc làm quen thuộc mà bốn ngày rùi nó bỏ quên.....mất thật. đánh răng rửa mặt .....nó cố cử động chân từng bước nhịp nhàng theo bài co giãn của thầy dạy võ nó chỉ.....đúng là có hiệu quả nhưng đi lại vẫn còn khó khăn. Cố gắng vịn vào bờ tường cuối cùng nó cũng đến được tủ đồ. Thay xong bộ đồ cũng là cả một kì công lớn.....quần dài lại càng khó mặc. nhưng cuối cùng cũng xong....phù đồ cả lít mồ hôi.

Nó lê thân từng bước ra ngoài. Ôi không lại cái cầu thang lấy hết can đảm nó bước xuống bậc đầu tiên. Nhưng ủa_nó mém té cả người chúi xuống dưới nhưng may quá nắm được thành cầu thang, bước thứ hai không khá gì hơn.....nó quyết định dừng cái việc đầy nguy hiểm này lại.....bây giờ nó thả bò xuống chứ không thể đi tiếp được....ngồi bệch xuống nhìn dãy cầu thang dài dầy ngao ngán.....

-sao ngồi đây thế khi_hắn lại chỗ nó

-hì_nó nhe răng cười_anh Phong tốt bụng.....giúp em xuống dưới nha

Hắn phì cười nhìn nó

-thưa cô nương luôn_hắn dìu nó dậy

-em lại bị gì nữa vậy Nguyên_Doan, Hương cùng bước về chỗ nó

-chân em vẫn còn đau àh_Hương

-vâng, không biết sao nữa

-thui xuống dưới ăn sáng đi_hắn dìu nó đi

-Phong đề em với Hương dìu bé Nguyên được rồi_Doan khoát tay nó lên vai mình

-không cần đâu anh dìu khi được mà

-không đề em_Doan kéo tay nó

Nó ngổ ngàng nhìn Đoàn, trước giờ Đoàn có bao giờ quan tâm nó đâu nhỉ, nó thương chị nó cũng bởi chị Hương hiền dịu của nó thôi, ít nói nhưng luôn đối xử tốt với nó, còn ở Đoàn cho thấy rõ sự ganh ghét _nó đã biết từ lần đầu gặp mặt, nhưng làm gì được nó đâu

-thui, anh tránh ra , chị dìu em nhé_nó cười_chị Hương giúp em nữa nhé

-uh_Hương cười

Ba chị em rảo bước vào bếp, hắn sờ tay vào túi bước theo sau.

-chào bác Hoa_nó nói to

-Nguyên, con khỏe rồi_bác quay đầu lại cười

-dạ, nhưng hôm nay chắc con không giúp được bác gì rồi_mặt buồn so

-ôi, con bé này, cố khỏe là được rồi_bác dọn thức ăn lên bàn_hôm nay bác nấu mấy món con thích nè ăn nhiiu nhé

-dạ

Bác Hoa thật hiểu nó món nào cũng ngon hết.....nó ăn cực lực.....không phụ lòng bác đâu hehehe

Xoi xong bữa sáng, hai chị nó lên xe đến trường. Nó ở nhà ra vườn tập các bài tập phục hồi nhẹ nhàng, tăng độ linh hoạt cho chân, mắt cả hai tiếng có sự giúp đỡ nhiệt tình của hấn nó cũng đã đứng vững trên đôi chân của mình hơn

-mệt quá_nó lôi khay kem trong tủ ra xoi_anh xem gì đó

-không biết, chán quá không biết làm gì_hấn nằm dài trên sofa

-tui kêu đi học rồi không nghe ở nhà chi_nó trề môi vừa sút kem ăn

-không có tui cô có đi được chưa hả khi_hấn nhìn nó

-vâng, em biết.....ê để kênh đó coi đi_nó giật lấy remote

-cô là con nít đấy hả.....lớn già đầu còn xem hoạt hình_hấn trề môi

-mất anh để đâu hả.....cái này mà là hoạt hình hả.....siêu nhân đấy anh_nó cãi lại

-khác nhau àh_hấn lại trề môi

-khác chứ, anh im lặng coi tới khúc oánh nhau rồi kia_nó chăm chú xem vừa sút kem

-đồ trẻ con_hấn nhìn lên trần nhà.....hai con thần lẩn cũng đang chiến đấu hấn say....

Nói thế chứ anh Phong nhà ta cũng chăm chú lắm tới thứ phim trẻ con kia, chốc chốc cũng vang lên vài câu thích thú. Hai đứa chỉ chóc nhau như hai đứa trẻ.....ngây thơ hồn nhiên....ngồi bên nhau....cùng xem siêu nhân nào ^^

-trời sao mà hết nhanh vậy_nó tiết nước khi chương trình kết thúc cũng vừa vặn hết khay kem_anh cũng coi vậy mà cũng bảo tui trẻ con_nó nhìn hấn

-cô giật ti vi tui không xem chứ làm gì, ề..... mà này sao cô tốt với hai chị cô vậy khi, rõ ràng hồi sáng cô ta cố ý mà_hấn nhìn nó

-hờ_nó thờ dài_anh biết chuyện của hai chị tôi chứ_nó hỏi

-biết, ông có kể_hấn chăm chú_rồi sao??

-thì vậy đó, ở nhà ông không hoan nghênh hai chị ấy lắm, nên đôi lúc tính khí cũng không ổn, đừng chấp

-cô làm thế mai mối mý cô kia làm quá chỉ thiệt cho cô thôi

-anh tưởng tui là nàng lọ lem hay công chúa bước ra từ chuyện cổ tích àh, tui không tốt bụng vậy đâu

-uh, đúng là khi

-ê, sao tui nói hoài mà anh không nghe hả, không được gọi tui bằng khi_nó hét

-tui gọi quen rồi, không sửa được đâu_hấn nháy mắt

-ông ra ngoài hai con ở nhà nhé_ông Sơn bước vào phòng cắt ngang cuộc cãi vã

-vâng_hai đứa nó đồng thanh

Mà nhắc mới nhớ, không biết hôm qua ông này nói chuyện gì mà ông nó quan tâm kịch liệt vậy nhỉ, nhường cả điện thoại của cô cháu gái yêu quý, để 8 cùng ông Sơn, mưu đồ gì không đây, hay ông Sơn có kể chuyện nó bị bệnh không nhỉ, chắc không đâu. Nó nhìn theo bóng ông Sơn khuất dần cùng chiếc xe bóng nhoáng

Cuộc cãi vã lại tiếp tục.....chán quá không biết làm gì cãi nhau cho đỡ buồn.....

Thế rồi cũng đến chiều, lũ yêu quái đã có mặt đầy đủ tại nhà nó. Hôm nay chính thức khai mạc buổi học nhóm đầu tiên luôn.

-cái gì_hấn nó đồng thanh hét_bài tập toán mà nhiều đây áh

-hai cô cậu nghĩ gần cả tuần rồi phân nản gì, làm đi còn có mấy môn khác nữa này_Trần đưa ra tiếp sách vở tài liệu

-hai đứa bây làm đi chỗ nào không hiểu hỏi ta_Hạnh vỗ vai nó

-ok, được rồi, tối qua ta có đọc sơ qua bài rồi, cũng khá đơn giản_nó lật từng trang trong đồng tài liệu

-còn đây nữa này_Nhật chìa ra một xấp khác

Nó & hấn cùng trở mắt nhìn giật xấp tài liệu của Nhật

-cái gì_nó hét_tổng cộng 150 bài mà chỉ có mỗi toán thôi đó hả

-hi hi uh cổ găng he_Trần cười gian

Thấy thái độ kì lạ của đám bạn nó sinh nghi

-mấy đứa bây âm mưu gì đó_hấn cũng nghi ngờ

-âm mưu gì .....làm lạ đi_bốn đứa chụm đầu vào một góc bàn bạc gì đó , bỏ mặc nó và hấn ngo ngác nhìn nhau

-bốn đứa bây không làm ah_hấn lật sách ra bắt đầu làm

-làm rùi, chỉ còn 50 bài ta đưa mi là bốn đứa ta chur làm, hai mi ráng làm 100 bài kia đi, rùi mình làm chung

-ok

Hấn & nó lao đầu vào giải bài tập. bờ cả mồ hôi mất hơn hai giờ mới xong

-ê_nó lấy tay hấn ngồi bên cạnh đang hăng say làm bài tập

-gì_hấn nói nhưng không ngẩng mặt lên

-anh ngừng chút đi, nghe tui nói nè

-rùi nói đi_hấn đặt bút xuống

-anh không thấy lạ sao_nó đưa mắt sang lũ bạn cứ cười rút rít này giờ_bài tập quá đơn giản, quá dài, quá nhieu, không logic, không có đảo lý, không có bẫy, nhiều chỗ sai sót chậm trọng....và....._nó liệt kê một tràng_vậy anh nghĩ Hậu ra đề àh.

-uh, tui cũng thấy lạ này giờ, không lẽ.....

-còn sao nữa, bảo đảm với anh luôn....._nó chắc chắn

-cái bọn này....._nó hấn nhẹ nhàng tiến về chỗ bọn tiểu quỷ đang cầm cuốn sách dựa tường giả học mà ngồi cuối rút rít nói chuyện rôm rã.

-ba người có nhìn thấy ahi đứa nó làm bài tập chưa, chăm chỉ lắm đấy hahaha_Nhật cười tinh ranh

-không ngờ hai đứa giỏi như bọn nó mà dễ bị lừa thế_Bảo

-mà sao anh photo ít vậy có 100 bài nhằm nhò gì, chỉ ít cũng 500_Trần tiết nuối

-tại ba người cả, này ghé vào thư viện mý người hỏi quá làm tui lật đật quơ đại một cuốn photo được 100 bài là hay lắm rùi.

-nếu bọn tui không hỏi chắc anh rình luôn cả thư viện về đây ấy nhỉ_Hạnh chọc

-chứ sao_Nhật lên mặt

-hahahah .....hahahaha....._cả bọn lăn ra cười_mà công nhận anh đề ra cái ý kiến tuyệt quá.....hahahah_cả bốn đứa kéo cuốn sách che mặt lại thậm thò thậm thực ở một góc mà đâu biết nó & hấn đang chống tay đứng trước mặt

Hai đứa nó quơ lấy cuốn sách bộp thẳng vào đầu lũ kia

-đứa nào gan vậy_bốn đứa nó hùng hổ đứng dậy.....thì chạm ngay mặt hai anh chị nhà ta

-đứa này được không_hấn nó đồng thanh

-hả....._bốn đứa trở mắt nhìn hai đứa nó

-sao anh photo ít vậy phải 500 bài mới đủ_nó nhái lại

-tại mấy người hỏi quá nên tui quơ đại_hấn cũng nhái lại

-mý đứa bây hay lắm_hấn & nó cùng hét

-ơ.....ơ_bốn đứa nép thẳng vào tường rung.....rung

-ta chỉ muốn hai đứa mày giỏi hơn thôi mà, làm thêm tí bài tập nữa có sao đâu_Trần giải thích

-ờ tí, một tí của hai mi đấy_nó sẵn tay áo lên chụp lấy cái gối.....chuẩn bị chiến đấu.....

-chết hai đứa mày rùi_hắn cũng một động tác như nó

-không lẽ bốn đứa mình mà thua hai đứa nó hả_bốn đứa chụm đầu bàn bạc

-ok tiến lên_bốn đứa đánh tay vào nhau lấy thêm khí thế

Bốp.....bốp.....bình.....bình.....chắc.....chắc.....trận chiến diễn ra không một mồi giữa hai lực lượng không hề cân sức 2&4.

-còn một tên nữa, đầu tên này_hắn nó cùng xông vào Nhật_ba đứa kia đã bị hạ đo ván....năm thờ hồn hèn dưới sàn

Bốp....bốp_hắn nó đập “gối” tới tấp vào mặt Nhật.

-chịu thua đầu hàng_Nhật giơ hai tay lên_đừng đánh nữa_Nhật chạy lại chỗ ba đứa kia nằm luôn

-hai đứa bây.....không phải là người mà_bốn đứa rên la

-nói lại coi....._nó hần giọng

-không.....không.....em lỡ lời

-đừng dậy.....dọn dẹp bãi chiến trường coi.....rùi chuẩn bị chia phạt

-cái gì.....phạt_bọn nhóc bật dậy

-không chịu hả.....đánh nữa không

-KHÔNG

-vậy tốt dọn lẹ_nó ra lệnh

Cái phòng bữa bọn mền gối chần bậy tứ tung chẳng mấy chốc trở về đúng vị trí của nó

-nhân danh nhóm trưởng ta ra lệnh.....bốn đứa mi phải làm hết bài tập Hậu cho mới được về.....đây cũng như là hình phạt_nó đồng dạt

-hả.....50 bài này chắc đến tối quá

-làm không_nó đe dọa

-làm_cả bọn mặc buồn thiu bắt đầu công việc.

Đây chính xác là đề Hậu ra rồi. độc ác quá đã man quá.....bài nào cũng phải vắt óc ra suy nghĩ. Những cuộc thảo luận nho nhỏ.....nổ ra nhanh chóng và liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

8h30' pm

-phù cuối cũng xong, cả bọn ngã vật ra sàn nằm

-hai mi ăn rùi về- nó

-uh, đói quá, nãy bác Hoa gọi xuống ăn mà có đĩa nào chịu đi đâu (hăng say quá)- cả bọn nhóm người dậy bước xuống bếp

-ah, may quá, cần còn đồ ăn- cả bọn mừng huỳnh chạy lại bàn ăn ngon lành.....

Ăn xong nó lại tiếp tục công việc dọn rửa bát đĩa

-mi để ta phụ cho- Trần Hạnh đưa số chén trên bàn *** bồn rửa

-được không đấy- nó nghi ngờ

-sao không ở nhà ta vẫn làm mà

-hà, hai đại tiểu thư mà cũng làm việc này ah- nó ngạc nhiên

-đại tiểu thư gì- hai nhóc trẻ mới nhìn nó

Nó phì cười. nó thật thích những cô bạn này lắm không hề ý lại vào thế lực gia đình, rất bình dị, rất đáng yêu

-bốn người về nhé- nó vẫy tay tiễn lũ bạn ra về

Bốn chiếc xe đạp khuất dần trong màn đêm Trời lại se lạnh .....vết thương bỗng trở chứng nhức nhối....nó bết giác đan hai tay vào nhau rung lên

-cô vào nhà lẹ đi khi, ngoài trời lạnh để nhiễm lạnh lắm- hấn kéo nó vào nhà

-cô chưa uống thuốc đấy khi- hấn nhắt nó

-tí tui uống, anh đi ngủ đi- nó đẩy hấn lên cầu thang, loay hoay chạy xuống bếp rót ly nước

-sao anh còn ở đây làm gì thế- nó bất ngờ khi quay mặt lại thấy hấn đằng sau

-tui nhìn cô uống cho chắc, cô bỏ thuốc là bệnh nặng hơn đây

-hì.....- nó phì cười- tui đâu còn là trẻ con- nó đổ bịch thuốc ra tay- nhìn này- nó đưa 4 viên một lược vào mồm cùng với một ngụm nước.

Nó nhắm mắt khi tới đợt thứ ba.....nó chừng chừ nhìn hấn rồi nhìn bốn viên cuối cùng

-đáng quá ah- mặt ỉu xiu

-ráng uống đi

-thui, phần này mai uống he, chứ đáng lắm tui hông uống được nữa đâu- nó lắc đầu

-tui bit trước mà, uống hết mới được ngủ nghe chưa

-nhưng.....

-không nhưng nhị gì hết- hấn kiên quyết

-đáng lắm mà, mai tui uống hết mà

-không, hay là.....- hấn chạy về phía tủ lạnh- lấy cái nì mà uống thuốc cho bớt đáng- hấn đưa nó một lon cam ép

-woa, thông minh ghê- phần thuốc còn lại nhanh chóng được sử lý

-cảm ơn anh nha, anh uống gì không tui làm cho- nó đề nghị

-sao tốt vậy- hấn chọc

-vậy uống không- mặt nó xụ xuống- có lóng tốt mà không nhận thì thôi, khôe- nó bỏ đi

-ai nói thế- hấn lôi tay nó lại.

-vậy chanh giã nhé, nãy tui thấy có trong tủ lạnh- nó phóng ngay đến bên tủ lạnh lôi ra bịch chanh giã

-để tôi giúp cô- hấn tiến lại bàn

Hai đứng nó cùng nhau hoàn thành tác phẩm của mình, trong tiếng cười nói vui vẻ mà đã vắng bóng mấy ngày trong ngôi nhà này.....ở đâu đó nơi nào đó có một người đang dõi theo bọn nó, lòng ganh ghét đang lớn dần từng ngày trong chính ngôi nhà này. Liệu những gì đang chờ nó phía trước.....ai

mà biết được nhĩ.^^

-----Ngày mới lại tiếp tục bắt đầu. Hôm nay nó sẽ lại đến trường. Nó cũng nghỉ gần một tuần rồi.....sao mà nhớ trường lớp thế- nó mỉm cười khoát bộ đồng phục lên người. Nhanh chân đạp ra khỏi nhà, mặc cho tiếng gọi í ới của hân sau lưng.

-chậm thì ráng chịu- nó lè lưỡi trên

Nó háo hức lắm. Sắp được gặp lại bạn bè trường lớp, nó nhớ lắm.....nhớ cả Hậu nhùn đáng ghét .....nhớ luôn mí món ăn ở cantin nữa. Chạy một mạch trên con đường quen thuộc,từng làn gió sớm hòa vào dòng người nhộn nhịp cùng những ánh sáng le loi của buổi

ban mai.....nó hít một hơi thật đầy....

Con đường cũ- bãi chiến trường tuần trước- vẫn lặng lẽ ít người qua lại. nó thở dài nhớ lại.....bỗng có tiếng ai đó vang lên

-mý người muốn gì- một cô bé giọng sợ hãi bị hai thanh niên ép sát vào tường

-tiểu thư mới sáng sớm đi đâu có một mình vậy em

-chào hỏi tí thôi, bọn tao cần ít tiền của mày- một tên đe dọa

-tui tui.....chỉ có nhiều đây thôi- cô bé dí vào tay hân 200 ngàn

-chỉ nhiều đây thôi sao tiểu thư như bé mà sao đáng ít tiền thế

-tui.....quản lý giữ hết tiền cậu tui rồi.....tui nói thật đấy.....mấy anh tha cho tui đi- cô bé méo sắp khóc

-cô bé lừa ai thế.....lục soát mày- hân nắm cổ tay giật cặp cô bé, tên còn lại giữ chặt người

-tui nói không có mà- cô bé khóc thét lên vùng vẫy nhưng không thoát

được

Bốp- nó đạp thẳng vào người tên ăn cướp giữa ban ngày kia. Hân té nhào về phía trước, chiếc cặp rơi tung tóe dưới đường.

-mày sao thế- tên kia buông cô bé ra. Cô bé anh chóng chạy về phía sau lưng nó

-mày là ai- hai tên nghiêng răng nhìn nó

-tui là ai kệ tui, mà hai đứa bây ăn hiếp một cô bé mà không thấy sấu hổ hả- nó m**** mai

-liên quan gì đến mày, tránh ra không hay muốn chết- một tên đe dọa

-haha.....đánh thắng hãy nói nhé- nó cười nửa miệng khiêu khích- lâu quá không vận động rồi, phải khai mạc lấy lại tinh thần thôi (mới bệnh dậy mà sung quá)

-cho mày chết- hai tên xông vào đánh nó

-anh.....anh....coi chừng- cô bé rung rẩy nấp sau lưng

-em yên tâm- nó trấn an

Không cần quá ba chiêu, hai đứa kia đã đo đường.....nằm vật vã dưới đất đến tột.

-mày.....mày.....-

hai tên đứng dậy xoa mặt

-gì, muốn nữa hả

-mày nhớ đó- hai tên kia bỏ chạy một mạch, không dám quay lại.

-của em này- nó khom người nhặt cặp dùm cô bé- em học Star Paradies ah (nhìn đồng phục là biết)

-vâng, cảm.....on....anh...- cô bé đỏ mặt (à quên nó đang đội nón ná, tóc cuộn hết vào trong nhìn giống con trai nên.....)

-không có gì nhưng lần sau em nhớ cẩn thận hơn nhé không nên đi đường vắng có một mình nguy hiểm lắm

-vâng ah- cô bé cuối đầu lễ phép

-uh, đi trước nhé, bb bé- nó nhảy lên xe đạp tiếp

Xong vừa làm được một việc tốt- nó hí hửng

-anh oi, anh gì oi- cô bé gọi giật lại

-hả- nó ngừng đạp chống chân xuống đất ngoảnh mặt lại

-anh.....có thể.....chở em đến trường không ah.....anh cũng học SP (từ giờ viết tắt tên trường nha)phải không ah- cô bé ngập ngừng chạy lại chỗ nó

-ah....ờ.....xin lỗi em tui vô ý quá- nó gãi đầu- lên nào

-vâng, cảm ơn anh- cô bé nhảy bóc lên yên sau

Suốt chặng đường cô bé bắt chuyện không ngừng. Cô bé tên Giang, Xuân Giang- một cái tên nghe cũng dễ thương quá. Người nhỏ nhắn học lớp mười, hôm nay trốn nhà đi bộ tới trường không nhờ lại gặp ngay bọn kia, rõ xui. May mà gặp nó chứ không thì.....

-lần sau nhớ đứng đi một mình- nó nhát nhủ- Giang em vào lớp đi tui đi gọi xe- nó dẫn xe và chỗ gọi

-vâng, cảm ơn anh- Giang cúi chào chạy vào cổng

-À, ANH GÌ OI- Giang gọi vọng lại từ xa

Nó quay mặt lại ngơ ngát

-ANH TÊN GÌ, HỌC LỚP NÀO

Nó phì cười, mà nãy giờ toàn cô bé nói về mình nó có nói được tiếng nào đâu

Nó xua tay bảo Giang vào lớp rồi phóng đi (không cần cô bé trả on đâu hehe). Mặt cô bé buồn thiu tự trách, ngay cả tên

người cứu mình mà cũng không biết, cố gắng nhìn theo cho tới khi nó khuất tầm mắt, một ít tình cảm gì đó đang le lói trong lòng cô bé 16 tuổi mà nó vô tâm quá.....nó không định chính nó là con gái nhỉ, đôi khi được gọi bằng anh cũng oai lắm đấy chứ.

Vẫn còn sớm, nó đi khắp một lượt vòng qua mấy cái hành lang.....miễn man suy nghĩ thì nó cũng đến lớp

Bụp- hàng loạt tiếng pháo giấy bắn tung vào người nó

Nó bất ngờ nhìn hết người này đến người nọ, cả lớp đều đã có mặt đầy đủ, cả hán nữa, cả bọn Diễm My nữa

-chào mừng mi đi học trở lại- Trần Hạnh kéo nó vào chỗ ngồi, con bé vẫn chưa hết ngỡ ngàng

-Nguyên không đi học lớp buồn hẳn- Tuấn (lớp trưởng) đứng cạnh niềm nở

-đúng đó, Nguyên đi học lại lớp mình có thêm sinh khí- một cô bạn trong lớp

-không có Nguyên chọc ghẹo mọi người ai cũng buồn

hết- một anh chàng bàn tên

-trời oi, nói oan cho Nguyên không hà, Nguyên dễ thương vậy nè chọc gì ai đâu phải không- nó nhìn khắp lớp đang quây quần cạnh bàn nó

-không- cả lớp đồng thanh- hahahaha.....- một tràng cười lớn vang lên

Nó cũng cười dù bị chọc ghẹo, lớp của nó thật vui. Nhưng điều làm nó sock nhất vẫn là.....

-Nguyên àh, cho MY xin lỗi, My không cố ý đâu, tại My không dám noi chuyện với Nguyên nên nhờ bọn họ không ngờ họ hiểu nhầm, xin lỗi Nguyên- My cúi đầu sau khi mọi người đã ra sân hết chỉ còn lại 6 nhóc đang ngồi bàn tính.....công việc cho buổi trưa

-HẢ- Nó & hán bất ngờ

-Nguyên tha lỗi cho My chứ

-hả.....àh.....ờ.....Nguyên cũng không sao rùi.....

-vậy nhé- My đưa mắt lên nhìn hán, hán mỉm cười làm cô nàng sung sướng lắm- vậy My đi đây, cảm ơn Nguyên nhé-

My cùng lũ bạn bước ra khỏi lớp

Nó đắm chiều suy nghĩ.

-mi nghĩ gì đó- Trần huyết vào vai nó

-ta chỉ thấy lạ thôi, nó mà cũng chịu xin lỗi ta nữa ah, hay là.....bọn mi đe dọa nó hả- nó tra hỏi

-làm gì có- Trần Hạnh xoa tay- bọn ta không cần ra tay nó cũng đủ đau rồi

-là sao, hai đứa mi nói khó hiểu quá- nó nhăn mặt

-thì đây- Trần Hạnh Bảo Nhật chỉ tay vào hán

Nó nhìn hán khó hiểu, hán lúng túng gãi đầu

-là sao???

-còn sao nữa, hôm cô bị ngã Phong nó biết chuyện phóng tới trường cho Diễm My một bài học nhớ đời- Bảo xen vào

-hên là bọn tui ngăn nó lại nếu không thì không biết sao nữa- Nhật lạnh lùng

-hả- nó nhìn hán ngỡ ngàng

-cô nhìn gì đó khi,thui đi xuống dưới ăn, tui đói quá- hán đẩy lũ bạn đang nhìn hán gian xảo. giờ nhớ lại đúng là bữa đó giận quá mất khôn mà.....làm cho cho lũ quỷ trên ghẹo

-ok, mày khao chứ- Bảo Nhật

-ok, tao khao ăn thoải mái- cả bọn lon ton xuống dưới buồng tha cho hán

-này anh- nó đi chậm lại

-gì

-cảm ơn anh- nó cười nói rồi bước nhanh theo lũ bạn

Hán nhìn nó, tươi cười luồn tay vào ống quần bước theo sau. Ánh nắng trai rộng khắp sân trường.....

Hồ nước cạnh trường

-phù, mệt quá- ba anh chàng ngồi xuống bãi cỏ mà ba nhóc đã sắp sẵn đồ ăn

-ngày nào ba anh cũng chạy maratong vậy khỏe lắm đấy- nó nhe răng cười

-khoe gì, đường đường đại công tử vậy mà ngày nào cũng phải chui.....- Nhật lơ lửng

-chui gì.....???- ba nhóc nhìn Nhật thắc mắc

-đâu có gì đâu.....- Nhật cười cho qua chuyện.....chui lỗ chó ạc quên ...chui cửa sổ có gì xấu hổ đâu nhì

-làm gì đi Trần- Hạnh nó huyết Trần

-chui gì.....nói

mau- Trần tiến sát mặt Nhật .....làm anh chàng càng lúng ta lúng túng

-có gì đâu.....ý nó nói là trốn chui trốn nhủi đó mà- Hán Bảo cứu bạn

-đứng rồi- Nhật cười đồng tình

-vậy mà không nói có gì lớn lao đâu- ba nhóc trẻ môi- ăn nào

Từ sau sự cố nhớ đời hồi đầu năm.....bọn nó không dám ăn ở cantin nữa nhưng có một chiến lược mới chống lại cái đói.

Giai đoạn 1: 6 đứa cùng xuống cantin, ba anh sẽ nhảy vào mua.....cho nhanh vì không ai tranh giành cả

Giai đoạn 2: 3 anh trao lại đồ ăn cho nhóc và chạy.....3 nhóc ung dung về phía hồ.....dọn ra

Giai đoạn 3: sau khi thoát nạn tụ họp tại hồ và....chen

(cứ như sách lược chiến tranh không bằng, chú ý: sách lược đã có được sự đồng ý kí kết hợp đồng của hai bên, bọn nhóc không phải chen lấn mua đồ, bọn hấn thì được ăn, hai bên cùng có lợi(cộng

sinh cùng có lợi hehehe)

Reeng.....reeng.....- năm tiết học kết thúc rồi.....về thôi

Sau khi tạm biệt đám bạn hấn & nó theo con đường có hàng me quen thuộc về nhà. Hai chị nó cũng đòi đi xe đạp như hai đứa cho vui mà lại không biết chạy nên đành lại đi xe hơi về- hấn phản đối việc chờ.....vì làm biếng...àc. Nó cũng tiết cho hai chị nhưng ai bảo hồi ở Hà Nội nhất quyết không chịu học. Nhưng cũng phải nhìn nó là phát sợ người nhom dơ bẩn.....say sật khắp nơi. Nhớ lại ngày nó học chạy xe đạp.....qui động một lực lượng lớn các huấn luyện viên.....là các anh, bố, ông, các ba các má cũng có góp vui.....sự kiện đặc biệt mà.....ban đầu nó hùng hổ lắm.....không cần ai vịn cả .....đơn giản mà.....leo lên đạp là được (trước h đi xe hơi k...nên k biết)

- Rầm - nó té nhào. Chừa luôn tạt lạnh chanh.các ông, bố, anh thay nhau vịn xe giữ thăng bằng cho nó đạp..miệt mài suốt cả tiếng với những pha mạo hiểm thót cả tim+mấy tập phim hài do nó làm đạo diễn kiêm diễn viên với chiếc xe đạp.....làm cả nhạ nó cười nghiêng ngửa...la ó, té nhào, bỏ xe chạy lấy người kiểu nào cũng có..may quá cuối cùng cũng biết chạy.....nó hý hửng biểu diễn cho mọi người xem.....đang hay bỗng nhiên cây dừa ở đầu xuất hiện(ở đó chứ ở đâu mà nói) ra chặn đường nó.....nó hấp tấp bé lái.....mà lạ càng quẹo đi hướng khác chiếc xe càng đâm vào.

- Rầm.....chuyện j tới cũng tới nó tông thẳng vào cây dừa.....rớt xuống đất...chiếc xe tiếp tục chạy 1 đoạn ùi ngã.....BỘP BỘP.....hàng loạt các quả dừa trên cây rớt tới tấp.....may là té xa chứ không bẻ đầu.....đưa mắt nhìn cảnh tượng có một không hai nó thảm phục mình quá.....có nước dừa uống khỏi tốn công (bó tay con nhỏ này) làm nhà nó lại một phen hú vía.....

- lát cô đi đón ba mẹ với tui ha- hấn gọi nó.....cắt ngang hồi tưởng

-hà, anh nói gì- nó hỏi lại

-tui nói lát cô đi đón ba mẹ với tui không hà khi- hấn nhất lại giọng lớn hơn

-ùa, hai bác về rồi àh, sao giờ mới nói- nó trách móc

-tui cũng hơn gì cô hai ông bà mới gọi về trước lúc lên sân bay về VN, cái gì cũng muốn bắt ngờ hết làm người ta trở tay không kịp- hấn thờ dài

-mấy giờ về tới

-giờ về nhà chuẩn bị ra sân bay là vừa đó, lẹ lên- hấn thúc nó chạy nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sân bay Tân Sơn Nhất

Chuyến bay từ Nhật về VN đã hạ cánh, hành khách đờ đẫn công tìm người thân.... đồng nghịt làm bọn nhóc phải căn mắt ra mà tìm

-Ba mẹ- hấn vẫy tay

Hai ông bà Trần tiến về phía bọn nó đứng

-nhớ con trai quá- mẹ ôm hấn- nhớ nhóc Nguyên quá- rùi ôm nó

-hai bác mới về chắc mệt ăh- hai chị nó từ tốn

-uh, thôi chúng ta ra xe về thôi- hấn nó sách hành lý lên vai ra xe (cho tài xế ở ngoài nên bọn nó phải làm)

-thưa ba con mới về- ba mẹ hẳn chào ông Son

-uh, hai con vào tắm rửa nghỉ ngơi cho khỏe đi đường chắc cũng mệt rồi- ông Son rót nước cho con

-vâng, quà tặng ba- mẹ hẳn đưa ông Son một hộp to- của bốn đứa này, mỗi đứa một hộp

-cảm ơn bác- ba chị em hí hửng cảm ơn

Nó cầm lên lắc lắc nghe tiếng động bên trong.....cái gì vậy nhỉ.....sao to thế.....

-cái gì thế mẹ- hẳn thắc mắc nhìn vào gói quà

-bốn đứa mở ra xem- mẹ hẳn hớp một tí

trà

Bốc .....bốc.....a cái gì đây

-hả- bốn đứa nhìn nhau rồi nhìn mẹ hẳn

-kimono.....- cả bọn đồng thanh (đi Nhật mà nhỉ)

-uh, lát các con mặc thử mẹ xem.....chắc xinh lắm- mẹ hẳn cười tít cả mắt- thôi các con lên thay liền đi mẹ không chờ được đâu

-mới về mà phá con rồi hả mẹ- hẳn nhăn nhó

-phá gì..... con làm mẹ buồn rồi nè, ba , anh thấy con nó chưa.....nó lớn rồi không thương em nữa- mẹ hẳn sụt sùi

-tôi nghiệp con quá/ tội em quá.....hahaha- ông Son ba hẳn cùng cười (trời ơi cái gia đình này....sao giống trẻ con quá)

-thui đi người lớn gì mà.....được rồi mặc thì mặc

-ok, vậy mới được chứ, mẹ đi tắm xong bốn đứa phải thay cho mẹ xem đây.....đi anh- hai ông bà về phòng

-khò thân chưa- hẳn nó thờ dài

-bốn đứa vào thử xem ông cũng muốn xem

-ông này- nó hẳn nhìn

ông Son nhăn nhó

Cái quái gì thế này.....cái thắt lưng này cài sao nhỉ.....còn cái này mặc sao.....sao mà to thế này.....nó méo nhìn đám đồ.....cái gì cũng phức tạp được cái màu vải rất đẹp nhiều hoa văn xinh xinh. Mẹ hẳn phải cực lực chạy khắp các phòng chỉ dẫn. Hai chị nó bước ra đầu tiên ..... cả nhà khen không ngớt.....xinh ghê.....làm hai chị nó vui mừng cười ngoắt cả hàm.....tối hẳn.....quoa đẹp trai quá.....vải sọc.....phối màu hợp lý hài hòa

-woa, con trai mẹ có khác, đẹp trai ghê luôn.....ủa.....mà Nguyên đâu- mẹ hẳn nhìn xung quanh

-dạ còn cái thắt lưng khó cài quá ạ- nó nói vọng xuống (vẫn loay hoay trong phòng)

-để bác giúp- mẹ hẳn chạy lên

Một lúc sau

-không biết khi làm gì lâu thế- hẳn cũng đang chờ xem nó mặc đồ

ra sao

-tối đây- mẹ hẳn & nó bước xuống nhà

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó.....ngơ ngát .....ngờ ngàng.....quá đẹp.....không phải mà là quá tuyệt mới đúng (tuy chưa hoàn chỉnh)

-cô.....cô.....- hẳn nhìn nó

-tui sao- nó khó chịu

-đẹp lắm- mẹ hấn tiếp lời- màu vải rất hợp, con lại cao mặc rất đẹp.....- mẹ hấn sít soa.....-nhìn con bác nhớ lại thời trẻ quá

-đùng đây hợp với cháu lắm- ông Sơn và ba hấn

-hì- nó gãi đầu

Hấn chăm chú nhìn nó.....nó khác hẳn cái dáng con trai.....hàng ngày

-mặc cái này chẳng thấy dáng con đề bữa nào bác mua vài cái váy- mẹ hấn nhìn nó

-dạ- nó hoảng hồn (quên cả cái sách lược của mình, giờ nhớ ra quá muộn rồi) chết rùi- nó nghĩ- thôi ăh.....con không hợp với mấy cái đó đâu ăh

-con

gái lớn rùi phải ăn mặc cho đẹp chứ, bốn đứa đứng lại mẹ chụp hình kỉ niệm nào, mang luôn guốc vào (guốc gỗ đi cùng với áo kimono ấy- đủ bộ)

Nó thở dài

-anh làm gì đó đứng lại chụp hình- nó tiến lại gần hấn đang ngo ngát

-không.....ờ ờ.....- hấn chạy theo nó

-ok, đừng sát vào 1 2 3 - mẹ hấn hô to

Tách ....đèn plash sáng lên.....

-ok, Phong Nguyên chụp một kiểu nào- mẹ hấn đề nghị

-hả- hai đứa nó ngo ngát- Đoan nhìn nó ghen tị thấy rõ

-hai bộ đồ của hai đứa hợp nhau lắm, Nguyên ngồi xuống, Phong đặt tay lên vai nguyên làm kiểu nào- mẹ hấn như thợ chuyên nghiệp luôn (mà công nhận hợp thiệt)

-dạ- mặt méu nhưng vẫn làm theo.....mong sao cho hết đại nạn

-ok, ngoan lắm.....anh chụp cho em với các con một kiểu nào- mẹ hấn thấy mấy ảnh về phía ba hấn

-cả nhà cùng chụp đi- ba hấn chỉnh chế độ tự động- vào chụp luôn ba- hai cha con ông

Son tiến về phía bọn nó

-cười nào

Tách.....

-ok xong, con đi thay đồ- hai đứa nó nhanh chóng chạy lên phòng

-sao không mặc luôn đẹp lắm mà- mẹ hấn tiết nuôi

-nóng lắm ăh- hấn nó đồng thanh quay lại

-uh, mẹ quên đây là VN, thui bốn đứa thay ra đi- nói thế nhưng tiết lắm

-dạ

Nó chạy thẳng lên phòng.....tà áo phấp phới như cánh bướm nhẹ nhàng bay theo từng bước chân nó...hấn chạy theo quay mặt lại và.....

-cô đẹp lắm đấy khi- hấn nói vọt lẹ vào phòng

-anh nói gì- nó nghe không rõ hỏi lại(may là nghe không rõ chứ không chắc ngượng chết quá)

-cô không nghe thì thôi- hấn cười bước vào phòng

-vô duyên- nó cũng vào phòng thay lẹ cái áo ra.....nóng chết.

-ai đi chợ với mẹ không- mẹ hấn đề nghị khi thấy bóng bốn đứa bước xuống

-mẹ

không thấy mệt àh, sao không nghỉ ngơi đi- hấn

-không..... Mẹ ngủ từ tối qua tới giờ trên máy bay rồi....ba đứa đi với bác không

-ạ.....- ba đứa đồng thanh

-còn con???

-đi thi đi.....con chờ cho- hấn bước ra lấy xe

Tại siêu thị

-mấy đứa thích ăn gì cứ chọn nhé- mẹ hấn

-vâng- bốn đứa đồng thanh theo sau

Từ Thịt bò thịt heo thịt gà.....đến cần tây, rau muống.....hành tiêu tôi ót đều có đủ.....mua gì lắm thế làm mý chiếc xe đầy đầy ắp.....

-cô ăn cái này không khi- hấn chỉ về tủ cá viên đông lạnh

-woa, vậy mà tui không thấy- nó với tay lấy 5 bịch cá và bò viên

-lấy cho tui mấy hộp kem nữa đi- nó chỉ tay về phía tủ

-ùh, chờ tí - hấn chạy lại lôi về

.....

-xem ra cũng đủ rồi đây- mẹ hấn tươi cười nhìn bọn nó

-không đủ mới lạ con tưởng mẹ định mua luôn cái siêu thị này chứ- hấn đẩy hai xe hàng theo sau

-a, chị Trần- một người phụ nữ tui cười tiến về phía mẹ hấn

-ah, chị Đoàn, cả bé Vân nữa- mẹ hấn niềm nở

-vâng con chào bác- Vân lễ phép

Khi không lại **ng mặt nhau ở siêu thị....

-chị về VN hồi nào thế- mẹ hấn cùng bà Đoàn và bọn ra quầy tính tiền

-tui cũng mới về hồi trưa thôi chị

-mệt vậy mà còn đi chợ àh

-uh, nấu ăn, chăm sóc gia đình cũng là một thú vui.....hay lát chị rảnh sang nhà tui chơi

-tiết quá lát tui lại việc.....hay là con đi sang nhà Bác Trần không- bà Đoàn nhìn Vân

-ạ.....được ạh???- Vân

-tất nhiên.....có con thì thêm vui- mẹ hấn cười- hay lát theo xe bác về nhà luôn nhé

-vâng ạh

Hấn khó chịu nhìn mẹ.....từ ngày bị hiểu nhầm hấn yêu Vân.....hấn luôn muốn tránh mặt càng xa càng tốt....không lại thêm chuyện.

-mặt anh sao căng thẳng thế- nó hấn đưa đồ lên tính tiền

-không có gì- hấn thở dài

-gì mà lo vậy, có gì đâu, anh nói với Vân anh có vị hôn phu là xong- nó hiểu hấn ghê

-cô tưởng ui chưa nói hả- hấn nhìn nó- mà đâu lại vào đó

-woa, chị ấy mê anh lắm rùi- nó bất ngờ- sướng nhá

-sướng gì, tui đang đau đầu đây

-trời, lo chi nhieu thế mau già, dù gì cô ấy cũng là con gái mà

Hấn cười nhìn nó.....mà cũng phải hấn lo xa quá, nhưng hấn không muốn Vân nuôi hi vọng vì hấn đã có một người trong lòng.....và hình ảnh người đó đang lớn dần trong tim hấn.....có thể bây giờ nó chưa đủ lớn để vượt qua thử thách.....nhưng chắc chắn.....một ngày nào đó, theo thời gian nó sẽ cứng cáp hơn để chịu đựng được phong ba, bão tố phía trước.....

-----ba cô lại đây xách phụ đồ vào nhà đi- hấn vẫy tay gọi Vân và hai chị nó lại, còn nó thì khỏi nói cũng phải làm .....osin mà

-em hả- ba người ngơ ngát- vâng

-này- hấn đưa hết đồ trên xe xuống- rồi..... tui chạy xe vào đây.

Bốn nhóc lon ton vào bếp đặt đồ xuống.....phù....nó tu một ca nước thật to.....đồ gì mà nhiều quá ....trải hết cả cái bàn dài.....

-làm luôn hả bác- Vân tiến lại chỗ mẹ hấn đang đeo tạp dề

-uh, làm cho kịp

-hôm nay ăn món gì vậy bác- nó nhìn đồng hồ

-thịt nướng, cà ri, cà quay, vịt tiềm, bò kho.....bla bla

-woa nhiều quá nghe món nào cũng ngon hết, mà nấu nhiều vậy ăn sao hết bác

-uh.....hay con gọi bạn đến chơi luôn cho vui- mẹ hấn đề nghị

-được hả bác.....- nó mừng rỡ

-tất nhiên.....

Nó rút điện thoại ra liền.....gọi cho hai nhóc.....chắc chắn sẽ đến...chỉ cần kể vài món là đủ....

-để con phụ bác- Vân hai chị nó lần sắn cạnh bác Hoa và mẹ hấn.

-vậy các con cắt dùm bác chỗ cà rốt, lột củ hành, nhặt hết đám rau.....(nói cung cái gì liên quan tới rau củ) dùm bác nhé

-vâng.....- bốn cô nàng ngồi cạnh đồng rau.....bắt đầu làm việc thôi.....

8h30' pm

-phù cuối cũng xong, cả bọn ngã vật ra sàn nằm

-hai mi ăn rùi về_ nó

-uh, đói quá, nãy bác Hoa gọi xuống ăn mà có đĩa nào chịu đi đâu_ cả bọn nhòm người dậy bước xuống bếp

-ah, may quá, cần còn đồ ăn_ cả bọn mừng huỳnh chạy lại bàn ăn ngon lành. ....

Ăn xong nó lại tiếp tục công việc dọn rửa bác đĩa

-mi để ta phụ cho_Trân Hạnh đưa số chén trên bàn *** bồn rửa

-được không đây_ nó nghi ngờ

-sao không ở nhà ta vẫn làm mà

-hả, hai đại tiểu thư mà cũng làm việc này ah_ nó ngạc nhiên

-đại tiểu thư gì_ hai nhóc trề môi nhìn nó

Nó phì cười. nó thật thích những cô bạn này lắm không hề ý lại vào thế lực gia đình, rất bình dị, rất đáng yêu

-bốn người về nhé_nó vẫy tay tiễn lũ bạn ra về

Bốn chiếc xe đạp khua dần trong màn đêm. Trời lại se lạnh .....vết thương bỗng trở chứng nhức nhối....nó bết giác đan hai tay vào nhau rung lên

-cô vào nhà lẹ đi khi, ngoài trời lạnh để nhiệm lạnh lắm_hắn kéo nó vào nhà

-cô chưa uống thuốc đây khi_hắn nhốt nó

-tí tui uống, anh đi ngủ đi_nó đẩy hắn lên cầu thang, loay hoay chạy xuống bếp rót ly nước

-sao anh còn ở đây làm gì thế_nó bất ngờ khi quay mặt lại thấy hắn đằng sau

-tui nhìn cô uống cho chắc, cô bỏ thuốc là bệnh nặng hơn đây

-hì...._nó phì cười_tui đâu còn là trẻ con_nó đổ bịch thuốc ra tay_nhìn này_nó đưa 4 viên một lược vào mồm cùng với một ngụm nước.

Nó nhắm mắt khi tới đợt thứ ba.....nó chùng chừ nhìn hắn rồi nhìn bốn viên cuối cùng

-đáng quá ah_mặt ỉu xiu

-ráng uống đi

-thui, phần này mai uống he, chứ đáng lắm tui hông uống được nữa đâu_nó lắc đầu

-tui bit trước mà, uống hết mới được ngủ nghe chưa

-nhưng.....

-không nhưng nhì gì hết_hắn kiên quyết

-đáng lắm mà, mai tui uống hết mà

-không, hay là....._hắn chạy về phía tủ lạnh_lấy cái ni mà uống thuốc cho bớt đáng_hắn đưa nó một lon cam ép

-woa, thông minh ghê_phần thuốc còn lại nhanh chóng được sử lý

-cảm ơn anh nha, anh uống gì không tui làm cho_nó đề nghị

-sao tốt vậy_hắn chọc

-vậy uống không_mặt nó xụ xuống_có lóng tốt mà không nhận thì thôi, khỏe_nó bỏ đi

-ai nói thế_hắn lôi tay nó lại.

-vậy chanh giã nhé, nãy tui thấy có trong tủ lạnh_nó phóng ngay đến bên tủ lạnh lôi ra bịch chanh giã

-để tôi giúp cô_hắn tiến lại bàn

Hai đứng nó cùng nhau hoàn thành tác phẩm của mình, trong tiếng cười nói vui vẻ mà đã vắng bóng mấy ngày trong ngôi nhà này.....ở đâu đó nơi nào đó có một người đang dõi theo bọn nó, lòng ganh ghét đang lớn dần từng ngày trong chính ngôi nhà này. Liệu những gì đang chờ nó phía trước.....ai mà biết được nhì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Ngày mới lại tiếp tục bắt đầu. Hôm nay nó sẽ lại đến trường. Nó cũng nghỉ gần một tuần rồi.....sao mà nhớ trường lớp thế_nó mỉm cười khoát bộ đồng phục lên người. Nhanh chân đạp ra khỏi nhà, nặc cho tiếng gọi í ới của hắn sau lưng.

-chậm thì ráng chịu_nó lẽ lười trêu

Nó háo hức lắm. Sắp được gặp lại bạn bè trường lớp, nó nhớ lắm.....nhớ cả Hậu nhùn đáng ghét.....nhớ luôn mí món ăn ở cantin nữa. Chạy một mạch trên con đường quen thuộc,từng làn gió sớm hòa vào dòng người nhộn nhịp cùng những ánh sáng le loi của buổi ban mai.....nó hít một hơi thật đầy....

Con đường cũ_bãi chiến trường tuần trước_vẫn lặng lẽ ít người qua lại. nó thở dài nhớ lại.....bỗng có tiếng ai đó vang lên

-mý người muốn gì_một cô bé giọng sợ hãi bị hai thanh niên ép sát vào tường

-tiểu thư mới sáng sớm đi đâu có một mình vậy em

-chào hỏi tí thôi, bọn tao cần ít tiền của mày_một tên đe dọa

-tui tui.....chỉ có nhiều đây thôi_cô bé dí vào tay hắn 200 ngàn

-chỉ nhiều đây thôi sao tiểu thư như bé mà sao đáng ít tiền thế

-tui.....quản lý giữ hết tiền câu tui rồi.....tui nói thật đấy.....mày anh tha cho tui đi_cô bé meo sấp khóc

-cô bé lừa ai thế.....lục soát mày_hắn nắm cổ tay giật cặp cô bé, tên còn lại giữ chặt người

-tui nói không có mà_cô bé khóc thét lên vùng vẫy nhưng không thoát được

Bốp_nó đập thẳng vào người tên ăn cướp giữa ban ngày kia. Hắn té nhào về phía trước, chiếc cặp rơi tung tóe dưới đường.

-mày sao thế_tên kia buông cô bé ra. Cô bé anh chóng chạy về phía sau lưng nó

-mày là ai_hai tên nghiêng răng nhìn nó

-tui là ai kệ tui, mà hai đứa bây ăn hiếp một cô bé mà không thấy sấu hổ hả_nó m**** mai

-liên quan gì đến mày, tránh ra không hay muốn chết_một tên đe dọa

-haha.....đánh thẳng hầy nói nhé_nó cười nửa miệng khiêu khích_lâu quá không vận động rồi, phải khai mạc lấy lại tinh thần thôi

-cho mày chết_hai tên xông vào đánh nó

-anh.....anh....coi chừng_cô bé rung rẩy nấp sau lưng

-em yên tâm_nó trấn an

Không cần quá ba chiêu, hai đứa kia đã đo đường.....nằm vật vã dưới đất đến tội.

-mày.....mày....._hai tên đứng dậy xoa mặt

-gì, muốn nữa hả

-mày nhớ đó_hai tên kia bỏ chạy một mạch, không dám quay lại.

-của em này_nó khom người nhặt cặp dùm cô bé_em học Star Paradies ah

-vâng, cảm.....on....anh..._cô bé đỏ mặt (à quên nó đang đội nón nhá, tóc cuộn hết vào trong nhìn giống con trai nên.....)

-không có gì nhưng lần sau em nhớ cẩn thận hơn nhé không nên đi đường vắng có một mình nguy hiểm lắm

-vâng ah_cô bé cúi đầu lễ phép

-uh, đi trước nhé, bb bé_nó nhảy lên xe đạp tiếp

Xong vừa làm được một việc tốt_nó hí hửng

-anh ơi, anh gì ơi_cô bé gọi giật lại

-hà_nó ngừng đạp chống chân xuống đất ngoảnh mặt lại

-anh.....có thể.....chờ em đến trường không ah.....anh cũng học SP phải không ah_cô bé ngập ngừng chạy lại chỗ nó

-ah....ờ....xin lỗi em tui vô ý quá_nó gãi đầu_lên nào

-vâng, cảm ơn anh_cô bé nhảy bóc lên yên sau

Suốt chặng đường cô bé bắt chuyện không ngừng. Cô bé tên Giang, Xuân Giang_một cái tên nghe cũng dễ thương quá. Người nhỏ nhắn học lớp mười, hôm nay trốn nhà đi bộ tới trường không nhờ lại gặp ngay bọn kia, rõ xui. May mà gặp nó chứ không thì.....

-lần sau nhớ đứng đi một mình_nó nhắt nhỏ_Giang em vào lớp đi tui đi gọi xe_nó dẫn xe và chỗ gọi

-vâng, cảm ơn anh_Giang cúi chào chạy vào cổng

-À, ANH GIỜ_OI_Giang gọi vọng lại từ xa

Nó quay mặt lại ngơ ngát

-ANH TÊN GÌ, HỌC LỚP NÀO

Nó phì cười, mà nãy giờ toàn cô bé nói về mình nó có nói được tiếng nào đâu

Nó xua tay bảo Giang vào lớp rồi phóng đi (không cần cô bé trả ơn đâu hehe). Mặt cô bé buồn thiu tự trách, ngay cả tên người cứu mình mà cũng không biết, cố gắng nhìn theo cho tới khi nó khuất tầm mắt, một ít tình cảm gì đó đang le lói trong lòng cô bé 16 tuổi mà nó vô tâm quá.....nó không đánh chính nó là con gái nhì, đôi khi được gọi bằng anh cũng oai lắm đấy chứ.

Vẫn còn sớm, nó đi khắp một lượt vòng qua mấy cái hành lang.....miễn man suy nghĩ thì nó cũng đến lớp

Bụp_hàng loạt tiếng pháo giấy bắn tung vào người nó

Nó bất ngờ nhìn hết người này đến người nọ, cả lớp đều đã có mặt đầy đủ, cả hán nữa, cả bọn Diễm My nữa

-chào mừng mi đi học trở lại_Trần Hạnh kéo nó vào chỗ ngồi, con bé vẫn chưa hết ngỡ ngàng

-Nguyên không đi học lớp buồn hán_Tuấn (lớp trưởng) đứng cạnh niềm nở

-đúng đó, Nguyên đi học lại lớp mình có thêm sinh khí_một cô bạn trong lớp

-không có Nguyên chọc ghẹo mọi người ai cũng buồn hết_một anh chàng bàn tên

-trời ơi, nói oan cho Nguyên không hà, Nguyên dễ thương vậy nè chọc gì ai đâu phải không_nó nhìn khắp lớp đang quây quần cạnh bàn nó

-không_cả lớp đồng thanh_hahahaha....._một tràng cười lớn vang lên

Nó cũng cười dù bị chọc ghẹo, lớp của nó thật vui. Nhưng điều làm nó sock nhất vẫn là.....

-Nguyên àh, cho MY xin lỗi, My không cố ý đâu, tại My không dám nói chuyện với Nguyên nên nhờ bọn họ không ngờ họ hiểu nhầm, xin lỗi Nguyên_My cúi đầu sau khi mọi người đã ra sân hết chỉ còn lại 6 nhóc đang ngồi bàn tính.....công việc cho buổi trưa

-HẢ_Nó & hán bất ngờ

-Nguyên tha lỗi cho My chứ

-hả.....àh....ờ.....Nguyên cũng không sao rùi.....

-vậy nhé_My đưa mắt lên nhìn hán, hán mỉm cười làm cô nàng sung sướng lắm_vậy My đi đây, cảm ơn Nguyên nhé_My cùng lũ bạn bước ra khỏi lớp

Nó đăm chiêu suy nghĩ.

-mi nghĩ gì đó_Trần huyết vào vai nó

-ta chỉ thấy lạ thôi, nó mà cũng chịu xin lỗi ta nữa ah, hay là.....bọn mi đe dọa nó hả_nó tra hỏi

-làm gì có_Trần Hạnh xua tay_bọn ta không cần ra tay nó cũng đủ đau rùi

-là sao, hai đứa mi nói khó hiểu quá_nó nhăn mặt

-thì đây_Trần Hạnh Bảo Nhật chỉ tay vào hán

Nó nhìn hán khó hiểu, hán lúng túng gãi đầu

-là sao???

-còn sao nữa, hôm cô bị ngất Phong nó biết chuyện phóng tới trường cho Diễm My một bài học nhớ đời_Bảo xen vào

-hên là bọn tui ngăn nó lại nếu không thì không biết sao nữa_Nhật lạnh chanh

-hả_nó nhìn hấn ngỡ ngàng

-cô nhìn gì đó khi thui đi xuống dưới ăn, tui đói quá_hấn đẩy lũ bạn đang nhìn hấn gian xảo. giờ nhớ lại đúng là bữa đó giận quá mất khôn mà.....làm có cho lũ quý trời ghẹo

-ok, mày khao chứ_Bảo Nhật

-ok, tao khao ăn thoải mái_cả bọn lon ton xuống dưới buồng tha cho hấn

-này anh_nó đi chậm lại

-gì

-cảm ơn anh_nó cười nói rồi bước nhanh theo lũ bạn

Hấn nhìn nó, tươi cười luồn tay vào ống quần bước theo sau. Ánh nắng trai rộng khắp sân trường.....

Hồ nước cạnh trường

-phù, một quá_ba anh chàng ngồi xuống bãi cỏ mà ba nhóc đã sắp sẵn đồ ăn

-ngày nào ba anh cũng chạy maratong vậy khỏe lắm đấy_nó nhe răng cười

-khoe gì, đường đường đại công tử vậy mà ngày nào cũng phải chui....._Nhật lơ lòi

-chui gì.....??_ba nhóc nhìn Nhật thắc mắc

-đâu có gì đâu....._Nhật cười cho qua chuyện.....chui lỗ chó ặc quên...chui cửa sổ có gì xấu hồ đâu nhì

-làm gì đi Trần_Hạnh nó huyt Trần

-chui gì.....nói mau_Trần tiến sát mặt Nhật.....làm anh chàng càng lúng ta lúng túng

-có gì đâu.....ý nó nói là trốn chui trốn nhủi đó mà_Hấn Bảo cứu bạn

-đứng rùi_Nhật cười đồng tình

-vậy mà không nói có gì lớn lao đâu_ba nhóc trẻ môi_ăn nào

Từ sau sự cố nhớ đời hồi đầu năm.....bọn nó không dám ăn ở cantin nữa nhưng có một chiến lược mới chống lại cái đói.

Giai đoạn 1: 6 đứa cùng xuống cantin, ba anh sẽ nhảy vào mua.....cho nhanh vì không ai tranh giành cả

Giai đoạn 2: 3 anh trao lại đồ ăn cho nhóc và chạy.....3 nhóc ung dung về phía hồ.....dọn ra

Giai đoạn 3: sau khi thoát nạn tụ họp tại hồ và....chén

Reeng.....reeng....._năm tiết học kết thúc rồi.....về thôi

Sau khi tạm biệt đám bạn hấn & nó theo con đường có hàng me quen thuộc về nhà. Hai chị nó cũng đòi đi xe đạp như hai đứa cho vui mà lại không biết chạy nên đành lại đi xe hơi về_hấn phản đối việc chờ.....vì làm biếng...ạc. Nó cũng tiết cho hai chị nhưng ai bảo hồi ở Hà Nội nhất quyết không chịu học. Nhưng cũng phải nhìn nó là phát sợ người nhum dơ bẩn.....say sật khắp nơi. Nhớ lại ngày nó học chạy xe đạp.....qui động một lực lượng lớn các huấn luyện viên.....là các anh, bố, ông, các ba các má cũng có góp vui.....sự kiện đặc biệt mà.....ban đầu nó hùng hồ lắm.....không cần ai vịn cả.....don giản mà.....leo lên đạp là được. Rầm_nó té nhào. Chừa luôn tạt lạnh chanh.....các anh bố ông thay nhau vịn xe giữ thăng bằng cho nó đạp.....miệt mài suốt cả tiếng với những pha mạo hiểm thót tim+ luôn mấy tập phim hài do nó làm đạo diễn lần diễn viên với chiếc xe đạp.....làm cả nhà nó cười nghiêng ngửa.....đau cả bụng.....la ó, té nhào, bỏ xe chạy lấy người kiểu nào cũng có.....may quá cuối cùng cũng biết chạy.....nó hí hửng biểu diễn cho mọi người xem.....đang hay bỗng nhiên cây dừa từ đâu xuất hiện ra chặn đường nó.....nó hấp tấp bẻ lái.....mà lạ càng quẹo đi hướng khác thì chiếc xe càng đâm vào. Rầm.....chuyện gì tới cũng tới nó tông thẳng vào cây dừa.....rớt xuống đất.....chiếc xe tiếp tục chạy một đoạn rùi ngã.....bụp bụp.....hàng loạt các quả dừa trên cây rơi tới tấp.....may là té xa chứ không bẻ đầu.....đưa mắt nhìn cảnh tượng có một không hai nó thảm phục mình quá.....có nước dừa uống khỏi tốn công làm nhà nó lại một phen hú vía.....

-lát cô đi đón ba mẹ với tui ha_hấn gọi nó.....cắt ngang hồi tưởng

-hà, anh nói gì_nó hỏi lại

-tui nói lát cô đi đón ba mẹ với tui không hà khi_hắn nhất lại giọng lớn hơn

-ủa, hai bác về rồi àh, sao giờ mới nói_nó trách móc

-tui cũng hơn gì cô hai ông bà mới gọi về trước lúc lên sân bay về VN, cái gì cũng muốn bắt ngờ hết làm người ta trở tay không kịp_hắn thờ dài

-mấy giờ về tới

-giờ về nhà chuẩn bị ra sân bay là vừa đó, ẹ lên_hắn thút nó chạy nhanh hơn.

Sân bay Tân Sơn Nhất

Chuyến bay từ Nhật về VN đã hạ cánh, hành khách đổ ra cổng tìm người thân.... đông nghịt làm bọn nhóc phải căn mắt ra mà tìm

-Ba mẹ_hắn vẫy tay

Hai ông bà Trần tiến về phía bọn nó đứng

-nhớ con trai quá_mẹ ôm_hắn_nhớ nhóc Nguyễn quá_rùi ôm nó

-hai bác mới về chắc mệt ăh_hai chị nó từ tốn

-uh, thôi chúng ta ra xe về thôi_hắn nó xách hành lý lên vai ra xe

-thưa ba con mới về_ba mẹ_hắn chào ông Sơn

-uh, hai con vào tắm rửa nghỉ ngơi cho khỏe đi đường chắc cũng mệt rồi_ông Sơn rót nước cho con

-vâng, quà tặng ba_mẹ_hắn đưa ông Sơn một hộp to_của bốn đứa này, mỗi đứa một hộp

-cảm ơn bác_ba chị em hí hửng cảm ơn

Nó cầm lên lắc lắc nghe tiếng động bên trong. ....cái gì vậy nhỉ. ....sao to thế. ....

-cái gì thế mẹ_hắn thắc mắc nhìn vào gói quà

-bốn đứa mở ra xem_mẹ_hắn hóp một tí trà

Bốc .....bốc.....a cái gì đây

-hà_bốn đứa nhìn nhau rồi nhìn mẹ_hắn

-kimono.....cả bọn đồng thanh

-uh, lát các con mặc thử mẹ xem. ....chắc xinh lắm_mẹ_hắn cười tí cả mác_thôi các con lên thay liền đi mẹ không chờ được đâu

-mới về mà phá con rồi hà mẹ_hắn nhăn nhó

-phá gì..... con làm mẹ buồn rồi nè, ba , anh thấy con nó chưa. ....nó lớn rồi không thương em nữa_mẹ_hắn sụt sùi

-tôi nghiệp con quá/ tội em quá.....hahaha_ông Sơn ba_hắn cùng cười

-thui đi người lớn gì mà.....được rồi mặc thì mặc

-ok, vậy mới được chứ, mẹ đi tắm xong bốn đứa phải thay cho mẹ xem đây.....đi anh_hai ông bà về phòng

-khò thân chưa_hắn nó thờ dài

-bốn đứa vào thử xem ông cũng muốn xem

-ông này_nó_hắn nhìn ông Sơn nhăn nhó

Cái quái gì thế này.....cái thắt lưng này cái sao nhỉ. ....còn cái này mặc sao.....sao mà to thế này.....nó mếu nhìn đám đồ.....cái gì cũng phức tạp được cái màu vải rất đẹp nhiều hoa văn xinh xinh. Mẹ_hắn phải cực lực chạy khắp các phòng chỉ dẫn. Hai chị nó bước ra đầu tiên ..... cả nhà khen không ngớt.....xinh ghê.....làm hai chị nó vui mừng cười ngất cả hàm.....tới_hắn.....quoa đẹp trai quá.....vải sọc.....phối màu hợp lý hài hòa

-woa, con trai mẹ có khác, đẹp trai ghê luôn.....à.....mà Nguyên đâu_mẹ hấn nhìn xung quanh

-dạ còn cái thắt lưng khó cài quá ăh_nó nói vọng xuống

-để bác giúp_mẹ hấn chạy lên

Một lúc sau

-không biết khi làm gì lâu thế_hấn cũng đang chờ xem nó mặc đồ ra sao

-tới đây_mẹ hấn & nó bước xuống nhà

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó.....ngơ ngát .....ngỡ ngàng.....quá đẹp.....không phải mà là quá tuyệt mới đúng

-cô.....cô....._hấn nhìn nó

-tui sao_nó khó chịu

-đẹp lắm_mẹ hấn tiếp lời_màu vải rất hợp, con lại cao mặc rất đẹp....._mẹ hấn hít soa.....-nhìn con bác nhớ lại thời trẻ quá

-đừng đây hợp với cháu lắm_ông Sơn và ba hấn

-hì_nó gãi đầu

Hấn chăm chú nhìn nó.....nó khác hấn cái dáng con trai.....hàng ngày

-mặc cái này chẳng thấy dáng con để bữa nào bác mua vài cái váy_mẹ hấn nhìn nó

-dạ_nó hoảng hồn chết rùi_nó nghĩ_thôi ăh.....con không hợp với mấy cái đó đâu ăh

-con gái lớn rùi phải ăn mặc cho đẹp chứ, bốn đứa đứng lại mẹ chụp hình kỉ niệm nào, mang luôn guốc vào (guốc gỗ đi cùng với áo kimono ấy_đủ bộ)

Nó thờ dãi

-anh làm gì đó đứng lại chụp hình_nó tiến lại gần hấn đang ngơ ngát

-không.....ờ....._hấn chạy theo nó

-ok, đừng sát vào 1 2 3 _mẹ hấn hô to

Tách ....đèn flash sáng lên.....

-ok, Phong Nguyên chụp một kiểu nào_mẹ hấn đề nghị

-hả_hai đứa nó ngơ ngát _Đoan nhìn nó ghen tị thấy rõ

-hai bộ đồ của hai đứa hợp nhau lắm, Nguyên ngồi xuống, Phong đặt tay lên vai nguyên làm kiểu nào_mẹ hấn như thợ chuyên nghiệp luôn

-dạ_mặt méo nhưng vẫn làm theo.....mong sao cho hết đại nạn

-ok, ngoan lắm.....anh chụp cho em với các con một kiểu nào_mẹ hấn thấy mấy ảnh về phía ba hấn

-cả nhà cùng chụp đi_ba hấn chỉnh chế độ tự động_vào chụp luôn ba_hai cha con ông Sơn tiến về phía bọn nó

-cười nào

Tách.....

-ok xong, con đi thay đồ_hai đứa nó nhanh chóng chạy lên phòng

-sao không mặc luôn đẹp lắm mà_mẹ hấn tiết tưởi

-nóng lắm ăh_hấn nó đồng thanh quay lại

-uh, mẹ quên đây là VN, thôi bốn đứa thay ra đi_nói thế nhưng tiết tưởi

-dạ

Nó chạy thẳng lên phòng. ....tà áo phấp phới như cánh bướm nhẹ nhàng bay theo từng bước chân nó...hắn chạy theo quay mặt lại và.....

-cô đẹp lắm đấy khi_hắn nói vọt lẹ vào phòng

-anh nói gì_nó nghe không rõ hỏi lại(may là nghe không rõ chứ không chắc ngượng chết quá)

-cô không nghe thì thôi_hắn cười bước vào phòng

-vô duyên_nó cũng vào phòng thay lẹ cái áo ra.....nóng chết.

-ai đi chợ với mẹ không_mẹ hắn đề nghị khi thấy bóng bốn đứa bước xuống

-mẹ không thấy mệt àh, sao không nghỉ ngơi đi_hắn

-không..... Mẹ ngủ từ tối qua tới giờ trên máy bay rồi....ba đứa đi với bác không

-dạ....._ba đứa đồng thanh

-còn con???

-đi thì đi.....con chờ cho_hắn bước ra lấy xe

Tại siêu thị

-mấy đứa thích ăn gì cứ chọn nhé_mẹ hắn

-vâng_bốn đứa đồng thanh theo sau

Từ Thịt bò thịt heo thịt gà.....đến cần tây, rau muống.....hành tiêu tôi ót đều có đủ.....mua gì lắm thế làm mý chiếc xe đầy đầy ắp.....

-cô ăn cái này không khi_hắn chỉ về tủ cá viên đông lạnh

-woa, vậy mà tui không thấy_nó với tay lấy 5 bịch cá và bò viên

-lấy cho tui mấy hộp kem nữa đi_nó chỉ tay về phía tủ

-ùh, chờ tí_hắn chạy lại lôi về

.....

-xem ra cũng đủ rồi đấy_mẹ hắn tươi cười nhìn bọn nó

-không đủ mới lạ con tưởng mẹ định mua luôn cái siêu thị này chứ_hắn đẩy hai xe hàng theo sau

-a, chị Trần_một người phụ nữ tui cười tiến về phía mẹ hắn

-ah, chị Đoàn, cả bé Vân nữa_mẹ hắn niềm nở

-vâng con chào bác_Vân lễ phép

Khi không lại **ng mặt nhau ở siêu thị.....

-chị về VN hồi nào thế_mẹ hắn cùng bà Đoàn và bọn ra quầy tính tiền

-tui cũng mới về hồi trưa thôi chị

-mệt vậy mà còn đi chợ àh

-uh, nấu ăn, chăm sóc gia đình cũng là một thú vui.....hay lát chị rảnh sang nhà tui chơi

-tiết quá lát tui lại việc.....hay là con đi sang nhà Bác Trần không_bà Đoàn nhìn Vân

-dạ.....được àh???_Vân

-tất nhiên.....có con thì thêm vui_mẹ hắn cười_hay lát theo xe bác về nhà luôn nhé

-vâng àh

Hắn khó chịu nhìn mẹ.....từ ngày bị hiểu nhầm hắn yêu Vân.....hắn luôn muốn tránh mặt càng xa càng tốt....không lại thêm chuyện.

-mặt anh sao căng thẳng thế_nó hắn đưa đồ lên tính tiền

-không có gì_hắn thở dài

-gi mà lo vậy, có gì đâu, anh nói với Vân anh có vị hôn phu là xong_nó hiểu hắn ghê

-cô tưởng ui chưa nói hả_hắn nhìn nó_mà đầu lại vào đó

-woa, chị ấy mê anh lắm rồi_nó bất ngờ_sửng sốt

-sửng gì, tui đang đau đầu đây

-trời, lo chi nhiều thế mau già, dù gì cô ấy cũng là con gái mà

Hắn cười nhìn nó.....mà cũng phải hắn lo xa quá, nhưng hắn không muốn Vân nuôi hi vọng vì hắn đã có một người trong lòng.....và hình ảnh người đó đang lớn dần trong tim hắn.....có thể bây giờ nó chưa đủ lớn để vượt qua thử thách.....nhưng chắc chắn.....một ngày nào đó, theo thời gian nó sẽ cứng cáp hơn để chịu đựng được phong ba, bão tố phía trước.....

-ba cô lại đây xách phụ đồ vào nhà đi_hắn vẫy tay gọi Vân và hai chị nó lại, còn nó thì khỏi nói cũng phải làm.....osin mà

-em hả_ba người ngo ngoát_vâng

-này_hắn đưa hết đồ trên xe xuống_rồi.....tui chạy xe vào đây.

Bốn nhóc lon ton vào bếp đặt đồ xuống.....phù....nó tu một ca nước thật to.....đồ gì mà nhiều quá....trải hết cả cái bàn dài.....

-làm luôn hả bác_Vân tiến lại chỗ mẹ hắn đang đeo tạp dề

-uh, làm cho kịp

-hôm nay ăn món gì vậy bác_nó nhìn đồng hồ

-thịt nướng, cà ri, cà quay, vịt tiềm, bò kho.....bla bla

-woa nhiều quá nghe món nào cũng ngon hết, mà nấu nhiều vậy ăn sao hết bác

-uh.....hay con gọi bạn đến chơi luôn cho vui_mẹ hắn đề nghị

-được hả bác....._nó mừng rỡ

-tất nhiên.....

Nó rút điện thoại ra liên.....gọi cho hai nhóc.....chắc chắn sẽ đến...chỉ cần kê vài món là đủ....

-để con phụ bác_Vân hai chị nó lần sân cạnh bác Hoa và mẹ hắn.

-vậy các con cắt dùm bác chỗ cà rốt, lột củ hành, nhặt hết đám rau dùm bác nhé

-vâng....._bốn cô nàng ngồi cạnh đồng rau.....bắt đầu làm việc thôi.....

-á_Hương kêu lên.....

-chị sao vậy_nó ngốc đầu lên.....mãi làm không biết gì....

-chị bị đứt tay rồi_Hương kêu

-thôi, chị vào phòng cầm máu lại đi, để em làm cho_nó cầm tay Hương xem xét.....hên chi một đường nhỏ thôi

-uh, phiền Nguyên nha_Hương đứng dậy.....đi về phòng

-đau mắt quá_Vân dụi mắt lia_lia.....đang lột hành_tôi không làm được nữa đâu_Vân nhìn nó

-được rồi chị lên trên ngồi đi, em làm_nó uể oải

-uh, thank Nguyên nhé_Vân bỏ đi một mạch

Đoan nhìn nó.....cái nhìn của chú cún con

-ok, chị cũng lên trên đi, em làm hết cho

-được hả??? vậy cảm ơn Nguyên nhé

Nó ngoa ngán nhìn đồng rau trước mắt.....mà có ba người kia cũng đầu hon gì.....nãy giờ có mình nó làm.....đúng tiểu thư mà.....ủa mà nó cũng là tiểu thư mà nhỉ...nhưng được mấy má dầy dỏ rất tốt....hehehe. sao nó tự hào về mình quá xá. Nhưng làm hết đám này một mình chắc gãy xương

Tính.....toong....._ai bấm chuông cửa.....chắc hai cô nàng kia đây

Nó bay ra cổng.....chính sát không sai đâu được.....

-may quá_nó la lên vui sướng

-gì_Trần & Hạnh nhìn nó ngơ ngát

-vào đây_nó kéo hai cô bạn vào bếp

-này, phụ ta với...._nó chỉ vào đám rau củ

-hà đâu nhiều vậy_Trần ngạc nhiên

-mua chứ đâu

-hôm nay tính làm hết nhiều đây luôn á_Hạnh

-ờ chắc vậy, giúp ta đi mò, bạn hiền

-tưởng mì tốt kêu tới ăn không chứ, giúp thì giúp, để ta với Hạnh vào chào bác Trần cái đã

Xong mọi thủ tục chào hỏi bọn nhóc bắt tay vào làm ngay.....hai cô nàng này coi bộ cũng khá....mọi việc đâu vào đấy

-mệt quá, rửa thôi, đưa ta cái thau đằng kia đi Hạnh_nó gọi

-uh, mà nhiều quá, rửa trong bếp nước bắn ra bắn lấm_Hạnh gom đám rau gọn gần vào

trong thau_

-uh, ra ngoài vườn lấy vòi nước rửa_ba cô nàng bung ba cái thau to đùng.....lon ton ra sân.....

Đang mãi mê với cái vòi nước thì

-ủa_ba nhóc nhớ ngác nhìn ba anh chàng đang trên một cây me gần đó_Bảo Nhật cũng tới chơi àh_nó nói vọng ra

-ùh_Bảo Nhật đồng thanh

-leo lên đó làm chi vậy_ba nhóc tiến về phía cây me...sau khi đã rửa hết chỗ rau

-chơi....._hắn ló đầu ra từ một nhánh cây

-hết chỗ chơi rồi àh_nó trề môi

-ở đây vừa mát vừa in tĩnh còn gì bằng_hắn đưa lưng ra thân cây_mí cô có bao giờ leo cây đâu mà biết cảm giác này

-ai bảo thế_nhó nhún người.....bót....chụp được ngay cành cây chỗ hắn nằm đu người lên_sao thế nào??_nó ngồi yên vị trên cành

Hắn nhìn nó.....ngạc nhiên

-cô là khi đấy hả_hắn ngơ ngát_cao vậy sao nhảy lên được hay vậy_hắn nhìn xuống đất cách chỗ ngồi chừng 3m

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

-haha.....tui chứ có phải anh đâu.....mà mát thật ....._nó vurun vai

-mi kéo ta lên coi _Trần Hạnh nhìn nó

-ờ ha.....quên, đưa tay đây _nó nhòm người xuống nắm lấy tay Hạnh.....kéo....._mi ăn gì mà nặng vậy _nó thở hỏn hễn.....cố hết sức cũng không nổi.....nó quyết định nhảy xuống luôn

-hai mi cũng có học võ sao có nhiều đó nhảy không được _nó đi quanh cái cây tìm vị trí có thể trèo lên _ah, lại đây _nó vẩy tay

-ta đâu có giỏi như mi đâu mà nói _Hạnh trách móc

-được rồi mà..... leo lên đi nắm vào đây nè _nó chỉ vị trí cho hai bạn _hai anh kia đỡ coi _nó gọi Bảo Nhật đang ở gần đó

-đỡ thì đỡ, đưa tay đây _Bảo Nhật

-ok..... _nó hài lòng .....khi hai cô bạn đã đến nơi.....ah, hay là..... _một ý tưởng lóe lên trong đầu nó

-cô đi đâu đấy khi _hắn nhòm người dậy khi thấy nó vào nhà

-tí biết _nó ôm ba cái thau một mạch chạy vào nhà .....trao cho bác Hoa.....

Một ít xà phòng này.....một ít lá dâm bụt đã nhĩễn.....một ít chất X.....ok, hoàn thành xong.....nó lon ton chạy ra cây me.....đưa hết số chất lỏng cho cô bạn.....rùi phóc....chụt được cành cây...leo lên

-cái gì đây _Trần ngấm ngấm số chất lỏng

-xà phòng đấy, nè uốn đi _nó đưa mỗi người một dây kẽm

-thôi bong bóng àh, trẻ con quá _ba anh đồng thanh, nhưng vẫn ra sức uốn cho thiệt tròn

-không chơi thì thôi ai cần _nó khó chịu

-chơi chứ.....đồ tui ít xà phòng coi _hắn

-bình đâu mà đựng, tui có hai cái tay àh, lôi ra ba cái này là hay lắm rồi, lại đây thôi chung đi

-ok _hắn nhích người về gần chỗ nó

Sáu đứa vắt vào trên cây.....tùng đột bong bóng tung bay khắp nơi.....hòa cùng ánh nắng.....dù màu sắc như cầu vồng sau mưa.....

-ta thổi bự nhất _nó xít xoa nhìn cái bong bóng to oí là to vừa hoàn thành.....tung bay trong gió

-ai nói.....nhìn này _Trần ra sức thổi.....bóc...bóc...bóc.....vỡ liên tục _mệt quá

-ta nói rồi hahah ta number 1 _nó lên mặt

-phôi mi làm bằng gì vậy _Trần thờ _thì xem hai thổi nhiều nhất _Trần đề nghị

-chơi luôn _nó Hạnh đồng thanh

-anh tham gia luôn không _nó nhìn hắn

-ok, hai đứa mầy vào luôn chứ, nhóm nào thua hụi xí dầu quanh cây 3 vòng ok

-ok, sợ àh _Nhật bảo

-anh cố thổi nhiều lên đấy _Hạnh căn dặn.....sáu đứa cứ 2 người ngồi chung một cành... vì chỉ có ba bình xà phòng

-ok, ready.....star _nó hô to

Phụt.....phụt...phụt..... _sáu đứa ra sức thổi.....chẳng mấy chốc bong bong đã bay đầy xung quanh.....trên cây dưới đất đều có đủ.....

-phù, phù_ nó thờ hồn hèn, mặt đỏ lè_ ai ai. ....thắng

-biết được mới lạ....._hắn thờ

-bong bóng không phân biệt được của nhóm nào cả_ Bảo

-ai nói nhóm tui thôi nhiều nhất phải không Nhật_ Trần huyt tay Nật

-đúng_ Nhật

-đúng_ Nhật

-haha. ....sao mi biết hay vậy. ....mi nhảy xuống dưới hời đám bong bóng kia phải mi thôi không. ....nó nói phải ta hựt xí đầu quang cây 100 lần_ nó hát mặt về phía Trần

-mi....._ Trần liết nó

-ok, vậy huề_ Nhật giảng hòa

-cho Vân chơi với_ Vân từ đâu xuất hiện bên dưới

-hả_ Trần Hạnh nhìn nó_ Vân cũng ở đây hả

-uh, tới trước hai mi

-Phong kéo Vân lên với_ Vãn vẫy tay gọi hắn

-em tự lên đi_ hắn đan hai tay vào nhau dựa lưng vào thân cây

-em lên không được_ Vân nũng nịu

-không được thì thôi

-nhưng em cũng muốn lên đó, àh quên bác Hoa gọi Nguyên vào làm gì đấy_ Vân nhìn về phía nó

-vậy àh, cảm ơn chị nhá_ nó nhảy xuống chạy thẳng vào nhà. ....Trần Hạnh theo sau. ....

-ba anh kéo Vân lên với_ Vân giơ tay lên

-hai đứa mày giúp Vân đi, tao vào nhà_ hắn nhảy xuống

-em lên không, anh kéo....rồi bọn anh vào nhà_ Nhật Bảo

-dạ thui, em cũng vào luôn_ cô nàng lúi thủi theo sau

-kêu con có chi không bác Hoa?_ nó đến chỗ mẹ hắn và bác Hoa đang làm

-con xâu thịt nhé_ bác Hoa đưa nó một thau thịt tho đã ướp sẵn_ như thế này này....

Một lớp thịt. ....một lớp khoai tây, một lớp cà. ....lại đến một lớp thịt....

-dạ, để con làm_ nó nhận lấy cái thau và đóng xiên

-đưa ta cái bao tay coi_ Hạnh nhòm người sang phía nó

-nè_ nó đưa cho Hạnh và Trần

Công việc khá đơn giản và thú vị đấy chứ. ....cứ thử tưởng tượng xem. ....khi cây xiên thịt được nướng sẽ như thế nào. ....mê quá đi chứ nhất là đối với tâm hồn ăn uống “lớn lao” của ba nhóc.

Hắn bước vào bếp. ....chắc chắn tìm nó kiếm chuyện cho đỡ buồn. ....lôi theo một đám hỗn loạn đằng sau. ....gồm hai cô chị đang đấu mắt với Vân và hai anh chàng lừng thừng theo sau.

-tui làm với_ hắn ngồi xuống cạnh nó, quơ tấy cái bao tay và cái xiên

-anh thui đi_ nó giật bao tay lại_ anh phá chứ làm nôi gì_ nó lè lưỡi trêu

-phá gì đưa đây_ hắn giật và đeo bao tay vào_ nhìn này

Hắn xâu từng miếng thịt vào cây điệu nghệ.....lại đẹp mắt nữa

-anh làm đẹp quá _nó sẫm soi từ trái qua phải từ trên xuống dưới tác phẩm của hắn

-chứ sao _hắn lên mặt _tui làm gì mà chẳng được

Hai chị nó Vân và anh chàng cũng như hắn ngồi xuống “phụ giúp”. Nhưng diện tích với được tới nơi có hạn, sau nhiều lần chới với Đoàn quyết định

-em vào phụ bác Hoa đi để đây chị làm _Đoàn quả quyết

-được không dạ _nó nghi ngờ

-sao không _Đoàn kéo nó ra

Nó đành bước ra ngoài nhường chỗ cho Đoàn, Hạnh cũng như nó nhẹ nhàng nhường chỗ cho Vân

-uh, tùy mý người làm sao thì làm, phải hết đám này đó _nó ra lệnh _đi thôi Hạnh _nó kéo Hạnh đang đứng như trời trồng về phía bác Hoa

-chờ ta với _Trần ngồi với theo _Hương ngồi đây cho dễ làm, Trần theo bọn nó _nói rồi Trần vọt theo

Bỏ lại ba anh chàng ba cô nàng.....ba cô mừng lắm có dịp thể hiện tài năng trước chàng mà.....việc này cũng dễ chứ khó chi mà lo.....

Sau một hồi công việc cũng dần hoàn tất nó quay lại chỗ sáu người kia

Ba anh chàng gát chân vắt vẻo lên ghế....mỗi anh một cuốn tạp chí đủ loại che kín cả khuôn mặt....ba cô nàng xiên xiên xỏ xỏ đến bờ cả hoi. Nó nhìn “thành quả” của họ.....đúng hơn một đồng đồ nát....ngao ngán

-ba chị ra uống nước cam đi em làm sẵn để ngoài kia kia _nó đuỗi khéo _em làm tiếp cho

-ùh, em giúp nhé _ba nàng đồng thanh biến ngay khỏi bếp

Ngồi xuống bàn rút hết các xiên bị hư ra ba nhóc trách móc

-mý anh làm gì mà ra thế này hả _Trần khó chịu

-tui tui có làm gì đâu ba cô ấy làm hết đấy _Nhật đặt tờ báo xuống

-sao anh không giúp họ _nó nhìn hắn trách móc

-giúp gì, nghe ba cô cãi nhau là tui đủ nhức đầu rồi _hắn thờ dài

-mệt thật, làm không ra đâu cũng đòi _Bảo

-thui giúp luôn cho xong này

Đáng lẽ chỉ xiên thôi giờ còn phải tháo ra nữa.....công việc nhân đôi. Mà cũng phải từ ngày về nhà ông chị nó có phải làm gì đâu.....má tư bảo chị nó chịu khổ nhiều rồi từ nay phải được sướng như những tiểu thư khác cũng không trách được.....có một người cha như vậy hai chị nó đã phải chịu bất hạnh từ bé.....má tư sốt lắm. Cô Vân thì khỏi nói.....tiểu thư chính hiệu luôn.....ăn mặc có người lo sẵn.

-khai tiệc thôi _mẹ hắn hào hứng _mở champagne đi anh

-uh _phốc _ba hắn với một động tác thành thạo dòng rượu đã ào ra

-ăn nào _ai náy đều đã đói như

Bữa tiệc chỉ đơn giản gồm ông Sơn ba mẹ hắn nó hai chị nó Trần, Hạnh, Nhật, Bảo, Vân bác Hoa ông Quân và tất nhiên cả hắn nữa được. Chia hắn hai thế giới riêng biệt một của giới trẻ của bọn nó, một của những người trung niên. Bọn nó chỉ chốc qua lại kẻ nướng thịt người giành giật dí nhau qua lại.....còn chơi trò bịt mắt bắt dê nữa.....khô thân hắn bị bịt mắt gấp ngay con quỷ như nó dẫn chạy vòng vòng tông cả vào cái cây gần đường.....hên nó tốt bụng không dẫn ra đường làm bạn với xe cộ.....lắm bọn nhóc cười ha ha.....chỉ có ba cô nàng sốt hắn nên đâm chửi nó.....nó mếu.....ạ giờ anh Phong mới thấy được cái lợi của sự đẹp trai haha

Bữa tiệc kết thúc trời đã khuya lác khuya lo.....người lớn đã đi nghỉ từ đời nào. Nó nhất quyết giữ Trần Hạnh ở lại.....một mình nó mà dọn hết chỗ này chỉ có chết.....hai cô nàng mếu máo.....trẻ rồi còn không được về, nhưng cũng không nỡ bỏ bạn gặp nạn, lôi kéo luôn ba anh chàng ở lại cả ba nàng kia nữa.....nói chung tất cả bọn nó cùng dọn dẹp.....nó hài lòng lắm với cái ý kiến tuyệt vời của mình chẳng mấy chốc cái sân đã sạch bóng.....ai náy đều muốn nhanh chóng đi ngủ.....con này giỏi hành hạ. Ai về nhà nấy, nó tắm rửa rồi cũng leo lên giường ngủ thẳng giấc. màn sương phát phơ trong đêm...đêm theo cái lạnh buốt của buổi giao mùa.....

Mới đây mà nhanh thật. Tháng mười rồi, hàng ngày bọn nhóc mệt nhọc với những kế hoạch mới. Trước lời động viên quá triều mến của Hậu, và hàng đống bài tập tra tấn hàng ngày bọn nó quyết định thi. ....hy vọng một ngày mai tươi sáng hơn. Nhưng không .....hàng ngày ngoài học chính bọn nó còn phải ở lại phụ đạo với Hậu. ....mệt quá.

Những đám mây lơ lửng nặng trĩu một màu đen ngịt, lặng lẽ trôi qua trôi lại trên đầu chỉ chờ đợi một trận mưa lớn. Tháng mười tháng mưa thời tiết rả rít ẩm ướt, nước ngập một số nẻo đường. ....

-cổ lên cổ găng lên_sáu đứa vỗ tay vào nhau lấy tinh thần

-thi tốt nha_nó khoát vai hai bạn phòng thi

Reeng. ...._hồi chuông báo hiệu

Đề thi được bóc ra từ từ đưa đến từng thi sinh một. Cũng hồi hộp quá, nó chờ đợi xem cái đề ra sao, đọc qua một lượt nó bắt tay vào làm ngay. Cũng khá đơn giản toàn những nội dung Hậu đã ôn chỉ mất 60 phút là đã xong, nó nhả mặt lên hân cũng đã xong việc gát tay lên đầu dựa ra sau, bốn nhóc kia đang hí hửng nhìn lại bài làm. Một số học sinh khác người chóng tay suy nghĩ, người nhẩn nhó nhìn đề thi trong tay. ....nó gục mặt xuống bàn .....ngủ

Reeng. ...._hết 120 phút thi

Giám khảo xuống từng bàn một thu đề, đến bàn nó, nó vẫn ngủ ngon lành. ....nhẹ nhàng rút bài thi ra để nó ngủ tiếp. ....

Nắm đũa đứng bao vây quanh bàn nhìn nó chăm chú

-dậy, dậy....._Trần Hạnh lay nó

-gì, tránh ra_nó xua tay ngủ tiếp

-dậy_Trần hét vào tai nó

-áh, thùng mìn nhĩ_nó bật dậy ôm tai nhẩn nhó nhìn Trần_mi ác lắm, ủa mà hết giờ rồi hả_nó nhìn quanh không thấy ai ngoài bọn nó

-ai như mi lo ngủ_Hạnh

-hì, bài ta nộp rồi hả, chán quá ngủ cho qua_nó gãi đầu

-làm được hay không mà chán_Nhật xen vào

-không, bài gì mà khó quá, tui làm hỏng được_nó giả ngây thơ

-ạc thôi đi cô, mi không làm được ai làm được_Trần lè lưỡi trêu

-Thui về 4h 30' rồi_nó nhìn đồng hồ_thi gì mà cũng không cho nghỉ một bữa nữa ầm. ....xoẹt. ....tí tách. ...._ánh chớp sáng cả một vùng trời ..... bắt đầu cho một cơn mưa lớn

Đám bông gòn nặng trĩu nước trên trời cũng đến lúc được vắt . Một trận mưa to...rất to

-trời, sao đúng lúc vậy_nó giơ tay ra ngoài hứng mưa ....từng hạt một tí tách trên tay nó.

-về luôn hay không. ...._Trần Hạnh nhìn ra nhà xe

-nhìn là biết mưa này tới tới rồi, ta cũng không mang áo mưa nữa_nó nhìn lên trời_thui về luôn đây

-giờ ra đến nhà xe cũng ướt nhem_Hạnh

-uh, chạy lẹ ra_nó

-mi chạy trước đi_Hạnh đề nghị

-sao lại là ta_nó khó chịu

-thôi nhieu chuyện tui tui ra trước_nói rồi ba anh chàng chạy một mạch ra xe. ....

-một hai ba chạy_nó xuyên qua màn mưa

Tại nhà xe.

-ui lạnh quá_Hạnh run người

-uh, về lẹ đi không cảm, không biết Trần nó làm gì mà lâu quá_nó nhìn về phía mái hiên hồi nãy

-chắc ở lại làm gì đó_hắn nhảy lên xe_đi thôi khi, bb bọn mày

Hắn và nó chạy thẳng về nhà.....vẫn cái cảm giác mưa xối xả vào mặt mà cách đây một tháng nó cảm nhận...tháng mười trời không se lạnh như ở Hà Nội mà thay vào đó là những cơn mưa lút lội kéo dài

Hôm sau, tại lớp

Nó Hạnh gặp nhau tại nhà xe, hai đứa hí hửng tám chuyện cho tới khi vào lớp thì

-ủa mi sao đi sớm vậy_nó hỏi nhét cặp vào học bàn

Trần mặt hầm hầm nhìn nó rồi nhìn Hạnh, làm hai đứa thấy ón quá.....

-gì vậy, mới sáng sớm mà mặt cứ như bà la sát_Hạnh vỗ vai bạn

-hai mi hay lắm_Trần liếc_hôm qua về bỏ ta ở lại vậy hả

-ai bảo lâu quá không ra làm chi_nó Hạnh đồng thanh khó hiểu_mà chân mi sao vậy??_nó ngạc nhiên nhìn xuống đầu gối Trần dán một miếng ero to đùng

-còn sao trắng gì hôm qua chạy theo hai đứa mi làm ta té đấy

-hả, hahaha.....vậy mi ‘đo đường’ hả_nó Hạnh cười lớn

-gừ.....tức muốn chết....đã vậy cái lũ đằng sau còn cười rần rần nữa chứ.....quê chết đi được_Trần khó chịu

-hahahahaha_nó Hạnh đập bàn ỳnh ỳnh_ưch_mi.....hahah.....mi chụp được mấy con ếch....hahah

-hai đứa mi nữa.....chọc ta đấy àh_mặt Trần đỏ bừng

-thôi, cho em xin.....chị Trần bớt giận....._nó Hạnh chấp tay lạy

-ta chạy tiên phong mà có sao đâu, biết vậy hôm qua ta quay lại là chụp được ảnh có một không hai rồi_nó nháy mắt

-mi....._lừa giận phun trào.....định nhào lại oánh lộn với nó nhưng bị Hạnh giữ lại

-thui đừng bõn nữa.....mà có sao không

-có sao thì còn đứng đây nói chuyện với mi àh_Trần

-cái gì có sao_ba anh bước tới bàn đặt sách vở xuống

-Trần nó....._nó định nói nhưng bị Trần bịt miệng lại

-không có gì nhiều chuyện, quay xuống_Trần gắt

-làm gì ghê thế_Nhật nhăn mặt

-thông báo thông báo....._lớp trưởng Tuấn chạy ào vào lớp

-gì, nói mau_mọi người xôn xao

-phù.....phù_hai tay chống lên đầu gối thở hắt hắt_có.....kết quả.....

-gì lẹ đi_cả lớp hỏi

-từ từ để tui thở....._Tuấn hít một hơi dài_có kết quả thi học sinh giỏi rồi đấy, niềm iết dưới kia bạn nào quan tâm xuống coi

Cả lớp nháo nhào chạy xuống dưới

-đi không_Bảo hỏi

-đi thì đi_năm đứa đứng dậy.....tiến về phía bảng điểm....

đi thì đi _nắm đũa đứng dậy .....tiến về phía bảng điểm. ....

-nghe nói môn toán có hai quán quân đấy, đạt điểm tiết đối _hai nhỏ nói chuyện với nhau

-woa siêu quá, Đại Phong lớp A phải không, vừa đẹp trai lại học cực đỉnh, con nhà giàu nữa _nhỏ sít soa

-ước gì anh ý để ý đến ta mà _nhỏ mơ mộng

-không đến lượt mày đâu _nhỏ kia trề môi

Bọn nhóc đứng ngoài nghe rõ câu chuyện của hai cô nàng kia, đông quá không muốn chen lấn

-woa, quán quân kia _cả bọn huyết vào vai hấn

-lần này anh Phong lại nổi danh đây _nó cười

-cười gì mà cười, vào xem coi năm người ra sao _ba anh chàng bước vào..... cái đám lao xao truyền tai nhau tránh ra.....thành hai hàng hai bên

-cô nhìn kia _hấn chỉ vào bảng điểm trên cao hàng đầu tiên

-woa _Trần Hạnh hét lớn _tuyệt đối luôn, mi giỏi quá

-giỏi gì hai đứa mi cũng 95 điểm kia, còn hai anh làm gì mà có 98 vậy (thang điểm 100 đấy)_nó nhìn Bảo Nhật

-biết chết liền _hai anh chàng đồng thanh

-các em giỏi lắm _Hậu cười tươi tắn sau lưng bọn nó

Nghe thấy tiếng ai quen quen, bọn nhóc quay lại

-Hậu nhìn _bọn nó bất giác kêu lên kinh ngạc

-gì, các em nói gì _**ng trúng chỗ đau của ông rùi

Bọn học sinh xung quanh cười khúc khích nhìn Hậu

-dạ đâu có gì đâu, em nói thầy Hậu đáng yêu quá _nó lạnh chanh

-hôm nay tui vui tha cho các em _Hậu nhìn lên bảng điểm _các em làm tốt lắm _Hậu cười tươi vỗ vai từng đứa

-dạ _bọn nó nhăn mặt

-các học sinh đoạt giải trong kì thi học sinh giỏi.....yêu cầu tập hợp nhận phần thưởng vào thứ bảy tuần này vào lúc 15h.....tại hội trường _tiếng loa phóng thanh

-thôi thầy lên văn phòng có việc, bài của bốn em thầy coi kĩ rồi (Trần Hạnh Nhật Bảo) có một số thiếu sót nhỏ không đạt được điểm tuyệt đối nhưng rất tốt, riêng hai em (nó hấn) rất xuất sắc, thầy sẽ có phần thưởng riêng cho hai em vào thứ bảy._Hậu bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của bọn nó. Quả àh, quả gì đây.....sao Hậu bí mật thế

Rồi cũng đến thứ bảy. Nó cũng khá háo hức không phải vì phần thưởng của trường mà là món quà đặc biệt của Hậu, tò mò quá

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Hội trường đông vui ghê, mọi học sinh ngồi chật kín được phân theo lớp rõ ràng, hầu như tất cả đều có mặt không chỉ riêng những người nhận thưởng, để chiêm ngưỡng những gương mặt ưu tú. Vẫn những thủ tục rườm rà phiền phức. Tới phần trao phần khen cho thầy cô giáo có thành tích xuất sắc dẫn dắt học sinh đạt kết quả tốt.....tất nhiên Hậu nhìn nhận nhiều nhất có hai học sinh đạt điểm tiết đối mà, vừa nhận thưởng vừa cười tít cả mắt. Rồi cũng đến phần bọn nó từng học sinh một lên bục nhận giải.....huy chương hấn hơi bằng vàng 9999.....(trường giàu có khác). Riêng hai thí sinh đạt điểm tiết đối thì nhận thêm hai laptop đời mới nhất hiện nay, sướng chưa ngoài ra lớp 12A còn đạt thêm một phần thưởng đặc biệt mà trước nay chưa từng có .....chính

là một chuyến đi Thái Lan ba ngày bốn đêm...cả hội trường nháo động, hò hét, chúc mừng....lớp trưởng Tuấn cười nhe cả hàm răng ....._năm đầu tiên có học sinh đoạt điểm tối đa lại hai người trong một lớp nữa_....tối phần gây căng đây

-như đã hứa thầy tặng mỗi em năm quyển sách mà thầy đã nguyên cứu học hỏi nhiều năm nay_thầy trao mỗi đứa năm quyển sách

Nó chăm chú nhìn, bìa sách được bao rất cẩn thận, từng trang sách đã ngả màu vàng.....mỗi quyển là một thứ tiếng khác nhau (pháp, đức mỹ gì đó) ....có cả phần dịch thuật bằng tay nữa....được ghi bằng bút bi bên dưới.....chắc hẳn Hậu phải mất nhiều tâm huyết lắm

Cả hội trường chăm chú nhìn.....rồi lần ra cười âm âm.....

-không ngờ Hậu keo kiệt quá_một cậu học sinh

-tặng gì năm quyển sách cũ xì_một cậu khác

Hậu khó chịu mặt buồn hẳn ra.....bao tâm huyết mà chỉ đem lại trò cười cho lũ học trò.....

-cảm ơn thầy_nó hẳn hơi cuối người cảm ơn_em sẽ sử dụng tốt nhất những cuốn sách mà thầy tặng_nó cười

Hậu cảm đồng cười mà như muốn khóc.....hội trường im re.....không còn một tiếng cười cợt nào

-bốp....._tràng vỗ tay dài to rung rinh cả mặt đất

Ba thầy trò bước vào cánh gà nhường chỗ cho những học sinh khác.

Buổi lễ kết thúc, học sinh ủa ra khỏi hội trường, người bàn tán người cười nói sôi nổi râm ran ồn ào.....náo nhiệt(^)......sáu đứa từ từ bụng chùng quạ, hoa cao nhập đầu ra về_một số của nhà trường một số của các fan hâm mộ.

-anh gì oi_tiếng ai quen quen

-ủa, Giang_nó ngo ngoác nhìn

-tặng anh này_Giang đưa nó một bó hồng to_anh học lớp 12A mà không nói (sao lại nhầm nữa rồi.....chắc hồi này bé này ngủ quên quá.....giờ nó đội nón rồi_đi với ba anh chàng nên dễ dàng biết được lớp nào)

-anh_nắm nhóc ngo ngoác....bụng miệng cười

-anh đoạt giải gì, mà nhiều quà thế

-quán quân toán đấy nhóc, em cũng ở trong hội trường sao không biết_Trần xen vào

-woa, anh giỏi quá_Giang cười tít mắt_nấy thấy anh mà đông quá em chạy theo không kịp, may giờ gặp lại

-cô chủ oi_một ông trung niên gọi Giang từ xa

-em có việc phải đi rồi, hẹn gặp lại anh_Giang nhón chân lên hôn vào má nó....chạy vụt đi

Năm đứa nhìn nó ngo ngoác, ngạt nhiên.....ngay cả nó cũng muốn hóa đá tại chỗ sau cái mi bất ngờ

-cô bé đó là ai vậy_Hạnh hỏi

-tên Giang học lớp mười

-sao nó gọi mi bằng anh, sao mi quen nó_Trần

-ta cứu nó lúc bị mấy tên nào đó cướp đồ, còn nó tự nhiên gọi ta bằng anh soa ta biết được

-cô có nói cô là con gái không khi_hắn

-không_nó thật thà

-vậy phải rồi_năm đứa đồng thanh nhìn nó

-tội mi rùi, nhóc đó thích mi đấy, chắc luôn_Hạnh vỗ vai nó

-hả, sao thế được_nó

-sao không, cô bé tưởng nhầm bị là con trai đấy, giải thích đi không muộn đấy_Hạnh

-uh, phiền quá, mai phải nói rõ mới được_nó thờ dài_về thôi ta mệt rồi

Bọn nhóc mang đám quà ra xe chất lên. ....đạp về nhà

Về đến nhà là bị mẹ hắt lời đi shopping, muốn xỉu luôn. Mẹ hắt quan tâm ba đứa nó lắm như con gái vậy. bà đâu có con gái tự nhiên trời ban cho ....sướng chết đi được. ....làm đẹp cho con gái cũng là thú vui lớn của mẹ mà. Làm nó cũng đỡ nhớ mẹ hơn ....mặc dù ngày nào mẹ nó cũng gọi điện thoại cho nó....

Hôm nay nó nhất định phải giải thích rõ ràng với Giang, không thì tội cô bé lắm. Khỏi tìm đâu xa vừa bước lên lớp đã thấy bóng dáng bé bé xinh xinh của Giang trước cửa. Cô bé cười tươi vẫy tay chào nó. Nó sốt sa lắm. Vẫn còn sớm nó cất cặp xong dẫn giang xuống gốc cây dưới trường nói chuyện tránh ánh mắt mọi người

-em ngồi đi_nó kéo gian ngồi xuống hàng ghế đá

-có chuyện gì mà nhìn mặt anh căng thẳng thế_Giang nhìn nó

-hình như em hiểu lầm rồi_nó đưa tay gỡ nón xuống, mái tóc dài tung ra

Giang nhìn nó khó hiểu. ....ngơ ngát....bàng hoàng

-chị không phải là con trai nhóc ah_nó nhẹ nhàng

-anh....không chị.....quá đáng lắm_Giang òa khóc nức nở.....bỏ chạy

Tình cảm đầu đời của cô bé. ....tình cảm trong sáng của nó phút chốc đã tan vỡ. ....mới hôm qua thôi nó còn vui mừng khi tìm được người nó thích. ....thì giờ đây nó mong sao đây chỉ là giấc mơ. ....người cứu nó, người nó thích không phải là con gái. ....không phải đâu. ...

-mi không đuổi theo cô bé ah_năm người kia từ đâu xuất hiện

-mấy người nghe lén đấy hả_nó thờ dài_để cô bé bình tâm trở lại đã, đuổi theo chỉ làm nó khóc nhiều hơn thôi,

-đừng lo quá, cô bé sẽ hiểu mà_hắn động viên nó

-mong sao là vậy, thôi vào học_nó đứng lên vào lớp

Giờ ngồi học cũng chẳng yên lo cho Giang quá_nó nghĩ. ....mắt cứ hướng về ô cửa sổ

Giờ nghỉ trưa

Thấy bóng dáng cô bé lấp ló phía sau bức tường dãy phòng học. Nó chạy lại ngay

-chào nhóc_nó cười tươi khom người xuống nhìn mặt Giang

-anh....ah không chị....cho Giang xin lỗi này Giang lỗi_lời_Giang cúi mặt xuống đất

-gì mà xin lỗi hả nhóc, chị phải xin lỗi nhóc nữa ấy chứ, nhóc khóc nhiều lắm ah_nó nhìn Giang mắt đỏ hoe

-dạ một tí thôi ah, Giang không cố ý nói vậy đâu, mọi chuyện do Giang mà ra cả

-nè, nhóc.....em không có lỗi gì cả, đừng buồn nhé, chị cũng thương Giang lắm, chỉ cần Giang hiểu là chị vui rồi, Giang đừng buồn nữa nhé, rồi sẽ có người yêu nhóc_nó xoa đầu Giang

-chị_Giang sụt sùi_em cũng thương chị lắm_Giang ôm nó

-nè đừng khóc chứ xấu lắm ngoan chị dẫn đi ăn kẹo_nó chọc

-chị này_cô bé đang khóc cũng phải bật cười

-thôi hai chị em đi ăn nào bọn tui đói rồi_năm đứa kia đứng xem này giờ

-ok_sáu ah quên bày đứa hí ha hí hửng xuống canteen chén một trận no nê

Từ nay nhóm đã có thêm một nhóc dễ thương nữa rồi. ....

Hôm nay bọn nhóc sẽ lên đường đi Thái Lan chơi. Ba chị em nó hí hửng chuẩn bị từ tối, đây đâu phải lần đầu nó đến Thái lan nhưng cũng vui lắm Đại Nguyên có vài công ty về du lịch ở Thái Lan nó có dịp theo ông qua công tác vài lần. Bọn nó tập trung đầy đủ ở sân bay ..... 1 2 3 4.....30 đủ rồi, sau khi lớp trưởng Tuấn báo cáo sĩ số, cả đoàn lên đường.....

Chuyến bay đáp xuống phi trường, trời Thái đã chấp chôn tối, cả lớp được đưa đến khách sạn lớn nhất ở trung tâm thủ đô Bangkok. Phân chia phòng hợp lý, vắt va ly vào phòng, tắm rửa, ba nhóc ở chung một phòng cho vui

7h30' pm tại thái lan

-nhanh nhanh nào ra tập hợp_nó hỏi hai cô bạn

-từ từ_Hạnh cột tóc lên lấy chùm chìa khóa chạy ra khỏi phòng

-ok, đủ rồi, giờ chúng ta lên xe đi trung tâm mua sắm, sẵn tiện ghé ăn tối luôn_Lớp trưởng đọc tờ chỉ dẫn

Các cô cậu trong bộ đồ thường xinh đẹp hẳn ra...áo áo váy váy đủ màu sắc.....

Chiếc xe dừng lại tại một khu mua sắm rất hoành tráng....lớn kinh khủng.....

-đứng 10h tập hợp trước cổng, ai trễ tự đón xe về nhà_lớp trưởng

-ok_cả đám đồng thanh tản vào khu mua sắm...

Ba nhóc đi dọc các gian hàng bày bán từ tầng này sang tầng khác.....đủ các loại hàng hóa vô cùng đa dạng...quần áo dây dép đồ trang sức đều có cả...mẫu mã phong phú bắt mắt...giá cả thì cũng khá vừa túi tiền....đi qua mới ba tầng lầu...mà chân đã muốn rụng rồi....đi hết cái trung tâm này chắc hết cả ngày chứ chẳng chơi....ghé qua khu food park làm một trận linh đình luôn....từ món tay đến món ta....từ món thái đến món việt ăn một xiu....ghé qua khu lưu niệm....đầy đủ các loại tha hồ lựa chọn....cái hộp nhạc tim để thương này phải mua tặng bé Giang mới được_nó nghĩ bập hộp lên liên tục....nhạc nghe rất vui tai...trước lúc đi con bé còn đe dọa nếu không có quà Thái thì không thèm nhìn mặt nữa_bó tay luôn....chọn liên tục cả chục món quà bọn nó mới rời khỏi hàng....lang thang tiếp các dãy còn lại....chưa đến 10h trên tay người nào người nấy đều đã nặng trĩu đồ đạc. Đi bộ dần ra cũng là vừa.....

-phù, 10h rồi_nó ngồi bệt xuống v**** hè

-đâu hết rồi nhỉ_Hạnh nhìn xung quanh

-kìa, ra rồi kìa_Trần chỉ

-mà sao họ đi chung àh, sao đông thế_Hạnh thắc mắc

-có ba đứa mình tách ra thôi, ở đâu có ba anh chàng kia thì ở đó người đi theo nườm nượp_nó thờ dài nhìn ra đường...phố xá nhộn .... Xe cộ qua lại tấp nập...nhấn kèn in ôi

Về đến khách sạn cất đồ đạc gọn gàng chỉ có một việc duy nhất là ngủ.....lấy sức.....mai đi tham quan tiếp

Ngày thứ nhất

8h sáng có mặt tại đại sảnh khách sạn, ăn sáng tại nhà hàng trong khách sạn.....rời lên đường đến thiền viện Dhamma Kaya nằm ở tỉnh Pathum Thani cách trung tâm thủ đô Bangkok chừng 28km

Chiếc xe 50 chỗ ngồi dừng lại, một hướng dẫn viên người Việt bắt đầu dẫn cả lớp tham quan thiền viện. Với chất giọng rất Việt hướng dẫn viên hướng dẫn rất cụ thể về nơi này. Khu vực thiền viện rộng 316 ha với những công viên, hồ nước, nhà để xe, nhiều kiến trúc lớn nhỏ khác nhau. Đáng chú ý là ngôi đền Dhamma Kaya Cetiya (còn gọi là Memorial Hall), được xây dựng để tưởng niệm người đã sáng lập ra giáo phái Dhamma Kaya - nhà sư Monkol Thepmuni. Tuy là thiền đường Phật giáo nhưng nó có hình dáng như tàu vũ trụ hoặc đĩa bay.

Thiền đường này cũng là một “Tàng kinh các” lưu giữ các sách vở, di tích, di vật có liên quan đến lịch sử Phật giáo Thái Lan. Nét đặc biệt nhất của kiến trúc ở đây là mái vòm được lợp bằng một triệu viên ngói đúc bằng đồng thau. Trên mỗi viên ngói có khắc phù điêu một tượng Phật, ngôi thiền trong tư thế kiết già, đôi mắt nhắm nghiền với nét mặt thanh thản, tạo ra quang cảnh một triệu mặt Phật quay về bốn phương tám hướng.

Thiền đường Cetiya cũng là nơi các cao tăng thuyết giảng Phật pháp và cách hành thiền.. Các thiền đường đều xây hai tầng, có sức chứa 600.000 người. Khoảng sân trống ở bên trong có thể chứa 400.000 người. Trong những ngày đại lễ, thiền viện có thể thu nhận một triệu tín đồ đến ngôi thiền cùng một lúc.

Ở đây có nhiều nhà sư nước ngoài đến thiền định, chủ yếu là người ở các nước phương Tây, có người mặc áo trắng, có người mặc áo vàng Và đây cũng chính là thiền viện lớn nhất thế giới hiện nay.

Rời thiền viện cả lớp tiến về khu làng người Việt Nam tại Thái Lan. Dưới sự tiếp đón rất nồng hậu của kiều bào, bọn nó hòa mình vào bầu không khí Thái việt rất vui vẻ. Trẻ em ở đây nói tiếng việt cũng rất sõi....chủ yếu là được dạy từ bà mẹ.

Lên xe trở về khách sạn ..... bỏ lại bao tiết tấu....ở một nơi xa xôi như Thái Lan đôi lúc thấy người Việt cũng cảm thấy vui lạ

Kết thúc ngày thứ nhất

Ngày thứ hai

Hôm nay là ngày giành cho những hoạt động tự do. Muốn đi đâu thì đi, sắm sẵn trong mình vài cuốn hướng dẫn du lịch. Tham quan các con đường trong trung tâm thủ đô bằng tuk tuk cho đúng chất thái lan cũng mất hơn nửa ngày. Đến trưa thì tèo thẳng lên du thuyền ăn buffet ngon tiết. Chiều tối sau khi ghé ăn tại một quán lẩu thái khá nổi tiếng trong hướng dẫn.....ngon thì rất ngon đậm đà chất thái....ớt cay nồng.....muốn sé lười luôn...uống cả mát lít nước để hạ hỏa, mon men theo con đường đêm rợp ánh đèn, lặn lội qua các khu phố nghèo.....hàng hóa rẻ hơn nhiều so với trung tâm...lại thêm hàng tá đồ được sách về. Hôm nay bọn nó có osin rình đồ miễn phí ai bảo các anh cứ nằng nặt đòi đi theo ráng chịu. Rời phố nghèo tiến về khu chợ lớn của bangkok ở đây có đủ mọi thứ giày dép mũ nón đồ trang sức teen.....đi mỗi nhừ cả chân may mà không lạt nhờ trí nhớ tốt, thứ sáu cuối tuần nên chợ đông người náo nhiệt hơn hẳn với những ánh đèn xanh đỏ đủ màu sắc. theo hướng dẫn thì vào Cung điện và Chùa Vàng ngắm cảnh là tuyệt nhất....mua thêm vài vé open tour đi chợ nổi đủ mọi loại trái cây ngon tuyệt, mua một hồ sáu đĩa sách cũng không nổi.....và tất cả đều được thanh toán bằng tiền thái....đã được đòi trước khi đi. Người thái bán hàng đa số nói tiếng Anh rất chạy, nên việc giao tiếp không quá khó khăn.....

Về khách sạn.....vừa đúng 10h (giờ giới nghiêm)

Ngày thứ hai kết thúc.

Ngày thứ ba

Đáp máy bay về khu vực phía bắc, theo sự chỉ dẫn của hướng dẫn viên bọn nó vào thăm một dân tộc ít người cầu vùng núi phía bắc sống bằng nghề nông, không phát triển như thành thị, người dân sống trong các nhà sàn trồng chè hoặc cà phê trên đồi....làm ruộng theo nương rẫy bậc thang....cây cối còn khá um tùm sum suê.....với đầy đủ các loài hoa lạ....ngôi làng nhỏ thấp thoáng trong hàng cây dừa cao ngất....mất 1h đi đường rừng mới tới nơi....người dân mặc áo dân tộc của họ trong cũng khá xinh xắn....nhìn giống thổ cẩm dệt bằng tay....trên đầu một số người còn đội một chiếc nón nhiều màu(đối với các cô gái) có dây tua xuống mặt

-woa, một quá_Hạnh ngồi bệt xuống mòm đá bên cạnh

-ở đây đẹp thật nhi_nó nhìn xung quanh_hoa này màu lạ quá_nó hái bông cúc dại cạnh mòm đá

-không biết nhóm con Diễm My đi đâu rồi, cùng một nhóm mà tách ra kì cục quá_Trần

-mi đi với nó mà không cãi nhau mới lạ, lớp trưởng nghĩ sao mà sắp vào cùng một nhóm vậy trời_nó than thở

-ghét của nào trời trao của đó_Hạnh rút chai nước trong balo ra...uống

-ê Nguyên nhìn kia_Trần chỉ tay lên cây dừa bên cạnh_thấy gì không

-thấy, cây dừa vậy cũng hơi

-dưới cây dừa ấy

-thì lá dừa

-trời ơi, dưới lá dừa

-thân dừa_nó ngáy ngô

-sac ngoài mấy cái đó mi không thấy gì nữa hả, nhìn kĩ kia thấy mấy quả dừa to kia không

-thấy, àh.....muốn uống nước dừa hả_nó cười gian

-uh, ném đá lên đi_Trần đưa nó một cục đá bằng bàn tay

-đâu có sẵn vậy, sao mi không ném_nó nhận lấy cục đá neho mắt lại định hướng ném

-ta không mạnh như mi

-được rùi nhìn bản cô nương ra tay đây

Bốp.....ào.....bụp.....é....._ba đưa ngo ngát.....dừa đâu không thấy....nhưng hình như cục đá trúng con gì đó, nó kêu ré lên....chạy vòng vòng sợ quá....làm ba nhóc chạy bán mạng

-phù, phù.....mi ném giỏi quá_Trần thờ_ba đưa cùng ngồi dựa vào thân cây to

-hahahahah_ba đưa cùng cười

-ta ném trúng chứ bộ, có điều không trúng cái cuốn, quả dừa lủng một lỗ nước chảy ra ào ào đấy thôi_nó nháy mắt

-uh mi giỏi, trúng con gì vậy, nghe nó la thê thảm quá_Hạnh

-theo phân tích sơ bộ là con heo còn gọi là lợn ở miền bắc_ nó giải thích

-ta biết không cần mi nói lợn là heo con nít cũng biết_Trần trề môi

-nói thì nói cho đầy đủ chứ, đi thôi_ nó đứng dậy nhưng lại ngồi xuống

-gì vậy_ Trần Hạnh thắc mắc khi bị nó kéo ngồi xuống

-giờ mi muốn đi hướng nào_ nó hỏi

-hướng nào chả được_ Trần Hạnh đồng thanh nhìn nó

-chắc không nhìn xung quanh đi_ nó nhăn nhó

-hả_ Hai đứa sock quá nép vào nó hơn

-đứa nào chọn chỗ này mà ngồi đó_ Trần bực mình

-mi chứ ai_ nó hạnh đồng thanh cùng chỉ tay về phía Trần

-ủa vậy hả, ta quên_ Trần gãi đầu

-ạ, vậy muốn đi hướng nào phía trước tổ tắc kê bông, bên phải hai tổ ong đi qua chắc chắn không cần thận **ng đầu...theo ta thấy là ong vò về...bên trái là hai ổ kiến lửa loại lớn bị cắn là sưng to lắm đấy...chọn hướng nào_ nó nhìn hai cô bạn

-biểu quyết đi_ Hạnh đề nghị

-ok, ta chọn kiến lửa_ bọn nó đồng thanh cùng ngồi cười

Bọn nhóc bị bao vây tứ phía ở đây cái tổ nào cũng vừa to vừa bự không biết bọn nó đi cách nào mà vào ngay chính giữa nhưng không làm kinh động cái tổ nào hết, mấy con tắc kê nằm tằm nằng trên tổ to bằng cả bàn tay mất lời ra đảo qua đảo lại nhìn thấy ón .....nhưng giờ thì làm sao mà ra...

-ok, ta đếm một hai ba là bay qua nhé_ nó đứng dậy chuẩn bị.....hên là môn nhảy cao của nó rất tốt...tổ kiến dài chừng 1,5m

-1 2 3_phót ba đứa nhảy qua....chẳng may Hạnh đập phải một phần của tổ....kiến tủa ra khắp nơi đen kịt....chai nước trên ba lo Hạnh rơi xuống đất

-bỏ đi, kiến nó đốt bây giờ_ nó hét

Sau khi an toàn...bọn nó trở về làng tập hợp ăn cơm trưa giao lưu với dân bản địa.....ở đây người dân không nói tiếng Anh chỉ học tiếng dân tộc và tiếng Thái nên hướng dẫn viên dịch muốn xù.

Buổi chiều cả lớp được đến khu hái chè. Mỗi người một giỏ, từng nhóm phân công một khu vực làm cùng người dân. Họ chỉ dẫn rất tận tình....hái chỗ nào...cắt chỗ nào sẽ được lá chè ngon nhất. Loay hoay đến chiều cũng được một giỏ đầy.....một nhưng vui người ở đây vừa làm vừa hát.....nghe rất hay, một dãy chè lớn vang lên tiếng ò ời.

-sao giờ này chưa thấy ai gọi về nhi_ nó thất mật nhìn quanh sao không thấy bóng dáng nhóm nó đâu cũng 5h chiều rồi

-My nó chưa báo về mà (các nhóm trưởng được phát bộ đàm vì sóng điện thoại ở đây không có)_ Hạnh

-thôi ta lo lắm về làng đi_ nó kéo hai đứa bạn về làng

Không thấy bóng dáng ai làm bọn nó lo lắng sốt vó cả lên.....chạy thẳng theo con đường vào lúc sáng mất 1h nó ra tới đường lộ.....trời chập chòn tối....chiếc xe đã mất hút không thấy đâu....ba đứa ngồi bệt xuống đường....Chờ mãi nhưng cũng không thấy có một chiếc xe nào qua lại cho đi nhờ....bật điện thoại lên...nhìn dãy sóng bằng không càng làm nó nản hơn.....đánh quay lại làng....may là trong ba lo của nó đã dự phòng sẵn đèn pin, dò theo con đường cũ...ở lại làng còn hơn ở ngoài đường

Bọn Diễm My đã không gọi bọn nó, chính xác là như vậy để mặc bọn nó ở một nơi xa lạ, không hề quen biết bất đồng cả về ngôn ngữ. Từng đoàn lên xe một lớp trưởng Tuấn chỉ dựa vào sự báo cáo của nhóm trưởng..... Chứ không kiểm soát được sĩ số vì đi hai xe riêng biệt....chỉ đến khi về tới khách sạn thì bọn hấn mới phát hiện nhưng quá muộn. Giờ vào lại rất nguy hiểm không thể quay lại được.....

-cô là nhóm trưởng mà thiếu tới ba người cô không biết àh_ bọn hấn kéo Diễm My ra một góc

-em.....em thật sự không biết, lúc đó thấy họ đi theo sau rồi àm_My khóc

Bọn hấn buông My ra sợ nước mắt con gái quá. Tạm tha cho nó..... bật điện thoại lên.....thì điện thoại không nhận được tín hiệu.....không có bất cứ một liên lạc nào.....chờ mãi đến nửa đêm bọn nhóc cũng chưa về.....ba anh bắt đầu đứng ngồi không yên.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Quay trở lại với bọn nó nhé

Lại mất thêm một giờ đồng hồ mò mẫm trong bóng tối... nó cũng về đến làng... ánh sáng le lói của ánh lửa làm nó mừng rỡ biết bao... đi đêm trong rừng nguy hiểm thật... những tiếng động lạ liên tục phát ra... u ú... lạnh cả người... mọi người đang tập hợp bàn tán gì đó thì thấy bóng bọn nó trở lại... một người dân hỏi bọn nó... ôi trời tiếng Thái... Trần chào hỏi bằng vài câu tiếng anh đơn giản... nhưng chắc ông này mù tịch rồi... nói càng loạn xạ hơn chả hiểu trời đất gì... nó nhìn hai người trả lời qua lại mà buồn cười đau bụng... ông nói gà bà nói vịt...

-chào chú, bọn cháu bị lạc nên xin ở nhờ lại một đêm ah_ nó nói tiếng Thái hẳn hoi

Hai đứa bạn nhìn nó ngơ ngát... nó vừa phát ra một câu tiếng Thái... giọng chuẩn. nó có qua đây vài lần sẵn tiện học luôn mà

-uh, được chứ_ người đàn ông niềm nở... cuối cùng cũng có người nói ông hiểu

Đã quen nhau từ chiều bọn nó được chào đón rất nồng hậu... được sắp xếp ở lại một nhà sàn khá rộng... gia đình này rất thân thiện bất chuyên nó... nó kể cho họ nghe lý do nó phải ở lại... chỉ có nó với người ở đây hiểu... Hanh Trần chỉ ngồi nghe mà chả biết nó nói gì... gia đình động viên nó... đưa cho mỗi đứa một bộ đồ để thay... quần áo đã dơ nhưng nó không mang theo... ba lo chỉ chứa toàn bánh kẹo... may mắn thay hôm nay làng này tổ chức lễ hội gì đó... nướng nguyên một con bò to đùng... lửa được thắp to hơn... củi liên tục được chất vào... tất nhiên bọn nó được mời tham dự

Mọi người vây thành một vòng tròn hát nhảy múa tung bừng, cùng tham gia các trò chơi dân gian bên ánh lửa, cùng ăn cùng trò chuyện... dân làng còn bắt nó phải biểu diễn một bài... nó hát thật... giọng mượt mà một bài hát khá xưa mà hồi bé nó học ở thái... nhịp điệu nhẹ nhàng tình nghịch... bà con vỗ tay tán thưởng ầm ầm... nhất là lũ trẻ con cứ theo sau nó bắt chước học bài đó... tới màn sê thịt... một nhóm năm thanh niên thi nhau chặt đủ kiểu cho miếng thịt mỏng dần ra... còn chị em cuốn thịt vào lá chuối... nhìn là thấy ngon rồi... không đùa không muông... chỉ bót lên ăn thôi... mà ngon thấy lạ... đồ ăn gì chả ngon..

Nó vui đùa hết mình trong trang phục cô gái người dân tộc... phải cảm ơn đứa nào cho nó ở lại rồi... tham gia tất cả các trò chơi dân gian... cực vui... cùng đám trẻ hò hát nhún nhảy theo bài hát mà nó dạy... học thêm điệu nhảy dân tộc từ các bạn trẻ tuổi bọn nó trong làng...

Ba nhóc sức nhớ ra điều gì đó bay vào trong nhà ngay... lôi ra ba cái ba lô to đùng... làm mọi người tò mò

-các em ăn kẹo không???_ nó hỏi

Bọn trẻ vui mừng chạy ủa về phía bọn nó. Kẹo bánh trong túi phân phát hết, chủ yếu cho con nít còn người lớn chỉ ăn một ít...

Trời khuya... tiết tàn... ai về nhà nấy... nằm cạnh nhau cùng ngắm những vì sao trên cao, này giờ vui quá quên luôn ngày mai phải làm gì

-ê, mai làm sao??_ Hạnh huyt tay nó

-sao ta biết được, mai rồi tính_ nó cười nhẹ

-mi hay thiệt đó nói cả tiếng Thái nữa_ Trần khen nó

-ờ có gì đâu

-hát cũng hay nữa_ Hạnh

-vậy mà hay gì_ nó trẻ môi

-thật đấy... tang... tính... tang_ Hạnh ngân nga lại bài hát Thái nó chỉ

Nó Trần hát theo... có tiếng ho khục khục của bác chủ nhà vang lên... bọn nó im bật cười khúc khích... nép vào nhau ngủ...

Sáng hôm sau

Mọi người trong làng đều lên rẫy làm việc, chỉ còn vài người ở lại làng, lũ trẻ nô đùa từ lúc gà gáy sáng...

-chị chị_ bọn nhỏ chạy ủa lại chỗ nó... sau khi sắp xếp lại chăn mền gọn gàng bọn nó bước ra khỏi nhà

Nó khum người xuống bế một đứa bé gái

-chị, đi tuổi không chị_cô bé chu miệng xinh xinh lên dễ thương vô cùng

-tuổi ở đâu???

-ở trên kia kia_cô bé chỉ lên phía núi

-xa không nhóc_nó véo yêu mũi bé

-không đâu ,em dẫn đi cho

(nó nói chuyện với người Thái thì bằng tiếng Thái .... Trần Hạnh thì bằng tiếng Việt)

-hai mi đi tuổi chơi không, bọn nhóc dẫn đi_nó hỏi

-ừh_Trần Hạnh

Sau khi xin phép người lớn ba nhóc dắt đám nhóc lên tuổi.....ùa phải nói ngược lại chứ nhi.....

Băng qua con đường gập ghềnh đá, đi được một đoạn đã cảm thấy ẩm ướt trong gió.....dòng tuổi nhỏ cuối nguồn nhẹ nhàng chảy .....men theo con đường sỏi cạnh dòng tuổi lên nguồn. ....

Woa không chỉ là tuổi mà là một cái thác cao hùng vĩ.....nước đổ ào ạt xuống từ trên cao tạo thành bọt trắng xóa bên dưới là một hồ nước to xanh biếc thấy cả đáy..... bọn nhóc chạy ào ra sông nghịch nước....hồ rộng nhưng không sâu.....

-chị xuống chơi_mấy nhóc kéo bọn nó xuống hồ

Nước mát lạnh....dễ chịu, bọn nó lôi bộ đồ hôm qua ra giặt còn mặc về.....treo thẳng lên cành cây gần đó đón ánh nắng, ba đứa nó chăm chú quan sát lũ trẻ chơi đùa.....

Trời vừa lờ mờ sáng, ba anh đã phóng xe về phía ngôi làng.....lại tiếp tục men theo con đường rừng...tới nơi mọi người đã ra đồng hết....chỉ còn vài phụ nữ ở lại

-cô ơi cho cháu hỏi, có thấy ba cô gái người Việt ở đây không ạh_Hấn lễ phép (tiếng Thái)

-cậu là bạn ba cô ấy àh, các cô bé lên tuổi chơi với lũ trẻ rồi_người phụ nữ nói

Bọn hấn thở phào nhẹ nhõm, đúng là ba nhóc ở đây....

-chỗ đó là ở đâu vậy cô_Nhật hỏi

-cậu cứ đi theo....._người phụ nữ chỉ đường

Sau nhiều cái gập gù...bọn hấn lên đường tiến về phía tuổi. lấp ló trong hàng cây già cao ngút.....bọn hấn nheo mắt nhìn bọn nhóc....trong trang phục cô gái dân tộc đang vừa hát vừa nghịch nước với lũ trẻ

Cách đây năm phút

-chị ơi, xuống chơi đi_các nhóc kéo tay ba đứa no đang bàn bạc kế hoạch về nhà

-thôi, em ra chơi đi nhóc_nó ôn tồn

-chị hát em nghe đi chị_một nhóc khác

-mỹ nhóc nói gì vậy Nguyễn_Hạnh hỏi

-nó bảo hai đứa mi xuống nghịch nước và hát cho nó nghe_nó gian xảo

-thật không đó nhìn mặt mi ta nghi ngờ quá_Trần Hạnh

-nghi thì hỏi bọn nó biết chứ gì_nó cười gian

-ạc ta hỏi nó hiểu thì cần mi dịch àh_Trần liết

-vậy hát đi mấy nhóc chờ kia_nó thúc

-kêu mấy nhóc đó hát cùng luôn cho vui_Hạnh đề nghị

-ok_nó quay về chỗ bọn nhóc đang chờ đợi_các em hát cùng mấy chị nha

-dạ_đám trẻ con đồng thanh bắt đầu ngân nga giao điệu bài hát nó dạy hồi tối.....nó vẫn ngồi yên vị trên bờ. bỗng một cậu nhóc té nước về phía bọn nó, bọn trẻ còn lại làm theo.....ba nhóc bỏ chạy tán loạn khắp hồ né tránh...rồi cũng tạt lại.....chơi luôn

Ba anh đứng dựa gốc cây nhìn bọn nhóc đùa giỡn

-chị ơi ai tới kia_một nhóc thấy ba anh chàng

-ai đâu_ba nhóc nhìn quanh_hả_nó ngạc nhiên

-sao anh lại ở đây_ba đưa nó đứng như trời trồng giữa hồ

-ba cô đùa giỡn hay quá ha_hắn tiến về phía nó

-ba cô đi mà không biết đường về luôn ah_hắn hét

Ba đưa bật tai lại

-ê, có ai gọi đâu mà về, anh làm gì mà dừ vậy_nó không chịu thua

-không ai gọi là sao_Nhật

-sao biết được trời tối rồi mà không thấy bóng ai bọn tui sợ muốn chết_Hạnh

-ba cô ở lại làng luôn hả_Bảo

-uh, có xuống dưới nhưng cũng không bắt được xe, mà ba người tới đây đón bọn này đó hả, tốt dữ vậy_Trân cười

-được rồi về lẹ đi, chiều phải có mặt tại Việt Nam đây_Bảo

-ok, chờ tí_ba nhóc chạy lại chỗ cạnh cây lấy đồ... nhanh khô thật

-về thôi mấy nhóc_nó vẫy tay gọi

-sớm vậy chị_đám nhóc lon ton chạy lại

-uh chị có việc về nào_mỗi tay một nhóc dung dăng dung dề về làng

-cô nói được tiếng Thái đây hả khi_hắn thắc mắc

-anh nghĩ sao tui sống sót được tới giờ này hả

-bộ đồ cô đang mặc của ai thế

-tất nhiên của người trong làng rồi, nhìn là biết liền_nó lè lưỡi trêu

-các cháu về luôn àh_một phụ nữ hỏi

-dạ, để con vào thay áo trả bác rồi con xin phép về luôn_nó cười

-thôi khỏi, con lấy về làm kỉ niệm

-được hả bác

-tất nhiên, bác tặng đây

-cảm ơn bác nhiều_nó cười tít cả mắt

-sao mi cười thế_Hạnh huyt tay nó

-bác ấy cho mình luôn ba bộ đồ này

-thật hả_Trân hỏi lại

-uh

-cảm ơn bác nhiều_Trần Hạnh nói bằng Thái...mới học được vài câu từ nó

-ah_nó nhớ ra gì đó chạy vào lấy ba lo ra

-anh chụp cho tui với mấy nhóc một pô đi_nó đưa máy cho hấn

-lại đây mấy nhóc, cả bác nữa, hai mi vô luôn_nó vẫy tay gọi

-ok, 1 2 3 cười lên này_hấn hô to_tách.....

-bb bác, con lên rầy chào mọi người con về luôn, tạm biệt các nhóc nhé_nó vẫy tay chào

-chào mọi người cháu đi đây_nó đứng trên đồi hét lớn....tay vẫy chào

Người dân dừng hẳn công việc lại đứng lên...lấp ló trông dãy cây chè....vẫy chào lại nó

-cháu mạnh khỏe nhé_tiếng nói vang vọng lên

-vâng_nó hét thật to....vẫy tay và theo bọn hấn xuống núi

Tuy chỉ quen họ vồn vện một ngày nhưng nó quý những người dân ở đây lắm..họ chất phát đáng yêu vô cùng các bạn nhỉ

Vẫn con đường mòn bọn nó xuống núi ..... nó lại thêm những kỉ niệm đẹp khó quên vào hành trang cuộc sống....

-cái gì_ba nhóc trở mắt nhìn 3 chiếc BMV trước mặt_đâu ra vậy_nó hỏi

-đừng nói là mua đấy nhá_Hạnh

-chứ máy cô nghĩ ở đâu ra_Nhật

-công tử có khác, tiền sài như nước, xe này ba anh có mang về VN được đâu_nó trề môi tiết rẻ

-thôi, lên đi..._hấn mở cửa xe cho nó_nhà thẳng Nhật có công ty xe hơi ở đây....

-vậy àh, tui cứ tưởng

-tưởng với tượng gì, thất dây an toàn vào_hấn nhát nó

-ok, ngồi chất_hấn lên số.....tỳnh....ba chiếc xe mát hút .....dần sau ngọn núi

-anh tính vô nhà sát đấy hả_nó hét

-không nhanh là không kịp, 1h phải có mặt tại sân bay

-chạy cũng vừa phải thôi 120km/h anh chết đừng lôi tui theo tui còn yêu đời lắm_nó hét to hơn

-cô nhát gan quá_hấn giảm tốc độ

-đây là đường núi thưa anh, xuống vực ở bây giờ_nó nói quay lại chụp vài bức ảnh về ngọn núi kia.....

-sau này tui dẫn cô lên đó chơi nữa chi mà tiết rẻ vậy_hấn nhìn nó

Nó im lặng không nói gì nhìn cho đến khi ngọn núi khuất hẳn tầm mắt.....

-gi vậy trời giờ này còn kẹt xe_sáu đứa nhìn lên phía trước....từng hàng xe đang nối đuôi nhau nhích từ mét một

-đi cái kia đi_nó chỉ sang nhánh sông bên cạnh_theo bản đồ thì sông này con sông này nói liền lên đến thành phố đấy_nó mở tấm bản đồ trong sách hướng dẫn ra

-ok_bọn hấn rẽ tấp thẳng vào bên cạnh con sông

-nhưng còn ba chiếc xe này_Hạnh

-để đây đi tui kêu người đến lấy_nói rồi Nhật rút điện thoại gọi cho quản lý_alo, ông đến đường số X lấy ba chiếc xe cho cháu nhé, ok cảm ơn ông_Nhật cúp máy.....nhanh gọn lẹ

-ok, giờ kiểm chiếc xuồng nào đi nhờ đi_bọn nó nhìn xuống sông.....thuyền xuồng qua lại tấp nập....tất cả đang hối hả về phía chợ ở đầu nguồn

-bác gì ơi_nó vẫy tay một ông lái đò đang chèo một chiếc xuồng toàn hoa

Sau một lúc đàm phán, với tài thuyết phục tài tình bọn nó được cho đi nhờ. ....với lời hứa sẽ mua hết một nửa số hoa kia

Men theo con sông, dòng nước trôi êm đềm đi lên phía trên thượng nguồn thấp thoáng một khu chợ nổi. ...thanh toán xong số tiền hoa bọn nó bước lên bờ chạy gấp về khách sạn

-cháu gì ơi_bác bán hoa gọi nó

-dạ_nó thắc mắc quay lại

-còn số hoa này, nhà cháu ở đâu bác mang tới cho

-dạ không cần đâu, bác giữ lấy mà bán đi, cháu lấy sáu sợi dây này nhé_nó cười khum người xuống lấy sáu sáu chuỗi đeo tay được kết bằng hoa

-nhưng....._bác cháu mày lưỡng lự

-không có gì đâu ăh, bb bác, chúc bác bán đắt_cả bọn phóng ra đường ngay sau đó. Đón taxi về khách sạn ngay

Trước cổng khách sạn

Hai chiếc xe đã đỗ sẵn trước cổng, mọi người ai nấy đều đã thu xếp gọn gàng hành lý.....chỉ chờ có bọn nó

Chiếc taxi thẳng trước cổng, ai nấy đều mừng rỡ khi thấy đủ mặt sáu đứa nhưng chỉ bọn Diễm My hằm hằm nổi giận

-lên xe đi thôi_lớp trưởng Tuấn

-uh, chờ Nguyên lên lấy đồ_nó định chạy lên nhưng bị giữ lại

-đồ đạc của sáu người bọn tui thu dọn cả rồi, đi nhanh không trễ chuyến bay_Tuấn đẩy nó lên xe

-uh, cảm ơn lớp trưởng_nó cười....làm Tuấn ta bất giác đỏ mặt

Hai chiếc xe chạy hết tốc lực tới phi trường. ....nhưng vẫn không kịp....trễ mất năm phút....ai nấy đều ừ ừ oái, ngồi lù lù trên ghế chờ

-tại mấy nhò đó mà trễ_My bực tức

-trễ còn bắt người khác chờ_một nhò khác

Cả đám liếc bọn nó, bàn tán đâm thọt đủ kiểu. ....nó giận sôi người nhưng ráng nhịn

-hôm nay không còn chuyến nào về VN cả_lớp trưởng thông báo

-trời_cả lớp ồ lên ngao ngán

Bọn Diễm My đến chỗ bọn nó quát tháo

-tại cô mà hại cả lớp phải ở lại, cô làm việc mà không biết giờ giắt gì vậy hà_My quát nó

Tức từ nãy tới giờ rồi.....nó chịu đựng hết nổi

-cô nên nhớ tui trễ là tại ai tui bị ở lại trên đây là tại ai?_nó từ tốn nhấn mạnh từng từ....nhưng giọng rất giận dữ

-cô.....tất cả là lỗi của cô_My bí lý

-thôi đi, hai người ở đó mà cãi nhau_hắn quát

Nó ngoảnh mặt đi nhìn vào quầy soát vé.....mệt, lần này phải nhờ tới ông rồi, nó định gọi cho ông cử một chiếc máy bay đến đây (nhà nó có chuyên cơ riêng...nhưng thủ tục phiền phức đi máy bay hãng cho lệ..khỏi phiền ai)

-mọi người chờ tí có máy bay đến đón

Nó quay mặt lại nhìn người vừa phát ra câu vừa rồi. ....hắn.....mà cũng phải nhà hắn giàu thế mà....vậy khỏe đỡ phiền

Ai nấy đều thở phào như trút được gánh nặng những tưởng một ngày nữa ở thái rồi chứ.

Một tiếng sau một chiếc máy bay lớn cũng đến. ....bọn nhóc chính thức lên đường về VN thân yêu.

Hết vụ máy bay đến vụ quần áo, nó cũng quên mình vẫn đang mặc đồ dân tộc. ....cho tới khi có tiếng xì xầm bàn tán cười rút rút. ....chỉ trở về hướng ba đứa nó. Mà thôi kệ nó đủ mệt rồi không muốn rứt thêm phiền. ....quan trọng nhất là từ sáng tới giờ nó chưa ăn gì bụng đói meo. ....đồ ăn trên máy bay tuy không ngon nhưng vẫn ráng nuốt

-này cô ăn đi_hắn đưa nó nửa ổ bánh mì kem

-đâu ra vậy_nó nhận lấy

-lúc này mua ở sân bay_hắn nhai nửa còn lại

-sao tui không thấy_nó cắn miếng đầu tiên. ....ngon thật. ....đỡ hơn phô mai nhiều

-cô lo cãi nhau còn thấy cái gì nữa_hắn trêu

-lại bắt đầu rồi đây_nó liếc_chùng nào tui đủ năng lượng mới cãi với anh tiếp_nó ăn lia lịa. ....đói quá

Ăn no nó lại bắt đầu buồn ngủ. ....gật qua gật lại một hồi. ....mắt nó cũng nhắm hắt lại

-dậy_hắn lay đầu nó

-hả_mắt nó liêm diêm mở ra. ....ngáp_ngủ ngon quá

-cô thì ngủ ngon còn tui đau vai đây này_hắn xoa vai mình

-ủa tui tựa lên vai anh hả, sao tui không biết cả_nó thắc mắc

-cô ngủ biết gì nữa

-sao không dậy ra

-có đây chứ nhưng đâu cũng vào đây, hình như vai tui có nam châm à

-chắc vậy đó_nó cười

-thôi xuống tới nơi rồi kìa

Cánh cửa máy bay mở ra, từng người một bước xuống. ....nó hít một hơi thật đầy vào phổi. ....không khí VN đây rồi sao nhớ thế. ....leo lên xe đã trờ sẵn trước cổng nó hất hai chị nó nhanh chóng về nhà

Mẹ hắn đang đứng chờ trước cổng, mừng rỡ khi thấy bóng dáng bốn đứa nó về

-mới có mấy ngày mà nhớ các con quá_mẹ nó ôm từng đứa một

-tặng bác này_nó mở ba lô ra một gói quà

-cảm ơn con, ủa mà bộ đồ này lạ quá nhỉ_mẹ hắn ngắm nghía nó

-dạ, đồ dân tộc đây ạ_hắn cười

-ờ, cũng đẹp thật_mẹ hắn tặc lưỡi_thôi bốn đứa lên phòng tắm rửa rồi xuống ăn cơm, mẹ chuẩn bị sẵn rồi

-vâng

Bốn đứa lót tót vào nhà chào ông Sơn và ba hắn (bay giờ cũng 7h.pm ở việt nam rồi)

Mẹ hắn tâm lý quá toàn món mà bốn đứa nó thích. .... Rửa xong chồng chén nó chạy ngay lên phòng. Bật máy tính lên đưa ảnh về cho gia đình ở Hà Nội xem, cả ảnh nó vui chơi ở làng. ....ảnh nó mặc đồ dân tộc nữa. cả nhà thi nhau bàn tán khen có chộc quê có. ....

Nó mệt mỏi ...ngủ sớm thôi, mai thứ hai còn phải đi học nữa. ....

Sáng hôm sau

Theo dự báo thời tiết đang có một trận bão hoành hành ngoài biển đông với sức gió mạnh nhất giật cấp. Ảnh hưởng đến cả SG, mưa to từ 3 h đêm. ....nhưng nó vẫn ngủ ngon lành. Sáng trời se lạnh hắt, ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng, cây sập nhà đổ gió lớn được đài truyền hình đưa tin rất cụ thể. ....vừa ăn sáng vừa xem ti vi mà cũng thấy rung. Hôm nay bọn nhóc đều đến trường bằng xe hơi, cũng may với cái bao quà nó vát theo mà đi bằng xe đạp thì. ....cụp sương sống quá. Cái lũ bạn quái ác nhất quyết đòi quà cho bằng được. từ ngày nhập học tới giờ nó có thêm nhiều bạn mới nam có nữ có trải dài từ lớp A đến lớp W nhưng cũng không ít kẻ thù. Theo một ti lệ nghịch ai thích hắn thì ghét chỉ toàn con gái thôi. ....nó chơi rất hòa đồng có

phần hơi bạo lực nên rất dễ hòa nhập và được mọi người yêu quý dù nó hay nói móc hòng người khác.....chủ yếu cho vui thôi mà. Cổng trường mở rộng cho xe chạy cả vào trong.....cho khỏi ướt. học sinh nam nữ diện áo khăn choàng len xanh đỏ tím vàng có đủ..... mà cũng phải trời này khá lạnh so với mọi hôm....nhưng nhằm nhờ gì với một đứa từ nhỏ đã sống ở Hà Nội.....mùa đông nhiệt độ xuống rất thấp có khi thấy cả tuyết nữa ấy chứ.....

Vắt túi quà lê lét tới lớp, nó định cấp cạp xong sẽ đi phân phát nhưng giờ khỏi cần rồi. một đám lao nhao đang đứng chờ quà trước cửa..... nó tắc lưỡi lắc đầu

-ah, chị Nguyên kia_Giang chạy lại chỗ nó.

Việc đầu tiên cô bé làm không phải là hỏi thăm sức khỏe hay đại loại mấy câu như thế mà ngắm nghía cái túi nó vắt trên vai. Cả đám ủa lại đứa đòi đứa giật túi tung.....sau một hồi chật vật la hét nó cũng lôi đám quà an toàn vào lớp bỏ cả hơi tai

-đứng xếp hàng vào chị Nguyên cho quà_nó la lớn

-trời....._bọn bạn nó ồ lên nhưng cũng đứng trật tự vào hàng

Nó nhìn mặt từng người rồi đưa quà

-xong ai cũng có, nhớ về lớp mới mở nha_nó cười tươi_thiếu oxi quá giải tán

Cái lớp lao nhao nhanh chóng về chật tưng vồn có, cả lớp nhìn nó ngơ ngát...đâu mà lắm bạn thế

-phù một, ủa mà hai mi sao thế_giờ nó mới để ý thấy Trần Hạnh đưa nào đưa nấy choàng khăn kín mít

-ác....xì, ta bị cảm rồi,ác xì_Trần Hạnh

Nó nheo mắt nhìn hết đứa này đến đứa nọ thì nhau ác....xì.....

-gi mà cảm nặng vậy_nó rút giấy đưa cho từng đứa một....hết tờ này đến tờ khác

-ờ.....không biết.....ác....xì.....sáng sớm....ác xì....là bị rồi...ác xì_Trần

-ờ, ác xì đi rồi nói, mi làm ta muốn bệnh theo luôn_nó lại tiếp tục công việc cung cấp giấy

-mi mình đồng da sắt đấy hả, lạnh vậy mà không mặc áo ấm kéo cảm đấy_Hạnh gỡ một chiếc khăn choàng ra đeo vào cổ nó

-thôi khỏi, mi choàng vào không bệnh, ta nhằm gì_nó gỡ ra trả lại Hạnh

-nhưng.....

-hồi ở Hà Nội còn lạnh hơn nhiều.....vậy nhằm gì

-àh, ta quên mi dân Hà thành_Hạnh cười

-mi có sao không đấy_nó lay tay con Trần đang nằm rục rịch xuống bàn

-không nhưng lạnh quá_Trần xoa hai tay vào nhau

-trời, sao không mặc áo dày thêm_nó lục cặp lôi ra một chiếc áo ấm, khăn choàng và một đôi găng tay giữ ấm lúc này bị mẹ hần bác mang theo

-này mặc vào, cái này ấm lắm, hồi ở Hà Nội toàn dùng loại này_nó đưa cho Trần_nhìn mặt mi tệ quá

-ùh, ác....xì....._Trần mặc từng thứ vào

-ấm thật đấy_Trần xít xoa_ấm quá đi, muốn hết cảm luôn

-uh_nó cười

-cô không lạnh thiệt đó hả_khí_hắn chồm lên chỗ nó_sao nhường hết áo cho bạn vậy, không thì lấy áo tui này_hắn định gỡ ra nhưng bị nó ngăn lại

-không mà, tự lo cho mình đi_nó nhìn hắn cười

Ngoài ba chị em nó ra nói chung ai cũng đang run.....chịu lạnh gì tệ thế

Chương 28

Giờ ra nghỉ trưa

Trời vẫn mưa không ngớt, không khí ẩm ướt quá chả dễ chịu tí nào, may sao hôm nay mẹ hấn làm com hộp cho bốn đứa nó.....vậy khỏi xuống canteen khỏe quá, đang định rút hộp com ra thì.....nó nhớ lại gì đó.....chắc chắn sẽ có ít nhất sáu đứa đến tìm nó. Vừa mới nhắc đã thấy mặt.....sao hằm hằm khó chịu thế

-chị, vậy là sao_Giang khó chịu đặt hộp quà xuống

-cái gì đây_sáu đứa đồng thanh đứng trước mặt nó

Trần Hạnh Bảo Nhật thêm hấn tò mò lắm quà gì mà sao mấy đứa kia giận dữ vậy nhỉ. Ah thì ra là sáu cái vòng tay bằng hoa mà hôm qua nó lấy.....giờ héo queo xấu òm

-ủa, héo hồi nào vậy, sao Nguyên không biết nhỉ_nó giả ngây ngô

-thôi chị đừng làm bộ, em biết tính chị quá mà_Giang liếc

-đưa quà đây_sáu đứa đồng thanh

-quà đầu mà đưa_nó gãi đầu

-đưa không_giọng đe dọa

-không....._nó hét lên bỏ chạy

Sáu đứa dí nó chạy vòng vòng từ tầng này sang tầng khác phục kích đủ đường....la chí chöhe...làm lớp nào cũng phải ngó ra xem. Trong khi đó năm đứa bạn thân thì lo cười ha ha....

-haha....bắt được rồi đây_Giang cười gian

-thui tha cho Nguyên đi_giọng sợ hãi

-tha sao mà tha_sáu đứa tiến lại gần nó

-chịu chết đi

-ôi, em đưa quà cho mấy anh chị niệm tình_nó méu

-ok, vậy ngay từ đầu có tốt hơn không_sáu đứa áp giải nó về lớp....nhận quà

-này này này, được chưa_nó lôi sáu hộp quà khác ra

-từ từ, để xem đã_sáu đứa mở tung cái hộp

Đứa gật gù đứa thì lại ghen tị với quà của đứa bên cạnh.....nhưng nói chung cũng được. sáu đứa hài lòng rút về lớp

-mệt quá_nó ngồi xuống bàn than thở.....àh mà giờ ăn tối rồi.....giờ thì an toàn ăn rồi đây....

-bốn người cũng có sẵn com hộp đấy hà_nó bắt ngờ khi năm người kia cũng đang chuẩn bị ăn

-chứ sao, phải có chuẩn bị trước chứ, ăn đi_Hạnh

-ờ_nó gãi đầu_mà cái đó là cái gì vậy_nó chỉ vào hộp com của Hạnh

-ăn thử đi_Hạnh bỏ vào hộp nó

-woa ngon thật đấy_no sít soa

-tất nhiên, đồ của ta mà lại không ngon sao được_Hạnh lên giọng

Reeng .....reeng....._chuông kết thúc giờ tan học vang lên

Ai náy đều chạy ào ra cổng để về với gia đình mình. Trời đã tạnh hẳn mưa, nhưng vẫn một màu xám xịt khó ưa, các đám mây nặng trĩu vẫn chưa tan hẳn vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu. ....xe bon bon chạy vào nhà, băng qua các ngõ phố, dòng người đã tấp nập trở lại, tất bật với công việc mưu sinh hằng ngày. Các cô cậu vé bán vé số đang chào mời từng người khách. ....lắc đầu xua tay. ....lại tiếp tục mời người khác. ....quán phở quán cơm tấp nập kẻ vào người ra. ....nó miên man suy nghĩ thì

Keet....._chiếc xe thắng gấp làm nó bập thảng về phía trước đâm đầu vào ghế

-ui da_nó xoa đầu_việc gì vậy chú_nó hỏi bác tài xế

-có bà lão băng qua đường_à_bác nói mở cửa xe ra xuống chỗ bà lão kia

-bà đi đứng kiểu gì thế_chú xem sét chiếc xe_may quá không sao_chú thử phào

Chiếc xe này đáng giá cả một gia tài lớn đối với một người lao động như chú. ....một vết trầy xước nhỏ, một vết sơn bị bong ra cũng làm cho con người ta rùng mình vì số tiền mình phải trả

-bà già cả con cháu đâu mà không dẫn đi_chú đỡ bà lão dậy

-lão xin lỗi chú_bà lom khom nhặt nhanh những gì còn dùng được dưới đất

Mọi người đi đường cũng dần ra dần, hết chuyện chả có gì để xem nữa.....

Bà lão tuổi cũng đã gần sáu mươi, các nếp nhăn đua nhau lượn sóng. ....lưng khòm nhưng vẫn di chuyển rất linh hoạt. chắc bà đang trên đường chờ đám đậu phộng và chuối lột tới chỗ bán. ....nhưng đã đồ tất cả xuống đất còn đâu

-bà có sao không_nó nhìn bà lão

-không đâu thưa cô, lão xin lỗi_bà nói vẫn cố nhặt đám đậu còn sót lại bên dưới dòng nước mưa trên đường

-bà nhặt làm chi cũng không còn bán được đâu_hắn nói

Bà lão im lặng nhìn hắn rồi nhìn đám đậu rơi tứ tung ..... bà thở dài. .... cũng đúng còn bán được cho ai nữa, lại một ngày không no.....bà làm sao mà bắt bọn nó đền cho được khi bà là người có lỗi. ....

nó hần phụ bà lão chất mọi thứ lên xe chiếc xe đạp ‘cà tẹt’ của bà.... Nó quá tàn tạ, quá cũ để chờ những gì nó đang chờ

-đi thôi anh_Doan hỏi hắn.... khi trời lại chuyển mây đen

Bà lão bước lên xe đạp về nhà nhưng. .... Chiếc xe lại không chịu chạy. .... nhìn xuống dưới thì phần xên đã xức ra từ lúc nào. .... bà lại thở dài. ....bước xuống xe dựng chống lên và loay hoay sửa

-ê làm đi chứ_nó huyt vào tay hắn

-làm gì_hắn ngây ngô

-sửa xên xe vậy cũng hỏi_nó khó chịu

-sao tui phải làm_hắn nhìn nó

-không lẽ thấy bà lão làm anh đứng nhìn được àh, anh không làm tôi làm_nó ngồi xuống gần chỗ bà

-để tui, bà tránh ra con làm cho_hắn nói sẵn tay áo lên

Loay hoay mãi, đám nhót đen xì dính tứ tung bàn tay hắn. ....xên cuối cùng cũng vào đúng chỗ của nó...quay một vòng nữa là xong nhưng

Phụt_tiếng gì đứt vậy kà. ....ah xên. ....cái xên đang lủng lẳng trên vòng quay lắt qua lắt lại

Nó nhìn hắn trở mắt nhìn hắn. nó cố nín cười nhưng thật sự chịu không nổi. ....

-ha hahahahahah_nó cười lớn đập tay ỳnh ỳnh vào người hắn_hahahahahah...tui chịu hết nổi rồi..._nó nói lại tiếp tục lăn ra cười

Không chỉ nó mà cả bà lão, hai chị nó và bác tài đều đang cười rít rít, chỉ mình hắn là nhăn nhó khó chịu

-xe lão đến tuổi rồi nên đứt xên cũng phải_bà nói dắt chiếc xe lên

-cảm ơn cô cậu_bà nói dắt xe về nhà..... đáng bà liêu xiêu chặt vật từng bước một. nó nao lòng lắm

-anh với hai chị về trước đi_nó nói rồi chạy theo bà lão già

-bà để con dắt cho, nhà bà ở đâu_nó cầm lấy cổ xe

-cảm ơn cô, nhưng thôi phiền cô lắm_bà lắc đầu

-không sao đâu, trời sắp mưa rồi để con dắt về cho lẹ

-nhưng....

-không nhưng gì hết ăh, con dắt cho chắc con cháu bà cũng đang đợi ở nhà đấy_nó nói

Bà lão thoáng buồn..... nó nhận ra điều đấy trên nét mặt của bà

-đi nào_nó dắt hẳn chiếc xe

-vậy cảm ơn cô_bà cười

-chờ tui với_hắn chạy lại chỗ nó

-anh làm gì đó_nó hỏi

-đây tui dắt cho_hắn giành chiếc xe

-sao không về đi_nó khó hiểu nhìn hẳn

-về sao được mà về, nhà bà ở đâu_hắn hỏi bà lão

-cô cậu theo tôi_bà lão dẫn đường

Đi được khoảng 1 km, vẹo vào một cái hẻm cạnh một cái chợ đông đúc, len lỏi vào sau trong hẻm những căn nhà tồi tàn dột nát hiện ra. Nó sững sờ nhìn cái nhà trước mặt mình nó tồi tàn nó dột nát nhất trong tất cả các căn trong hẻm. liu xiú xập xệ đến đáng thương.....nhưng đó lại chính là cái nhà của bà cụ già

-bà về rồi_một cô bé chừng năm tuổi chạy ra chỗ bà mừng rỡ_sao hôm nay bà về sớm thế

-uh, hôm nay bà nghĩ bán_con ăn gì chưa

-chưa_cô bé thật thà_con có tí cơm con nhường cho bé Mai rồi, bà có mua gì về ăn không_cô bé lục lọi chiếc giỏ xe

-không con ăh, con ăn chuối nhé_bà lấy ra một nải chuối lụt đã bị dập một phần do bị rớt

-bà té ăh_cô bé nhìn nải chuối_bà có sao không_cô bé nhìn bà nó

-không đâu con_bà xoa đầu cô cháu gái_ăh, cảm ơn hai cô cậu_bà nhìn hai đứa nó

Nó hẳn đứng nhìn bà, lặng thinh nghe cuộc trò chuyện của hai bà cháu

Ầm.....set....._tiếng sấm vang lên trời lại bắt đầu mưa.....theo dự đoán của nó

-thôi hai cô cậu vào nhà bà trú lát rồi về_bà kéo nó hẳn vào nhà

-vâng cảm ơn bà_nó hẳn bước vào nhà

Cái nhà nhìn từ bên ngoài đã xập xệ thì vào trong càng thê lương hơn, trần nhà lách tách mưa nhiều giọt, cột nhà xiêu vẹo như sắp đổ, trong nhà không có cái gì đáng giá hơn cái giường bằng gỗ chống ở góc phòng, trên giường một bé gái khá xinh xắn đang lim dim giấc. những cái thau xô thí nhau hứng nước mưa càng lớn cái thau lại mau đầy hơn.....hắn nó ngo ngáy nhìn xung quanh.....lần đầu nó thấy một gia đình thế này.....đâu phải nó chưa gặp qua các gia đình nghèo nhưng có thê lương đến mức này đâu.....

-con bà đâu mà chỉ còn ba bà cháu ở nhà_nó tò mò hỏi

Bà không nói vẫn loay hoay đưa thau hứng nước mưa từ mái tôn dột nát rơi xuống

-ba mẹ con chết hai năm rồi_cô bé hồn nhiên vừa ăn chuối vừa nói

Hai đứa nó lặng đi.....sốt sa thay.....

Ngoài trời mưa vẫn rơi, hai đứa nó ngồi trò chuyện với bà lão cho tới khi trời tạnh hẳn. Con trai con dâu bà đã mệt trong một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, để lại cho bà hai đứa cháu thơ, một đứa còn ầu ơ một đứa chỉ mới chập chững biết đi. Từng ngày bà bán đậu phộng chuối lượm bên hè đường kiếm tiền nuôi cháu đang tuổi ăn tuổi lớn ..... bước ra khỏi nhà bà, nó hần tiến về khu chợ bên cạnh. ....mua đồ.....

Nào là bếp ga, nồi cơm điện, nồi niêu, chén tô. .... cá, thịt, rau, trái cây. ....

-chờ tí _nó gọi giặt hần lại

-cái này bao nhiêu vậy cô _nó ngồi lựa đồ trước một quầy quần áo

-cái đó 20000 còn cái này 25000 _cô bán hàng đưa nó một chiếc áo khác

Nó chọn qua chọn lại một hồi lại thêm một bao đồ trẻ em. ....cho hai nhóc (đồ của bọn nhóc đã quá ố vàng cũ kĩ). Cả đồ cho bà bác nữa. ....

-cảm ơn em _chị thối tiền lại cho nó

-đi nào _nó kéo hần

Hai đứa lê bước về cái xóm nghèo. Tội nghiệp hần như cái móc treo đồ một tay ôm bếp ga một tay ôm nồi cơm. Hai bao đồ lủng lẳng dưới khuỷa tay. ....

-bà oi _nó gọi vọng vào nhà

-cô cậu quên gì àh?? _bà lão bước ra

-dạ không, con mới đi mua đồ ăn về, cho con vào nhà bà nấu được không ạh _nó bước vào nhà

-cô cậu. .... _bà lão ngáp ngừng nhìn hai đứa nó

-nha bà _nó lấy tay bà lão

Bà lão im lặng như câu trả lời

-anh lấp bếp ga nhé, mà biết làm không đấy công tử _nó nhìn hần

-cô tưởng tôi là ai hả khí, khinh thường nhau quá _hần trề môi

-ok _nó đem đóng đồ đặt lên chiếc giường

-nhóc, ăn bánh không em _nó nhìn cô bé nãy giờ theo sau mình

-dạ, cảm ơn chị _bé cười tí mắt. ....ôm cái bánh lại lấy em đang ngủ dậy ăn cùng

Nhìn hai chị em chia nhau cái bánh mà nó thương quá. Nó may mắn từ nhỏ đã được mọi người quan tâm ở bên chăm sóc không bao giờ phải lo đến cái ăn hằng ngày. ....không chật vật bữa đói bữa no. ....nó hạnh phúc hạnh phúc hơn bao người nhiều

-rồi này, cô làm gì thì làm đi khí _hần loay hoay mãi cũng xong

-ok _nó nhìn đám đồ trên giường suy nghĩ _ăn gì nhỉ

-để bà giúp con _bà đứng cạnh nó

-dạ không cần đâu bà ngồi ăn bánh với hai bé đi, cháu đã mượn nhà bà rồi mà còn. .... _nó cười xắn tay áo lên làm

Chỉ đơn giản thôi canh chua, cá kho và vài miếng gà chiên. ....một loáng đã xong.

-ăn thôi _bà phụ nó dọn bát đĩa lên giường(nhà có chỗ này còn ngồi được)

-cô có khiếu nấu ăn thật đấy khí _hần sút một muỗng đầy thức ăn

-tất nhiên tui mò, gì hông giỏi _nó lên mặt _bà với hai bé ăn nhiều nhé

-dạ _hai nhóc ăn ..... ăn hết tốc lực

-cảm ơn hai cháu _bà khóc....

-kìa bà sao thế _nó đưa khăn cho bà lão

-hai năm rồi bà mới có cảm giác gia đình thế này, từ khi hai cho mẹ chúng nó mất, tội chúng nó chưa có một bữa cơm nào ngon lành cả, ăn chuốt ế là

nhều

-vậy thì ăn hết mình đi bà_nó cười

Dọn dẹp rửa xong chén bát bọn nó tạm biệt bà lão ra về

-bà giữ lại số tiền này mua quà cho cháu_hắn đưa bà một xấp tiền

-nhưng lão.....

-cứ coi như cháu bồi thường làm bà nghĩ bán bữa nay

-nhưng không nhiều thế đâu cậu

-bà cứ giữ lấy_hắn dúi số tiền vào tay bà

-giờ đi bộ về hả_nó hỏi hắn

-cô siêng quá, để tôi gọi tài xế đã_hắn bốc điện thoại lên. ....

-rồi chờ tí xe đến. ....

10 phút sau

‘tang....tính....tang....’_điện thoại hắn reo

-gì thế bác_hắn hỏi_sao lại không qua được_hắn chau mày_ok, vậy bác về đi, tui tự về được_hắn cúp máy

-gì vậy_nó quay ra nhìn hắn khi đang thử áo cho bọn nhóc

-không có xe tấp cả đường về đây bị ngập rồi, xe qua là bị chết máy

-trời_nó nhắm mắt

-cô cậu lấy xe đạp của lão mà về, lúc này lão sửa rồi_bà dắt chiếc xe đưa cho bọn nó._đường ở đây hay ngập đi xe đạp là tốt nhất đấy

-vâng, cảm ơn bác

Từ biệt gia đình bọn nó trở về nhà.....

Đúng như bác tài nói đường ngập qua đến trên đầu gối

-cô xuống xe đi khi_hắn hét

-xuống ướt hết thì sao_nó đang đứng trên yên xe

-giờ cô muốn ướt toàn thân không_tay lái hắn chao đảo

-cô vịn chắc chờ tí_nó sẵn ống quần lên

Bốc_nó nhảy xuống nước. đạp hết nổi hắn cùng nó dắt bộ qua con đường nước

Chỉ còn một đoạn nữa là hết ngập may quá. Đang vui mừng thì

Ào_một chiếc xe tải chạy ngang qua nước bắn xối xả vào hai đứa nó

Từ đầu tới đuôi từ trên xuống dưới bọn nó đều ướt như chuột lột....chỉ có điều nước này dơ bẩn phát khiếp

Nó hắn nhìn nhau thờ dài

-leo lên đi_hắn ngồi lên xe

Hắn lại tiếp tục đèo nó về nhà. Từng vòng quay bánh xe nặng nhọc cóc két kêu.....

-cô mua hời nào mà lăm quà thế, phân phát đủ cho mấy đứa kia vậy_hắn hỏi nó

-thì sao

-không hỏi vậy thôi

-rõ rồi hơi mà _nó nhìn sang hàng me trên đường

Mà nhất tới quả mới nhớ. Lũ loi chơi ngoài Hà Nội ngày nào cũng gọi điện hối thúc đòi quà Sg. Phải là đặt sản mới chịu. Mà HN còn thiếu thứ gì nữa đâu. ....bọn này chỉ tổ gây phiền phức. Ah. ....hay là ....một ý tưởng lóe lên trong đầu. Đặt sản ah, thì đặt sản này, me ‘lề đường’ nhá. Để bữa nào trời nắng ráo nó sẽ leo lên hái cho vài bịch gỏi về HN..... hahahaha.....nó thích thú tưởng tượng về mặt của mỗi đứa.

Về đến nhà, nó bay lên phòng ngay gọi rửa hết đám nước dơ trên người.

Hôm nay không biết ngày gì mà ông Sơn lại khai thác ba chị em nó để tài kinh doanh vậy nhì.

Ông ơi là ông, ông nói gì với ông Sơn nữa rồi _nó nghĩ thầm

Không trả lời con đâu là con cháu nhà họ Nguyễn, trả lời thì lộ hết thân phận con bé, hai chị nó cứ ú a ú ó chờ sự giúp đỡ của nó..... mệt ơi là mệt. lấp lấp lũng nói không tròn nghĩa.

Ba mươi bảy kế chuồn là thượng sách.

-ah, ông Sơn ơi con hơi mệt con xin phép lên ngủ sớm _nó lễ phép đứng lên

-uh, con nghỉ đi _ông Sơn cười_ah còn một vấn đề nữa _ông quay về phía hai chị nó

-dạ _hai chị nó miễn nhìn nó cầu cứu

Thân em còn lo không xong nữa đây _nó nghĩ thầm nhìn qua hấn _ah hay là _nó đạp chân hấn

-á _hấn kêu lên trừng mắt nhìn nó

Nó đá mắt về phía chị nó cầu cứu

-ông ơi, hai cô ấy cũng mệt lắm rồi, cho đi nghỉ đi ông _hấn nói

-ờ, ông xin lỗi, hai con cũng đi nghỉ đi mai còn đi học

-dạ _hai chị nó hí hửng chạy ngay lên phòng

Nó vịn nắm đấm cửa

-á _nó nhớ ra gì đó _anh trả xe cho bà lão chưa _nó thò đầu vào phòng hấn

-tui mua chiếc khác rồi _hấn nhìn nó _chiếc xe đó vào bãi phé liệu là vừa rồi

-ờ, anh kêu người sửa nhà cho bà ấy đi

-khỏi cầu khi nhất _hấn cười

-ờ, công nhận anh tốt thật đó

-hahaha khi mà còn biết tui tốt nữa hả chuyện lạ ha

-có cần khách nhau thế _nó nhét miệng cười _mà tui không nghĩ ở SG lại có nhà nghèo thế _nó dựa vào cánh cửa

-ờ, bà ấy cũng may *****ng vào xe tui đẩy chứ _hấn nháy mắt

-ạc....., ờ, không biết còn bao người như thế

-thôi đi ngủ nghĩ chi cho lắm thế cô khi

-yes, em về, đóng cửa lại không _nó hỏi

Hôm nay thứ bảy ngày 31 tháng 10.....ngày halloween ngày hội ma quỷ.

Như thường lệ bọn nhóc vẫn đến trường, nhưng không đồng phục không sách vở. ....để chuẩn bị cho buổi tiệc halloween tối nay. Có thể SP là trường duy nhất ở VN hiện nay tổ chức Halloween. Ngay cả Blue của nó cũng không có, chỉ bọn anh em nhà nó tự tổ chức hù dọa nhau thôi, chỉ đơn giản vài món ăn nhẹ một cái ti vi cỡ lớn một căn phòng tối om và vài bộ phim kinh dị nhất trong năm, sau khi đã đủ ‘rung’ thì cả đám rủ nhau ra một bãi đất trống cây cối um tùm chơi. ....năm mươi. ....trời gió hiu hiu hơi lạnh lạnh. ....và nửa vầng trăng khuyết lũng lẳng trên cao. ....còn có ma hay không thì ai biết đâu nhì

-chỗ này nè khi_hắn chỉ chỗ đóng đinh cho nó

-ờ_nó chạy lại chỗ hần đang cưa gỗ_bụp bụp_xong

Mỗi lớp làm một công chào riêng cho lớp mình, phần bên trong do quá công phu nên cho thợ làm

-mấy anh nam dựng công lên đi_My

-chờ tí, còn trang trí cái đã_nó cầm mấy lọ sơn chạy lại

-cái gì nữa, phiền phức quá_My khó chịu

-này mỗi người một màu thích vẽ gì vẽ nha, có thẩm mỹ tí_nó phân phát mỗi người một hộp màu

-có phải thích gì vẽ đó không_một cậu trai

-ờ, tùy_lớp trưởng

Cả lớp đua nhau tô vẽ vẽ người thì vẽ công chúa hoàng tử người thì vẽ đầu lâu người vẽ phù thủy, người vẽ ma.....nói chung đa dạng đủ kiểu

-ờ ờ....cũng được đấy chứ_nó ngắm nhìn tác phẩm

-không ngờ hỗn loạn vậy mà cũng nghệ thuật ra phết nhi_Trần

-chứ sao, ta chọn màu cho hợp với nhau mà_nó cười

-ok, dựng lên được rồi đó

Cố định dây vào đúng vị trí mười mấy đứa con trai bắt đầu dựng lên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

-1 2 3 lên_lớp trưởng hô to

cái công này khá nặng nhưng không thành vấn đề, chân cột được đóng cố định như kim ba chân, vì nền đất toàn xi măng không đào được

-phù một quá_ba anh chàng lại chỗ bọn nhóc than thở

-này uống đi/anh uống đi_nó Đoan cùng đưa lon nước của mình cho hần

Nó hần nghệt mặt ra nhìn Đoan

-anh uống đi_Đoan đưa lại gần hần hơn

Hần nhìn hai lon nước.....

-vậy đồ tồn_nó hoàn hồn giật lon tay lại..hóp một hơi cho đỡ quê

-này, anh uống đi_Đoan rút ra một miếng khăn giấy lau mặt cho hần

Sáu đứa đứng trở nhìn Đoan chăm chăm, hôm nay chắc halowen nên quỷ ma xuất hiện nhiều hay sao ý bạo dạn quá

-thôi., được rồi_hần đẩy tay Đoan ra_tôi không khát

-nhưng....._Đoan khó chịu

-ra phụ trang trí đèn với cắt bí ngô thôi_hần nhìn về hướng năm đứa đang ngo ngát

-ờ_cả bọn bước đi để lại mình Đoan

-đưa đây khi_hắn giặt lon nước trên tay nó

-ê ngộ chưa, không khát mà, trà đây

-hết rồi_hắn úp ngược lon nước_trà này

-không thèm, nãy sao không uống của chị Đoan ấy_nó nháy mắt

-không thích thế thôi

-bạn nào thích cắt hình gì thì nhận bí nhé_lớp trưởng đứng trước một núi bi ngộ to đùng

Woa....._nó ồ lên thích thú_cái này cũng có ở VN nữa hả

-không, ngập khẩu về đây_Hạnh

-uh, thú vị nhỉ_nó cười bắt đầu bắt tay vào công việc cắt xén những hình thù kì lạ

- cô có ý gì vậy Đoan_My hỏi

Sau khi bọn nó đi khuất Đoan được mời đến một phòng học vắng vẻ

-ý gì là ý gì Đoan bình thản

-thái độ của cô đối với Phong lúc nãy là sao??

-tui thích anh ấy nên quan tâm không được sao

-thích.....cô dám_My hẳn học

-sao không.....cô thấy anh ấy vui cười với một đứa như con Nguyễn mà cô chịu được àh

-không.....nhưng.....vậy thì sao

-nó chỉ là người ở nhà tui thôi.....đĩa mớic mà đòi đeo chân hạt_giọng khinh bỉ_My cứ để yên là không được đâu, vậy hợp tác tác ba con nhỏ đó ra khỏi nhóm anh Phong đi Đoan nhìn My

-hợp tác, cô nói nghe nực cười quá, tôi cũng đủ sức rùi cần gì cô

-đủ sức.....vậy mấy lần trước là sao....chưa rút ra được bài học àh,có tui nữa có phải hay hơn không...không phải thứ cô muốn là cái gia sản kết sù của Trần Thị sao....

My suy nghĩ.....

-dù gì cô ta cũng là chủ của nhỏ Nguyễn nên đối phó với nó dễ hơn mình_một nhỏ nói vào tai My

-sao tui tin cô được_My nghi ngờ

-không phải tôi với cô cùng mục đích sao.....bớt đi một người cơ hội càng cao

-ok, vậy giúp nhau nhé_My nói....cả đám bỏ đi

-Đoan àh, em nói thế là sao_Hương nãy giờ đứng nghe tất cả

-chị muốn hỏi gì?_Đoan nhìn chị

-Nguyễn nó đâu phải là người ở nhà mình.....nó là tiểu công chúa của Đại Nguyễn_Hương nhấn mạnh_với lại từ ngày hai chị em mình về nhà ông Nguyễn nó rất tốt với chúng ta mà

-tốt.....chỉ nghĩ nó tốt àh, chị ngây thơ quá đấy, từ nhỏ nó đã là công chúa rồi có biết nỗi khổ của chị em mình đâu, những gì của nó em phải đoạt cho bằng được Đoan

-em àh, đâu phải cái gì muốn đoạt là cũng được đâu, nhất là tình cảm_Hương khuyên em

-em biết chị cũng thích Phong đấy Đoan cười khẩy

-nhưng.....

-thui em ra ngoài đây, chị nghĩ gì tùy chị

-ah, Đoàn chị vịn dùm em chiếc thang cái, em treo mấy bức tranh này_ nó vẫy tay khi thấy Đoàn bước tới

-àh.....ờ

Nó ôm một chồng tranh leo lên thang, treo được tới bức thứ 4 thì.....bọn Diễm My huyết sáo ra hiệu. Hiểu được Đoàn cười

-té từ đây xuống cùng lăm gậy chân thôi_Đoàn nghĩ hơi lút lắc cái thang

-chị, giữ chắc vào lắc quá_ nó nói vọng xuống

Con nhỏ này sao lì quá vậy_Đoàn nghĩ lắc mạnh hơn

-áh_ nó chao đảo té xuống

Rầm.....

-có người bị thương_cả lớp nhón nháo chạy lại chỗ nó

Ui da_ nó nhóm dậy xoa đầu.....

-ủa anh không sao chứ_ nó nhìn hấn đang bị nó đè bên dưới

-sao trắng gì, xuống

-ờ, mà sao lúc nào tui bị ngã cũng thấy anh đỡ vậy_ nó phui áo cho hấn

-số tui xui

-anh không sao chứ Phong_cả một đám chạy lại chỗ hấn lo lắng trong đó có cả Đoàn

-mi không sao chứ_Trần Hạnh hốt hoảng

-không sao rồi_ nó cười

-lại kia ngồi đi_Trần Hạnh dịu nó lại ghé đá

-giở chân lên_Hạnh ra lệnh

-gì....,á đau nhè nhẹ thôi_ nó hét

-ta biết mi lăm mà, máu chảy vậy mà còn ráng_Trần nhìn nó trách

-chờ tí tui đi lấy bông băng_Nhật chạy đi

-Nguyên em có sao không???_Đoàn giả vờ hốt hoảng

-không sao đâu

-chị xin lỗi

-đầu óc cô đề đâu vậy_hấn nhìn chân nó rồi nhìn Đoàn_hên là không sao đấy

-em....._Đoàn lúng túng

-không sao rồi thì thôi đi_ nó ngắt ngang

-nè, sát trùng đi_Nhật đưa Trần hộp y tế

-ê, nhẹ nhẹ thôi_ nó la oai oái khi Hạnh sát thuốc vào vết thương

-hên là không sâu đấy, chỉ say sát ngoài da, không là tối nay mi không đi chơi được ngồi ở nhà mà tiết_Trần dán băng vào vết thương cho nó

Nó ngoác miệng cười tươi....đúng là số nó còn may mắn chán.

Nguyên nhân mọi sự việc cũng bắt đầu từ.....

Tối hôm qua

-mẹ_hắn bước vào phòng_cái gì đây_hắn chỉ vào mấy bộ đồ mẹ_hắn đang ngắm nghía

-ngày mai halloween phải không?

-vâng sao mẹ

-đồ halloween cho bốn đứa đây, đẹp chứ_mẹ_hắn sít soa

-cái gì đây, mà mẹ cần chi chuẩn bị, mai mua vài bộ cũng được vậy

-đặt làm vẫn đúng ý mình hơn chứ, vừa vặn lắm_mẹ_ướm đồ lên người_hắn

-đúng là mẹ mà_hắn thờ dài

-mua đồ cũng là một sở thích đấy nhóc con ạch_mẹ_búng vào trán_hắn_mai con sẽ là ác ma còn ba cô bé kia sẽ là công chúa, nè đẹp không_mẹ_hắn gio lên ba bộ váy

-ờ.....đẹp_hắn ngân dài_sao chỉ có một bộ màu đen thế

-cho bé Nguyên đây, hai đứa màu giống nhau

-sao lại giống nhau_hắn thắc mắc

-con trai này, mẹ biết con thích bé Nguyên_mẹ_hắn lại cười

-sao.....sao thế được_mặt căng thẳng

-hành động của con nói lên tất cả đấy, cổ lên con trai nhưng mẹ công nhận cô bé vô tâm quá_mẹ_hắn lắc đầu

-hờ.....còn ông....còn hôn ước hả mẹ

-con thích ai mẹ ủng hộ hết mình, với lại mẹ cũng thích Nguyên lắm, bảo đảm với con ông và ba con cũng vậy, tự tin lên cô bé sẽ hiểu_mẹ_vỗ vai_hắn

-vâng.....

-theo mẹ thấy Nguyên là người ở cho hai cô bé kia thật khó hiểu_mẹ_hắn loay hoay chỉnh lại cái nơ vừa nói

-là sao, con không hiểu

-từ cốt cách đến cách nói chuyện, và vốn kiến thức cho thấy cô bé được nuôi dạy rất cẩn thận, khó hiểu thật

-sao con biết được, nói sao mình biết vậy thôi

-hay mẹ cho người điều tra nhé_mẹ_hắn dò hỏi

-thôi mẹ àh, ai làm thế

-tùy con, mà sao con đối xử với Hương Đoàn khách sáo thế dù sao họ cũng là khách, tạo cảm giác thoải mái cho họ đi con ạch

-con đã rất thoải mái rồi đấy chứ nhưng con vẫn không thể gần họ hơn, ở họ con không thấy được sự hồn nhiên vô tư như khi....._hắn nằm xuống giường

-tùy con.....

Hai mẹ con_hắn mãi nói chuyện nhưng không biết có một người đã nghe hết tất cả.

Hồn nhiên vô tư ạch_Đoan cười chua chát_Lúc nào cũng Nguyên_Đoan đập tay vào tường_tôi là cái gì, tôi thích anh mà..... tôi nhất định phải giành tất cả những gì nó có, tất cả hãy đợi đấy_Đoan nghĩ

-chị làm gì ở đây thế_nó lấy tay đoan

Đoan bất giác giật mình

-việc gì đến cô_Đoan quát rồi bỏ một mạch về phòng

Rầm_tiếng đóng cửa nghe chói tai

Bỏ lại nó như con nai vàng ngơ ngát chả hiểu mô tê gì cả.....

(Nhưng nó đã kịp nhìn thấy trong mắt Đoan sự căm phẫn, thương yêu lẫn hận thù, nó hỗn độn xô bồ lắm. ....thật khó mà lý giải được)

(quay về hiện tại)

Sau khi mọi chuẩn bị đã hoàn tất, bọn nó về nhà và bắt tay vào công cuộc hóa trang

-cái này của Nguyên, cái này của Hương, còn cái này của Đoan_mẹ hấn đưa cho mỗi đứa một bộ váy

Nó nheo mắt ngắm nghía hết qua trái lại qua phải hết lên trên rồi xuống dưới.....sao toàn màu đen thế này

-sao đẹp không con_mẹ hấn nhìn nó

-vâng đẹp lắm ah_nó cười tươi chạy về phòng

-Nguyên con xuống phụ bác cái này với_bác Hoa gọi vọng lên

-vâng_nó đặt chiếc váy xuống giường chạy ra ngoài

Sau khi nó đi khuất Đoan bước vào giường nó, cầm chiếc áo lên

-đẹp này, đẹp này_Đoan cắt ..... chiếc váy của nó_coi cô còn đẹp nữa không

-úi, đau quá_nó té ngay trước cầu thang

Đoan giật thót chạy ra khỏi phòng nó.

Nó bước vào phòng cầm chiếc áo lên, nó biết ai làm, nó nhìn thấy tất cả nhưng nó không nói, nó không muốn Đoan phải khó xử. Đoan ghét nó vậy sao, vì lẽ gì, nó phải tìm cho ra câu trả lời....., nhưng giờ nó phải làm sao, chiếc áo đã hỏng hết một phần váy. Ah, hay là_một ý tưởng lóe lên trong đầu nó.....và nó bắt đầu tiếng hành công việc.

-----<http://santruyen.com>-----

-Nguyên xuống đi con, tới giờ kia_mẹ hấn gõ cửa phòng nó

-vâng chờ con tí_nó loay hoay sửa áo

-báo cáo sếp, hoàn thành_nó bước ra trông sự ngỡ ngàng của Đoan

Sao cái áo của nó không sao hết nhỉ_Đoan nghĩ

-hả, cô trang điểm kiểu gì vậy khi, xấu quá_hấn chê

-kê tui, anh nhiều chuyện_nó trề môi

-thà không trang điểm, vào rửa đi, không lát tui không dám đi với cô luôn_hấn đẩy nó vào trong

-ê, ngộ chưa tui thích vậy, tui cần anh đi cùng ah_nó nín lại

-thui, vậy cũng được, Nguyên thích thì cứ để thế, mẹ xem nào_mẹ hấn ngắm nghía bốn đứa trước khi bọn nó lên xe_đẹp thật vừa vặng lắm, àh này đeo vào_mẹ hấn đưa mặt nạ cho bốn đứa nó

(mặt nạ màu đen chỉ dài từ trán cho tới sống mũi che hết phần mắt, riềng của nó và hấn có thêm hai sợi lông màu đen dính bên mắt trái, Hương màu trắng_do mặc váy trắng_Đoan màu vàng)

-vậy thì có trang điểm hay không cũng không thấy,bốn đứa chơi vui nhé

-vâng cảm ơn bác_ba chị em nó lễ phép

-cô lên con trai_mẹ hấn nháy mắt với hấn

Hấn chẳng hiểu gì ngơ ngát bước lên xe đến trường

Mô tả một tí về trang phục của nó và hấn nhé

Nó váy đen dài đến hết chân, cổ tròn, viền voan đen, cổ thắt nơ đen lênh qua một bên, ống tay dài rộng túm lại ở khuỷu tay và cổ tay bằng nơ đen, eo bó sát viền voan từ hai bên cho đến sau lưng thành nơ cột nhẹ xòa xuống, váy lượn sóng phồng ra.....giày đen, tóc xòa uốn xoăn vài lọn (cái này do thợ tới nhà làm dùm)

Hấn áo dài tay được đính dây (như dây xích mà nhỏ thôi) từ ngực sang bên hông trái tất nhiên cũng màu đen, trên túi áo gắn huy hiệu, quần dài cũng đính dây như áo, có áo choàng dài từ vai xuống đất.

Hai chị nó kiểu như nó nhưng khác màu, Đoan màu vàng Hương màu trắng.

Về phần trang sức: hấn nó mỗi tay hai chiếc ở ngón cái và ngón áp út, hấn ngón cái và còn giữa, màu đen nốt có hình đầu lâu, khá to dài gần một đốt tai, dây chuyền lắc đồng bộ đầu lâu hết, riêng nó có thêm bông tai. Cái này ấn tượng nhất cũng hình đầu lâu nhỏ đính hai viên kim cương đen ở hai con mắt và có nhiều dây tròn ten bên dưới cũng màu đen. Hai chị nó cũng như thế nhưng tất nhiên màu hợp với áo

Trông nó trông bộ váy xinh lắm, mang một vẻ đẹp lạnh lùng, bí hiểm (toàn đen mà), làm nổi bật làn da trắng của nó, tóc tai trang sức phối hợp đồng bộ, ngay cả nó cũng phải công nhận sao mình xinh quá xá nữa mà lại, nên phải tranfg điểm một tí cho xấu đi (có ai như nó không nhì), tồ hai con mắt gần như gấu trúc luôn (ac. ạc)

Hội trường SP được trang trí rất công phu, bí ngô được các lớp khắc hình đã được mang hết vào, trang ảnh đèn đuốc tạo cho bất cứ ai nếu bước vào đều phải công nhận đây chính là halloween. Đèn không sáng lại có phần hơi tối, thức ăn được bày biện ở một khu riêng biệt với đầy đủ các món. Học sinh mỗi người tự sắm cho mình một vai tác nhau từ công chúa.....đến phù thủy.....từ ác ma đến ác tặc ^^ từ quỷ.....đến cướp biển.....nói chung rất đa dạng.....quy tụ toàn bộ học sinh toàn trường tất cả các khối lẫn đại học, đây là cơ hội gặp mặt làm quen của các bạn nam nữ còn độc thân. Sáu đứa nó cùng Hương Đoan bước vào mọi ánh mắt đều đổ về một hướng, tất cả đều dừng hấn các đề tài khác mà bàn tán về bọn nó. Hấn bước lên bục

-nào đã đến giờ tôi xin tuyên bố bữa tiệc ma quỷ chính thức bắt đầu_hội trường học sinh (hấn đẩy ạch)

Bốp bốp_một tràng pháo tay lớn của toàn thể học sinh

-nhạc nổi lên nào_hấn búng tay nhặt bắt đầu nổi lên_khiêu vũ đi các bạn

Hấn vừa dứt lời, từng hàng người nhảy thành một vòng tròn lớn trong tiếng đàn du dương câu đàn giao hưởng gồm đầy đủ các loại nhạc cụ.....các bạn nam nữ bắt đầu tìm bạn nhảy cho mình. Sau khi đã định hướng được đối tượng từng người một sẽ tách ra khỏi hàng và về phía bạn nhảy

-bạn nhảy với mình chứ_một chàng trai đưa tay ra mời nó

-nhảy không khi_hấn cũng đưa tay ra mời nó cùng lúc đó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Hai anh chàng nhìn nhau khó chịu

-sao lại là tôi_nó khó hiểu nhìn hai người con trai trước mặt_cả đám con gái sau lưng anh kia_nó chỉ về phía sau

-cô nhảy không_hấn nhìn nó_cái này do mẹ tôi ép buộc thôi_hấn nói nhỏ vào tai nó

-ok, nhưng anh mà không thích thì ai ép được nhì, mà sao bác lại muốn tui với anh nhảy đôi nhì_nó đặt tay lên tay hấn và bắt đầu vũ điệu (mẹ hấn có dặn nó trước nhưng úp úp mờ mờ khó hiểu)

-xin lỗi bạn nha_nó cười nhìn anh chàng kia

-uh, không sao

Cả đám con gái thất vọng trong đó có cả Đoan.....đang tức tối lắm.....nhưng cũng tìm bạn nhảy khác

-cô nhảy khá đấy khi_hấn nhìn nó

-tất nhiên, phải nhảy tốt chứ cả hội trường đang nhìn mình mà_nó cười

-nhìn_hấn nhìn quanh

Hàng vạn cặp mắt đang hướng về cặp của nó trầm trồ khen ngợi, hấn và nó nổi bật giữa các đôi khác, đứa con gái duy nhất mặc váy mà đen từ trên xuống dưới

-nhảy với anh tỏ khổ, toàn bị làm tâm điểm_nó thờ dài

-cô nhìn lại đi tâm điểm là cô đấy chứ

-sao lại là tôi_nó nhìn quanh

Những anh chàng không có bạn nhảy đứng ngoài bàn tán chỉ chỗ về nó tầm tã, có cả mấy đứa bạn quý quái nữa, nếu biết chính là nó chắc sock lắm, ngay cả mấy anh bạn bên cạnh không lo nhảy mà cứ nhìn nó làm mấy cô nâng đũa phải chân la oai oái...rõ buồn cười

-xin lỗi_Đoan đạp chân nó (cặp Đoan nhảy nên cạnh)

-không sao_nó cười

-không sao cái gì, chân cô cà nhấc rồi kìa_hấn kẻ sát tai nó nói

-kệ tui_nó liếc_áh....._lần này nó té bịch xuống sàn

-tôi xin lỗi, bạn có sao không_một cô bạn (nhỏ này trong nhóm Diễm My)_Nhỏ giả té kéo theo nó té theo

Cả hội trường chạy ào lại xem, bàn tán chỉ chỗ về nó

-cô đứng được không khi_hấn đỡ nó dậy

-được, anh giải quyết đám ồn ào này đi

-nào các bạn, khiêu vũ đi, không sao rồi_hấn nói lớn

Mọi người tản dần về phía vị trí của mình

-mặt cô sao vậy khi, khó chịu chỗ nào àh_hấn nhìn nó

-không ..... không sao_nó nhăm nhó

Chi đội cho bản nhạc kết thúc là nó bay ra ngoài ngay.....

Bầu trời đen huyền đầy sao rất đẹp, ánh trăng sáng rọi xuống hòa cùng ánh đèn lễ hội.....nhưng có đẹp đến mấy nó cũng chả còn tâm trạng để ngắm

-đau chết được_nó tìm vị trí chiếc kim

Chả là nó dính phần bị cắt lại bằng kim rút hết cho lẹ, lấy phần nơ của áo che lên

-áh_nó la lên khi tay chạm trúng vị trí cái kim sau lưng. Chắc lúc nãy té bị bung ra đâm vào da

Nó cố nhón tay ra sau sát định vị trí cây kim, nhưng khó quá.... chả thấy gì cả

-cô sao vậy khi_hấn suất hiện làm nó giật bắn

-mai mốt anh tới nhớ báo một tiếng, anh làm có bữa tui đau tim quá_nó liếc rồi lại tiếp tục công việc của mình

-cô làm gì thế_hấn khó hiểu nhìn hành động của nó

Nó không nói vẫn tiếp tục công cuộc tìm kiếm cây kim

-cô tìm gì vậy_hấn xoay lưng nó lại

-áh, đau_nó hét lên

-sao thế???

-cây kim cây kim_nó chỉ vào đám kim gút_anh tìm dùm có một cây bung ra đi nó đâm đau quá

-đứng yên, sao toàn kim gút vậy_hấn cúi xuống nhìn vào phần thắt nơ

-áh, đau, nhẹ tay dùm_nó quơ tay ra sau

-đứng yên, cô ngo ngoay ai làm cho được_hắn

-áh, đau quá. ....lẽ lên coi_nó thúc

-đây rồi_hắn rút cây kim ra_cô làm gì mà cái áo ra vậy vậy khi

-sao tui biết được lúc lên phòng đã thấy vậy

-không phải cô làm_hắn đâm chiều

-tui cắt ra làm chi cho khổ vậy nè. Ê gắn lại coi_nó đưa cây kim gút cho hắn

-sao tui biết_hắn nhận lấy

-thì anh lấy ra chỗ nào giờ gút lại chỗ đó, đừng để nó bung ra đấy_nó nhất nhờ

-sao tui biết được_hắn gím vào lại_rồi đấy

-trời ơi, anh làm kiểu này, sao tui dám vào đó nữa_nó sờ vào vị trí mấy cây kim lung tung cả lên

-chứ sao, tui không biết làm cái này_hắn gãi đầu

-thôi anh vào đi, tui không vào nữa đâu_nó xua tay nhìn lên trời. ....hàng ngàn vì sao đang nô đùa trong dãy ngân hà

-trời đẹp thật_nó vuron vai

Hắn nhìn nó suy nghĩ. Ah hay là. ....

-cô choàng vào này khi_hắn cởi áo choàng đưa nó

-nhưng. ...._nó lưỡng lự

-vậy tốt hơn rồi, có thêm cái áo choàng cũng hợp đấy chứ_hắn cười_vậy khỏi lo ai thấy gì rồi nhé

-cảm ơn anh_nó ngoảnh miệng cười

-ê hai đứa kia thậm thò thậm thụt gì đó_bốn đứa kia từ đâu xuất hiện

-coi bộ bọn tao đến không đúng lúc hả mày_Nhật Bảo thút vào vai hắn

-gì nữa đây_hắn nhìn hai đứa bạn_sao không ở trong đó chơi đi

-thôi chán lắm ở đó làm phát ngôn viên cho mày hả_Bảo

-cả khối đứa đang truy lùng mày ở trong đấy vào đi_Nhật đầy hắn vào

-hay hai đứa mày cũng đang trốn_hắn soi mói

-thôi đi chơi_Nhật Bảo khoát vai hắn

-trúng tim đen rồi hả, sao đáng trông lãng thế_hắn khích bát

-ê sao hai mi ra đây chi vậy_nó cùng hai cô bạn theo sau bọn hắn

-bị lôi ra chứ có muốn đâu, đang ăn ngon lành_Trần Hạnh tiết nuối

-ờ hả, ta cũng chưa ăn gì, vào xoi cái gì đi_nó đề nghị

-ok, hai tay luôn_Trần Hạnh *ba nhóc này lúc nào cũng ăn vậy nhà)

-cất mấy tấm hồn ăn uống lại vào chới cái này đi_ba anh chàng chi vào ngôi nhà ma

-mấy anh tự đi đi tui đi ăn_ba nhóc bỏ đi

-hay không dám_ba anh khích

-ai không dám??_bọn nhóc đứng khựng lại

-ok, vậy cùng vào nào_hắn chỉ vào trong

-sợ gì mà không dám_nó hùng hổ bước tới

-ế, chờ tí Hạnh kéo tay nó lại nghe nói cái ngôi nhà này ghê lắm có người vào xỉu ở trong đó luôn. ....(trước cổng có ghi sẵn ' hko6ng dành cho những người yếu tim')

-chắc, mi sợ gì toàn đồ giả mà_nó nhìn Hạnh

-nhưng.....

-thôi vào, không ba ông kia nói mình nhất gan nữa, đi sát ta bảo vệ cho_nó kéo Trần Hạnh đến trước cổng

-ủa ba anh cũng vào nhà ma nữa àh_cùng lúc đó đám My và Đoan cũng tới

-uh_Bảo

-vậy cho bọn em đi với nhé, tò mò mà sợ ma lắm_My

-tùy thôi_Nhật cười

Cả đám bước vào trong. Các cô nàng bám riết theo bọn hắn í a í ới em sợ cái này cái kia hết biết. Đèn mờ dần mờ dần trên tường kèm theo nhiều hình vẽ ghê rợn nhiều chỗ bóng dung lóe sáng làm cả đám con gái la lối om sòm. Ba nhóc đi sát nhau hơn Đi qua một đoạn đèn vụt tắt tối om. ....

-bình tĩnh không sao đâu_nó cầm tay Hạnh trấn an

Đi được vài bước thì nó cảm thấy dưới chân mình đang có cái gì chụp lại ....trời. . .một bàn tay. Một đám hét lên hoảng loạn. ....bỏ chạy. Quá bất ngờ nó cũng hơi rung om chặt tay Hạnh

Sao con này gan vậy, không nghe la gì hét_nó nghĩ

Nó tiếp tục bước lên trước đèn bắt đầu sáng hơn nhưng vẫn lò mò khó nhìn. Một đứa chạm phải nút nào đó, con ma từ dưới đất bật dậy vọt lên trần thè lưỡi ra

-Á.....

Lần này la lối còn dữ hơn, có đứa còn bật khóc rõ tội. Đi tới một đoạn thì cảm nhận được gió thổi từ sau lưng. ....cả đám quay đầu lại. .... ba con ma mặc toàn đồ trắng bay lơ lửng theo bọn nó này giờ ....chỉ thấy được vài giây.....ba con ma biến mất trong bóng tối. Cả đám đứng sững người.

-bình tĩnh bình tĩnh_mấy anh con trai trấn an

Một lúc sau. ....bọn nó tiếp tục bước đi phía trước một thanh niên đang đâm một người khác máu me đầy người. ....thì sau lưng xuất hiện một con ma từ thần vụ gây lên.

Bụt....._máu bắn ra vào mặt đám người đứng gần, cái đầu của người đàn ông rơi xuống lăn lóc về chỗ bọn nó đứng. ....cả đám la hét dữ dội bỏ chạy toán loạn. ....

Chạy được một đoạn thì xuất hiện hai lối đi. ....một lối ra. ....một lối tiếp tục cuộc hành trình ghê rợn.

-sợ gì tiếp luôn_nó xoa tim và bước đi tiếp. Nãy giờ nó phải căng hết đầu óc ra phân tích các tình huống để giảm sự sợ hãi (như máu lúc này cũng chỉ là phức chất của sắt có mùi tanh thôi không phải máu thật)

Người thừa thốt hẳn chỉ còn nó và một người đi bên cạnh, đi được một đoạn đèn vụt sáng rõ. ....nó quay mặt qua nhìn người bên cạnh. ....ủa hắn àh.....đèn vụt tắt.....

Hai đứa nó bước ra cổng cuối

-mi không sao chứ_Hạnh chạy lại

-tất nhiên, ta mà, mí cái đó sao dọa được ta chứ_nó nhe răng cười_mà nãy sao mi gan vậy không la hét gì hét_nó thắc mắc nhìn Hạnh

-trời, ta la như điên luôn ý, bầu chặt tay ông Bảo_mặt Hạnh xụ xuống

-ủa, vậy ta đi với ai nhi_nó chống cằm suy nghĩ_mà mấy đứa kia đâu (đám Diễm My)

-bọn nó vừa ra là vọt đi đâu liền, chắc sợ quá rồi

Bên phía ba anh kia, hấn dựa cổng ôm bụng cười

-mày cười gì đó Phong_Nhật tò mò

-hahahahahaha.....trời ơi chắc tao chết quá.....hahhaahaha

-anh thôi đi, cười gì lắm thế_nó gắt

-hhahahahaha....._hấn quay lưng đánh tay vào tường cười to hơn

-thôi đi, anh cười đủ chưa_nó bước tới chỗ hấn

-chuyên gì vậy_Nhật Bảo Hạnh Trần đồng thanh

-hahahaha.....cô khi.....hahaha_hấn lại tiếp tục lăn ra cười

-kể nghe coi_bọn nhóc thút

-lúc này.....hahah.....vào cảnh cuối.....hahaha_hấn lại đập tay vào tường cười nghiêng ngửa

-mày thôi cười đi_Nhật gắt

-ok, ờ haha.....ờ.....thì lúc này ở cảnh cuối là do người giả ma, sau khi đèn vụt tắt tao với khi bước tới thì cảm thấy ai đó nhát bóng mình lên_hấn làm mặt sợ hãi đi tới chỗ đèn sáng thì ra hai con ma đang nắm chặt hai đứa tao bay đi.....được một đoạn nó thả xuống.....và nhảy tung tung hù dọa.....cô khi.....hahaha.....không biết nghĩ sao.....tung cho hai đá ,hai con ma nằm dài dưới đất rên la thê thảm.....làm tao với hai con ma bên này..... Phải chạy lại can ra.....hahaha....._hấn lại tiếp tục lăn ra cười

Bốn đứa nhoảnh mặt lại nhìn nó

-ahahahahahahah.....trời ơi_rồi cùng lăn ra cười như hấn_uổng quá biết vậy lúc này ta đi tiếp_Nhật Bảo

-mấy người cười đã chưa thôi đi_nó hét.....bỏ đi

-ờ, làm gì giận dữ vậy, không cười nữa_cả đám chạy theo nó

-sau đây chúng ta hãy mời ra năm công chúa trong buổi tối hôm nay tiếp tục cho trò mê cung nào_lớp trưởng Tuấn kiểm luôn chức hội phó (đáng lẽ đây là công việc của hấn nhường cho Tuấn luôn vì người tổ chức không được tham gia_cha này ham chơi)

Bốp.....bốp....._tràng pháo tay vang dài.....bọn người bắt đầu bàn tán xôn xao

Đèn trong khán phòng tắt gần hết, chỉ còn lên lõi vài tia ánh sáng mỏng manh từ trên khán đài, chiếc đèn pha treo trên trần bật sáng lượn một vòng quanh hội trường rồi ngừng lại ngay chỗ nó đứng.....

-mời bạn_Tuấn giờ tay mời nó lên khán đài

-sao lại là tôi_nó khó chịu.....

-mời bạn_Tuấn lặp lại

Mọi ánh mắt đổ dồn về từng bước chân nó, từng người dẫn ra nhường chỗ cho nó tiến lên

-cô bé đấy là ai vậy mày?_một cậu trai

-tao không biết_một câu khác

-xinh đáo đề nhĩ

-sao mày biết hay vậy, người ta đeo mặt nạ mà

-tao nghĩ vậy, lát phải làm quen mới được

-không đến lượt mày đâu_cậu huyệt vào vai bạn(thui cắt ngang câu chuyện vô duyên của hai ông này nhá)

Sau nó là Vân Đoan và hai bạn khối mười và mười một được chọn bước lên khán đài

-mời cô bé theo tôi_một chị dẫn nó vào cánh gà

-bịch mắt lại hả chị_nó ngạc nhiên khi chị cột một chiếc khăn đen lên mắt nó

-uh đây là luật ,cô bé theo chị nhé

Nó không biết mình đi đâu, chẳng định hướng được chỉ có một việc bước theo chị dẫn đường

-nào bây giờ chúng ta bắt đầu cuộc truy tìm công chúa, phạm vi toàn trường (ạc rộng thấy mờ) ai là người tìm ra và dẫn năm công chúa về đây trước tiên sẽ có thưởng, các bạn sẵn sàng chưa

-rồi_mọi người háo hức trông đợi

-bắt đầu

Lớp trưởng vừa dứt lời mọi người đổ xô đi tìm. Lục tung đến từng góc ngách của phòng học

-em ngồi đây nhé_chị tháo chiếc khăn xuống

-ồ!_nó ngạc nhiên nhìn hồ nước trước mặt

-vâng, chị vào lại trong ấy àh

-uh, đợi người đến cứu nhé công chúa_chị cười bước đi

Hồ nước quen thuộc chứ có gì đâu xa lạ, nhưng hôm nay bỗng nhiên lung linh hẳn, nó đang ngồi trên một chiếc xích đu kết toàn hoa cạnh một cây cỏ thụ lớn ,đèn thấp nhiều hơn, sáng nhưng không rực rỡ lung linh thu hút tầm nhìn của mọi người. Mặt hồ lăn tăn từng đợt sóng nhỏ hòa theo dòng ánh sáng nhẹ bên trên

Ngồi một hồi lâu mà chưa ai tìm được, nó chán nản ngồi dựa vào thân cây, chân trải dài trên ghế nghịch cái ào choàng

-ủa cái gì đây nhỉ_nó tò mò khi thấy trong túi áo có vật gì

-thì ra điện thoại, có cả dây phone nữa hi hi_nó cười tinh nghịch

Nhét dây phone vào tai, bật nhạc lên.....nghe (cái này cũng nói).....

-anh ta cũng nghe nhạc nhẹ nữa cơ đấy_nó thích thú phá phách

Hết thư mục này đến thư mục khác.....và nó dừng lại ở file lưu ảnh.....chỉ một bức duy nhất

-woa hình một cô bé gái_nó chăm chú ngắm nhìn

Một cô bé gái chừng năm sáu tuổi mặc chiếc váy hồng xinh xắn và chiếc nón vành rộng đang khoát vai một cậu bé nhỏ xíu bên cạnh trong rất mập mạp đáng yêu

-cô nghịch quá đấy khi_hắn hẳn giọng gắt lại chiếc điện thoại

Hai dây phone bung ra khỏi tai nó, nó ngò nghệt nhìn hẳn

-anh làm cái quái gì vậy_nó khó chịu hét

-cô tùy tiện lấy đồ của người khác sử dụng mà không xin phép vậy hả_hắn trừng mắt nhìn nó

-ê, anh vô duyên vừa thôi nhá_nó tức tối_thứ nhất tui không lấy nó, nó có sẵn trong áo, thứ hai tui có biết trong đó có gì đâu mà xin phép _nó nhấn mạnh từng chữ tức tối ngoảnh mặt đi

Hắn chừng chừng một lát nhìn nó.....rồi ngồi xuống cạnh nó trên chiếc xích đu

-thôi, tui xin lỗi

Nó không nói gì vẫn im lặng bặm môi

Hắn thờ dãi nói to

-TÔI XIN LỖI được chưa khi

Nó ngoảnh mặt lại liếc

-anh mà cũng biết xin lỗi nữa đấy

-thì tui vừa xin lỗi cô đấy thôi, thui được rồi đừng giận nữa

-không tui ghét anh lắm_ nó lại tiếp tục bặm môi nhìn hấn giận dữ

-được rồi mà, tôi biết tôi sai, đừng giận nữa_ hấn phì cười nhìn gương mặt ngây ngô của nó

-hứ, cười gì_ nó khó chịu hơn

-được rồi không cười nữa_ giận gì dai vậy

Nó im lặng mặt vẫn khó chịu

-tôi phải làm gì cho cô hết giận hả khi_ hấn nhìn nó

-muốn tui hết giận hả, được thôi_ nó cười_ cô bé đó là ai vậy

Mặt hấn đanh lại. ....dựa người vào thành ghế nhìn ra mặt hồ

-cô hỏi chi lắm vậy khi

-tôi tò mò thôi, có gì mà khó nói vậy, hay đó là cô bé anh thích lúc nhỏ

-cô lại bắt đầu đoán lung tung rồi đấy_ hấn thở dài_ đi nào công chúa ‘đen’

Mặc cho hấn bước đi nó vẫn ngồi đó nghĩ ngợi

-đi thui khi_ hấn quay lại

-không_ nó phồng hai má lên

-cổ ueron ngang quá

-vốn sẵn tính trời_ nó trả lời cộc lốc

Hấn lắc đầu lại ngồi xuống chiếc xích đu nhìn về một hướng xa xăm vô định, nét buồn rầu thể hiện rõ trên khuôn mặt, nó nhui mày nhìn hấn một hồi lâu

-anh không nói thì thôi, tui không ép nữa_ nó đứng dậy bỏ đi

-đó là chị tôi_ hấn nắm tay nó lại

Nó sững sờ ngơ ngát trước câu trả lời quá đột ngột của hấn

-chị?_ nó hỏi lại

-uh, chị tôi đấy_ hấn kéo nó ngồi xuống bên cạnh

-sao từ lúc đến đây, tui có nghe ai nhắc đến chị ấy đâu, hay chị ấy đi du học rồi hả?

-chị ấy chết rồi_ hấn nhìn nó ánh mắt sâu thẳm khó tả. ....một ánh mắt buồn

-tôi xin lỗi_ nó xị mặt xuống. ..giọng cún con hối hận .....

-thôi có gì đâu, nhìn mặt cô buồn cười lắm đấy_ hấn vỗ vai nó

-úi, mà sao anh tìm được chỗ tui hay vậy_ nó đánh trống lảng

-nhờ cái này nè_ hấn giơ lên một máy tính xách tay. ....nãy giờ nó không để ý

-cái này thì làm được gì_ nó mở chiếc laptop ra xem

-định vị máy điện thoại của tui trong áo choàng

-àh, cho sử dụng cái này luôn àh

-tất nhiên, thôi vào trong đó lĩnh thưởng nào công chúa đen_ hấn cười người đưa tay ra (kiểu như mời nhảy ấy)

-vâng thưa hoàng tử_nó nhúng người iều điệu_í quên ác ma chứ_nó nhe răng cười

Hắn lắc đầu nhìn con bé tinh ranh phì cười

-đi thôi

Hai đứa dắt tay nhau bước vào hội trường. Chốc chốc con bé lại nhìn sang hắn suy nghĩ, nhớ lại gương mặt tội nghiệp của hắn mà nó tự trách mình, đã khơi gợi lại nỗi đau mà hắn muốn giấu kín. Nó lại nhớ đến mẹ hắn, ánh mắt hiền hòa luôn dõi theo từng tiếng nô đùa của chị em nó, từng cử chỉ chăm chút , từng ánh mắt yêu thương vuốt ve tóc nó ân cần, ấm áp như ruột thịt. Phải chăng mẹ hắn đang tìm sự ấm áp của người con gái quá cố nơi chị em nó. Tội bác ấy quá. Nó không tiện hỏi thêm nhưng nó cũng tò mò lắm từ lúc tới đây có ai nói gì về người chị nào đâu

Nó nghĩ ngợi Nó nhớ mẹ nó quá !! dù ngày nào mẹ cũng gọi cho nó, nhắc nhở cái này cái nó, ngay cả cái việc kéo chân lên khỏi rốn trước khi ngủ_po tay luôn. Ôi tình mẹ sao ấm áp thân thương quá. Nó yêu mẹ lắm lắm.

-----<http://santruyen.com>-----

-thông báo đã tìm đủ 5 công chúa, mọi người tập hợp tại hội trường_tiếng loa phóng thanh vang lên

Ai náy đều thất vọng dừng cuộc tìm kiếm lại đổ về hội trường

-nào mời các bạn bước ra ngoài_lớp trưởng Tuấn hướng về phía cánh gà

Mọi ánh đèn đổ dồn về từng bước đi. Đầu tiên là Đoan và một anh chàng khá đẹp trai lịch lãm (nó căng con mắt hết công suất để phân tích) cạnh là Vân và một cô bé khoảng chừng lớp mười, tiếp theo cặp hai cô bé kia, và cuối cùng là cặp của nó

Về mặt Vân, Đoan khó chịu nhìn nó. Sao người hắn tìm ra lại là nó

-như mọi năm thì người thắng cuộc có thể yêu cầu các bạn bên dưới làm gì mình muốn nhưng....._lớp trưởng Tuấn cười_năm nay chúng ta sẽ có một hình thức mới

Tuấn nói đến đây hai nhân viên ôm ra hai chiếc hộp lớn toàn giấy là giấy, làm ai náy không khỏi ngạt nhiên

Mọi người hường mắt tò mò soi mói hết cỡ về hai chiếc hộp đáng yêu đang yên vị trên hội trường

-đây là những mảnh giấy ghi điều mà các bạn muốn nếu trở thành người thắng cuộc trong mê cung, mời các bạn tìm được công chúa bước về phía trên

Tưởng gì to tát!! Cái này nó cũng có ghi. Nó chỉ mong ước nhỏ nhoi thôi ăn hết cái đám đồ ăn trên bàn hehe chắc ngon lắm

Năm người cùng tiến về phía hai chiếc hộp vừa tò mò vừa háo hức ‘liệu mình sẽ được thưởng gì đây, ôi mong quá!!^^

-năm bạn hãy chọn tờ giấy và đọc lớn cho mọi người cùng nghe

-các bạn phải vừa hát vừa múa bài ba con vịt_anh chàng phía Đoan đọc trước (cái ý tưởng trả con này của ai thể nhà)

-hahahaha....._cả hội trường cười ồm lên

Trời ơi bài ba con vịt, thú vị ra phết ấy nhỉ, vừa hát vừa múa nữa cơ đấy

-nào các bạn thực hiện được chứ_lớp trưởng Tuấn

-ok_mọi người đồng thanh

Giai điệu tình nghịch của bài hát vang lên, ai náy *** hòa theo tiếng nhật râm rang, cùng nhau lắc mông xoay vòng vòng ổng ẹo trong tiếng cười trêu trọc nhau. Vài cậu còn sáng tác ra cả một điệu nhảy mới rất rất hợp với lứa tuổi của bài hát ‘mẫu giáo’

‘một con vịt xòe ra hai cái cánh.....nó kêu rằng cáp cáp cáp cáp cáp cáp’

Kết thúc bài hát là tràng pháo ty ty tán thưởng của mọi người (sao mình hát hay thế)

-rất cảm ơn các bạn, mời bạn tiếp theo_Tuấn tiếp tục

-mình muốn mình và công chúa của mình đút nhau ăn sushi_cô bé nhóm Vân đọc to

-hahahaha....._mọi người cười ồ lên

Ngay cả nó đứng trên khán đài chịu mọi ánh mắt của mọi người mà cũng phải lăn ra cười. sushi!! ồ!! ngon đấy nhờ!! mà còn ‘đút nhau ăn’ giữa bàn dân

thiên hạ nữa chứ. Đây là thưởng hay phạt vậy trời

Hai mắt sushi được bung ra đặt trước mặt Vân và cô bé. Mặt Vân méo sệch khó chịu

-chị ăn nè_cô bé đưa miếng sushi lên miệng Vân

Vân nhăn nhó nhìn miếng sushi cố gắng mở miệng ra trong sự thúc ép của của khán giả bên dưới (ức vụ vũ điệu vịt giòi đây mà). Mọi người bên dưới vỗ tay cười to thích thú

Hai tờ giấy tiếp theo (lướt qua cho lệ.....còn tới phần hay hay nữa chứ)

Một - mọi người trong khán phòng xoay mười vòng (xoay xong mặc toàn chong chóng)

Hai: -tôi muốn nhảy với công chúa cầu tôi (cái này thì đợi tí giải quyết)

-mời Phong chọn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Hắn bước về phía hai chiếc hộp trong tiếng xôn xao tán thưởng của các cô gái bên dưới vẫn những câu quen thuộc thôi không đáng nói.....

Chọn đại một tờ giấy bên trên, mở ra hắn nhíu mày nhìn dòng chữ bên trong rồi quay sang nhìn nó_một cái nhìn khó hiểu

Sao lại nhìn tui_nó nghĩ mặt ngơ ngát

Ai náy đều như nín thở.....chờ đợi.....(Cái gì trong đó vậy.....đọc lệ coi_t/g cũng muốn thót tim_***** đây)

-Phong đọc cho mọi người cùng nghe thực hiện nào_lớp trưởng nhắc phá tan không khí iên tĩnh đáng sợ

-ah.....tôi muốn ‘hôn’ công chúa của tôi.

HẢ.....HÔN.....HẢ.....HÔN_nó lắp ba lắp bắp chạy lại chỗ hắn giật mảnh giấy mở to hai con mắt ra nhìn

-cái quái gì vậy_nó như hét lên sừng sốt

-hôn đấy_hắn cười tỉnh ranh

-hôn cái ‘đầu’ anh í_nó gắt

Trời phạt ơi con ăn ở có đức lắm sao mà.....gặp nhũu bất hạnh vậy nè_nó nhăn nhó khổ sở thút thít than thở

-sao lại phải hôn_Đoan khó chịu nhìn lớp trưởng

Lần đầu tiên nó thấy chị Đoan nhà nó tốt quá....như một thiên thần cứu rỗi cuộc đời đen tối của nó. Nhưng hy vọng mong manh của nó nhanh chóng tắt ngúm vì.....

-đây là luật_Tuấn nói mà không mảy mảy may để ý bộ dạng rất chi là tội nghiệp của nó

Bên dưới bắt đầu có tiếng xôn xao bàn tán, một số tỏ vẻ không hài lòng, số khác lại tỏ ra thích thú (đa số là con trai)

-hôn đi, hôn đi!!_một nhóm nam phía góc trái nói vọng lên_hôn đi, hôn đi_mọi người hòa theo hồi

Nó cười méo xẹo nhìn hắn cầu cứu

Hắn cười tươi nhìn nó .....ý gì vậy trời_nó nhăn mặt

-anh mà hôn tôi thì coi chừng đó_nó đe dọa

-chứ biết sao giờ, không cô đứng đây luôn àh_hắn tiến sát nó

-anh....._nó giờ hai tay ra phòng vệ

-vậy cô muốn đứng đây phải không_hắn cười khinh khinh

Tiếng reo hò ngày càng to một hồi thúc hơn

-nhát gan thế, hay hồi nào tới giờ cô chưa hôn ai hà_khi_hắn nhướn mày cười khẩy

-ai.....ai nói thế_nó nhăn nhó_hôn thì hôn sợ gì (nói vậy thôi chứ đang run lấy bầy đây àh)

Hôn hả? tất nhiên nó hôn rồi người hiện đại mà lị nhưng chỉ xã giao. Hồi ở Mỹ (ba mẹ nó đi công tác xin theo chơi) ra đường chào nhau toàn hôn chứ gì nữa, nó cũng hôn ông nó mà nó kịch liệt lắm nhưng.....cái hôn này có nghĩa là....._nó lấy tay vuốt mồ hôi sau một hồi suy luận cực nhọc_không lẽ nộ hôn đầu tiên của mình lại diễn ra ở đây giữa bao nhiêu người trong ngày lễ tình nhân ý quên halowen chứ, lại còn với cái tên.....vẹt này nữa (lâu lắm nó không dùng từ này rồi).....huhu những tưởng sẽ lãng mạn lắm!! sẽ có nào nến nào hoa và một bản nhạc piano nhẹ nhàng nữa chứ (nhóc này lãng mạn rúm)

Hắn phì cười nhìn thái độ nó

-đứng yên_hắn nghiêng người

Môi hắn chạm nhẹ vào môi nó. Nó nhắm tịt mắt lại tới đâu hay tới đó.....

Thấy vẻ lo lắng của nó hắn chỉ hôn cho lấy lệ nếu không chắc lát về khó mà yên thân...với con nhóc này

Tiếng vỗ tay vang lên cũng là lúc kết thúc màn tra tấn

Nó vọt nạy xuống dưới, bao con mắt ghen tị bủa vây, nhưng kệ!! trốn cái đã tính sau!!

Đã định vị được chỗ Trần Hạnh, hự!! mấy con bạn yêu dấu đấy, có ăn cùng hưởng có họa thì tự chịu_chả là lúc này nguy cấp quá nó nhìn xuống Trần Hạnh cầu cứu ai ngờ.....bọn nhóc ôm nhau cười sặc sụa ghét thế cơ chứ

Nó hậm hực bước lại tính sổ thì

Bịch_nó đổ nhào về phía Trần

May quá nhóc Trần chụp được nó, mém chút nữa lại thêm phần nổi tiếng vì chụp thêm vài con ếch giữa lễ hội nữa (tội lỗi !!)

-hứ_mấy chục cái lườm huyết nó vang lên từ các cô gái lạ hoặc nó không quen

Ặc đâu ra lắm kẻ thù vậy nhì. mà cũng may nó mang mặt nạ đấy (chỉ bọn Diễm My biết cũng đủ phiền)

-cái cô kia, làm gì đó, không biết xin lỗi hả_Trần quát

-sao tôi phải xin lỗi_cô gái khinh khinh

-cô....._Trần định xông tới nhưng bị nó giữ lại

-thôi đi....._hai đứa kéo lê Trần về bàn ăn

-rõ ràng nó gạt chân mi mà!!_Trần bực mình nhìn nó

-ờ kệ nó_nó bình tĩnh gấp thức ăn

Nếu như mọi hôm ai mà tự ý gay chuyện với nó thì không yêu rồi (trừ chị nó ra), đâu ra đấy chứ ân đền oán trả (**ng ồ kiến lửa rồi)....nhưng hôm nay nó đã đủ nổi rồi không cần thêm nữa.....may cho mấy cô đấy. nó quyết định ‘tu’ để tích đức nếu cần có thể đi chùa thêm.....chứ cứ như hôm nay thì chết mất.

-món này ngon thiệt_nó nhai nhóp nhép cái bánh trên đĩa

-ờ, ăn thử cái này đi_Hạnh chỉ nó

-ờ, ngon ghê, mi cũng ăn thử đi Trần_nó gấp bỏ vào đĩa Trần

-ờ_Trần bỏ vào miệng_ngon thật, món này tên gì vậy??

-không biết, không có ghi_nó nhìn quanh

-lấy đủ chưa ra kia ngồi ăn đi_ba nhóc bước tới đẩy ghế ở góc phòng

Ba anh chàng thì đang bận tiếp chuyện với mấy bạn gái khác.....chuyện gì thì ai biết.....bị lôi ra bao vây một góc

-cho anh ngồi với nhé_ba anh con trai lạ hoặc bước tới chỗ bọn nó

-vâng tùy anh_nó vẫn tiếp tục ăn.

-ạc.....nước, nước_nó vỗ ngực cho thức ăn trôi xuống (tham thì thâm)

-này em uống đi_một anh chàng vội vàng đưa nó ly nước

nó chụp lấy liền ực một hơi

-may quá, cảm ơn anh_nó khuyến mãi một nụ cười tươi như hoa

-cái con nhỏ này_Trần cóc nhẹ đầu nó quay sang nhìn ba anh chàng bên cạnh

-ủa mà ba anh học lớp nào sao em chưa thấy bao giờ_Trần bắt chuyện

-ba đưa anh cùng học khoa kinh tế_một anh trả lời

-àh, hèn chi_Trần cười

-còn ba cô bé học khoa nào

-bọn em mới học 12 thôi àh_Hạnh

-àh, ba em ăn xong chưa, bọn anh mới nhảy một bản nhé

-sao hai mi_nó nhìn hai cô bạn

-mình có quen ba người này đâu_Hạnh

-đây chỉ là giao lưu, làm quen xã giao thôi mà, ba cô bé đâu cần e dè thế_một anh chàng lịch thiệp cười

-vâng_ba nhóc cười bước ra hòa cùng điệu nhảy.....

-anh là Dũng, sinh viên khoa kinh tế năm hai_Dũng giới thiệu_còn em tên gì học lớp 12 mấy

-không nói được không_nó hỏi

-uh, tùy bé thôi_Dũng thân nhiên hơi giận dỗi

-vâng_nó cười tươi làm Dũng hơi què.....tưởng làm mặt giận nó sẽ nói ai ngờ trót quơ ^^ (chắc 1 playboy đây)

Bản nhạc kết thúc trời cũng đã khuya từng hàng người ra xe đi về

-hay để bọn anh đưa ba em về nhé_ba anh đề nghị

-dạ cảm ơn nhưng thôi_ba đưa nó từ chối

-không sao đâu đừng ngại

-về thôi_Nhật Bảo hần lòi bọn nó đi_xin lỗi ba anh nhé, bọn tôi đưa mấy cô ấy về được rồi_hắn nhìn Dũng

-bb nhé_nó vẫy tay chào

-cô có quen họ không_hắn hỏi nó (đang đi ra cổng)

-không, thì sao

-không quen mà cô nói chuyện với họ vui vẻ vậy àh_hắn nheo mắt khó chịu nhìn nó

-anh sao vậy, kệ tui chứ_nó liếc

-còn nhảy nữa chứ_hắn tức tối

-ngộ nha, kệ tui liên quan gì đến anh àh_nó lại liết

-cô không thấy lúc nhảy anh ta.....anh ta....._hắn ngập ngừng tức giận nhưng không nói nên lời

-anh ấy sao?_nó ngây ngô

-cô ngốc àh, anh ta cố ý chạm đến người cô đấy, sau này nhớ tránh xa ra nghe chưa_hắn thuyết giảng

-thì nhảy phải vậy thôi_nó vẫn ngây ngô

Mặt hắn nghếch ra nhìn nó

-trời ời, cô ngây thơ hay giả ngây thơ đó_hắn nhăn nhó

-cái gì chứ_nó suy nghĩ_àh_cười bí hiểm_cảm ơn, nhưng tui tự biết bảo vệ mình, mà anh đang ‘bận rộn’ thế mà cũng để ý tui dữ hen_nó cười

-để ý gì, chương mắt thôi_hắn đi nhanh tránh cái nhìn của nó

Nó đứng sau cười tươi.....làm gì xấu hổ vậy_nó nghĩ

Ba anh chàng này hình như có thần giao cách cảm.....hai cô bạn bên cạnh không khác gì nó. (thương nhau lắm cắn nhau đau mà quá chính xác)

ủa hai anh tới đây chi vậy_Trần Hạnh nhìn Nhật Bảo tò mò

-còn hai cô tới đây chi???_Nhật bước xuống xe

-kệ tui hỏi chi....._Trần vừa nhón chân nhấn chuông vừa liết khó chịu vì câu hỏi ngược lại của Nhật

Ting tong ting tong.....tiếng chuông cửa vang lên giòn giã báo hiệu cho nó biết có 2 con “quý” đang chờ trước cổng

-con ra mở cửa dùm bác nhé, không biết ai tới sớm vậy nữa_bác Hoa nhìn nó

-dạ_nó ấn nút mở lốt tót chạy ra cửa.....khỏi nhìn cũng biết là ai

Hai chiếc BMW bóng loáng lặn vào sân, Trần Hạnh vẫn trung thành với xe đạp

-ủa, sao hai người này cũng ở đây, đi chung ah_nó ngạc nhiên nhìn Bảo Nhật

-không biết, mới gặp trước cổng_Trần giọng vẫn khó chịu

-uh_nó nhíu mày sẫm soi hai anh chàng có thái độ khả nghi này

Chà chà việc gì đây nhờ không lẽ cũng.....nó cười tươi rút ra nhận xét thui kệ có khi lại hay_nó nghĩ quay qua hai cô bạn

-hai mi ăn sáng chưa vào ăn luôn_nó kéo luôn tay hai cô bạn vào

-chưa, lật đật chạy qua nhà mi mà quên luôn, giờ mới thấy đói_Trần cười tươi xoa cái bụng đang réo ầm ĩ

-hai đứa mày tới rồi àh_hắn xuất hiện sau lưng nó (cứ như ma ý)_vào trong đi

Ba cô nàng ngơ ngát nhìn theo.....sao đáng nghi thế nhỉ...

-cháu chào ông, chào hai bác_bốn đứa lễ phép cúi chào ông Sơn & ba mẹ hắn

-uh, các cháu đến sớm vậy, ngồi ăn chung luôn nào_ông Sơn đặt tờ báo xuống bàn

-dạ!!

Mọi người có mặc đồng đủ, các món dần được dọn ra

-hôm nay mấy đứa tính đi đâu hay sao mà tụ họp sớm dữ vậy_mẹ hắn dò hỏi

-dạ_hắn đáp gọn rồi tiếp tục ăn

-hôm nay ở trường tổ chức thi Idol chắc mấy anh cũng thi_Đan chen vào

-ah_mẹ hấn gật gù

-ba người cũng thi nữa hả??_Trân hỏi lại

-có sao không??_Nhật dùng đũa nhìn cái mặt bí xị của Trân

-không_Trân đáp gọn cùng tiếng thờ dài ngao ngán

Nó nhú mày_thái độ của Trân Hạnh sao thế nhỉ không lẽ sáng đi sớm quá con ma nào theo ám rùi hay sao mà nhìn âm u thế_nó quan sát kĩ lưỡng từ cử chỉ của hai cô bạn mà không hay biết rằng chính mình cũng có hành động kì lạ khiến người khác phải ngoái nhìn

-ê, khi bộ hết thức ăn sao mà nhai cái miếng mãi thế_hấn đánh “nhè nhẹ” vào vai nó

-úi_nó nhăn mặt liết về phía kẻ đánh mình

-bộ anh hết muốn ăn cơm rùi hả, chuyển sang ăn đấm ah_mắt nó đờ đờ sát khí giờ tay lên đe dọa

-haha_hấn khum người xuống nói nhỏ vào tai nó_cô quay lại nhìn kĩ đi khi_giọng điệu mờ ám, ánh mắt gian xảo.....sao ghét thế này

Quay thì quay tui sợ chắc_nó nghĩ rùi quay ngoác cái đầu 90 độ.

Mọi cặp mắt đang đổ dồn về nó vừa tò mò vừa cố nén cười.....úi giời.....

Tối giờ nó mới có đủ thời gian nhìn lại mình. Một tay cầm chén(đã hết cơm) tay còn lại cầm miếng.....gặm(sao giống chuột vậy). chả là lúc này định xì xụp húp canh nhưng.....eo ui què quá

-dạ đâu có gì đâu mọi người ăn tiếp đi ăh_nó cười tươi nhìn gương mặt như đười ươi của hai đứa bạn

Tại hai mi mà ra không đấy cười gì lắm thế_nó liếc

Bữa ăn kết thúc trong tiếng cười vồn vã, người vui kẻ què lẫn lộn... hừm! nhưng thôi, lại có việc phải lo rồi_Hai cô nàng áp giải bạn lên phòng nó

-hai mi làm gì mà ghê vậy_nó nhú mày nhìn hết người này đến người nọ

-chuẩn bị đi, lát nữa thi rùi_Trân Hạnh sốt sắn ngồi vào bàn máy tính

-làm gì gấp gáp vậy_nó thả lưng lên giường chống tay nhìn bạn

-sao không gấp thua lần này nữa ê mặt lấm_Trân vẫn gián mắt vào máy

-thua....thua ai_nó tò mò hỏi lại

-tại mi mới đến nên chưa nghe danh “ba công tử SP” rùi, bọn họ được cả đài truyền hình mới đi hát đấy

-gì ghê vậy, có nỗ không_nó trở mắt nhìn Hạnh như không tin vào tai mình

-không đâu, tại mi chưa thấy nên chưa biết đấy thôi, năm nào hai đứa ta cũng thi nhưng vẫn thua liên tục, vậy mà năm ngoái họ nói không thi nữa nhường cho chức vô địch lại, toàn bạ_Hạnh không giấu vẻ bất bình

-chà chà_nó chống cằm suy nghĩ

-ê hai mi_nó ngoác hai cô bạn lại nói nhỏ

-được không đó, lỡ bị phát hiện thì sao_Hạnh

-có sao!!!_nó vẫn bình thản

-ta thấy ý kiến của mi được đó_Trân tán đồng_biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, mi thông minh lắm_Trân vỗ vai bạn

-ta mà lì_nó vỗ ngực tự đắc

Ba cô nàng rón rén mở cửa phòng bước ra. Thật chậm thật chậm cho những bước chân không phát ra tiếng động. a hà, đã tới được cửa phòng, nó áp tai vào.....

-ủa sao không nghe tiếng gì vậy_Trân vỗ vai nó sau một hồi nghe lén không thấy một động tĩnh gì, cái phòng vẫn im thinh thích thách thức sự chờ đợi của bọn nhóc

-á_ nó la lên rồi tự tay bịt miệng mình lại (có ai vừa ăn trộm vừa la làng bao giờ)_mi làm ta đứng tim đây

-ah há, không ngờ mi cũng nhác gan vậy_Trân nhe răng cười

-mi hơn gì ta đâu_nó khó chịu trước câu cạnh khốc của bạn

-thui mà, sao lâu quá ah ta sốt ruột lắm mở cửa vào trong thử đi!!_Hạnh đề nghị

-mi mở đi_nó chỉ vào nắm đấm cửa

-sao lại là ta, mi ở đây biết ‘cách’ hơn ta mà_Hạnh cười

-người biết “xâm nhập gia cư bất hợp pháp” là tội nặng lắm không_nó nói mặt nhăn nhó_oản tù tì đi cho công bằng

-ok_ba cô nàng như ba đứa con nít sẵn tay áo lên và

Oản tù tì ra cái gì ra cái này_ba đứa đồng thanh

-á há_Trân Hạnh ôm nhau hét_yaerd yeard_hai cô nàng vô tư nhảy tung tung (úi giời bọn này đi nghe trộm vậy đây khác nào lạy ông con ở bụi này)

-hu hu_nó bí xị_hai mi chơi ăn gian

-ăn gian cái gì, thua phải chịu mới là quân tử, mở cửa đi mở cửa đi cung

-huu , ôi cuộc đời trong sạch của ta_nó tiến từng bước nặng nhọc về cánh cửa (chẳng khác nào cửa địa ngục)

-ba cô làm gì mờ ám đó_ba anh chàng bất thình lình xuất hiện

-áh.....áh....._ba nhóc thay nhau hét..... Rồi im bật.....tiếp tục là tiếng ư ư vang lên

-cô đừng hét nữa điết lắm_hắn nói nhỏ vào tai nó tay vẫn bịt chặt mồm nó

-phù phù, anh làm cái quái gì đó hả, lờ tui ngộp thở chết tui có làm ma cũng theo ám anh_nó hét vừa xoa long ngực sau khi được trả tự do cho cái miệng

Ú tím tím nữa là vào viện_ba cô nàng nhìn nhau mờ ám

-cô làm gì trước cửa phòng tui đó, nghe lên ah_hắn nhìn nó

-nghe lên cái đầu anh, tui đang đứng trước phòng tui chứ bộ, xí tương hay lắm sao , ai thêm_ba nhóc chua ngoa tự biện hộ rồi lạch bà lạch bạch đi vào phòng nó

Hắn lắc đầu nhìn theo nghêm miệng cười, em là thế đấy. cô khi lóc chóc ạch

-hú hồn, mém chút nữa ta rút tìm ra ngoài rồi_nó ngồi xuống cạnh cửa

-bộ người chưa qua phòng Phong bao giờ àh_Trân ngồi bên cạnh nhìn bạn

-chưa_nó trả lời thiết tình_thì sao???

-vậy mà ta tưởng hai người....._nói rồi Trân nở một nụ cười rất chi tình quái

-thui ngay cái đầu óc đen tối của mi đi, ta qua phòng hắn để cãi nhau ah, mới nhìn cái mặt là ghét ko chịu được rồi

-con gái nói ghét là thương, con gái nói thương là ghét đó_Trân thay câu trả lời bằng lời một bài hát rất quen thuộc

-mi muốn chết thì ta cho chết_nó nhào vào thọt lét bạn

Hai cô nàng lăn lộn dưới đất đùa giỡn

-thui đi hai chị, thi mà giờ này chưa chuẩn bị gì còn 1h nữa thui kìa_Hạnh khoanh tay trước ngực giọng đồng dạt như cô bão mẫu

Hai cô nàng ngừng đùa thay nhau đưa mắt tìm cái đồng hồ treo tường

-áh, sao người không nói sớm_hai cô nàng cuồn cuộn bỏ chạy

-hét muốn khan giọng mà hai đứa mi có nghe đâu

-ok, làm việc nào

-bài này nghe được đó, chọn bài này nhé _Trần nhìn hai cô bạn đang trầm tư suy nghĩ

-ok, nghe được đấy, giờ còn phần nhạc đệm nữa là ổn. theo như hai mi nói thì chúng ta cần phải tự đàn mới có cơ hội chiến thắng

-uh, rồi sao?? _Hạnh hỏi lại

-thì mình tự đàn chứ sao, bài này chỉ cần organ thôi khá đơn giản

-nhưng ở đây làm gì có đàn mà tập _Trần nhìn quanh

-theo ta _nó bước ra ngoài hai cô bạn theo lon ton theo sau

-ủa ai đến trước vậy _nó hé mở cửa phòng nhạc cụ

-wa, ba lão ma đầu cũng đang tập _nó thông báo. Bọn hấn lại có một biệt danh mới ai bảo hù nó làm chi

-đâu đâu _hai cô nàng lanh chanh chạy lại sô đây

-từ từ nào bị phát hiện giờ _nó giống tai hết cỡ. ồ một bản tình ca được đệm bằng bàn ghi ta, wa hay quá chứ. Từng nốt nhạc vang lên êm đềm như được một nghệ sĩ lừng danh thể hiện. ba nhóc im lặng thường thức cho đến lúc tiếng nhạc kết thúc

-lại là ba cô nữa àh _hấn khoanh tay trước ngực nhìn ba nhóc

Mãi mê nghe, ba nhóc ló đầu vào lúc nào không hay

-ơ hay, bọn tui xuống đây tập đàn chứ bộ!! _nó cười bước hấn vào trong _ba người xong chưa

-rồi!!!

-vậy tốt, ra ngoài dùm nhé _nó đẩy lưng hấn cùng hai ông bạn ra ngoài. Nhưng ba anh vẫn đứng trơ ra như pho tượng mặc cho mọi sự cố gắng của bọn nhóc.

-lại muốn gì đây _Trần nhún nhó

-thì nghe mí cô tập chứ có gì đâu _Nhật cười

-nghe cái gì, ra mau _Trần khó chịu

-ngộ chưa, ba cô nghe bọn tui thì được, sao bọn này ko nghe được

-bộ tôi muốn nghe àh, chỉ là ép buộc thôi _Trần lên mặt

Nhất lắc đầu nhìn cười cười, làm Trần hơi sượng. ....

Quái lạ sao hôm nay hiền vậy nhỉ, như mọi hôm thì cãi tới bên mà _Trần nghĩ

-hay là mý cô đàn dở quá sợ người ta nghe xấu hổ _Hấn khích bắt (ôi lại chịu cũ)

-không dám đâu, không biết ai hơn ai đâu nha _nó giọng thách thức

-ùh, vậy dám thì không _Bảo nhìn ba đứa thăm dò

-thì gì???

-thì xem ai thắng

-điều kiện??? _nó thẳng thắng

-bên nào thắng sẽ tự do sai khiến bên kia 1 điều kiện??? sao chịu không

-nhưng. .... _nó nhú mày

-cô sợ àh _Bảo nhìn Hạnh

-sao không dám, thi thì thi sợ gì _Hạnh lên giọng

Trần Nó nhìn Hạnh như vật thể lạ. nhỏ này sao hôm nay bạo gan vậy, mọi bữa không do nó hay Trần nóng nảy ‘bị dụ’ thì thôi sao hôm nay nó

cũng.....

-hai mi nhìn gì dữ vậy_Hạnh sờ mặt nhìn_dính gì àh

-không.....không....._Nó Trần thay nhau lắc đầu

-là sao???

-sao hôm nay.....mi..... 'anh hùng' đột xuất vậy có bị trùng gió không_Trần sờ trán bạn

-gì chứ_Hạnh nhăn mặt

-còn hai cô thì không hay....._Hấn bỏ lững

-hay cái gì, thi thì thi àh, nhưng điều kiện phải trong khả năng thực hiện ok??

-tất nhiên ba cô khỏi lo!!

-rùi, ba người ra ngoài dc rùi đó, kì đà cần mũi hoài

-ok, không cần đuổi, nhớ lời hứa đấy.

-yes, biết rùi.....chuẩn bị nghênh chiến đi

Một cuộc đấu nảy lửa lại sắp bắt đầu liệu ai sẽ là người chiến thắng đây !!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Nó nhảy lon ton như bà cụ non đến trước cửa phòng Đoàn. ờ thì gõ cửa nè (phép tắc tối thiểu của người lịch sự đây)

-em vào nhé_thấy cửa không khóa nó nói vào

-uh, vào đi_giọng Đoàn vang lên

Nó nhẹ nhàng kéo cánh cửa đi vào. Một căn phòng màu hồng được trang hoàng rất kĩ lưỡng theo đúng chất của thiên kim tiểu thư (nhà này thiên vị quá àh nha, phòng nó đơn giản trong khi đó.....t/g tức dùm luôn)

-em giặt dùm chị vài bộ quần áo nha_Doàn nói rùi bước lại tủ đồ

-cái này cái này.....cái này_Doàn lôi ra một đồng quần áo

Úi gòi!! vài bộ đây sao_nó lắc đầu_mà nhiều chẳng được cứ nhồi hết vào máy giặt bấm nút là xong, khỏe re hehehe (mấy việc này từ hồi ở đây tới giờ nó làm hoài, còn ở nhà thì có mẹ nó lo hết ^^!_nhưng làm riết cũng quen, lúc đầu còn thấy bức bối đôi chút nhưng đầu cũng vào đó)

-rồi, em mang đi giặt dùm nha!!_Doàn nhìn nó khinh khỉnh điệu bộ như cô chủ và người làm thức thụ

-vâng_nó ngoan ngoãn nhặt từng bộ lên

-àh mà nè, loại vải này giặt tay dùm chị nha, giặt máy dễ nhàu lắm không ủi được

-há??? giặt tay_nó ngạc nhiên xuyt tí rơi hết đồ xuống đất

‘trời àh!! lại trò gì đây’_nó nghĩ

-uh, được không??_Doàn nhìn nó chăm chăm

-hmmmmmm....._nó nhăn nhó khó chịu chần chừ không biết trả lời ra sao

-không được hả??? _giọng Đoan càng thúc dục hơn

-được..... _nó miễn cưỡng nói

-không được _Hương bước vào

-em làm cái gì vậy Đoan _giọng Hương nghiêm nghị

-chị không thấy sao _Đoan nhìn chị

-em quá đáng lắm rồi đấy, chị nói ông bây giờ?? _Hương đe dọa

-chị nói đi, ông làm gì được em, ông ở tận ngoài Hà Nội với lại em có làm gì nó đâu, không phải nó tự nhận là người ở sao???

-em..... _Hương tức tối _nhưng.....

-thui để em đem đi giặt..... _nó cắt ngang cuộc tranh cãi

-nhưng..... _Hương đáp ứng

-không sao đâu chị!!

Nó cười hiền rồi khẽ nệ rình đám quần áo xuống, thả chịu khổ một chút để mọi chuyện êm xuôi. Ông nó mà biết nó ra thế này thì sẽ thông báo cả cái thành phố này biết nó là ai quá. Và nó cũng sẽ chính thức trở thành vị hôn phu của lão ma đầu dưới kia, ôi kinh khủng quá.(Nó lại bắt đầu kích hoạt trí tưởng tượng phong phú của mình rồi đây). Đi một ngày đáng học một sán khôn, Nhị!! Nhưng ..... Đoan càng ngày càng quá đáng, màn kịch này lại do nó tạo ra thì biết sao giờ, đúng là tự mình làm khổ mình mà. Nó lắc đầu ngoáy ngoáy xoa dịu cảm giác bức tức thoáng qua.

-ủa, cô/ mi làm gì thế!! _ba ‘lão ma đầu’ cùng hai cô bạn nhìn nó ngơ ngát

-giặt đồ chứ chị không thấy àh _nó cầu nhàu tỏ vẻ khó chịu

-uh, bỏ vào máy đi rồi ra nói cái này nè!! _Trần chỉ đạo

-nói gì nói đi _nó đứng lại nghe

-thì đem giặt trước đi rồi lại ta bàn cái này nè

-bỏ được ta bỏ rồi không cần mi nhắc!!

-là sao???

-loại vải nì nè _vừa nói vừa ôm tay vừa chỉ vào đồng hồ (pro quá) _phải giặt bằng tay mới sạch không thì bị nhàu không ủi được _nó nhái lại lời Đoan

-hả _cả 5 người cùng nhìn nó mắt mở to hết cỡ

-hả gì, nói gì nói lẹ đi???

-ờ!!! Nhật muốn chúng ta đi picnic!!

-cái điều kiện đó hả? _nó nhìn Nhật, mặt anh chàng sao méo sẹo. àh há hehe _nhưng hình như điều kiện này chỉ mình mi thực hiện thui đó Trần _nó tỉnh ranh nhìn bạn

-là sao?? _Trần ngơ ngát

Nó lắc đầu, đầu óc con bé này mọi khi đen tối lắm sao hôm nay trong sáng đột suất vậy nhỉ, nhưng lại không đúng chỗ rồi _nó đá vào chân hấn ra hiệu giải thích

-àh, thì mỗi người trong ba chúng tôi sẽ ra một điều kiện với một người _hấn cười giàng nhìn nó

Nó đáp lại bằng nụ cười méo sếch, tay vẫn khẽ nệ áo là áo, câu nói của hấn mang đầy những nguy hiểm, chứng tỏ người ra điều kiện với nó là hấn, không đúng không ăn tiền >..

-gì kì vậy!! _Trần nhìn Nhật (anh chàng có vẻ hài lòng lắm với mĩ đũa bạn biết điều) _đi một mình tôi không đi đâu chán lắm _Trần lắc đầu

-nhưng có hứa rồi àm không nhớ àh?

-nhớ nhưng để việc khác đi!!!

-nhưng hứa thì phải giữ lời chứ và.....bla bla ....._Nhật nói một tràng vừa năn nỉ vừa đe dọa

-thui mí người bàn luận tiếp đi tui đi giặt đồ _nó mang ra cái thau bỏ vào

-có cần tui giúp không!! _hắn nói theo

-không!! cảm ơn _nó ngoa ngán lời cái thau to dùng ra vườn

Hai cô nàng Mi, Vân đang nhìn nó chỉ chỗ bán tán gì đó rất sôi nổi (hai người nì cũng ở lại chơi)_nó nhúng vai thờ dài. Nhịn !!! thích cứ cười.

Một ít xà phòng nè, rùi đổ nước vào khuấy lên nè, bỏ đồ vào rùi nè, tiếp theo là.....là làm gì?? _nó chống cằm nhìn thau đồ suy nghĩ_nói ra thì thật ngại từ bé đến lớn không biết giặt đồ bằng tay(thông cảm osin nghiệp dư mới vào nghề), đồ dơ toàn phóng vào máy cho nó giặt thui!! Mí cái bước trên cũng do nó coi phim nên biết , ôi trời ôi bác Hoa lại không có ở nhà, làm sao đây trời.....vào hỏi mấy đứa kia, không không có khi còn ngu hơn mình _nó lắc đầu xua đi cái suy nghĩ kì hoặc vừa thoáng qua.

Bầu trời trưa đầy nắng, cái nắng gay gắt của một thành phố đông đúc phả vào từng hốc cây, ngọn cỏ, lòng nó lại dâng lên một nỗi khó chịu (thông cảm hôm nay nó sock quá nên tâm trạng không bình thường), nó một đại tiểu thư đúng nghĩa dù cái việc nó đang làm là do nó tự nguyện nhưng.....hừm nó thờ dài ngoa ngán, cái đám đồ này có dơ gì đâu chứ, nghĩ lại nó giống nàng Tấm trong truyện cổ tích quá, nhưng thay vì nhật thóc thì nó phải giặt đồ

-mí làm gì ngồi thừ ra vậy _Trần Hạnh bước đến

-giặt đồ nè _nó chỉ vào cái thau

-ờ, vậy giặt đi sao ngồi buồn thế _Trần ngồi xuống cạnh nó

-nhưng....._nó gãi đầu _hai mí biết hông chi ta đi!!

-hả _hai cô nàng cùng đồng thanh _phải không đó???

-uhm, ta biết hai mí tốt lắm mà chỉ ta đi mà _nó nài nỉ làm mặc dễ thương vô cùng

Hai cô bạn cùng đưa tay véo má nó

-nhìn mí ta cứ tướng đại tiểu thư không đấy!., nghĩ cũng hay vậy mà mí không bị đuổi việc đấy _Trần huyt vào vai nó

-sao cũng được, giờ làm sao nữa, chi i

-ờ thì....._Hạnh nhìn Trần, Trần nhìn lại Hạnh

Nó lại thờ dài, hai đứa này chắc cũng mù tịch rùi, thế là hết

-hai mí cũng không biết???_nó hỏi nhưng không cần câu trả lời (nhìn mặt là biết ngu rùi)

-ai nói không biết, nhưng ta chỉ mí, mí phải đi picnic với ta và Hạnh àh nha _Trần nhìn nó

-là sao?? _nó ngơ ngát

-là hai đứa cùng thực hiện một điều kiện đó nhóc!!

-ồ.....

Hai lão Nhật Bảo coi cũng biết suy nghĩ đấy chứ, lòi một lúc hai đứa là khỏi bị từ chối ủa mà.....

-sao ta cũng phải đi _mặt nhăn nhó

-ta đâu ép , nhưng ta không chỉ mí đâu nha!! _Trần cười gian manh

-bạn bè thế đấy _nó trề môi _thui được rùi đi thì đi, ở nhà một mình cũng chán

-ok, vậy đồng ý rùi đó

-yes, bắt tay vào việc nào!!giờ làm sao nữa _nó chờ đợi

-ờ thì.....ta thấy trong phim người ta dùng cái cây gậy dài dài vậy nè đập vào cho sạch đó _vừa nói Trần vừa diễn tả

Nó lắc đầu

-cái đó xưa rồi, mi không thấy mí cái áo này dính hạt sao, đập vào cho nát àh

-ờ thì _Trân gãi đầu

-àh nhớ rồi, một lần ta thấy ông anh giặt đồ rồi hình như là vậy nè, hai mi đứng tránh ra _Hạnh cời giầy ra bước vào thau và đập

Nó Trân nhìn nhau

-ủa, giặt đồ là vậy đó hả_cả hai đồng thanh vừa ngạc nhiên vừa thích thú

-uh_Hạnh quả quyết

-ồ, giặt đồ hay quá nhỉ, ta làm với

Hai đứa vút dép wa một bên nhảy vào thau và đập.....cũng may là cái thau rất lớn mới có sức chứa đủ ba đứa tụi nó. (Mà cái kiểu giặt đồ này là cũng mấy người lười biếng mà nhỉ)

-đập mạnh lên, mạnh nữa lên_nó hô khoái chí

Ba cô nhóc như ba con khỉ lau chau nhảy lên nhảy xuống cười nói vui vẻ hồn nhiên như con ních giữa trời chưa nóng mực, vừa giặt vừa nghịch nước vào nhau.

Bên trong nhà, có ba anh chàng đáng quan sát ba cô bé của chúng ta ‘ giặt đồ’ theo đúng nghĩa của nó (cũng may ba ông này cũng mù tịch nên mý nhóc không bị chê là con gái hư hihi)

-lúc trao giải nghe ba cô ấy đoạt giải nhất làm ta muốn đứng tim_Nhật vừa nhìn ba nhóc đùa giỡn vừa nói

-cũng may mí ông giám khảo còn có con mắt đánh giá chính xác đấy_hắn nói

-nhưng cái vụ giải xuất sắc nhất lần đầu ta nghe thấy đấy, ba cô nàng chiến thắng tới miệng còn bị rơi mất...._Bảo phụ họa theo

-bởi thế không thấy ba nàng bức tức từ trưa tới giờ ah, mà cũng tội hai đứa mày vờ kế hoạch_hắn trêu chọc nhìn bạn

-biết sao được mày, hên là họ chịu đi đấy, lát mình kiểm có tách ra, ok_Nhật đề nghị

-tùy hai đứa mày, tao không ý kiến_hắn chống cằm nhìn ra khoảng sân trống nơi nó đang nô đùa. Hai đứa bạn đã xác định người nó yêu và tiến tới sau một sự hiểu lầm nhỏ (cái gì từ từ biết nhé ^^), còn hắn?? hắn đang nghĩ gì làm gì, chỉ còn chưa đầy một năm nữa thôi hắn phải có quyết định cuối cùng, hoặc Hương hoặc Đoan, sao tại sao người đó lại không phải là.....không không....._hắn lắc đầu xua đi cái suy nghĩ oái ăm thoáng qua_nhưng.....nếu đó là.....thì hắn sẽ hạnh phúc biết bao....

Ánh nắng gay gắt chiếu qua khung cửa sổ ủa vào trong nhà, hắn vẫn im lặng ngồi đó với bao suy nghĩ trong đầu, mắt vẫn hướng về một người, sao người ấy lại vô tư thế nhỉ.....

Sau khi mọi chuẩn bị đã hoàn tất, bọn nó về nhà và bắt tay vào công cuộc hóa trang

-cái này của Nguyên, cái này của Hương, còn cái này của Đoan_mẹ hắn đưa cho mỗi đứa một bộ váy

Nó nheo mắt ngắm nghía hết qua trái lại qua phải hết lên trên rồi xuống dưới.....sao toàn màu đen thế này

-sao đẹp không con_mẹ hắn nhìn nó

-vâng đẹp lắm ah_nó cười tươi chạy về phòng

-Nguyên con xuống phụ bác cái này với_bác Hoa gọi vọng lên

-vâng_nó đặt chiếc váy xuống giường chạy ra ngoài

Sau khi nó đi khuất Đoan bước vào giường nó, cầm chiếc áo lên

-đẹp này, đẹp này_Đoan cắt.....chiếc váy của nó_coi cô còn đẹp nữa không

-úi, đau quá_nó té ngay trước cầu thang

Đoan giật thót chạy ra khỏi phòng nó.

Nó bước vào phòng cầm chiếc áo lên, nó biết ai làm, nó nhìn thấy tất cả nhưng nó không nói, nó không muốn Đoan phải khó xử. Đoan ghét nó vậy sao, vì lẽ gì, nó phải tìm cho ra câu trả lời....., nhưng giờ nó phải làm sao, chiếc áo đã hỏng hết một phần váy. Ah, hay là_một ý tưởng lóe lên trong đầu nó.....và nó bắt đầu tiếng hành công việc.

-Nguyên xuống đi con, tới giờ rồi_mẹ hắt gõ cửa phòng nó

-vâng chờ con tí_nó loay hoay sửa áo

-báo cáo sếp, hoàn thành_nó bước ra trông sự ngỡ ngàng của Đoàn

Sao cái áo của nó không sao hết nhỉ_Đoàn nghĩ

-hà, cô trang điểm kiểu gì vậy khi, xấu quá_hắn chê

-kê tui, anh nhiều chuyện_nó trề môi

-thà không trang điểm, vào rửa đi, không lát tui không dám đi với cô luôn_hắn đẩy nó vào trong

-ê, ngộ chưa tui thích vậy, tui cần anh đi cùng ah_nó nín lại

-thui, vậy cũng được, Nguyên thích thì cứ để thế, mẹ xem nào_mẹ hắt ngắm nghía bốn đứa trước khi bọn nó lên xe_đẹp thật vừa vặng lắm, àh này đeo vào_mẹ hắt đưa mặt nạ cho bốn đứa nó

(mặt nạ màu đen chỉ dài từ trán cho tới sống mũi che hết phần mắt, riêng của nó và hắn có thêm hai sợi lông màu đen dính bên mắt trái, Hương màu trắng_do mặc váy trắng_Đoàn màu vàng)

-vậy thì có trang điểm hay không cũng không thấy,bốn đứa chơi vui nhé

-vâng cảm ơn bác_ba chị em nó lễ phép

-cô lên con trai_mẹ hắt nháy mắt với hắn

Hắn chẳng hiểu gì ngỡ ngàng bước lên xe đến trường

Mô tả một tí về trang phục của nó và hắn nhé

Nó váy đen dài đến hết chân, cổ tròn, viền voan đen, cổ thắt nơ đen lênh qua một bên, ống tay dài rộng túm lại ở khuỷu tay và cổ tay bằng nơ đen, eo bó sát viền voan từ hai bên cho đến sau lưng thành nơ cột nhẹ xòa xuống, váy lượn sóng phồng ra.....giày đen, tóc xỏa uốn xoăn vài lọn

Hắn áo dài tay được đính dây từ ngực sang bên hông trái tất nhiên cũng màu đen, trên túi áo gắn huy hiệu, quần dài cũng đính dây như áo, có áo choàng dài từ vai xuống đất.

Hai chị nó kiểu như nó nhưng khác màu, Đoàn màu vàng Hương màu trắng.

Về phần trang sức: nhân nó mỗi tay hai chiếc ở ngón cái và ngón áp út, hắn ngón cái và ngón giữa, màu đen nốt có hình đầu lâu, khá to dài gần một đốt tai, dây chuyền lắc đồng bộ đầu lâu hết, riêng nó có thêm bông tai. Cái này ấn tượng nhất cũng hình đầu lâu nhỏ dính hai viên kim cương đen ở hai con mắt và có nhiều dây tròn ten bên dưới cũng màu đen. Hai chị nó cũng như thế nhưng tất nhiên màu hợp với áo

Trông nó trông bộ váy xinh lắm, mang một vẻ đẹp lạnh lùng, bí hiểm, làm nổi bật làn da trắng của nó, tóc tai trang sức phối hợp đồng bộ, ngay cả nó cũng phải công nhận sao mình xinh quá xá nữa mà lại, nên phải trang điểm một tí cho xấu đi, tồ hai con mắt gằn như gấu trúc luôn

Hội trường SP được trang trí rất công phu, bí ngô được các lớp khắc hình đã được mang hết vào, trang ảnh đèn được tạo cho bất cứ ai nếu bước vào đều phải công nhận đây chính là halloween. Đèn không sáng lại có phần hơi tối, thức ăn được bày biện ở một khu riêng biệt với đầy đủ các món. Học sinh mỗi người tự sắm cho mình một vai tác nhau từ công chúa.....đến phù thủy.....từ ác ma đến ác tặc ^^ từ quỷ.....đến cướp biển.....nói chung rất đa dạng.....quy tụ toàn bộ học sinh toàn trường tất cả các khối lẫn đại học, đây là cơ hội gặp mặt làm quen của các bạn nam nữ còn độc thân. Sáu đứa nó cùng Hương Đoàn bước vào mọi ánh mắt đều đổ về một hướng, tất cả đều dừng hẳn các đề tài khác mà bàn tán về bọn nó. Hắn bước lên bục

-nào đã đến giờ tôi xin tuyên bố bữa tiệc ma quỷ chính thức bắt đầu_hội trường học sinh (hắn đẩy ah)

Bốp bốp_một tràng pháo tay lớn của toàn thể học sinh

-nhạc nổi lên nào_hắn búng tay nhặt bắt đầu nổi lên_khiêu vũ đi các bạn

Hắn vừa dứt lời, từng hàng người nhảy thành một vòng tròn lớn trong tiếng đàn du dương câu đàn giao hưởng gồm đầy đủ các loại nhạc cụ.....các bạn nam nữ bắt đầu tìm bạn nhảy cho mình. Sau khi đã định hướng được đối tượng từng người một sẽ tách ra khỏi hàng và về phía bạn nhảy

-bạn nhảy với mình chứ_một chàng trai đưa tay ra mời nó

-nhảy không khi_hắn cũng đưa tay ra mời nó cùng lúc đó

Hai anh chàng nhìn nhau khó chịu

-sao lại là tôi_ nó khó hiểu nhìn hai người con trai trước mặt_ cả đám con gái sau lưng anh kia_ nó chỉ về phía sau

-cô nhảy không_hắn nhìn nó_cái này do mẹ tôi ép buộc thôi_hắn nói nhỏ vào tai nó

-ok, nhưng anh mà không thích thì ai ép được nhỉ, mà sao bác lại muốn tui với anh nhảy đôi nhỉ_nó đặt tay lên tay hắn và bắt đầu vũ điệu (mẹ hắn có dẫn nó trước nhưng úp úp mở mở khó hiểu)

-xin lỗi bạn nha_nó cười nhìn anh chàng kia

-uh, không sao

Cả đám con gái thất vọng trong đó có cả Đoan.....đang tức tối lắm.....nhưng cũng tìm bạn nhảy khác

-cô nhảy khá đấy khi_hắn nhìn nó

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

-tất nhiên, phải nhảy tốt chứ cả hội trường đang nhìn mình mà_nó cười

-nhìn_hắn nhìn quanh

Hàng vạn cặp mắt đang hướng về cặp của nó trầm trồ khen ngợi, hắn và nó nổi bật giữa các đôi khác, đưa con gái duy nhất mặc váy mà đen từ trên xuống dưới

-nhảy với anh tỏ khổ, toàn bị làm tâm điểm_nó thờ dài

-cô nhìn lại đi tâm điểm là cô đấy chứ

-sao lại là tôi_nó nhìn quanh

Những anh chàng không có bạn nhảy đứng ngoài bàn tán chỉ chỗ về nó tầm tắc, có cả mấy đứa bạn quý quái nữa, nếu biết chính là nó chắc sock lắm, ngay cả mấy anh bạn bên cạnh không lo nhảy mà cứ nhìn nó làm mấy cô nàng đập phải chân la oai oái....rõ buồn cười

-xin lỗi_Đoan đập chân nó (cặp Đoan nhảy nên cạnh)

-không sao_nó cười

-không sao cái gì, chân cô cà nhắc rồi kia_hắn kè sát tai nó nói

-kệ tui_nó liếc_àh..... lần này nó té bịch xuống sàn

-tôi xin lỗi, bạn có sao không_một cô bạn (nhỏ này trong nhóm Điểm My)_Nhỏ giả té kéo theo nó té theo

Cả hội trường chạy ào lại xem, bàn tán chỉ chỗ về nó

-cô đứng được không khi_hắn đỡ nó dậy

-được, anh giải quyết đám ồn ào này đi

-nào các bạn, khiêu vũ đi, không sao rồi_hắn nói lớn

Mọi người tản dần về phía vị trí của mình

-mặt cô sao vậy khi, khó chịu chỗ nào àh_hắn nhìn nó

-không..... không sao_nó nhắm nhó

Chỉ đợi cho bản nhạc kết thúc là nó bay ra ngoài ngay. ....

Bầu trời đen huyền đầy sao rất đẹp, ánh trăng sáng rọi xuống hòa cùng ánh đèn lễ hội. ....nhưng có đẹp đến mấy nó cũng chả còn tâm trạng để ngắm

-đau chết được _nó tìm vị trí chiếc kim

Chả là nó dính phần bị cắt lại bằng kim rút hết cho lẹ, lấy phần nơ của áo che lên

-áh _nó la lên khi tay chạm trúng vị trí cái kim sau lưng. Chắc lúc nãy té bị bung ra đâm vào da

Nó cố nhón tay ra sau sát định vị trí cây kim, nhưng khó quá.... chả thấy gì cả

-cô sao vậy khi _hắn suất hiện làm nó giật bắn

-mai mốt anh tới nhớ báo một tiếng, anh làm có bữa tui đau tim quá _nó liết rồi lại tiếp tục công việc của mình

-cô làm gì thế _hắn khó hiểu nhìn hành động của nó

Nó không nói vẫn tiếp tục công cuộc tìm kiếm cây kim

-cô tìm gì vậy _hắn xoay lưng nó lại

-áh, đau _nó hét lên

-sao thế???

-cây kim cây kim _nó chỉ vào đám kim gút _anh tìm dùm có một cây bung ra đi nó đâm đau quá

-đứng yên, sao toàn kim gút vậy _hắn cúi xuống nhìn vào phần thắt nơ

-áh, đau, nhẹ tay dùm _nó quơ tay ra sau

-đứng yên, cô ngo ngoay ai làm cho được _hắn

-áh, đau quá....lẽ lên coi _nó thúc

-đây rồi _hắn rút cây kim ra _cô làm gì mà cái áo ra vậy vậy khi

-sao tui biết được lúc lên phòng đã thấy vậy

-không phải cô làm _hắn dăm chiêu

-tui cắt ra làm chi cho khổ vậy nè. Ê gắn lại coi _nó đưa cây kim gút cho hắn

-sao tui biết _hắn nhận lấy

-thì anh lấy ra chỗ nào giờ gút lại chỗ đó, đừng để nó bung ra đấy _nó nhất nhở

-sao tui biết được _hắn gim vào lại _rồi đấy

-trời ơi, anh làm kiểu này, sao tui dám vào đó nữa _nó sờ vào vị trí mấy cây kim lung tung cả lên

-chứ sao, tui không biết làm cái này _hắn gãi đầu

-thôi anh vào đi, tui không vào nữa đâu _nó xua tay nhìn lên trời. ....hàng ngàn vì sao đang nô đùa trong dãy ngân hà

-trời đẹp thật _nó vờn vai

Hắn nhìn nó suy nghĩ. Ah hay là. ....

-cô choàng vào này khi _hắn cởi áo choàng đưa nó

-nhưng. .... _nó lưỡng lự

-vậy tốt hơn rồi, có thêm cái áo choàng cũng hợp đấy chứ _hắn cười _vậy khỏi lo ai thấy gì rồi nhé

-cảm ơn anh _nó ngoảnh miệng cười

-ê hai đứa kia thậm thò thậm thụt gì đó_bốn đứa kia từ đâu xuất hiện

-coi bộ bọn tao đến không đúng lúc hả mày_Nhật Bảo thút vào vai hấn

-gì nữa đây_hấn nhìn hai đứa bạn_sao không ở trong đó chơi đi

-thôi chán lắm ở đó làm phát ngôn viên cho mày hả_Bảo

-cả khối đứa đang truy lùng mày ở trong đây vào đi_Nhật đẩy hấn vào

-hay hai đứa mày cũng đang trốn_hấn soi mói

-thôi đi chơi_Nhật Bảo khoát vai hấn

-trúng tim đen rồi hả, sao đáng trông lãng thế_hấn khích bát

-ê sao hai mi ra đây chi vậy_nó cùng hai cô bạn theo sau bọn hấn

-bị lôi ra chứ có muốn đâu, đang ăn ngon lành_Trần Hạnh tiết nuối

-ờ há, ta cũng chưa ăn gì, vào xoi cái gì đi_nó đề nghị

-ok, hai tay luôn_Trần Hạnh

-cất mấy tâm hồn ăn uống lại vào chơi cái này đi_ba anh chàng chỉ vào ngôi nhà ma

-mấy anh tự đi đi tui đi ăn_ba nhóc bỏ đi

-hay không dám_ba anh khích

-ai không dám??_bọn nhóc đứng khựng lại

-ok, vậy cùng vào nào_hấn chỉ vào trong

-sợ gì mà không dám_nó hùng hổ bước tới

-ế, chờ tí_Hạnh kéo tay nó lại nghe nói cái ngôi nhà này ghê lắm có người vào xiêu ở trong đó luôn.....(trước cổng có ghi sẵn ' không dành cho những người yếu tim')

-chắc, mi sợ gì toàn đồ giả mà_nó nhìn Hạnh

-nhưng.....

-thôi vào, không ba ông kia nói mình nhất gan nữa, đi sát ta bảo vệ cho_nó kéo Trần Hạnh đến trước cổng

-ủa ba anh cũng vào nhà ma nữa àh_cùng lúc đó đám My và Đoan cũng tới

-uh_Bảo

-vậy cho bọn em đi với nhé, tò mò mà sợ ma lắm_My

-tùy thôi_Nhật cười

Cả đám bước vào trong. Các cô nàng bám riết theo bọn hấn í a í ới em sợ cái này cái kia hết biết. Đèn mờ dần mờ dần trên tường kèm theo nhiều hình vẽ ghê rợn nhiều chỗ bỗng dưng lóe sáng làm cả đám con gái la lối om sòm. Ba nhóc đi sát nhau hơn Đi qua một đoạn đèn vụt tắt tối om.....

-bình tĩnh không sao đâu_nó cầm tay Hạnh trấn an

Đi được vài bước thì nó cảm thấy dưới chân mình đang có cái gì chụp lại ....trời...một bàn tay. Một đám hét lên hoảng loạn.....bỏ chạy. Quá bất ngờ nó cũng hơi rung om chặt tay Hạnh

Sao con này gan vậy, không nghe la gì hét_nó nghĩ

Nó tiếp tục bước lên trước đèn bắt đầu sáng hơn nhưng vẫn lò mò khó nhìn. Một đứa chạm phải nút nào đó, con ma từ dưới đất bật dậy vọt lên trần thè lưỡi ra

-Á.....

Lần này là lối còn dữ hơn, có đứa còn bật khóc rõ tội. Đi tới một đoạn thì cảm nhận được gió thổi từ sau lưng. ....cả đám quay đầu lại. .... ba con ma mặc toàn đồ trắng bay lơ lửng theo bọn nó này giờ ....chỉ thấy được vài giây.....ba con ma biến mất trong bóng tối. Cả đám đứng sững người.

-bình tĩnh bình tĩnh_mấy anh con trai trấn an

Một lúc sau. ....bọn nó tiếp tục bước đi phía trước một thanh niên đang đâm một người khác máu me đầy người. ....thì sau lưng xuất hiện một con ma từ thần vụng gây lên.

Bụt....._máu bắn ra vào mặt đám người đứng gần, cái đầu của người đàn ông rơi xuống lăn lóc về chỗ bọn nó đứng. ....cả đám la hét dữ dội bỏ chạy toán loạn.....

Chạy được một đoạn thì xuất hiện hai lối đi. ....một lối ra.....một lối tiếp tục cuộc hành trình ghê rợn.

-sợ gì tiếp luôn_ nó xoa tim và bước đi tiếp. Nãy giờ nó phải căng hết đầu óc ra phân tích các tình huống để giảm sự sợ hãi Người thừa thốt hẳn chỉ còn nó và một người đi bên cạnh, đi được một đoạn đèn vụt sáng rõ.....nó quay mặt qua nhìn người bên cạnh. ....ùa hẳn àh. ....đèn vụt tắt.....

Hai đứa nó bước ra cổng cuối

-mì không sao chứ_Hạnh chạy lại

-tất nhiên, ta mà, mì cái đó sao dọa được ta chứ_nó nhe răng cười_mà nãy sao mì gan vậy không la hét gì hết_nó thắc mắc nhìn Hạnh

-trời, ta là như điên luôn ý, bầu chặt tay ông Bảo_mặt Hạnh xụ xuống

-ủa, vậy ta đi với ai nhi_nó chống cằm suy nghĩ_mà mấy đứa kia đâu (đám Diễm My)

-bọn nó vừa ra là vọt đi đâu liền, chắc sợ quá rồi

Bên phía ba anh kia, hẳn dựa cổng ôm bụng cười

-mày cười gì đó Phong_Nhật tò mò

-hahahahahaha.....trời ơi chắc tao chết quá.....hahhaahaha

-anh thôi đi, cười gì lắm thế_nó gắt

-hhahahahaha....._hắn quay lưng đánh tay vào tường cười to hơn

-thôi đi, anh cười đủ chưa_nó bước tới chỗ hắn

-chuyện gì vậy_Nhật Bảo Hạnh Trân đồng thanh

-hahahaha.....cô khi.....hahaha_hắn lại tiếp tục lăn ra cười

-kể nghe coi_bọn nhóc thút

-lúc này.....hahah.....vào cảnh cuối.....hahaha_hắn lại đập tay vào tường cười nghiêng ngửa

-mày thôi cười đi_Nhật gắt

-ok, ờ haha. ....ờ .....thì lúc này ở cảnh cuối là do người giả ma, sau khi đèn vụt tắt tao với khi bước tới thì cảm thấy ai đó nhát bóng mình lên_hắn làm mặt sợ hãi_đi tới chỗ đèn sáng thì ra hai con ma đang nắm chặt hai đứa tao bay đi....được một đoạn nó thả xuống. ....và nhảy tung tung hù dọa.....cô khi.....hahaha.....không biết nghĩ sao.....tung cho hai đá ,hai con ma nằm dài dưới đất rên la thê thảm. ....làm tao với hai con ma bên này ..... Phải chạy lại can ra.....hahaha....._hắn lại tiếp tục lăn ra cười

Bốn đứa nhoảnh mặt lại nhìn nó

-ahahahahahahahaha.....trời ơi_rồi cùng lăn ra cười như hắn_uổng quá biết vậy lúc này ta đi tiếp_Nhật Bảo

-mấy người cười đã chưa thôi đi_nó hét.....bỏ đi

-ờ, làm gì giận dữ vậy, không cười nữa_cả đám chạy theo nó

-sau đây chúng ta hãy mời ra năm công chúa trong buổi tối hôm nay tiếp tục cho trò mê cung nào_lớp trưởng Tuấn kiểm luôn chức hội phó (đáng lẽ đây là công việc của hắn nhưng cho Tuấn luôn vì người tổ chức không được tham gia_cha này ham chơi)

Bốp.....bốp....._tràng pháo tay vang dài.....bọn người bắt đầu bàn tán xôn xao

Đèn trong kháng phòng tắt gần hết, chỉ còn len lỏi vài tia ánh sáng mỏng manh từ trên kháng đài, chiếc đèn pha treo trên trần bật sáng lượn một vòng quanh hội trường rồi ngừng lại ngay chỗ nó đứng. ....

-mời bạn_Tuấn giờ tay mời nó lên kháng đài

-sao lại là tôi_nó khó chịu. ....

-mời bạn_Tuấn lặp lại

Mọi ánh mắt đổ dồn về từng bước chân nó, từng người dân ra ngưỡng chờ cho nó tiến lên

-cô bé đây là ai vậy mày?_một cậu trai

-tao không biết_một câu khác

-xinh đáo đê nhi

-sao mày biết hay vậy, người ta đeo mặt nạ mà

-tao nghĩ vậy, lát phải làm quen mới được

-không đến lượt mày đâu_cậu huyết vào vai bạn

Sau nó là Vân Đoan và hai bạn khối mười và mười một được chọn bước lên kháng đài

-mời cô bé theo tôi_một chị dẫn nó vào cánh gà

-bịch mắt lại hả chị_nó ngạc nhiên khi chị cột một chiếc khăn đen lên mắt nó

-uh đây là luật ,cô bé theo chị nhé

Nó không biết mình đi đâu, chả định hướng được chỉ có một việc bước theo chị dẫn đường

-nào bây giờ chúng ta bắt đầu cuộc truy tìm công chúa, phạm vi toàn trường ai là người tìm ra và dẫn năm công chúa về đây trước tiên sẽ có thưởng, các bạn sẵn sàng chưa

-rồi_mọi người háo hức trông đợi

-bắt đầu

Lớp trưởng vừa dứt lời mọi người đổ xô đi tìm. Lục tung đến từng góc ngách của phòng học

-em ngồi đây nhé_chị tháo chiếc khăn xuống

-ồ!_nó ngạc nhiên nhìn hồ nước trước mặt

-vâng, chị vào lại trong ấy ảh

-uh, đợi người đến cứu ghé công chúa_chị cười bước đi

Hồ nước quen thuộc chứ có gì đâu xa lạ, nhưng hôm nay bỗng nhiên lung linh hẳn, nó đang ngồi trên một chiếc xích đu kết toàn hoa cạnh một cây cỏ thụ lớn ,đèn thấp nhiều hơn, sáng nhưng không rực rỡ lung linh thu hút tầm nhìn của mọi người. Mặt hồ lăn tăn từng đợt sóng nhỏ hòa theo dòng ánh sáng nhẹ bên trên

Ngồi một hồi lâu mà chưa ai tìm được, nó chán nản ngồi dựa vào thân cây, chân trải dài trên ghế nghịch cái ào choàng

-ủa cái gì đây nhi_nó tò mò khi thấy trong túi áo có vật gì

-thì ra điện thoại, có cả dây phone nữa hi hi_nó cười tỉnh nghịch

Nhét dây phone vào tai, bật nhạc lên. ....nghe

-anh ta cũng nghe nhạc nhẹ nữa cơ đấy_nó thích thú phá phách

Hết thư mục này đến thư mục khác. ....và nó dừng lại ở file lưu ảnh. ....chỉ một bức duy nhất

-woa hình một cô bé gái_nó chăm chú ngắm nhìn

Một cô bé gái chừng năm sáu tuổi mặc chiếc váy hồng xinh xắn và chiếc nón vành rộng đang khoát vai một cậu bé nhỏ xiu bên cạnh trong rất mập mạp đáng yêu

-cô nghịch quá đấy khi_hắn hằn giọng giật lại chiếc điện thoại

Hai dây phone bung ra khỏi tai nó, nó ngò nghệt nhìn hắn

-anh làm cái quái gì vậy_nó khó chịu hết

-cô tùy tiện lấy đồ của người khác sử dụng mà không xin phép vậy hả_hắn trừng mắt nhìn nó

-ê, anh vô duyên vừa thôi nhá_nó tức tối_thứ nhất tui không lấy nó, nó có sẵn trong áo, thứ hai tui có biết trong đó có gì đâu mà xin phép_nó nhấn mạnh từng chữ tức tối ngoảnh mặt đi

Hắn chừng chừ một lát nhìn nó.....rồi ngồi xuống cạnh nó trên chiếc xích đu

-thôi, tui xin lỗi

Nó không nói gì vẫn im lặng bặm môi

Hắn thờ dài nói to

-TÔI XIN LỖI được chưa khi

Nó ngoảnh mặt lại liếc

-anh mà cũng biết xin lỗi nữa đấy

-thì tui vừa xin lỗi cô đấy thôi, thui được rồi đừng giận nữa

-không tui ghét anh lắm_nó lại tiếp tục bặm môi nhìn hắn giận dữ

-được rồi mà, tôi biết tôi sai, đừng giận nữa_hắn phì cười nhìn gương mặt ngây ngô của nó

-hử, cười gì_nó khó chịu hơn

-được rồi không cười nữa giận gì dai vậy

Nó im lặng mặt vẫn khó chịu

-tôi phải làm gì cho cô hết giận hả khi_hắn nhìn nó

-muốn tui hết giận hả, được thôi_nó cười_cô bé đó là ai vậy

Mặt hắn đan lại.....dựa người vào thành ghế nhìn ra mặt hồ

-cô hỏi chi lắm vậy khi

-tôi tò mò thôi, có gì mà khó nói vậy, hay đó là cô bé anh thích lúc nhỏ

-cô lại bắt đầu đoán lung tung rồi đấy_hắn thờ dài_đi nào công chúa ‘đen’

Mặc cho hắn bước đi nó vẫn ngồi đó nghĩ ngợi

-đi thui khi_hắn quay lại

-không_nó phồng hai má lên

-cô ươn ngang quá

-vốn sẵn tính trời_nó trả lời cộc lốc

Hắn lắc đầu lại ngồi xuống chiếc xích đu nhìn về một hướng xa xăm vô định, nét buồn rầu thể hiện rõ trên khuôn mặt, nó nhui mày nhìn hắn một hồi lâu

-anh không nói thì thôi, tui không ép nữa_nó đứng dậy bỏ đi

-đó là chị tôi_hắn nắm tay nó lại

Nó sững sờ ngơ ngát trước câu trả lời quá đột ngột của hấn

-chị?_ nó hỏi lại

-uh, chị tôi đẩy_hấn kéo nó ngồi xuống bên cạnh

-sao từ lúc đến đây, tui có nghe ai nhắc đến chị ấy đâu, hay chị ấy đi du học rồi hả?

-chị ấy chết rồi_hấn nhìn nó ánh mắt sâu thẳm khó tả.....một ánh mắt buồn

-tôi xin lỗi_nó xị mặt xuống...giọng cún con hối hận.....

-thôi có gì đâu, nhìn mặt cô buồn cười lắm đấy_hấn vỗ vai nó

-úi, mà sao anh tìm được chỗ tui hay vậy_nó đánh trống lảng

-nhờ cái này nè_hấn giơ lên một máy tính sách tay.....nãy giờ nó không để ý

-cái này thì làm được gì_nó mở chiếc laptop ra xem

-định vị máy điện thoại của tui trong áo choàng

-àh, cho sử dụng cái này luôn àh

-tất nhiên, thôi vào trong đó lĩnh thưởng nào công chúa đen_hấn cười người đưa tay ra

-vâng thưa hoàng tử_nó nhúng người iều điệu_í quên ác ma chứ_nó nhe răng cười

Hấn lắc đầu nhìn con bé tinh ranh phì cười

-đi thôi

Hai đứa dắt tay nhau bước vào hội trường. Chốc chốc con bé lại nhìn sang hấn suy nghĩ, nhớ lại gương mặt tội nghiệp của hấn mà nó tự trách mình, đã khơi gợi lại nỗi đau mà hấn muốn giấu kín. Nó lại nhớ đến mẹ hấn, ánh mắt hiền hòa luôn dõi theo từng tiếng nô đùa của chị em nó, từng cử chỉ chăm chút, từng ánh mắt yêu thương vuốt ve tóc nó ân cần, ấm áp như ruột thịt. Phải chăng mẹ hấn đang tìm sự ấm áp của người con gái quá cố nơi chị em nó. Tội bác ấy quá. Nó không tiện hỏi thêm nhưng nó cũng tò mò lắm từ lúc tới đây có ai nói gì về người chị nào đâu

Nó nghĩ ngợi Nó nhớ mẹ nó quá !! dù ngày nào mẹ cũng gọi cho nó, nhắc nhở cái này cái nó, ngay cả cái việc kéo chăn lên khỏi rốn trước khi ngủ_po tay luôn. Ôi tình mẹ sao ấm áp thân thương quá. Nó yêu mẹ lắm lắm.

-thông báo đã tìm đủ 5 công chúa, mọi người tập hợp tại hội trường_tiếng loa phóng thanh vang lên

Ai náy đều thất vọng dừng cuộc tìm kiếm lại đổ về hội trường

-nào mời các bạn bước ra ngoài_lớp trưởng Tuấn hướng về phía cánh gà

Mọi ánh đèn đổ dồn về từng bước đi. Đầu tiên là Đoan và một anh chàng khá đẹp trai lịch lãm cạnh là Vân và một cô bé khoảng chừng lớp mười, tiếp theo cặp hai cô bé kia, và cuối cùng là cặp của nó

Về mặt Vân, Đoan khó chịu nhìn nó. Sao người hấn tìm ra lại là nó

-như mọi năm thì người thắng cuộc có thể yêu cầu các bạn bên dưới làm gì mình muốn nhưng....._lớp trưởng Tuấn cười_năm nay chúng ta sẽ có một hình thức mới

Tuấn nói đến đây hai nhân viên ôm ra hai chiếc hộp lớn toàn giấy là giấy, làm ai náy không khỏi ngạt nhiên

Mọi người hường mắt tò mò soi mói hết cỡ về hai chiếc hộp đáng yêu đang yên vị trên hội trường

-đây là những mảnh giấy ghi điều mà các bạn muốn nếu trở thành người thắng cuộc trong mê cung, mời các bạn tìm được công chúa bước về phía trên

Tưởng gì to tát!! Cái này nó cũng có ghi. Nó chỉ mong ước nhỏ nhoi thôi ẩn hết cái đám đồ ăn trên bàn hehe chắc ngon lắm

Năm người cùng tiến về phía hai chiếc hộp vừa tò mò vừa háo hức 'liệu mình sẽ được thưởng gì đây, ôi mong quá!!^^

-năm bạn hãy chọn một tờ giấy và đọc lớn cho mọi người cùng nghe

-các bạn phải vừa hát vừa múa bài ba con vịt_anh chàng phía Đoan đọc trước

-hahahaha....._cả hội trường cười ầm lên

Trời ơi bài ba con vịt, thú vị ra phết ấy nhỉ, vừa hát vừa múa nữa cơ đấy

-nào các bạn thực hiện được chứ_lớp trưởng Tuấn

-ok_mọi người đồng thanh

Giai điệu tình nghịch của bài hát vang lên, ai nấy *** hòa theo tiếng nhạc râm rang, cùng nhau lắc mông xoay vòng vòng ổng ẹo trong tiếng cười trêu trọc nhau. Vài cậu còn sáng tác ra cả một điệu nhảy mới rất rất hợp với lứa tuổi của bài hát ‘mẫu giáo’

‘một con vịt xòe ra hai cái cánh.....nó kêu rằng cấp cấp cấp cấp cấp cấp’

Kết thúc bài hát là tràng pháo ty tụt tán thưởng của mọi người

-rất cảm ơn các bạn, mời bạn tiếp theo_Tuấn tiếp tục

-mình muốn mình và công chúa của mình đút nhau ăn sushi_cô bé nhóm Vân đọc to

-hahahaha....._mọi người cười ồ lên

Ngay cả nó đứng trên khán đài chịu mọi ánh mắt của mọi người mà cũng phải lăn ra cười. sushi!! ờ!! ngon đấy nhờ!! mà còn ‘đút nhau ăn’ giữa bàn dân thiên hạ nữa chứ. Đây là thưởng hay phạt vậy trời

Hai nắm sushi được bung ra đặt trước mặt Vân và cô bé. Mặt Vân méo sệch khó chịu

-chị ăn nè_cô bé đưa miếng sushi lên miệng Vân

Vân nhăn nhó nhìn miếng sushi cố gắng mở miệng ra trong sự thúc ép của của khán giả bên dưới Mọi người bên dưới vỗ tay cười to thích thú

Hai tờ giấy tiếp theo

Một - mọi người trong khán phòng xoay mười vòng

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Hai: -tôi muốn nhảy với công chúa câu tôi

-mời Phong chọn

Hắn bước về phía hai chiếc hộp trong tiếng xôn xao tán thưởng của các cô gái bên dưới vẫn những câu quen thuộc thôi không đáng nói.....

Chọn đại một tờ giấy bên trên, mở ra hắn nhíu mày nhìn dòng chữ bên trong rồi quay sang nhìn nó_một cái nhìn khó hiểu

Sao lại nhìn tui_nó nghĩ mặt ngơ ngát

Ai nấy đều như nín thở.....chờ đợi.....

-Phong đọc cho mọi người cùng nghe thực hiện nào_lớp trưởng nhắc phá tan không khí yên tĩnh đáng sợ

-ah.....tôi muốn ‘hôn’ công chúa của tôi.

HẢ.....HÔN.....HẢ.....HÔN_nó lấp ba lấp bắp chạy lại chỗ hắn giật mảnh giấy mở to hai con mắt ra nhìn

-cái quái gì vậy_nó như hét lên sừng sốt

-hôn đấy_hắn cười tinh ranh

-hôn cái ‘đầu’ anh í_nó gât

Trời phật ơi con ăn ở có đức lắm sao mà.....gặp nhieu bất hạnh vậy nè_nó nhăn nhó khổ sở thút thít than thở

-sao lại phải hôn_Doan khó chịu nhìn lớp trưởng

Lần đầu tiên nó thấy chị Doan nhà nó tốt quá....như một thiên thần cứu rỗi cuộc đời đen tối của nó. Nhưng hy vọng mong manh của nó nhanh chóng tắt ngúm vì.....

-đây là luật_Tuấn nói mà không mảy mảy may để ý bộ dạng rất chi là tội nghiệp của nó

Bên dưới bắt đầu có tiếng xôn xao bàn tán, một số tỏ vẻ không hài lòng, số khác lại tỏ ra thích thú

-hôn đi, hôn đi!!_một nhóm nam phía góc trái nói vọng lên_hôn đi, hôn đi_mọi người hòa theo hồi

Nó cười méo xẹo nhìn hấn cầu cứu

Hấn cười tươi nhìn nó .....ý gì vậy trời_nó nhăn mặt

-anh mà hôn tôi thì coi chừng đó_nó đe dọa

-chứ biết sao giờ, không cô đứng đây luôn à_hấn tiến sát nó

-anh....._nó giơ hai tay ra phòng vệ

-vậy cô muốn đứng đây phải không_hấn cười khinh khỉnh

Tiếng reo hò ngày càng to một hồi thúc hơn

-nhát gan thế, hay hồi nào tới giờ cô chưa hôn ai hả khi_hấn nhún mồm cười khẩy

-ai.....ai nói thế_nó nhăn nhó_hôn thì hôn sợ gì

Hôn hả? tất nhiên nó hôn rồi người hiện đại mà lị nhưng chỉ xã giao. Hồi ở Mỹ (ba mẹ nó đi công tác xin theo chơi) ra đường chào nhau toàn hôn chứ gì nữa, nó cũng hôn ông nó má nó kịch liệt lắm nhưng.....cái hôn này có nghĩa là....._nó lấy tay vuốt mồ hôi sau một hồi suy luận cực nhọc_không lẽ nụ hôn đầu tiên của mình lại diễn ra ở đây giữa bao nhiêu người trong ngày lễ tình nhân ý quên halowen chứ, lại còn với cái tên .....vết này nữa.....huhu những tưởng sẽ lãng mạn lắm!! sẽ có nào nến nào hoa và một bản nhạc piano nhẹ nhàng nữa chứ

Hấn phì cười nhìn thái độ nó

-đứng yên_hấn nghiêng người

Môi hấn chạm nhẹ vào môi nó. Nó nhắm tịt mắt lại tới đâu hay tới đó.....

Thấy vẻ lo lắng của nó hấn chỉ hôn cho lấy lệ nếu không chắc lát về khó mà yên thân...với con nhóc này

Tiếng vỗ tay vang lên cũng là lúc kết thúc màn tra tấn

Nó vọt nday xuống dưới, bao con mắt ghen tị bủa vây, nhưng kệ!! trốn cái đã tính sau!!

Đã định vị được chỗ Trần Hạnh, hự!! mấy con bạn yêu dấu đấy, có ăn cùng hưởng có họa thì tự chịu_chả là lúc này nguy cấp quá nó nhìn xuống Trần Hạnh cầu cứu ai ngờ.....bọn nhóc ôm nhau cười sặc sụa ghét thế cơ chứ

Nó hậm hực bước lại tính sổ thì

Bịch_nó đổ nhào về phía Trần

May quá nhóc Trần chụp được nó, mém chút nữa lại thêm phần nổi tiếng vì chụp thêm vài con ếch giữa lễ hội nữa

-hứ_mấy chục cái lườm huyết nó vang lên từ các cô gái lạ hoặc nó không quen

ạc đâu ra lắm kẻ thù vậy nhì. mà cũng may nó mang mặt nạ đấy

-cái cô kia, làm gì đó, không biết xin lỗi hả_Trần quát

-sao tôi phải xin lỗi_cô gái khinh khỉnh

-cô....._Trần định xông tới nhưng bị nó giữ lại

-thôi đi....._hai đứa kéo lê Trần về bàn ăn

-rõ ràng nó gạt chân mi mà!!_Trần bực mình nhìn nó

-ờ kệ nó _nó bình tĩnh gấp thức ăn

Nếu như mọi hôm ai mà tự ý gay chuyện với nó thì không yêu rồi, đâu ra đấy chứ ân đền oán trả....nhưng hôm nay nó đã đủ nổi rồi không cần thêm nữa.....may cho mấy cô đây. nó quyết định ‘tu’ để tích đức nếu cần có thể đi chùa thêm.....chứ cứ như hôm nay thì chết mất.

-món này ngon thiệt _nó nhai nhóp nhép cái bánh trên đĩa

-ờ, ăn thử cái này đi _Hạnh chỉ nó

-ờ, ngon ghê, mi cũng ăn thử đi Trần _nó gấp bỏ vào đũa Trần

-ờ _Trần bỏ vào miệng _ngon thật, món này tên gì vậy??

-không biết, không có ghi _nó nhìn quanh

-lấy đủ chưa ra kia ngồi ăn đi _ba nhóc bước tới đẩy ghế ở góc phòng

Ba anh chàng thì đang bận tiếp chuyện với mấy bạn gái khác.....chuyện gì thì ai biết.....bị lôi ra bao vây một góc

-cho anh ngồi với nhé _ba anh con trai lạ hoắc bước tới chỗ bọn nó

-vâng tùy anh _nó vẫn tiếp tục ăn.

-ạ.....nước, nước _nó vỗ ngực cho thức ăn trôi xuống

-này em uống đi _một anh chàng vội vàng đưa nó ly nước

nó chụp lấy liền ực một hơi

-may quá, cảm ơn anh _nó khuyến mãi một nụ cười tươi như hoa

-cái con nhỏ này _Trần cóc nhẹ đầu nó quay sang nhìn ba anh chàng bên cạnh

-ủa mà ba anh học lớp nào sao em chưa thấy bao giờ _Trần bắt chuyện

-ba đứa anh cùng học khoa kinh tế _một anh trả lời

-àh, hèn chi _Trần cười

-còn ba cô bé học khoa nào

-bọn em mới học 12 thôi àh _Hạnh

-àh, ba em ăn xong chưa, bọn anh mới nhảy một bản nhé

-sao hai mi _nó nhìn hai cô bạn

-mình có quen ba người này đâu _Hạnh

-đây chỉ là giao lưu, làm quen xã giao thôi mà, ba cô bé đâu cần e dè thế _một anh chàng lịch thiệp cười

-vâng _ba nhóc cười bước ra hòa cùng điệu nhảy.....

-anh là Dũng, sinh viên khoa kinh tế năm hai _Dũng giới thiệu _còn em tên gì học lớp 12 mấy

-không nói được không _nó hỏi

-uh, tùy bé thôi _Dũng thân nhiên hơi giận dỗi

-vâng _nó cười tươi làm Dũng hơi què. ....tưởng làm mặt giận nó sẽ nói ai ngờ trót quơ

Bản nhạc kết thúc trời cũng đã khuya từng hàng người ra xe đi về

-hay để bọn anh đưa ba em về nhé_ba anh đề nghị

-dạ cảm ơn nhưng thôi_ba đưa nó từ chối

-không sao đâu đừng ngại

-về thôi_Nhật Bảo hấn lòi bọn nó đi_xin lỗi ba anh nhé, bọn tôi đưa mấy cô ấy về được rồi_hấn nhìn Dũng

-bb nhé_nó vẫy tay chào

-cô có quen họ không_hấn hỏi nó

-không, thì sao

-không quen ma cô nói chuyện với họ vui về vậy àh_hấn nheo mắt khó chịu nhìn nó

-anh sao vậy, kệ tui chứ_nó liếc

-còn nhảy nữa chứ_hấn tức tối

-ngộ nha, kệ tui liên quan gì đến anh àh_nó lại liếc

-cô không thấy lúc nhảy anh ta.....anh ta....._hấn ngập ngừng tức giận nhưng không nói nên lời

-anh ấy sao?_nó ngây ngô

-cô ngốc àh, anh ta cố ý chạm đến người cô đấy, sau này nhớ tránh xa ra nghe chưa_hấn thuyết giảng

-thì nhảy phải vậy thôi_nó vẫn ngây ngô

Mặt hấn nghếch ra nhìn nó

-trời ời, cô ngây thơ hay giả ngây thơ đó_hấn nhăn nhó

-cái gì chứ_nó suy nghĩ_àh_cười bí hiểm_cảm ơn, nhưng tui tự biết bảo vệ mình, mà anh đang ‘bận rộn’ thế mà cũng để ý tui dữ hen_nó cười

-để ý gì, chóng mặt thôi_hấn đi nhanh tránh cái nhìn của nó

Nó đứng sau cười tươi.....làm gì xấu hổ vậy_nó nghĩ

Ba anh chàng này hình như có thần giao cách cảm.....hai cô bạn bên cạnh không khác gì nó.

sao hôm nay vui không_mẹ nó hỏi bốn đứa

-vâng_nó Hương đồng than, chỉ có Đoan là giận dỗi vì từ đầu tới giờ có nói được câu nào với hấn đâu

-ủa, sao con khoát áo choàng vậy_mẹ hấn nhìn nó

-áo khi bị bung ra rồi mẹ_hấn

-ủa để bác xem_mẹ hấn xoay lưng nó lại_ủa sao ra thế này

-dạ.....con không biết nữa_nó gãi đầu_lúc này thấy vậy rồi àh

-phải có người cắt nó mới ra vậy chứ_hấn đâm chiêu nhìn Đoan

Hấn không có ý gì hết nhưng làm Đoan giật cả mình

-cho cháu xin phép lên phòng trước nhé_Đoan nói

-uh, thôi bốn đứa đi nghỉ đi, lát con đem chiếc váy xuống bác đi may lại cho_mẹ hấn nhìn nó

-vâng, cảm ơn bác_nó cười chạy lên phòng.....thay đồ tẩy trang.....

Rình bộ đồ xuống chỗ mẹ hấn ngồi tám một chút định khai thác tí thông tin về người chị kia nhưng thôi...không bác ấy lại buồn.....nó chạy lên.....
định qua phòng Hương nói chuyện cho vui nhưng.....nó dừng khựng trước cổng

-chị gọi em qua có chi không_Đoan ngồi xuống giường

-em làm phải không_Hương nhìn em

-làm gì_Đoan úp úng

-váy của Nguyên đấy, do em cắt phải không

-thì sao?

-em có biết em làm gì không_Hương gắt_ người khác mà biết thì sao

-em không nói chị không nói ai mà biết_Đoan nằm xuống giường

-không có gì giấu được mãi đâu, sao em lại làm thế

-em ghét nó vậy thôi

-nhưng Nguyên nó có làm gì em đâu_Hương khuyên em

-nó giành Phong của em, em ghét nó em ghét nó

-em àh

-chị đừng nói nữa.....sao em chịu thua nó_Đoan như hét lên...từ khi nó sinh ra nó luôn được người ta yêu thương.....luôn sống trong giàu sang...luôn được mọi người che chở. Nó có tất cả có gia đình có cả ba lẫn mẹ có anh em.....em em cũng như nó cũng là cháu của ông sao ..... ông chỉ thương mình nó.....em yêu Phong nó cũng giành của em là sao.....là sao hả chị_Đoan gục đầu vào vai Hương

-em gái àh_Hương xoa đầu em thờ dài

Nó đừng ngoài nghe tất cả

Đúng nó hạnh phúc thật đấy.....nó được người ta quan tâm thật đấy.....nó có ba có mẹ mà còn nhiều nữa là khác.....nó sống không thiếu thốn gì.....cả vật chất lẫn sự yêu thương nó có đủ.....đúng rồi nó quá hạnh phúc_nó nhìn xuống sàn.....nó phải làm sao.....không lẽ chính nó lại cướp đi hạnh phúc của người khác sao.....nó ít ki vậy sao.....nó thích Phong không nhĩ....._nó đắm chiêu suy nghĩ

sao biết được_nó thờ dài dựa vào tường

Mà cũng phải 18 năm nay nó có yêu ai đâu mà nói chưa yêu thì cũng không đúng mà cũng chẳng sai. Kỉ ức 2 năm trước lại trở dậy trong nó, một kỉ ức buồn.....

-cô sao thế khi_hắn bước lại gần làm nó giật thót

-có sao đâu_nó đi về phòng

-mặt cô buồn so thế kia mà không sao àh_hắn đi theo quay mặt nhìn nó

-anh đừng quan tâm tui thế nữa_nó nói nhìn hắn rồi chạy vọt vào phòng đóng cửa lại

Hắn đứng ngẩn tò tè.....khó hiểu.....

Khi hôm nay sao thế nhĩ_hắn bước vào phòng.....leo lên giường.....đắp chăn.....suy nghĩ

Nó bước vào phòng. Căn phòng sao im lặng quá, nhìn bốn bức tường vô tri nó thở dài.....nó cần một người tâm sự.....mẹ àh...không đã hơn 12h rồi.....mở cửa bước ra ban công, vẫn bầu trời đầy sao tuyệt đẹp. Nó nhìn lên trời mông lung suy nghĩ...mới ngày hôm qua thôi mọi việc vẫn bình thường sao hôm nay lại rồi ren thế này, thái độ của Đoan thay đổi quá nhanh... hơn cả tốc độ của chiếc chong chóng tre chống trời lại cơn gió dữ trong một trận bão khủng khiếp... đúng khủng khiếp thật.....con người ta có thể thay đổi nhanh chóng đến thế sao.....hay từ đó tời giờ nó chưa kịp nhận ra ....Nó phải làm sao bây giờ giả như chưa từng nghe những gì Đoan nói thì tốt biết mấy.....Nó không phải suy nghĩ nhiều làm chi cho mệt

Mình thật ích kỉ_nó lắc đầu xua đi suy nghĩ vừa mới thoát qua

Cốc cốc cốc_tiếng ai đó gõ cửa

Nó không thèm lên tiếng ngoảnh mặt đi tiếp tục nhìn những ngôi sao trong dãy ngân hà đầy màu sắc, lung linh rực rỡ giữa màn đêm đen tối.....những người bạn thân quen của nó từ ngày đặt chân đến đất SG

Cốc cốc cốc_lại tiếng gõ cửa

Giờ này ai còn thức nữa trời_nó nghĩ bước ra cửa

-ủa, có chi không_ nó nhìn hấn

-àh, ờ.....àh tui muốn uống nước cam_ hấn cười sau một hồi lúng túng suy nghĩ để nặng ra một cái lý do hợp lý.

Lăn qua lăn lại mãi cũng khó chịu nên đi tìm hiểu là hay nhất.....may con khi còn thức.....

-cái gì nữa đây, anh không ngủ thì để người khác ngủ chứ, nhiều chuyên_ nó đóng cửa phòng lại

-cô không làm thì tui đành gọi bác Hoa dậy đây_ hấn giữ lấy cánh cửa nói vọng vào

-sao câu này nghe quen quá vậy, thôi được, mệt anh quá_ nó thờ dài cùng hấn bước xuống nhà

-này uống đi_ nó đặt cốc cam lên bàn rồi kéo ghế ngồi xuống phía đối diện nhằm nhì cốc cam của mình

-cô hôm nay sao thế khi?_ hấn đưa ly cam lên môi nhìn nó

-có sao đâu_ nó cười nửa miệng

-sao lại buồn vậy, có gì không vui àh??

-không....._ nó ngân dài

-hay là cô nhớ nhà??

-không.....

-hay ở đây ai bắt nạt àh, àh quên khi không bắt nạt người ta thì thôi chứ nhì_ hấn cười tinh ranh nhìn nó

-lại nữa rùi đây....._ nó liếc

-chứ sao.....??_ hấn nhìn nó như nài nỉ

-gì chứ_ nó ngửa người ra ghế

-sao cô buồn thế, hay nhà tôi đón tiếp không chu đáo_ hấn hỏi tiếp

-đã bảo không phải mà_ nó bật dậy giọng khó chịu

-chứ sao.....

-chứ sao hoài....._ nó lại ngửa người ra sau thờ dài_ mà này_ nó nhìn hấn_ khi người ta không hài lòng về mình, người ta ghét mình thì mình phải làm sao

-ai ghét cô àh.....

-anh cứ trả lời đi

-thì kệ họ, cô sống cho cô chứ có phải cho họ đâu, hãy là chính mình là tốt nhất.....

-hãy là chính mình....._ nó nhắc lại_ ờ thì là chính mình....._ nó cười_xong chưa đưa ly đây tui rửa

-này_ hấn đưa ly cho nó

Chờ nó úp xong hai chiếc ly vào khay, hai đứa cùng bước về phòng

-thôi ngủ đi, không biết cô đang buồn về cái gì nhưng quên đi_ hấn nói như ra lệnh_ ngủ ngon nhé cô khi lạnh chanh_ hấn cười bước vào phòng

-uh, ác mộng nhiều vào_ nó cũng vào phòng

Đóng cửa lại nó ngồi bệch xuống sàn dựa lưng vào cửa

-hãy là chính mình àh_ nó dăm chiêu nhắc lại

Không lẽ nó đã làm tổn thương Đoan sao.....nhưng mình có làm gì đâu nhá.....ôi trời phải làm sao bây giờ...._ nó thờ dài_ mệt ngủ suy nghĩ nhiều cũng chả phải là mình nữa.....

Nó tắt đèn bước lên giường..... suy nghĩ tiếp.....

Sương đêm rủ xuống dần trên những nhánh cây me ven đường. ....nó vẫn đang miệt mài với những suy nghĩ rối ren trong đầu. ....phải làm sao vẹn cả đôi đường đây nhỉ. ....Đoan là chị nó điều đó nó không phủ nhận được. ....nó cũng muốn chị nó hạnh phúc lắm mặc dù Đoan rất ghét nó. ....nhưng ..... từ giờ nó phải cảnh giác với Đoan hơn. ....Đoan là người rất thủ đoạn. ....nó đã quá quen từ ngày Đoan bước vào nhà họ Nguyễn. ....còn hấn nữa, tình cảm của nó nữa, nó cần thời gian, cần thời gian để trải nghiệm, nó chưa yêu ai, không. ...đúng hơn chưa dám yêu ai đơn giản vì nó nghĩ rằng yêu là khổ. ....

-Á_ nó bắc giát hết lên như một người điên. ....rồi im bật. ....mọi người vẫn đang ngủ

Không nó phải về Hà Nội, phải về Hà Nội. ....nhất định, nhất định. ....nó quá mệt mỏi chìm vào giấc ngủ

Ở phòng bên, hấn cũng đang lo lắng. ....lo lắng cho nó liệu việc gì mà có thể làm nhóc khi lạnh chanh hồn nhiên hay nói hay chọc phá buồn rười rượi thế kia. ....nhìn nó mà hấn sốt sa thay ..... nụ cười không còn trên đôi môi nó. ....nó buồn hấn cũng buồn theo. Sao mình lại để ý tới khi vậy. ....không lẽ mình đã thay đổi. ....thay đổi rồi sao. ....

La lá la. ....na na na_ điện thoại nó reo

Nó quơ tay lọ mò tìm điện thoại trên bàn đèn

-alo, Nguyên. ....nghe đây_ giọng ngáy ngủ mắt vẫn nhắm

-mi đó hả, dậy chưa_ giọng thánh thót của Trần vang lên

-mi. ....nghe .....giọng .....ta mà.... không ....biết ...ah, mà ....có ...chi ....không_ nó kéo dài từng tiếng

-không. ....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tít tít tít. ...._trên ngơ ngát nhìn chiếc điện thoại trong tay mình

Vừa nghe xong từ ‘không’ là nó an tâm kéo chăn lên ngủ tiếp

La lá la. ....na na na_ điện thoại nó lại reo cách đó chưa đầy một phút

Trời ơi cứu con, mới sáng sớm con có làm gì át đây mà quậy con hoài, ngay cả con muỗi nó cắn hút máu con rột rột nghe phát thèm luôn mà con còn hem dám đánh nữa là con tốt vậy sao mà. ...._nó khó chịu quơ chiếc điện thoại chỉ vừa mới yên vị trên bàn

-mi đó hả_ lần này là cái giọng trong trẻo của Hạnh

-gi nữa đây mà có chi không

-không, nhưng mà. ....

Tít tít tít. ...._mắt liên lật

Nó tiếp tục kéo chăn lên ngủ

La lá la. ....ná na na_ điện thoại lại reo

Nó bịt chặt tai lại kéo chăn trùm qua đầu. ....mặc cho điện thoại cứ reo cứ reo

-trời ơi, hai đứa my không ngủ thì để người khác ngủ chứ, biết mấy giờ không mà cò phá đám_ nó hét vào điện thoại sau một lúc kiên trì của bạn

-bít chó, 5 giờ 59 phút 12 giây

-mi biết hôm qua ta hành hạ ngủ trễ lắm không mà phá vậy_ giọng khó chịu vang nài_ không có gì thì để ta ngủ đi làm ơn mà_ nó nài nỉ

-đưa nào dám ăn hiếp mi đâu để ta đánh nó

Chả là hôm qua hơn 12 giờ khuya rồi mà Đan còn bắt nó nấu hủ tiếu cho ăn đơn giản vì thích. Định nằng nith gặp ngay mặt hân hòa theo. Ôi khổ, hì hục mãi đến 1h cũng xong. Ăn xong rồi lại uống uống xong lại nạy lưng ra dọn rửa rồi khổ. Mà dạo ấy Đan thường hay kiểm chuyện chọc tức, sai vặt nó hơn, nhưng do có đề phòng mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát....hehehe....sao mình giỏi thế_nó tự đặt

-mà mới sáng sớm mặt trời chưa lên hết đỉnh đầu gọi ta có chi hem, nói lẹ ta còn ngủ????_nó vui người vào chần 1 tay kéo mền 1 tay cầm điện thoại

-hôm nay thi SP Idol đây, mi thi hông_giọng Trần thăm dò

-HẢ_nó hét lên bất ngờ_hahahahaha VN Idol hả, mi thi thi đi tha cho ta hahah

-mi...._Trần ức nghen_lỗ tay mi bị gì hả ta nói VN Idol hồi nào mà cạnh khóe nhau thế, SP Idol thừa chị không biết thi giống tai lên mà nghe

-SP Idol_nó nhắc lại ngồi hân lên dựa vào cạnh giường

-uh mỗi năm SP tổ chức cuộc thi tìm ra những giọng ca hay nhất trong năm...._Trần giăng giải

-uh, rồi sao(cái này Blue cũng có)

-mi thi hông????

-thui cho ta xin một vé bình yên, ta buồn ngủ lắm, ở nhà ngủ cho sướng con mắt hì hì

-mi hát hay vậy không thi tiết lắm_Trần thất vọng

-thui không thi đâu, mi thi đi chúc may mắn nghen

-ê Nguyên mi thi đi rồi ta dẫn mi đi chỗ này ăn ngon lắm_giọng của Hạnh vang lên trong điện thoại

-ủa Hạnh cũng ở chỗ Trần hả_nó ngạc nhiên

-uh, ta mới qua lúc nãy

-hèn gì, hai đứa mi âm mưu phá giết ngủ của ta, mà mi cũng thi hả??

-uh, mi thi luôn đi cho vui

-tính lập thành nhóm tam ca vệt trời hân “nhỏ”_giọng trêu chọc

-con quý, có cần chê bai nhau vậy không,ta với Hạnh từng đoạt giải rồi đấy(Hạnh lên giọng), đi đi lát ta dẫn đi chỗ này ăn ngon lắm_Hạnh nài nỉ

-mi còn chỗ nào chưa chỉ ta nữa hả_giọng nó nghi ngờ

Hạnh dẫn nó đi đến nay cũng hơn cả trăm quán mà quán nào cũng ngon cả, hông biết đâu lắm thể nhỏ này có lừa mình không ta.

-còn chứ, chỗ này ngon tuyệt phải không Trần_Hạnh nháy mắt

-uh, ngon lắm, chắc.....mới nhớ lại ta ứa nước bọt rồi nè, ta nhớ nhất là nước cốt dừa chỗ đó ngon tuyệt

-thiệt hả_nó nuốt nước bọt

-uh, mi không đi tiết ráng chịu đó nha_Trần chặt lưỡi

-ờ thi thì thi sợ gì, nhớ đó không được lừa ta đâu đấy_nó bước xuống giường

-ta lừa mi bao giờ chưa, chuẩn bị đi ta với Hạnh qua nhà mi

-uh_nó cúp máy chạy thẳng vào phòng vệ sinh

Thả lại có một ngày chủ nhật đầy bận rộn nữa, cũng hay hay_nó cười đưa qua đưa lại chiếc bàn chải đánh răng

Nó đâu có biết rằng có một người đang nghe lén bên ngoài, nói nghe lén thì hơi quá ai bảo nó hét lớn quá chi. Hân mỉm cười lấy điện thoại ra

-tao thi

-ủa sao mày thay đổi nhanh vậy_Nhật nghi ngờ

-vậy mày không muốn tao thi hả_giọng khó chịu

-đâu có ba đứa mà thiếu mày làm ăn gì, tao biết mày không bỏ anh em mà

-dc rồi, tập hợp ở nhà tao đi lát tình tiếp

-ok, thưa đại ca

Hắn nhét di động vào túi quần lưng thưng về phòng.....trên môi nở một nụ cười tinh quái

Năm phút trước

Reenngggggggggg....._tiếng di động vang lên

-alo_hắn cất giọng sau một hồi lọ mọ tìm điện thoại

-mày thi Idol không Phong

-thui, chán lắm tao không thi đâu, hai đứa mày thi đi

-mày không thi thì còn gì hay nữa, ba đứa sao thiếu mày sao được

-tao buồn ngủ lắm, hai đứa mày thi tốt nha_hắn cúp máy vui đầu vào chăn nhưng mãi không ngủ được định ra vườn hít thở tí ngủ tiếp thì nghe tiếng hét thất thanh vang vọng cả núi rừng của nó

ủa hai anh tới đây chi vậy_Trần Hạnh nhìn Nhật Bảo tò mò

-còn hai cô tới đây chi???_Nhật bước xuống xe

-kệ tui hỏi chi....._Trần vừa nhón chân nhấn chuông vừa liết khó chịu vì câu hỏi ngược lại của Nhật

Ting tong ting tong....._tiếng chuông cửa vang lên giòn giã báo hiệu cho nó biết có 2 con “quý” đang chờ trước cổng

-con ra mở cửa dùm bác nhé, không biết ai tới sớm vậy nữa_bác Hoa nhìn nó

-dạ_nó ấn nút mở lốt tót chạy ra cửa.....khỏi nhìn cũng biết là ai

Hai chiếc BMW bóng loáng lẩn vào sân, Trần Hạnh vẫn trung thành với xe đạp

-ủa, sao hai người này cũng ở đây, đi chung ah_nó ngạc nhiên nhìn Bảo Nhật

-không biết, mới gặp trước cổng_Trần giọng vẫn khó chịu

-uh_nó nhủu mày sẫm soi hai anh chàng có thái độ khả nghi này

Chà chà việc gì đây nhờ không lẽ cũng.....nó cười tươi rút ra nhận xét thui kệ có khi lại hay_nó nghĩ quay qua hai cô bạn

-hai mi ăn sáng chưa vào ăn luôn_nó kéo luôn tay hai cô bạn vào

-chưa, lật đật chạy qua nhà mi mà quên luôn, giờ mới thấy đói_Trần cười tươi xoa cái bụng đang réo ầm ĩ

-hai đứa mày tới rồi àh_hắn suất hiện sau lưng nó_vào trong đi

Ba cô nàng ngơ ngát nhìn theo.....sao đáng nghi thế nhỉ...

-cháu chào ông, chào hai bác_bốn đứa lễ phép cúi chào ông Sơn & ba mẹ hắn

-uh, các cháu đến sớm vậy, ngồi ăn chung luôn nào_ông Sơn đặt tờ báo xuống bàn

-dạ!!

Mọi người có mặc đông đủ, các món dần được dọn ra

-hôm nay mấy đứa tính đi đâu hay sao mà tụ họp sớm dữ vậy_mẹ hắn dò hỏi

-dạ_hắn đáp gọn rồi tiếp tục ăn

-hôm nay ở trường tổ chức thi Idol chắc mý anh cũng thi_Dan chen vào

-ah_mẹ hấn gật gù

-ba người cũng thi nữa hả??_Trân hỏi lại

-có sao không??_Nhật dùng đũa nhìn cái mặt bí xị của Trân

-không_Trân đáp gọn cùng tiếng thở dài ngao ngán

Nó nhú mày_thái độ của Trân Hạnh sao thế nhỉ không lẽ sáng đi sớm quá con ma nào theo ám rùi hay sao mà nhìn âm u thế_nó quan sát kĩ lưỡng từ cử chỉ của hai cô bạn mà không hay biết rằng chính mình cũng có hành động kì lạ khiến người khác phải ngoái nhìn

-ê, khi bộ hết thức ăn sao mà nhai cái miếng mãi thế_hấn đánh “nhè nhẹ” vào vai nó

-úi_nó nhăn mặt liết về phía kẻ đánh mình

-bộ anh hết muốn ăn cơm rùi hả, chuyển sang ăn đấm ah_mắt nó đờ đờ sát khí giờ tay lên đe dọa

-haha_hấn khum người xuống nói nhỏ vào tai nó_cô quay lại nhìn kĩ đi khi_gọng điệu mờ ám, ánh mắt gian xảo.....sao ghét thế này

Quay thì quay tui sợ chắc_nó nghĩ rùi quay ngoác cái đầu 90 độ.

Mọi cặp mắt đang đổ dồn về nó vừa tò mò vừa cố nén cười.....úi giời.....

Tối giờ nó mới có đủ thời gian nhìn lại mình. Một tay cầm chén tay còn lại cầm miếng.....gặm. chả là lúc này định xì xụp húp canh nhưng.....eo ui quê quá

-dạ đâu có gì đâu mọi người ăn tiếp đi ạ_h_nó cười tươi nhìn gương mặt như đười ươi của hai đứa bạn

Tại hai mi mà ra không đấy cười gì lắm thế_nó liếc

Bữa ăn kết thúc trong tiếng cười vồn vã, người vui kẻ quê lẫn lộn.... hừm! nhưng thôi, lại có việc phải lo rồi_Hai cô nàng áp giải bạn lên phòng nó

-hai mi làm gì mà ghê vậy_nó nhú mày nhìn hết người này đến người nọ

-chuẩn bị đi, lát nữa thi rùi_Trân Hạnh sốt sắn ngồi vào bàn máy tính

-làm gì gấp gáp vậy_nó thả lưng lên giường chống tay nhìn bạn

-sao không gấp thua lần này nữa ê mặt lấm_Trân vẫn gián mắt vào máy

-thua....thua ai_nó tò mò hỏi lại

-tại mi mới đến nên chưa nghe danh “ba công tử SP” rùi, bọn họ được cả đài truyền hình mới đi hát đấy

-gì ghê vậy, có nỗ không_nó trở mắt nhìn Hạnh như không tin vào tai mình

-không đâu, tại mi chưa thấy nên chưa biết đấy thôi, năm nào hai đứa ta cũng thi nhưng vẫn thua liên tục, vậy mà năm ngoái họ nói không thi nữa nhường cho chức vô địch lại, toàn bạ_Hạnh không giấu vẻ bất bình

-chà chà_nó chống cằm suy nghĩ

-ê hai mi_nó ngoác hai cô bạn lại nói nhỏ

-được không đó, lỡ bị phát hiện thì sao_Hạnh

-có sao!!!_nó vẫn bình thản

-ta thấy ý kiến của mi được đó_Trân tán đồng_biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, mi thông minh lắm_Trân vỗ vai bạn

-ta mà lì_nó vỗ ngực tự đắc

Ba cô nàng rón rén mở cửa phòng bước ra. Thật chậm thật chậm cho những bước chân không phát ra tiếng động. a hà, đã tới được cửa phòng, nó áp tai vào.....

-ủa sao không nghe tiếng gì vậy_Trân vỗ vai nó sau một hồi nghe lén không thấy một động tĩnh gì, cái phòng vẫn im thinh thích thách thức sự chờ đợi của bọn nhóc

-á_ nó la lên rồi tự tay bịt miệng mình lại_ mi làm ta đứng tim đấy

-ah há, không ngờ mi cũng nhác gan vậy_ Trần nhe răng cười

-mi hơn gì ta đâu_ nó khó chịu trước câu cạnh khoe của bạn

-thui mà, sao lâu quá ah ta sốt ruột lắm mở cửa vào trong thử đi!!_ Hạnh đề nghị

-mi mở đi_ nó chỉ vào nắm đấm cửa

-sao lại là ta, mi ở đây biết ‘cách’ hơn ta mà_ Hạnh cười

-người biết “xâm nhập gia cư bất hợp pháp” là tội nặng lắm không_ nó nói mặt nhăn nhó_ oản tù tì đi cho công bằng

-ok_ ba cô nàng như ba đứa con nít sẵn tay áo lên và

Oản tù tì ra cái gì ra cái này_ ba đứa đồng thanh

-á há_ Trần Hạnh ôm nhau hét_ yaerd yeard_ hai cô nàng vô tư nhảy tung tung

-hu hu_ nó bí xí_ hai mi chơi ăn gian

-ăn gian cái gì, thua phải chịu mới là quân tử, mở cửa đi mở cửa đi cung

-hu hu , ôi cuộc đời trong sạch của ta_ nó tiến từng bước nặng nhọc về cánh cửa

-ba cô làm gì mờ ám đó_ ba anh chàng bất thình lình xuất hiện

-áh.....áh....._ ba nhóc thay nhau hét..... Rồi im bật.....tiếp tục là tiếng ư ư vang lên

-cô đừng hét nữa điếc lắm_ hấn nói nhỏ vào tai nó tay vẫn bịt chặt mồm nó

-phù phù, anh làm cái quái gì đó hả, lờ tui ngộp thở chết tui có làm ma cũng theo ám anh_ nó hét vừa xoa long ngực sau khi được trả tự do cho cái miệng

Ú tím tím nữa là vào viện_ ba cô nàng nhìn nhau mờ ám

-cô làm gì trước cửa phòng tui đó, nghe lên ah_ hấn nhìn nó

-nghe lên cái đầu anh, tui đang đứng trước phòng tui chứ bộ, xí tương hay lắm sao , ai thèm_ ba nhóc chua ngoa tự biện hộ rồi lạch bà lạch bạch đi vào phòng nó

Hấn lắc đầu nhìn theo nghe miệng cười, em là thế đấy. cô khi lóc chóc ạch

-hú hồn, mém chút nữa ta rút tìm ra ngoài rồi_ nó ngồi xuống cạnh cửa

-bộ người chưa qua phòng Phong bao giờ àh_ Trần ngồi bên cạnh nhìn bạn

-chưa_ nó trả lời thiết tình_ thì sao???

-vậy mà ta tưởng hai người....._nói rồi Trần nở một nụ cười rất chi tình quái

-thui ngay cái đầu óc đen tối của mi đi, ta qua phòng hấn để cãi nhau ah, mới nhìn cái mặt là ghét ko chịu được rồi

-con gái nói ghét là thương, con gái nói thương là ghét đó_ Trần thay câu trả lời bằng lời một bài hát rất quen thuộc

-mi muốn chết thì ta cho chết_ nó nhào vào thọt lét bạn

Hai cô nàng lăn lộn dưới đất đùa giỡn

-thui đi hai chị, thi mà giờ này chưa chuẩn bị gì còn 1h nữa thui kìa_ Hạnh khoanh tay trước ngực giọng đồng dạt như cô bảo mẫu

Hai cô nàng ngừng đùa thay nhau đưa mắt tìm cái đồng hồ treo tường

-áh, sao người không nói sớm_ hai cô nàng cuồn cuộn bò dậy

-hét muốn khan giọng mà hai đứa mi có nghe đâu

-ok, làm việc nào

-bài này nghe được đó, chọn bài này nhé _Trần nhìn hai cô bạn đang trầm tư suy nghĩ

-ok, nghe được đấy, giờ còn phần nhạc đệm nữa là ổn. theo như hai mi nói thì chúng ta cần phải tự đàn mới có cơ hội chiến thắng

-uh, rồi sao?? _Hạnh hỏi lại

-thì mình tự đàn chứ sao, bài này chỉ cần organ thôi khá đơn giản

-nhưng ở đây làm gì có đàn mà tập _Trần nhìn quanh

-theo ta _nó bước ra ngoài hai cô bạn theo lon ton theo sau

-ủa ai đến trước vậy _nó hé mở cửa phòng nhạc cụ

-wa, ba lão ma đầu cũng đang tập _nó thông báo. Bọn hấn lại có một biệt danh mới ai bảo hù nó làm chi

-đâu đâu _hai cô nàng lanh chanh chạy lại sô đây

-từ từ nào bị phát hiện giờ _nó giống tai hết cỡ. ồ một bản tình ca được đệm bằng bàn ghi ta, wa hay quá chứ. Từng nốt nhạc vang lên êm đềm như được một nghệ sĩ lừng danh thể hiện. ba nhóc im lặng thường thức cho đến lúc tiếng nhạc kết thúc

-lại là ba cô nữa àh _hấn khoanh tay trước ngực nhìn ba nhóc

Mãi mê nghe, ba nhóc ló đầu vào lúc nào không hay

-ơ hay, bọn tui xuống đây tập đàn chứ bộ!! _nó cười bước hấn vào trong _ba người xong chưa

-rồi!!!

-vậy tốt, ra ngoài dùm nhé _nó đẩy lưng hấn cùng hai ông bạn ra ngoài. Nhưng ba anh vẫn đứng trơ ra như pho tượng mặc cho mọi sự cố gắng của bọn nhóc.

-lại muốn gì đây _Trần nhăn nhó

-thì nghe mí cô tập chứ có gì đâu _Nhật cười

-nghe cái gì, ra mau _Trần khó chịu

-ngộ chưa, ba cô nghe bọn tui thì được, sao bọn này ko nghe được

-bộ tôi muốn nghe àh, chỉ là ép buộc thôi _Trần lên mặt

Nhất lắc đầu nhìn cười cười, làm Trần hơi sượng. ....

Quái lạ sao hôm nay hiền vậy nhỉ, như mọi hôm thì cãi tới bên mà _Trần nghĩ

-hay là mý cô đàn dở quá sợ người ta nghe xấu hổ _Hấn khích bắt

-không dám đâu, không biết ai hơn ai đâu nha _nó giọng thách thức

-ùh, vậy dám thì không _Bảo nhìn ba đứa thăm dò

-thì gì???

-thì xem ai thắng

-điều kiện??? _nó thẳng thắn

-bên nào thắng sẽ tự do sai khiến bên kia 1 điều kiện??? sao chịu không

-nhưng. .... _nó nhú mày

-cô sợ àh _Bảo nhìn Hạnh

-sao không dám, thi thì thi sợ gì _Hạnh lên giọng

Trần Nó nhìn Hạnh như vật thể lạ. nhỏ này sao hôm nay bạo gan vậy, mọi bữa không do nó hay Trần nóng nảy ‘bị dụ’ thì thôi sao hôm nay nó

cũng. ....

-hai mi nhìn gì dữ vậy_Hạnh sờ mặt nhìn_dính gì àh

-không. ....không. ...._Nó Trần thay nhau lắc đầu

-là sao????

-sao hôm nay. ....mi. .... 'anh hùng' đột xuất vậy có bị trùng gió không_Trần sờ trán bạn

-gi chứ_Hạnh nhăn mặt

-còn hai cô thì không hay. ...._Hấn bỏ lững

-hay cái gì, thi thì thi àh, nhưng điều kiện phải trong khả năng thực hiện ok??

-tất nhiên ba cô khỏi lo!!

-rùi, ba người ra ngoài dc rùi đó, kì đà cần mũi hoài

-ok, không cần đuổi, nhớ lời hứa đấy.

-yes, biết rùi. ....chuẩn bị nghênh chiến đi

Một cuộc đấu nảy lửa lại sắp bắt đầu liệu ai sẽ là người chiến thắng đây !!!!!!!

Lộc cộc đập cuối cùng cũng về tới nhà. Nóng thật cảm giác cháy cả da thịt chứ chẳng chơi. Một ngày xui ời là xui mà. ....

-tức chết đi được!!_Trần vừa đi vừa lau bàu tức tối

-thui bỏ qua đi!!, tức chi cho một_nó vỗ vai bạn

-bỏ sao mà bỏ được, mi không thấy bất công sao?_vừa nói Trần vừa quay lại nhìn người đi sau bằng ánh mắt nảy lửa

-làm gì nhìn ghê thế coi chừng đau mắt đấy cô nhóc_Nhật trêu chọc

-đau kệ tui không liên quan gì đến mý người 'đưng'_Trần trề môi

-thui đi!! Vào, tỉnh ở đây phơi nắng àh, thành mực nướng hết giờ_nó vừa nói vừa lôi bạn vào nhà mặc cho vẻ khó chịu của cô nhóc

-nè uống cốc nước hạ hỏa đi_nó đặt ly cam vắt với nhưng viên đá li ti lên bàn

Trần quơ lấy cái cốc tu một hơi. Những viên đá tan dần trong miệng xua đi bao mệt mỏi khó chịu của buổi trưa nóng nực. Một ngày thật xiu xẻo

-vui lên nào Hạnh, có gì đâu nào_nó cười vừa nhai viên đá trong miệng_không phải đúng ước muốn của hai đứa mi rùi còn gì, giải nhất nè_vừa nói nó vừa lắc lắc cái huy chương trước mặt

-thui mi cắt dùm, nhìn nó ta nhưc đầu quá_Hạnh gạt tay nó ra

Nó lắc đầu nhìn hai đứa bạn, nó cũng là nạn nhân đấy thui giờ còn phải nai lưng ra xoa dịu cho người ta trong khi chính mình cũng muốn nổi lửa, thật hết chỗ nói. ....

-nhìn mặt hai mi như dưa dấm ấy!!_nó trề môi_dù gì mình cũng đoạt giải mà

-có thể bạn tổ chức năm nay bị mưa chuộc hết rùi nên mới bày ra cái trò mới này,nếu mý con nhỏ kia không phá thì mình đâu ra nông nổi nào???_Trần tức tối đánh tay xuống bàn, mặt từ từ nhăm nhúm lại tội nghiệp, chắc do tức quá hóa hồ đồ rồi muốn thử độ cứng với cái bàn gỗ đây mà, nhìn con bạn nhăn nhó đến tội, muốn cười lại không dám, chắc nó sẽ xác quá. Liết sao Hạnh thì nó đã gục mặc xuống bàn

-ui ui, pé Trần của chị có sao hem có đau hem_nó cầm tay bạn xoa xoa nắn nắn giọng ngọt lịm

-úi thui mi đi, đau quá_Trần rút tay lại lập tức_người ta đau gấp mi nữa vào viện quá

-haha_nó cười to.

-áh, thì ra mi chọc ta àh_Trần đứng phắt dậy chạy lại chỗ nó đứng

Do đã chuẩn bị trước nên nó nhanh chóng né đòn, hai đứa bắt đầu cuộc maratong vòng vòng cái bàn, đưa dí đưa chạy la ó ùm sùm

-ta ....chỉ giúp đưa mi đi nhà xác sớm hơn thôi_ nó vừa chạy vừa lạnh chanh quay lại

Oạch!! nó té lăn quay do va phải cái vật gì mềm mềm

Oái chết ùi

-xí!!!!_nó hét lớn

-xí cái gì, chuẩn bị mua hôm là vừa rồi đó nhóc!!_Trân cười gian

-mi chơi ăn gian, ai lại chui lỗ chó vậy chứ!!

-lỗ chó cái gì, nếu ta ko chui gầm bàn chừng nèo mới bắt được con sóc như mi hả!!

-Hạnh cứu ta , Hạnh ơi_nó nài nỉ

-mi chết đi, hihi, để ta đánh phụ nha Trân, đang buồn quá nà!!_Hạnh cười

-hai mi, hai mi_mắt nó méo sệch

-dzô_Trân hô lớn

Hai cô nàng nhào vô thọt lét làm nó lăn lộn đến mệt vừa hết vừa đỡ.

-thua!! ta thua!!

-biết điều đấy_Trân Hạnh đánh tay vào nhau ăn mừng chiến thắng

-hai mi ác lắm

-mi nói gì muốn nữa hả

-đâu.....đâu có...ta nói hai mi sử ta 'mác' tay lắm mà

-hahaha_ba cô nàng cùng cười lớn

-đỡ bần hơn chưa_nó ngồi ngay ngắn trên bàn nhìn bạn

-rồi_Trân Hạnh cười hiền

-mà ta lại thấy nhờ nó cắt đứt dây đàn lại hóa hay, nếu không Nguyên sao biểu diễn tài piano được, tuyệt thật nhìn ban giám khảo gật gù ta cứ tưởng.....ah mà , mi học bao lâu mà đàn hay thế???_Hạnh nhìn bạn

-có gì đâu....chắc cũng gần 12 hay 13 năm gì đó!!_nó cười

-vậy mà dám giấu nghề nghe, mà sao lúc nãy mi không để con bé Giang vạch mặt bọn cắt dây đàn, mi ngăn lại chi vậy??_Trân chau mày nhìn nó

-nói ra thì cũng có làm được gì nó, mình không có bằng chứng mà, và lại như vậy chỉ gây thêm phiền phức cho Giang thôi, tội nghiệp con bé

-phiền phức?? là sao_Hạnh khó hiểu

-mi nghĩ bọn kia sẽ dễ yên cho con bé ah....._nó thờ dài đặt ly xuống bàn chống tay ra sau

-ờ, nhưng giờ tính sao đây??_Trân cũng thờ dài

-sao là sao?? Tới đâu hay tới đó vậy_nó ngược nhìn lên trần nhà_hay hôm nay hai mi ở lại chơi với ta đi, ông với hai bác ra ngoài cả rồi chả ai nói chuyện với đánh cờ chán lắm_nó nhìn hai cô bạn đề nghị

Trân Hạnh mỗi đứa theo đuổi một suy nghĩ riêng về lịch trình hôm nay của mình

-ok, hôm nay ta cũng chả có việc gì làm, ở lại quây với mi luôn_Trân cười

-ta cũng vậy_Hạnh

-yaerd, thương hai mi quá àh_nó cười mang ba cái ly lại bồn rửa

-ba lão mà đầu kia đâu sao không thấy ta_Trân nhìn quanh

-đang ở phòng trên đây!!_nó nói vẫn cặm cụi làm

-nhờ My gan nhĩ đã cắt đây đàn rùi còn dám vát sát theo mình về nhà_Trần tức tối

-kệ nó đi, vậy càng hay_no úp ba cái ly vào khay quay lại bàn

-sao mà hay??_Hạnh khó hiểu

-thì ba lão kia bận rộn nên không chọc phá mình nữa, vậy cũng hỏi

-àh há, sao ta không nghĩ ra_Hạnh cóc đầu mình

-gần 1 h rùi_Trần nhìn đồng hồ_hôm nay không nấu ăn àh, bác Hoa đâu??

-bác Hoa đi thăm nhà bà con rồi, nghe nói có người bị bệnh nặng lắm!!_nó huyền thuyên_mà hôm nay cũng chả có ai ở nhà đỡ phải nấu cơm??

-vậy lát nữa ăn gì???_Hạnh nhìn nó

-cái gì vừa ngon bổ rẻ ý_nó cười tinh ranh

-ngon bổ rẻ, là cái gì??_Trần Hạnh đồng thanh tò mò

-mì gói!!!! Hahaha

-trời!!_Trần Hạnh mặc méo sẹo

-giống thui, ăn gì lát mình đi chợ mua về nấu, nhìn mặt hai mi kinh dị quá ah

-ờ vậy mới được chứ, rùi người ta ở lại mà cho ăn mì gói.....pó tay mi luôn_Trần cắn nhằn

-NGUYỄN OI_tiếng Đoan vang lên_lên phòng chị một tí

-vâng_nó nói vọng lên_thui hai mi ngồi đây ăn hoa quả tí đi ta lên coi có việc gì

Nó nhảy lon ton như bà cụ non đến trước cửa phòng Đoan. ờ thì gõ cửa nè

-em vào nhé_thấy cửa không khóa nó nói vào

-uh, vào đi_giọng Đoan vang lên

Nó nhẹ nhàng kéo cánh cửa đi vào. Một căn phòng màu hồng được trang hoàng rất kĩ lưỡng theo đúng chất của thiên kim tiểu thư

-em giặt dùm chị vài bộ quần áo nha_Đoan nói rùi bước lại tủ đồ

-cái này cái này.....cái này_Đoan lôi ra một đồng quần áo

Úi giời!! vài bộ đây sao_nó lắc đầu_mà nhiều chẳng được cứ nhồi hết vào máy giặt bấm nút là xong, khỏe re hehehe

-rồi, em mang đi giặt dùm nha!!_Đoan nhìn nó khinh khỉnh điệu bộ như cô chủ và người làm thức thụ

-vâng_nó ngoan ngoãn nhặt từng bộ lên

-àh mà nè, loại vải này giặt tay dùm chị nha, giặt máy dễ nhàu lắm không ủi được

-hả??? giặt tay_nó ngạc nhiên xuyết tí roi hết đồ xuống đất

‘trời ah!! lại trò gì đây’_nó nghĩ

-uh, được không??_Đoan nhìn nó chằm chằm

-hmmmmmm....._nó nhăn nhó khó chịu chán chừ không biết trả lời ra sao

-không được hả???_giọng Đoan càng thúc dục hơn

-được....._nó miễn cưỡng nói

-không được_Hương bước vào

-em làm cái gì vậy Đoan_giọng Hương nghiêm nghị

-chị không thấy sao _Đoan nhìn chị

-em quá đáng lắm rồi đấy, chị nói ông bây giờ?? _Hương đe dọa

-chị nói đi, ông làm gì được em, ông ở tận ngoài Hà nội với lại em có làm gì nó đâu, không phải nó tự nhận là người ở sao???

-em ..... _Hương tức tối _nhưng .....

-thui để em đem đi giặt..... _nó cắt ngang cuộc tranh cãi

-nhưng..... _Hương áp úng

-không sao đâu chị!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Nó cười hiền rồi khẽ nệ rình đám quần áo xuống, thà chịu khổ một chút để mọi chuyện êm xuôi. Ông nó mà biết nó ra thế này thì sẽ thông báo cả cái thành phố này biết nó là ai quá. Và nó cũng sẽ chính thức trở thành vị hôn phu của lão ma đầu dưới kia, ôi kinh khủng quá. Đi một ngày đáng học một sán khôn, Nhịn!! Nhưng ..... Đoan càng ngày càng quá đáng, màn kịch này lại do nó tạo ra thì biết sao giờ, đúng là tự mình làm khổ mình mà. Nó lắc đầu ngoay ngoay xoa dịu cảm giác bức tức thoáng qua.

-ù, cô/ mi làm gì thế!! _ba ‘lão ma đầu’ cùng hai cô bạn nhìn nó ngơ ngát

-giặt đồ chứ chị không thấy àh _nó cầu nhàu tỏ vẻ khó chịu

-uh, bỏ vào máy đi rồi ra nói cái này nè!! _Trần chi đạo

-nói gì nói đi _nó đứng lại nghe

-thì đem giặt trước đi rồi lại ta bàn cái này nè

-bỏ được ta bỏ rồi không cần mi nhắc!!

-là sao???

-loại vải nì nè _vừa nói vừa ôm tay vừa chỉ vào đồng hồ _phải giặt bằng tay mới sạch không thì bị nhàu không ủi được _nó nhái lại lời Đoan

-hả _cả 5 người cùng nhìn nó mắt mở to hết cỡ

-hả gì, nói gì nói lẹ đi???

-ờ!!! Nhật muốn chúng ta đi picnic!!

-cái điều kiện đó hả? _nó nhìn Nhật, mặt anh chàng sao méo sẹ. àh há hehe _nhưng hình như điều kiện này chỉ mình mi thực hiện thui đó Trần _nó tỉnh ranh nhìn bạn

-là sao?? _Trần ngơ ngát

Nó lắc đầu, đầu óc con bé này mọi khi đen tối lắm sao hôm nay trong sáng đột suất vậy nhỉ, nhưng lại không đúng chỗ rồi _nó đá vào chân hấn ra hiệu giải thích

-àh, thì mỗi người trong ba chúng tôi sẽ ra một điều kiện với một người _hấn cười giang nhìn nó

Nó đáp lại bằng nụ cười méo sẹch, tay vẫn khẽ nệ áo là áo, câu nói của hấn mang đầy những nguy hiểm, chứng tỏ người ra điều kiện với nó là hấn, không đúng không ăn tiền

-gì kì vậy!!_Trần nhìn Nhật_đi một mình tôi không đi đâu chán lắm_Trần lắc đầu

-nhưng có hứa rồi àm không nhớ àh?

-nhớ nhưng để việc khác đi!!!

-nhưng hứa thì phải giữ lời chứ và.....bla bla ....._Nhật nói một tràng vừa năn nỉ vừa đe dọa

-thui mí người bàn luận tiếp đi tui đi giặt đồ_nó mang ra cái thau bỏ vào

-có cần tui giúp không!!_hắn nói theo

-không!! cảm ơn_nó ngoa ngán lời cái thau to dùng ra vườn

Hai cô nàng Mi, Vân đang nhìn nó chỉ chỗ bán tán gì đó rất sôi nổi nó nhúng vai thờ dài. Nhịn !!! thích cứ cười.

Một ít xà phòng nè, rùi đổ nước vào khuấy lên nè, bỏ đồ vào rùi nè, tiếp theo là.....là làm gì??_nó chống cằm nhìn thau đồ suy nghĩ_nói ra thì thật ngại từ bé đến lớn không biết giặt đồ bằng tay(thông cảm osin nghiệp dư mới vào nghề), đồ dơ toàn phóng vào máy cho nó giặt thui!! Mí cái bước trên cũng do nó coi phim nên biết , ôi trời ơi bác Hoa lại không có ở nhà, làm sao đây trời.....vào hỏi mấy đứa kia, không không có khi còn ngu hơn mình_nó lắc đầu xua đi cái suy nghĩ kì hoặc vừa thoáng qua.

Bầu trời trưa đầy nắng, cái nắng gay gắt của một thành phố đông đúc phả vào từng hốc cây, ngọn cỏ, lòng nó lại dâng lên một nỗi khó chịu (thông cảm hôm nay nó sock quá nên tâm trạng không bình thường), nó một đại tiểu thư đúng nghĩa dù cái việc nó đang làm là do nó tự nguyện nhưng.....hừm_nó thờ dài ngoa ngán, cái đám đồ này có dơ gì đâu chứ, nghĩ lại nó giống nàng Tấm trong truyện cổ tích quá, nhưng thay vì nhật thốc thì nó phải giặt đồ

-mì làm gì ngồi thừ ra vậy_Trần Hạnh bước đến

-giặt đồ nè_nó chỉ vào cái thau

-ờ, vậy giặt đi sao ngồi buồn thế_Trần ngồi xuống cạnh nó

-nhưng....._nó gãi đầu_hai mì biết hông chỉ ta đi!!

-hả_hai cô nàng cùng đồng thanh_phải không đó???

-uhm, ta biết hai mì tốt lắm mà chỉ ta đi mà_nó nài nỉ làm mặc dễ thương vô cùng

Hai cô bạn cùng đưa tay véo má nó

-nhìn mì ta cứ tưởng đại tiểu thư không đấy!~, nghĩ cũng hay vậy mà mì không bị đuổi việc đấy_Trần huýt vào vai nó

-sao cũng được, giờ làm sao nữa, chỉ i

-ờ thì....._Hạnh nhìn Trần, Trần nhìn lại Hạnh

Nó lại thờ dài, hai đứa này chắc cũng mù tịch rùi, thế là hết

-hai mì cũng không biết???_nó hỏi nhưng không cần câu trả lời

-ai nói không biết, nhưng ta chỉ mì, mì phải đi picnic với ta và Hạnh àh nha_Trần nhìn nó

-là sao??_nó ngơ ngát

-là hai đứa cùng thực hiện một điều kiện đó nhóc!!

-ồ.....

Hai lão Nhật Bảo coi cũng biết suy nghĩ đấy chứ, lòi một lúc hai đứa là khỏi bị từ chối ủa mà.....

-sao ta cũng phải đi_mặt nhăn nhó

-ta đâu ép , nhưng ta không chỉ mì đâu nha!!_Trần cười gian manh

-bạn bè thế đấy_nó trề môi_thui được rùi đi thì đi, ở nhà một mình cũng chán

-ok, vậy đồng ý rùi đó

-yes, bắt tay vào việc nào!!giờ làm sao nữa_nó chờ đợi

-ờ thì.....ta thấy trong phim người ta dùng cái cây gậy dài dài vậy nè đập vào cho sạch đó_vừa nói Trần vừa diễn tả

Nó lắc đầu

-cái đó xưa rồi, mi không thấy mí cái áo này dính hạt sao, đập vào cho nát àh

-ờ thì_Trần gãi đầu

-àh nhớ rồi, một lần ta thấy ông anh giặt đồ rồi hình như là vậy nè, hai mi đứng tránh ra_Hạnh cời giầy ra bước vào thau và đập

Nó Trần nhìn nhau

-ủa, giặt đồ là vậy đó hả_cả hai đồng thanh vừa ngạc nhiên vừa thích thú

-uh_Hạnh quả quyết

-ồ, giặt đồ hay quá nhỉ, ta làm với

Hai đứa vút dép wa một bên nhảy vào thau và đập.....cũng may là cái thau rất lớn mới có sức chứa đủ ba đứa tụi nó.

-đập mạnh lên, mạnh nữa lên_nó hô khoái chí

Ba cô nhóc như ba con khỉ lau chau nhảy lên nhảy xuống cười nói vui vẻ hồn nhiên như con ních giữa trời chưa nóng nực, vừa giặt vừa nghịch nước vào nhau.

Bên trong nhà, có ba anh chàng đáng quan sát ba cô bé của chúng ta ‘giặt đồ’ theo đúng nghĩa của nó

-lúc trao giải nghe ba cô ấy đoạt giải nhất làm ta muốn đứng tim_Nhật vừa nhìn ba nhóc đùa giỡn vừa nói

-cũng may mí ông giám khảo còn có con mắt đánh giá chính xác đấy_hắn nói

-nhưng cái vụ giải xuất sắc nhất lần đầu ta nghe thấy đấy, ba cô nàng chiến thắng tới miệng còn bị rơi mất...._Bảo phụ họa theo

-bởi thế không thấy ba nàng bức tức từ trưa tới giờ ah, mà cũng tội hai đứa mày vờ kế hoạch_hắn trêu chọc nhìn bạn

-biết sao được mày, hên là họ chịu đi đấy, lát mình kiểm soát tách ra, ok_Nhật đề nghị

-tùy hai đứa mày, tao không ý kiến_hắn chống cằm nhìn ra khoảng sân trống nơi nó đang nô đùa. Hai đứa bạn đã xác định người nó yêu và tiến tới sau một sự hiểu lầm nhỏ còn hắn?? hắn đang nghĩ gì làm gì, chỉ còn chưa đầy một năm nữa thôi hắn phải có quyết định cuối cùng, hoặc Hương hoặc Đoan, sao tại sao người đó lại không phải là.....không không....._hắn lắc đầu xua đi cái suy nghĩ oái ăm thoáng qua_nhưng.....nếu đó là.....thì hắn sẽ hạnh phúc biết bao....

Ánh nắng gay gắt chiếu qua khung cửa sổ ủa vào trong nhà, hắn vẫn im lặng ngồi đó với bao suy nghĩ trong đầu, mắt vẫn hướng về một người, sao người ấy lại vô tư thế nhỉ.....

Picnic ah, hết chỗ đi rồi hay sao lại đâm đầu vào khu vui chơi thế này. Nhìn qua nhìn lại thì đây chắc hẳn là khu vui chơi. Nhiều con ních quá trời, chỗ này khá lạ từ hồi tới đây nó chưa ra vùng ngoại ô lần nào, vậy càng hay, lại một khám phá mới

Chia tay nhau ở cổng 3 nhóm tách ra khu ẩm thực ưa thích, do ba chàng làm hướng dẫn viên. Tội nghiệp Trần Hạnh bị kéo đi tuốt luốt. Chán thế là cùng, vì hạnh phúc trăm năm của bọn nó đánh hi sinh vậy

Lễo đẽo theo lão Phong tạm, dù gì mình cũng mù đường_nó nghĩ,mặc cho ba cô nàng cố tách nó ra

-để tui đi lấy com cho, mấy cô ngồi chờ tí nha_hắn nói rồi nhanh chóng chạy lại gian hàng nờ một nụ cười thật tươi với cô bán hàng

-cô mặc dây thật đấy_Mi châm chọc

Nó ngồi im tu li nước của mình. Mặc kệ ai nói gì

-tui đang nói cô đấy cô không nghe àh_Mi đánh xuống bàn chỗ nó ngồi

-gọi tui àh, mà tui tưởng cô tự nói mình đấy chứ_nó cười đáp lại

-cô....._Mi tức tối

-cô tự nhìn lại mình đi_nó bồi thêm làm Mi càng hậm hực hơn

-tui làm gì nào?? có người nghèo rớt mồng tơi mà cứ làm phách, đĩa dói đòi đeo chân hạt!! _Mi vẫn cái giọng châm biếm

-vừa nghèo vừa xấu _Vân nói thêm vào

-tui vậy đấy, vậy mà có người đang ghen tị đấy, muốn được như tui àh

-ai thêm, tui nói cho cô liệu mà làm để sau này ôm mặc khố thì bảo bọn tui không nói trước!! _Mi giảng đạo

-ồ, vậy thank lòng tốt của hai cô nhieu nha!!

-tốt nhất cô đừng bám theo Phong nữa _Vân vẫn không tha

-bám, tui nghĩ người bám theo người ta là hai cô đó!! _nó khoanh tay trước ngực ôn tồn đáp trả

-cái thứ không cha không mẹ đi làm thuê mà còn bày đặt, Đoan cô coi lại người ở của mình đi _Mi

-cái gì?? Cô nói ai không cha không mẹ đó

-cô đó _Mi

Ào!! _nó tạt nguyên ly nước đang uống dờ vào mặt Mi

-cô ăn nói thiếu văn hóa vừa thôi nhé, một lần nữa là tui không khách sáo đâu _giọng hăm dọa

-cô..... _Mi nhìn quanh nhưng không thấy gì có thể ‘chọi’ lại nó

Mất Mi dừng lại ở chính túi sách của mình, không cảm quan tâm đánh lại nó cái rùi tính

Nó vẫn ngồi yên hai chân đang chéo, tay vẫn khoanh trước ngực như thách thức hai cô nàng. (hôm nay không phải lúc chọc nó rùi, nổi điên từ sang ^^!
Thông cảm)

-cô làm gì vậy Mi?? _hắn đặt mý xuất ăn lên bàn nắm lấy tay Mi

-tại nó tạt nước vào mặc em!! _Mi mếu chỉ vào mặc mình

-là sao?? _hắn chau mày khó hiểu.

-nó tự dung tạt nước vào mặc em đó _Mi chỉ vào nó

-đúng đó anh Phong _Vân hòa theo

Vẫn điệu bộ đó, nó khoanh tay trước ngực không cần biện minh.

-thui ăn nè, trưa rồi mấy cô còn cãi nhau _hắn tứ tón ngồi xuống bàn

-nhưng..... _Mi vẫn âm ức. Tí nữa là cho nó ăn cái túi cho hả dạ

-cô coi lại người làm của mình nha Đoan, vô phép tắc quá _Vân nhìn Đoan. Nãy giờ cô nàng im lặng chỉ nhìn không nói gì. Mèo chó cắn nhau, ở ngoài có lợi nhất.

Nó nhận lấy suất ăn rùi cầm cúi ăn không quan tâm thêm nữa, thế là quá đủ. Thiếu kiềm chế một chút bản tính nóng nảy của nó lại nổi lên. Ui, ngu quá!! _nó tự lấy tay cốc vào đầu mình

-cô sao thế khi _hắn quan tâm

-chắc trời nóng quá nên cô ta hơi không bình thường _Mi châm biếm

-đâu có sao, thui ăn đi _nó ngước mặt lên

-ok, nhanh lên còn đi chơi

Chia tay khu ẩm thực. Mi, Vân theo sát hắn như sợ bị lạt không bằng, nó thì ung dung đi phía sau

-đi đâu đây?? _Hắn nhìn nó

-em muốn đi đập vịt _Vân nũng nịu

Nó chăm chú nhìn tấm bản đồ

-ê, đi chỗ này đi_nó huýt vai hấn

-ok, 4D, theo tui

-nhưng em muốn đi đập vịt mà anh Phong_Vân

-vậy Vân tự đi đi, chắc Vân biết đường mà phải không??

Cô nàng cần môi khó chịu nhưng hấn vẫn đứng đưng

-vậy thui, đi một mình chán lắm

Khu 4D nhộn nhịp nào là trẻ con nào người lớn đứng chờ tới lượt mình vào. Nó cũng không khác gì hơn, sao người ta thích chen lấn thế nhả trời đã nóng mực lại thêm cái họa sát thân ‘ đứng gần một tên đẹp trai’. Bao nhiêu đứa con gái quay quanh hỏi chuyện. Mỹ đưa rụt rè thì chỉ đứng nhìn mỹ đưa bạo gan thì ba hoa không biết môi miệng. Khổ nỗi không chỉ hấn mà ngay cả nó cũng là nạn nhân. Đẹp trai cũng là một cái tội. Số nó đúng là sinh nhằm giới tính mà hỏi nó bắt đầu nhận thức mình đẹp trai quá xá thì cũng là lúc nó nhận ra sự kì hoặc.

-mẹ ơi_nó nằm trên đùi mẹ giọng nhẹ nhàng

-gì vậy pé út_mẹ nó vớt mái tóc con

-sao con không giống con gái gì hết vậy mẹ, sao con ko thích mặc đồ con gái, con không thích chơi búp bê, mà con chỉ thích đánh nhau vậy mẹ vậy mai một lớn con có là bê đê hông mẹ_mặt con bé sự ngược

-út ngốc của mẹ_mẹ nó cười hiền_con luôn là đứa con gái đáng yêu của mẹ, con còn nhỏ nên phải yếu trong con còn tiềm ẩn ở đâu đó, nhưng đến một lúc nào đó thì nó sẽ trỗi dậy thôi

-lúc nào là lúc nào hả mẹ??_lòng nó nhen nhóm hi vọng

-mẹ cũng không biết, chắc là lúc con yêu một ai đó_bà mẹ gõ đầu con gái

-nhưng vậy con hông phải là pé đê phải hông mẹ_nó ngây ngô

-uh_mẹ nó bật cười, con bé út nhí nhố của bà

-yes, yêu mẹ quá_nó chồm lên hun vào má mẹ 1 cái rồi kêu cười toe toét cái điệp khúc khúc nó không phải là bê đê

Một mảng hồi ức trắng về trong tim thức nó, nó vụt cười một nụ cười thánh thiện hồn nhiên. Nhưng vô tình làm rung rinh vài cô gái bên cạnh. Hix thiếu oxi quá rồi. may quá tới lượt nó vào rồi thoát nạn

Ngớ nga ngớ ngẩn bước ra khỏi cửa hòng nó như mây lãng du bồng bềnh trên trời. Ôi ghê quá, nó thoáng rung mình. Cái bộ phim quái quỷ muốn đứng tim lại là 4D cảm giác mạnh nữa. Tự hào vì mình can đảm nó chọn một thước phim mà rung rợn. Bối cảnh của một trường đại học thập niên 90 nữa. Ôi, mỹ ông làm phim muốn bán thêm thuốc trợ tim hay sao ấy, tay chân thì bị cột dính chặt vào ghế. Từ nay xin chừa.....

-ê_hấn vỗ vai nó từ sau

-ahhhhhhhhhhhh_nó hét lên vô thức tay ôm long ngực

-trời àh_nó chấp hai tay lại lay người đứng đối diện lia lịa còn hơn đi chùa_trời ơi tha cho con con còn trẻ chưa muốn dieeeeeeee_nó ngân dài liếc cái sắc lăm

-có cần sợ vậy không_hấn nhui mày cười khinh khinh

-tui biết anh hay rồi, lượn dùm với ba cô nàng kia đi cho tui yên_nó xoa tay

-lạt rồi_hấn đáp gọn

Nó đưa mắt lảo liên hết bên trái rồi bên phải. Coi bộ cũng hay đấy, lượn một lúc hết 3 cô

-vậy đi tìm họ đi, coi chừng lạt giờ, đi đi_nó lại tiếp tục xoa tay

-lạt rồi thì thui tìm chi cho mệt, tui với cô đi chơi tiếp

-tui tự solo được không cần người tháp tùng.àh....._nó cười ranh mãnh_có chắc muốn đi với tui không

-chắc_hấn không ngần ngại

-hì vậy ta đi nào, anh bạn _ nó khoát vai hấn như hai thằng bạn trai thật thụ làm hấn bất giác thẹn thùng trước cử chỉ thân mật đó mà quên đi cái điệu bộ mờ ám của nó.

Ừ thì có gì đâu nào. Từ tàu lượn siêu tốc đến thú nhúng của trẻ em cái nào nó cũng không từ. Người ta lượn 5 vòng là nôn thốc nôn tháo, nó vùi hấn chỉ 10 vòng thôi, ít hà . Ngồi thú nhúng mà mý bà mẹ ông bố nhìn hai đó nó không ngớt, chỉ thiếu cái bút với tờ giấy nữa là đủ xin chữ kí . Trái ngược với vẻ mặt nhăn nhó què què đến tội của hấn thì nó vẫn nhe răng cười như thể đây là việc bình thường. Mà cũng đúng thôi, rất bình thường với một kẻ đờ hoi như nó

-sao nữa không _nó đưa hấn một vây kem que mới mua

-cô còn trò gì bày ra luôn đi, tui nghênh chiến _hấn giật lấy que kem mặc hằm hằm. Không ngờ một người phong độ như hấn thế này lại bị một đứa con ních chọc quê . Cô chờ đi!! chuẩn bị đây, đầu hấn đang hoạt động với công suất cao bày ra một kế hoạch mới. Nhưng, ...

-chạy _hấn cầm tay nó kéo đi, que kem định được vào mồm thì đáp gọn trên mặt nó

-stop _nó hô

-gì vậy _hấn nhìn nó thẳng gắp

-gì, cái gì!! nhìn đi _nó chỉ vào mặt mình _anh bị ma đuổi àh

-còn hơn ma nữa !! _thui đi lệ nó đuổi tới nơi bây giờ _hấn tiếp tục kéo tay nó nhưng lần này do chuẩn bị trước nó giật mạnh hất tay ra.

-đúng là xúi quẩy _nó bực mình rút khăn giấy trong ba lô ra chùi mặt _sao không chạy nữa đi _nó hằm hằm nhìn hấn

-khỏi!!

-anh Phong, đây nè!!

Khỏi quay lại cũng biết ai, hèn chi anh chàng chạy bán sống bán chết thế, tội nghiệp ghê _nó cười khinh khinh chọc quê hấn

-anh đi đâu mà tui em tìm quá chừng _Vân, Mi chạy đến chỗ nó và hấn đứng

-lạt thì tìm chi, cứ chơi đi!! _hấn tỉnh bơ _cô lau cũng không sạch!! chỗ này còn này!! _hấn giật tấm khăn giấy trên tay nó

Hấn đang lau cho nó, ui cái gì đang diễn ra vậy . Nó nhìn hấn trân trân, nhưng hấn vẫn thản nhiên làm cái việc trời đánh ấy, chết chắc rồi. Hấn muốn trả thù cái vụ thú nhúng đây mà

-á _nó kêu lên thụt chân lại xoa xoa

-cô bị kiến cắn àh _hấn tỏ vẻ quan tâm

-anh.....!! _nó hất mặt lên

-thui đi chơi tiếp nào chiều rùi!! _giọng Vân vui vẻ _cô sách dùm cái túi nhé _nói rùi cô nàng thấy vào người nó cái túi sách

-ơ..... _nó đang ngờ ngát thì nhận thêm 3 cái nữa củaa hấn của Mi và Đoan

Trời àh, có bao giờ đi chơi mà thăm vậy không, người ta xem nó như giá treo đồ không bằng .....anh chờ đó _nó nghĩ âm ức

Trời cũng đã về chiều, ánh điện leo lét bắt đầu ngự trị khắp nơi, tiếng gió rì rào lướt qua mặt hồ bên cạnh cái cây già rậm lá râm rang tiếng chim chít xua tan đi hấn cái oi bức của bữa trưa hè phố thị . Dòng người vẫn tấp nập qua lại.

Cối xoay thân gió, diềm dừng chân tiếp theo. Ôm ra 5 chiếc vé nó bắt đầu leo lên thưởng thức những cơn gió mát

Kể cũng lạ 2 khoang mà 4 người 1 khoang mình nó 1 khoang. Thui kệ!!.. cái động cơ bắt đầu hoạt động nâng nó lên cao dần. gió ào qua khung cửa sát bị khóa ngoài lộng vào khoang mát rượi.

Sao nhanh thế nhì lâu lâu mới được vui thế này mà. Nó vẫn nhớ vẫn nhớ hồi nhỏ nó được dẫn đi chơi khu vui chơi cũng như vậy nà, có ông có bà có ba mẹ nữa, nó chơi nhiều lắm vui nhiều lắm, nhưng sao nó lại lớn nhanh thế này . Những áp lực nhỏ thôi cũng khiến nó hất hấn thế này, chỉ mới là Đoan thui, sao nó lại thấy mình bất lực vậy nhỏ bé vậy, nó mạnh mẽ mà, nó đâu phải là con bé khù khờ. Trời tối cả thành phố lên đèn lung linh huyền ảo quá, gió thổi qua khung cửa sổ rít từng cơn mát lạnh, nó lại cảm thấy cô đơn, nó cần mẹ, cần mẹ quá. Áp đầu lên đùi mẹ, được mẹ vuốt ve. Cối xoay thân gió nhích thân hình lực lưỡng từng vòng một xuôi theo trục đã cũ kêu cóc két nâng nó lên cao rồi lại đưa nó xuống đất. Nó ghét cảm giác này quá một mình thật cô đơn biết bao.

Áh!! Ai kia?? _nó hướng mắt về phía bờ hồ, với cặp mắt 10/10 cho nó biết đấy là cô bạn của nó Trân. Nhưng hai đứa này bị gì mà ra hồ đạp vịt ‘boi’ lúc trời tối thế này. Đúng là hâm!!

<http://santruyen.com>

Vài phút trước

-ủa sao tui hông thấy ai đập vịt nữa hết vậy!! _Trân nhìn quanh

Cũng phải thôi đã hết giờ vào, anh chàng phải hồi lộ dữ lắm mới có được khung cảnh hữu tình thế này.....

-thì có tui mình đập vịt nè!! _anh chàng cười

Trân nhăn mặt tâm trạng thoáng chút bất an....

-thui vào đi, tối rùi vào đi, ghê lắm _Trân bẻ lái

-chờ tí đã _Nhật nắm lấy tay Trân ngăn lại nhưng vô tình làm cho cả hai rơi vào tình trạng im lặng

-àh, xin lỗi _Nhật phá tan không khí im lặng

-ah, không có gì!! thui vào đi _Trân hướng mắt về phía trước

-chờ tí!! Tui.....anh có chuyện muốn nói với em _Nhật nhìn Trân

Như quá bất ngờ Trân quay phắc lại

-hôm nay đúng là anh bị sao rồi, sao tự nhiên anh em ở đây nghe kinh quá _Trân nhăn mặt

-anh cần nói chuyện nghiêm túc _Nhật nghiêm nghị

-chuyện ..... chuyện gì?? _Trân lung túng

-hùm.....nói xa nói gần chi bằng nói thẳng, chi ba chữ thôi.....là.....

-là gì?? _Trân

-là.....'anh.....yêu.....'

-con vịt này , hay cái hồ sen này !!chắc thế anh mới rui tui đập vịt tới thế hả _Trân cắt ngang tim nó đang đập rất nhanh mong sao không phải là.....

-không anh yêu em _Nhật mạnh dạn

-không đâu!!! _Trân lắc đầu đúng như nó đoán mà

-sao lại không, em thích ai àh??

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Vẫn lắc đầu.....

-em ghét anh àh....??

Vẫn lắc đầu

-vậy em yêu anh....??

Lại lắc đầu

-là sao, vậy là sao???

-là không biết đó hỏi nhieu??_Trần như hét lên

Nó thật sự bất ngờ trước lời tỏ tình của anh chàng, đầu nó mông lung quá chả nghĩ ngợi gì được nữa cả!!

-tại sao??

-đã bảo không biết mà _Trần hét rồi đột ngột nhích người ra

-COI chừng _Nhật nắm tay con bé nhưng quá muộn

ầm. ...._cả hai rơi xuống nước

-á, cứu cứu tui. ...._Trần cố đập nước ngoi lên

Anh chàng hoảng loạn bơi nhanh tới chỗ Trần. Như vớ được phao, Trần bám chắc vào tay Nhật, làm anh chàng phì cười

-em không biết bơi sao???

-biết, nhưng. ....trời tối rồi lại bơi giữa hồ thế này tôi sợ lắm!!

-không sao, có anh đây mà, bám vào chúng ta lên bờ nào

Thế là cả hai cùng hì hục bơi vào trong, nói vậy chứ chỉ mình Nhật vận động tay chân, còn Trần thì thụ động bám vào, nó còn chưa tỉnh sau quả mà biết đâu tò tính của lão

-sao anh lại thích tui _Trần bắt giác hỏi

-anh cũng không biết!! _Nhật bất ngờ, quay lại nhìn con bé

-vậy sao anh biết anh thích tôi!! _Trần hỏi dồn

Nhật im lặng cho tới khi vào bờ. Đỡ con bé lên hất nắm luôn tay nó không chịu buông. Với ánh mắt thiết tha

-con tìm có lý lẽ của riêng nó!!_đặt tay Trần lên tim mình

Trần đỏ mặt, con bé cảm thấy rõ từng nhịp đập đang truyền hơi ấm cho nó. Tim nó cũng đang rung lên đập rất mạnh, không lẽ nó thích anh chàng này sao.

-woa, hai người ghê nha _nó đột ngột xuất hiện phá tan khung cảnh lãng mạn

-mi....., đâu ra vậy _Trần giật mình rút nhanh tay lại ngượng nghịu

-đây ra chứ đâu, woa sao chàng tỏ tình với nàng hả _nó kéo ba lô lấy khăn choàng qua vai bạn cười gian

-tỏ tình cái gì. ...._Trần đỏ mặt

-mặt đỏ thế kia còn chối _nó chỉ vào má Trần

-đỏ.. _Trần đưa tay lên má mình _đỏ hồi nào đâu

-hihihi. ....

-cười hoài _Trần huýt vai nó

-có miệng thì cười sao mi cầm _nó lau tóc cho bạn

Hai anh chàng đứng kế bên quang sát hai cô nàng cũng cười theo. Vừa xuống cối xoay gió, là hất chạy hất hơi theo nó, thì ra là thấy hai đứa này bơi đẹp quá nên đến cổ vũ

-ồn chưa mà _hất khoát vai Nhật

-tao không biết nữa _Nhật cười

-là sao?? _Hất tò mò

-từ từ rồi biết!!

Ba cô nàng đứng phía sau thoáng ghen tức, nhưng mục tiêu của họ không phải là Nhật, nên chỉ thoáng buồn thôi ^^

-qua kia mua bộ đồ thay đi, mặc vậy cảm lạnh mất_Nhật kéo Trân đi

-uhm_cô bé đáp nhỏ

Nó cười nhìn theo, thế là con bạn nó hết tuổi hồn nhiên rồi đấy.....biết yêu rồi.... Ah, nó rút điện thoại ra gọi cho Hạnh. ...

-alo, mi ở đâu vậy.....àh, ra công luôn nhé.....uh, zia thôi cũng tối rồi.....uh, mi chờ ngay chỗ đó đi.....ra liền nè_nó cúp máy, thế là xong chờ Nhật với Trân nữa là ổn

-không ngờ một đứa ở lại mua điện thoại xin thế này đây_Mi giật lấy

-cô lại muốn gì nữa, trả đây!!

-tưởng tui thêm sao, trả nè!!_Mi đưa lại nhưng có tình cho điện thoại rớt xuống. Cũng may là nền cỏ nên không vỡ

-xin lỗi nha không cố ý!!

Nó cuối xuống nhặt điện thoại lên. Hôm nay nó sơ hờ quá, mọi khi nó không 'khoe' điện thoại thế này đâu. Mà kẻ cũng tức cười, nhỏ nói đúng quá nó một đứa ở, tậu được nguyên con điện thoại vài chục triệu, đúng là chuyện phi lý hết sức_nó thoáng buồn cười

-con nhỏ kia bị gì àh, tui vứt điện thoại của nó mà nó còn cười_Mi kéo tay Vân

-ai biết được, có khi điện thoại đó là do Phong mua cho nó thì sao_Vân nghi ngờ

-ùh ha, biết vậy....._Mi thoáng tiết nuối biết vậy nó quăng mạnh hơn cho nát rồi

-đây!! đây này_Hạnh đưa tay ngoắc bọn nó

Nó nhíu mày nhìn Hạnh nó sao sao ý, hình như không được vui, anh chàng Bảo đứng kế bên cũng không khá gì hơn

-mí cô ở đây đợi bọn tui đi lấy xe_Hấn nói rồi khoát vai hai anh bạn

-mặt mày sao vậy?? nhìn kinh quá_hấn nhìn Bảo

-không có gì??_Bảo vẫn tiếp tục bước đi

-tao không tin_Nhật

-kệ tao, hai đứa bay nói nhảm quá_Bảo bước lên xe phóng đi

-Ê, CÒN HẠNH_hấn nói theo

-mày đưa về dùm tao đi_nói rồi chiếc xe khuất bóng

Hai anh chàng cùng thờ dài .....tội nghiệp thằng bạn si tình

-kể ra tao còn may mắn hơn nó_Nhật nhìn theo bong chiếc xe xa dần

-thui, về đi mày, tối nay gọi điện cho nó coi sao??

Cùng lúc ấy

-mi sao vậy Hạnh_nó gạn hỏi

-ta bảo không có gì mà_Hạnh quát lên khẳng định

-ta không tin, có gì thì nói bạn bè mà giấu vậy àh, hay mi không tin ta và Trân sao _nó ôn tồn khuyên

Hạnh thoáng thờ dài, đi về phía trước, nó Trân chạy theo tránh ánh mắt tò mò của Mi, Vân

-Bảo !!anh ta thích ta

-ờ rồi sao nữa_Nó hỏi dồn

-mi không bắt ngờ ah??_Hạnh nhàu mày

-người ngoài luôn nhìn rõ hơn mà _ nó nhún vai _rùi sao nữa.....

-nhưng ta không thể _Hạnh thờ dài

-tại sao???

Hạnh im lặng mắt xa xăm nhìn lên khoảng trời tối mông lung nghĩ ngợi

-mi vẫn đợi anh ta àh _Trân đặt tay lên vai bạn

Hạnh gật đầu thay tiếng trả lời.....rồi Trân Hạnh cùng chìm vào im lặng, nó cũng không hỏi thêm. Rồi nó cũng sẽ sớm biết thôi!!

Sau khi sử lý no nê mấy tô phở liền cả đám ì ạch ra về. Thế là xong một ngày nữa rồi. một ngày đặt biệt vời biết bao sự kiện.....

-ê, khi _hắn gọi giật nó lại

-gì nữa đây, đừng nói với tui là anh muốn uống nước cam giờ này àh nha _nó khó chịu đứng dựa lưng vào cửa phòng

-không, nhưng cô còn nhớ lời hứa của mình chứ

-lời hứa !! à, nhớ rồi !! sao, anh muốn tui làm gì nào

-tui muốn....._hắn ngân dài nhìn nó cười

-muốn gì nói lẹ tui còn đi ngủ?? _nó nhăn mặt thút

-tôi muốn cô mặc đồng phục nữ đến trường

-trời tưởng gì ?? có nhiều đó cũng úp mở.....ủa mà, mặc đồng phục nữ.....hả ....._nó há hốc miệng

-uh, nhớ đấy, tui đi ngủ _hắn nói rồi nhanh chóng lên vào phòng

-nhưng.....

Rầm _hắn đóng cửa phòng lại mỉm cười, đi ngủ thôi ngày mai sẽ thú vị đây.

Nó nhăn nhó gỡ đầu đi vào phòng. Chết thật lão này lại bày trò gì nữa đây chán thế đấy!! thôi kệ, mai tính tiếp, giờ đi ngủ cho khỏe cái đã. ...

Reeng....._tiếng chuông đồng hồ vang lên

Thay vì tắt đồng hồ kéo chăn ngủ thêm 5 phút vớt vát nữa thì nó cuộn cuộn bò dậy phóng nhanh và phòng thay đồ đi học. Thật ra thì nó chẳng siêng năng chi nhưng.....

Khò thân con mà _nó nhăn nhó chỉnh lại cái nón rồi rón rén bước ra cửa phòng

1 bước 2 bước này.....nó nhích từng bước hết sức nhẹ nhàng.....

Có thể ăn trộm cũng không được như mình đâu hihi _nó tự phục bản thân

-cô đi đâu vậy khi _hắn bắt ngờ xuất hiện phía sau.....

Nó giật thót, tim đập mạnh,mặt nhăn nhúm khỏ sở nó quay đầu lại cười trừ

-đi học chứ đâu vậy cũng hỏi, thôi tui đi trước nha _nó vẫy tay bỏ chạy thục mạng

-dừng lại tí,chạy đâu đó!! định trốn àh, hình như có người quên lời hứa của mình thì phải?? _hắn vát ba lô trên vai chạy theo kéo lại

-haha ha, tui đâu biết

_nó ngây thơ

-vào phòng thay đồ mau _hắn ra lệnh

-hahahaha, ờ thay thì thay, anh đi học trước đi nhá _nó cười như mếu rồi lúi thủi về phòng

Trời ơi, ma ám con _nó vút ba lô sang bên nằm dài ra giường

Muốn thấy tui mặc đồ này hả??? Muốn phá kế hoạch của tui hả?? _nó bực dọc cầm bộ quần áo lên ngắm_còn khuya!!!

Thực ra con bé cũng phải trần trọc mấy mươi mí phút để suy nghĩ mình có nên mặc đồng phục. Và quyết định cuối cùng là không. Để bảo vệ an ninh quốc phòng và trật tự an toàn xã hội mà lì nó xinh quá dễ gây ùn tắc giao thông!! đẹp cũng là một cái tội

5 phút sau

Nó nhẹ nhàng mở cửa ló đầu ra ngoài

-ủa, chưa đi học nữa hả?? _nó ngạc nhiên nhìn hấn

-ùh!! _hấn đáp nhẹ lưng dựa vào tường chờ đợi

Nó đóng cửa lại

-để xem anh đợi được bao lâu _nó lôi điện thoại ra chơi game

10 phút tiếp theo

Chắc chắn lần này anh ta đã đi rồi _nó lại tiếp tục rón rén đi ra cửa

Hấn vẫn đứng đấy. Hấn nhìn nó cười, mặt nó méo xẹo cười lại

Rầm _nó bước lại vào phòng. Mồ hôi vã ra như mưa tuôn mùa hạ.....

-trời ơi, làm sao giờ làm sao giờ?? _nó đi qua đi lại _chỉ cần anh ta đi ra khỏi cửa phòng mình là ok?? _nó lẩm nhẩm_ah, hay là..... _nó cười rất chi gian với cái ý tưởng rất chi thông minh của mình

Nhẹ nhàng lấy điện thoại ra, vào danh sách và gọi.....

Bên dưới

Reeng....reng..... _tiếng chuông điện thoại vang lên

-alo, nhà họ trần xin nghe _giọng bác Hoa vang lên trong máy

-alo, dạ chào bác hoa có anh Phong ở nhà không ăh _nó bịt mũi lại giả giọng ngọt ngào

-có, mà có chi không thưa cô

-dạ, bác cho cháu gặp anh Phong 1 tí ăh

-cô đợi máy tí

-cậu Phong ơi có người gọi cậu _Bác Hoa gọi vọng lên

-bác hỏi ai dùm cháu với!! Cháu không xuống được _hấn nói vọng xuống vẫn không rời khỏi chỗ

Nó ở trong phòng ảm ức –sao anh không chết đi cho rồi _nó nghĩ

-cô tên gì??, để tui nói với cậu ấy _bác Hoa từ tốn

Trời ơi, Tên gì, tên gì _nó hốt hoảng nhìn quanh

-dạ con là .....là Điều Thuyền ăh _con có việc gấp cần gặp Phong ăh

-cô Điều Thuyền cần gặp cậu có việc gấp này, cậu xuống mau lên

Quả như mong đợi của nó, hấn đã lê bước ra khỏi pháo đài vừa đi vừa nghĩ

-mình quen ai tên Điều Thuyền ăh _hấn cố gắng lục lọi hết mọi góc ngách trong đầu

Chỉ chờ có thế nó phóng ngay xuống nhà và dẫn xe ra cổng

-alo, tui Phong đây, cô cần gặp tui ăh?? _hấn cầm ống nghe

-vâng

-có việc gì không thưa cô, tui đang rất bận

-àh cũng không có chi tui chỉ muốn chúc anh buổi sang tốt lành thôi_ nó cười trả lời bằng cái giọng hết sức trong trẻo

Hắn nhú mồm suy nghĩ

-cô đấy hả khi??_hắn nghi ngờ

-vâng vâng , tui đây.....chúc anh vui về nha, tui đi trước hahaha_nói rồi nó phóng xe đi

Thậm cười hả hê trong bụng.

Một vỏ quá đã chắc anh chàng phải thấm tận xương.

Trong nhà có một người đang đứng bất động tại chỗ mơ mơ màng màng ngó nga ngón ngón trên tay vẫn cầm cái điện thoại cùng tiếng tí tít dài. ....

Nó miên mang đập tận hưởng cảm giác mát mẻ buổi sớm mai. Từng sợi nắng len lỏi qua những khóm mây dày từ từ tràn xuống mặt đất. Sương chưa tan hẳn, gió thổi nhẹ theo từng dòng người qua lại.....ôi thích quá_ nó cười tươi tăng tốc đến trường nào

ục ục_ bụng nó réo. Mà cũng phải sáng giờ lo trốn chứ có ăn được gì. Liếc nhìn đồng hồ vẫn còn sớm chán, tấp vào lề ăn bậy tô hủ tiếu rồi đi...

Vác ba lô lên vai nó ung dung theo từng dãi cầu thang vào lớp. Giờ này sân trường đã trải đầy nắng, vài chú chim sẽ nô đùa trên ngọn cây mon man cái giọng hót líu lo

Nó liếc nhìn vào lớp rồi đưa tay lên xem lại đồng hồ, chỉ 10 phút nữa vào học mà hai bàn cuối trống trơn chỉ mỗi nhóc Trần đang chống cằm suy tư nhìn ra cửa sổ. Nó bước vào cười chào mọi người, đến bàn nó đặt ba lô thật nhẹ xuống ghế, xích lại thật gần bé Trần, định vị hướng mắt con bé và nhìn theo.

Nó đang nhìn gì vậy nhỉ?? Đám mây hình que kem trên trời hay 5, 6 con chim đang chụm đầu riu rít trên cành cây kia hay gần hơn là khung cửa được làm bằng sắt sơn bóng_ nó nghĩ ngợi

Một phút trôi qua, con bé vẫn bất động, nó giơ tay lên quơ quơ trước mặt Trần

-thui khỏi, bỏ tay ra chớ đừng mắt quá đi_ giọng Trần vang lên mắt vẫn nhìn đắm đắm chỗ cũ

-vậy mà ta tưởng mi bị đứng hình luôn rồi chứ_ nó trêu

-không tâm trạng gì đâu_ Trần quay lại nhìn nó_ hôm nay Hạnh nó nghĩ rồi

-sao mi biết_ nó ngạc nhiên

-đi thi nó đi từ sớm, không đợi đến giờ này đâu_ Trần giảng giải

-không lẽ vì chuyện hôm qua

-không biết, chắc cũng một phần nào đó thui.....

-mà chuyện gì vậy, mi nói nó chờ ai là sao??_ nó nhàu mày hỏi lại

-chuyện dài lắm.....

-là sao mi kể ta nghe đi mà....._ nó nài nỉ

-lát ra chơi đi.....

-nhưng....._chưa nói hết câu ba anh chàng lon ton bước vào lớp. Nói là lon ton chứ nhìn tướng đi thì biết, hai kéo một người thì cứ cố thoát, thật hết biết. Hạnh nó có đi học đâu.....

Hắn nhìn nó cái nhìn tóe lửa, nó ngoảnh mặt đi không nói thêm lời nào nữa

-ủa Hạnh không đi học àh_ Nhật nhú mồm nhìn khoảng trống giữa bàn

-uh.....nhìn là biết vậy cũng hỏi_ Trần

-sao vậy, bệnh àh....._ Nhật hất đặt anh bạn xuống ghế

-tui không biết....._ Trần thờ dãi

Nó quan sát rất kĩ, từng cử chỉ trên mặt anh chàng Bảo khẽ nhủ lại suy tư, trầm ngâm hẳn, tội quá chắc hẳn anh ta cho mình là nguyên nhân đây mà.....

Reeng. .... _tiếng chuông vào học cắt ngang suy nghĩ của nó

Dáng Hậu ung dung bước đi thấp thoáng trước cửa. Sao ngày nào cũng gặp Hậu nhún hết chân ghê.....

Ừ_ nó nhăn mặt quay lại. Tên ác ma kia kéo tóc nó

-anh làm gì đó, rãnh tay quá hả_ nó đập tay xuống bàn

-cô hay lăm đó khi_ hẳn khoảng hai tay lại mặt hình sự

Nó vội quay đầu lên, khẽ nhăn mặt kêu trời

-chưa xong chuyện mà định trốn hả_ hẳn vở vai nó

-tui chưa tính sổ với anh là may rồi ở đó nhủ chuyện, thầy vô kia, chuyện gì về nhà nói_ nó lấy lại bình tĩnh đáng trông lắng

-uh, chuyện gì thì về nhà rui đóng cửa dạy bảo nhau ở đây bàn dân thiên hạ thấy hết_ Nhật trêu chọc

Nó , hẳn cùng đưa mắt hình viên đạn liết anh chàng, làm anh một phen lạnh cả sống lưng.

-ahaha, hai anh chị làm gì nhìn em khiếp thế!!!!

Trần Bảo đang trầm tư suy nghĩ cũng phải lảng ra cười khúc khích

Bóp bóp _tiếng thướt kẻ vang lên cùng giọng ngọt ngào của hậu

-trật tự!!!! _ánh mắt Hậu chúi xuống 2 bàn cuối bọn nó ngồi

Chẳng ai bảo ai, nó Trần lập tức quay đầu lên úp hai cuốn vở che mặt lại cười tiếp. Ba anh chàng thì vô tư cười với Hậu như thể anh em một nhà

-năm em lên bảng .....gấp _tiếng Hậu ngân vang

Rồi đây, có thể đấy !!! lại luật ‘rừng’

Năm đưa lon ton lên trình diện, mỗi em sử lý nắm phương trình trên bảng. Có thể vì ba chàng đây là con của người sang lập ra trường nên luôn có 3 không: không bị la, không bị đánh, không làm bằng kiểm điểm hay đại loại như vậy nhưng hành hạ kiểu tra tấn đầu óc này là ác nhất.....

Đã được huấn luyện từ trước, nó liết nhanh và phóng tới phần bảng có bài dễ nhất.....và làm.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Nói là dễ chứ cũng chật vật lắm. Hậu nhún là đồ ác ma ***** không lương tâm!! Nhủ bài cả năm đứa nó phải chụm đầu vào làm còn toát cả mồ hôi, có lúc Hậu cũng góp vui thế là cả đám cãi nhau um sùm vì bất đồng quan điểm

Trong bữa trưa Trần vừa nhai com vừa tóm tắt sơ lược về tình sử của Hạnh. Cũng lâm ly bi đát chứ chẳng kém ai. Chàng là bạn của anh nàng, quen nàng từ thuở ấu thơ. Lớn lên chàng đi học ở xa, bảo nàng đợi. Lúc đầu còn thư từ về, sau thì mất tăm.....

Nó vừa nhai cọng mì vừa chop chép khen.....chuyện tình đẹp thuở học trò.....mà nếu chỉ có vậy thôi thì Hạnh không vì lời tình tỏ của Bảo mà nghĩ học đầu nhĩ từ chối là xong, không lẽ nhỏ bệnh????_ nó suy nghĩ tay thoan thoát cái điện thoại dứa bàn

Cái nhỏ này nó ồm, điện thoại cũng ồm theo luôn chắc!!_ nó rửa thắm

Nhìn Trần lắc đầu ra hiệu. ...không liên lạc được. Cả hai cùng thờ dài ngao ngán

-đó vì thế ta không yêu ai hết!!_ Trần quả quyết_ nhìn con Hạnh thấy hết ham, chờ như vọng phu_ Trần rút hết nước mía trong li vào miệng

-thiệt không đó!!_nó nháy mắt tinh nghịch

-mi lại nữa rồi đấy, đầu óc sâu bọ!!

-câu này nghe quen quen!!!_nó cười

-thôi, chuyện Hạnh còn lo chưa xong, mi còn bày trò, hay lát nữa về ghé nhà nó thử....._Trân đề nghị

-ok, vậy đi chứ cứ vậy sốt ruột chết được

Reeeng....._tiếng chuông tan học vang lên

Chỉ chờ có thế nó Trân nhanh chóng phóng xuống nhà xe.

-cô đi đâu đấy, định trốn àh_hắn chặn trước cổ xe nó

-trốn cái gì, tránh ra!!!_nó thở dài

-chứ đi đâu đó...??_hắn tò mò

-tui là tù nhân của anh àh, sao phải khai....._nó hất mặt

-cô nên nhớ cô là người thất hứa đấy khi???

-ok, nhớ!! Cái gì cũng từ từ, hấp tấp hỏng chuyện_nó cười

-Phong tránh ra!!_Trân kéo áo quăng anh chàng ra khỏi đầu xe nó một cánh nhẹ nhàng

-mi hay quá_nó vỗ tay

-là sao???_Trân khó hiểu

-giải quyết con kì đà cản mũi!!_nó chỉ vào hắn_xe đâu?? Không đi àh??

-không biết bị gì xì hết hơi rồi!! chán ghê, mi chờ ta đi_nói rồi cô nàng nhảy tót lên sau xe nó

-ok!!!!

Nó phóng nhanh ra khỏi nhà xe tiến về cổng

-mà hai cô đi đâu đó!!!

-cho Nguyên nó nghỉ một ngày đi_Trân quay lại nói_bọn tui tới nhà Hạnh!!

Thế là hai cô nàng mất hút trong dòng người đông đúc.....

Băng qua mấy con đường dài, chạy mãi mới đến nhà Hạnh, mệt bỏ hơi tai, thêm con heo đằng sau muốn chết quá_nó lấy tay quẹt bớt mồ hôi trên má

-mi quạt mạnh lên nóng quá_nó hét

-hết cỡ rồi, ta mệt muốn chết rồi nè_Trân cầm cuốn tập phẩy liên tục

-mi đang quạt cho mi hay cho ta đó!!

-tất nhiên cho.....!!! Hihi xí quên_Trân cười trừ

-hèn chi này giờ.....có tẹo gió nào đâu....._nó cắn nhần

-được rồi mà quạt hết lực luôn nè....._Trân dung hai tay phẩy thật mạnh cuốn tập lên xuống đều đặn

-được chưa???_Trân

-lắc quá, ngồi yên!!!_nó hét

-mi nói gì???_Trân không nghe rõ do chiếc xe tải vừa lướt qua_mi nói lại đi_Trân giật tai nó

-áh....._nó mất thăng bằng xe đánh võng một vòng lớn rồi bay vào nhay cột điện....

Rầm. ...._cả hơi con bé lẫn lốc trên vỉa hè

Phải mất một lúc nó mới loạn choạng đứng dậy được, nhăn mặt xoa đầu gối. ....

Dùng may là mặc quần dài!!! Ui đầu_nó suýt soa

-mi có sao không???_nó khều nhẹ con bạn nằm 'dài' kể bên

-không sao?? Chỉ có trắng. ...._Trần sao trán nhăn nhó. ...._mi chạy kiểu gì hay vậy_Trần liếc nó

-tại ai thừa cô_nó đỡ bạn dậy_cô không kéo tay con không lắc xe con có té như vậy không. ...._nó liếc

-ủa???_Trần ngó ra cười trừ nhìn cái mặt hậm hực của nó_xin lỗi mà!!!

-cũng may ta lái giỏi chứ không hai đứa ra đường nằm hết_nó lên giọng

-uh, mi giỏi ghờ sao!!!_Trần nhìn chiếc xe rồi nhìn nó

-sao trắng gì nữa!!, đi bộ hết. ....

-chiếc xe này bán phế liệu được rồi đó_Trần tắc lưỡi

-mới queo bánh trước có tí. ...._nó dựng xe lên chỉnh lại_không được, phải đem ra tiệm thay luôn bánh mới thôi. ....

-sao cũng được, nhanh lên nóng quá. ...._Trần nhặt ba lô lên

-nóng!!_nó nhú mày sẫm soi bạn_bịt mặt kín mích mặt ló mỗi hai con mắt mà còn sợ nóng. ....

-nóng chứ, nhanh đi, bên kia có tiệm sửa kia!!!

Hai cô bần dắt nhau qua đường, kéo lê chiếc xe theo sau. ....

-sửa cái này mất bao lâu hả chú_nó hỏi người thợ

-nhanh thôi, nhưng tiệm hết loại bánh này rồi. ....

-vậy không sửa được hả chú_Trần

-được, nhưng hai giờ nữa mới xong, lát mới có bánh thay_chú thợ nhìn nó cười

-chú coi cháu bán chiếc xe này được bao nhiêu cháu đổi chiếc khác_Trần đi xem lần lượt từng chiếc xe trưng bày trước tiệm

-hả??_nó ngạc nhiên chạy lại chỗ bạn

-một chiếc cũng mấy triệu ta không mang theo tiền_nó nói nhỏ

-ta có!!_Trần quả quyết

-chắc không!!_nó thờ dài_tạ nhớ không lầm mi ra đường có mang theo nhiều tiền đâu

-thì đây nè_Trần giơ chiếc thẻ ATM ra

-trời àh_nó ôm đầu_mi tìm đâu ra máy rút tiền. ....

-ờ há_Trần ngó người_chú ơi, có thanh toán bằng ATM hay thẻ tính dụng không chú..

-không_người thợ nói vọng ra

Trần nhìn nó, nó lắc đầu. ....

Bạn nó bao nhiêu tuổi rồi ăm ngậy thơ thế này, như vậy chắc có bữa bị dí chạy tóe khói vì tội ăn quịt mất thui_nó nhĩ quay trở vào trong

-vậy chú cho cháu gửi xe lại sửa. hai giờ nữa cháu quay lại lấy

-vậy không đổi xe àh_người thợ thoáng tiết nười

-cháu không mang tiền mặt, cháu gửi xe nhé_nói rồi nó kéo Trần ra đường

-đi bộ hả_Trần nhìn nó mặt méo sẹo

-chứ sao, đi cho khỏe người, còn vài mét là mới mà_no cười

-vài ngàn mét thì có.....

Lê lết cuối cùng hai đứa cũng tới nói. Buổi trưa SG đúng là nóng thật, nóng không thể chịu được (vậy mà vẫn chịu được đây thôi). Trước mặt nó là một biệt thự sang trọng với hai hàng hoa trái dài tới cổng nhà và một hòn non bộ được bố trí đẹp mắt với vôi phun và cá cảnh.

Tính tong_tiếng chuông cửa vang lên

Một người phụ nữ xuất hiện trên màn hình....

-cháu là bạn của Hạnh, cháu đến thăm bạn ấy....._nó lễ phép

-vâng cô chờ tí

Cánh cổng từ từ mở ra chào đón. Lướt qua sân mà nghe nhẹ cả người, một rừng hoa thơm ngát mùi lan, nước trong hồ bắn hẳn ra ngoài tạo thành một góc ẩm ướt đối chọi hẳn với cái nóng giữa trưa....

-mời hai cô vào, cô Hạnh đang ở trên phòng_một phụ nữ trạc 50 ra đón nó

-vâng, cảm ơn bác.....

-Hạnh nó bệnh hả bác tư_Trần

-bác cũng không biết nữa, sáng giờ có ăn uống gì đâu, ai vào phòng cũng đuổi ra, hỏi không chịu nói....._bác tư thở dài_không biết cô ấy bị gì nữa.....

Trần nhăn mặt, nghĩ ngợi....

-ba mẹ Hạnh có nhà không bác??

-không, họ đi công tác hơn tuần nay rồi.....

-còn anh Vinh??? (anh hai của Hạnh)_Trần

-cậu ấy vừa ra ngoài..... Trần lên xem Hạnh sao rồi.....chứ vậy bác lo lắm....

-vâng cứ để đó cháu.....

-àh, còn cô bé này....._bác tư nhìn nó

-là bạn thân của bọn cháu đây ăh_Trần ôm hai vai nó

-sao từ trước tới giờ tôi không thấy hai cô dẫn tới chơi.....??

-àh, nó bận lắm bác ăh, không rảnh rồi như cháu đâu_Trần nháy mắt với nó làm con bé phì cười

-thôi bọn cháu lên xem nó ra sao

Cốc cốc!!_nó lịch sự gõ cửa

-em đã bảo đừng làm phiền em nữa mà_Hạnh hét

Nó nhìn Trần lắc đầu. Cửa không khóa nó nhẹ nhàng đẩy cánh cửa vào phòng

Bụp_nguyên một cái gối to dùng bay ngay vào mặt nó rồi rơi bịch xuống đất

Hạnh đang ngồi bệt dưới giường tay ôm chiếc gối bông cứng ngắt

-mi sao thế.....sao lại khóc_nó nhẹ nhàng đi lại gạt giọt nước mắt trên khóe mi cho Hạnh

Hạnh bất ngờ rồi nhanh chóng ngoảnh mặt đi. Nhưng nó đã kịp nhìn thấy hai hàng nước chảy dài ra trên má Hạnh. con bé khóc, chắc chắn, đôi mắt sưng húp mọng nước như hai quả cà chua thể kia....

-hai mi tới đây chị vậy.....?_Hạnh đưa tay cổ quẹt lấy quẹt để cho khô nước mắt

-mi làm gì đó, đầu mắt bây giờ_ nó nhủu mày giặt tay Hạnh, con bé cứ dụi dụi mắt mãi mà nước mắt có ngừng rơi đâu

-mi sao vậy_ Trần quay đầu Hạnh lại

-không có gì mà??? Hai mi về đi. ...._ Hạnh chóng cự hét lên

-có gì nói ta nghe...???_ Trần

-không có gì mà, hai mi về đi, về đi cho ta yên. ...._ Hạnh hét lấy tay bịt hai tai lại

-con nhỏ này...._ Trần nổi giận_ mi có xem hai đứa ta là bạn không. ....

-mi không hiểu đâu, về đi, về đi. ....

Chát_ Trần tức giận tát vào má Hạnh. Con bé ngớ người, đầu tay in hằn trên má, Hạnh đưa tay sờ bên má, thừ ra rồi ôm nó òa khóc như trẻ con. ...

Nó vỗ vai bạn. Con bé nấc lên từng tiếng cố kìm nén nhưng không được, nước mắt cứ tuôn rơi. ....

-mi thôi đi, khóc hoài, có chuyện gì nói ta nghe đi_ Trần ngồi xuống cạnh bạn

-anh ấy.....không thương ta nữa rồi.....hức.....

-hồi đó ta đã bảo với mi rồi, mà mi có nghe đâu, anh ta không thật lòng. ....

-không đâu. ...._ Hạnh lắc đầu_ không đâu. ....hức anh ấy đã lấy vợ hơn một năm nay. ....hôm qua anh hai mới nói. ....anh hai ác lắm. ....

-mi thôi đi, anh Vinh muốn tốt cho mi thôi, anh ta là đồ xấu xa, trơ trẽn. ....mi khóc chỉ có phí nước mắt_ Trần trì trệ

-không không. ...._ Hạnh hét_ không đâu. ....

Nó im lặng vỗ vai Hạnh. ....bạn nó đang đau, mỗi tình đầu dang dở. ....Trần càng nói con bé càng khóc lớn hơn. ....

-mi tỉnh lại đi. ....đứng khóc nữa...anh ta không đáng đâu..._ Trần nhìn chăm chăm Hạnh giọng kiên quyết

-huhu cho ta. .... Khóc.... hôm nay nữa thôi...hôm nay nữa thôi. ...._ Hạnh nấc từng tiếng

Nước mắt Trần lăn dài trên má. Cả ba đứa nó ôm nhau khóc. Nó cố ngược mặt lên cho nước mắt đừng rơi. Nó biết cảm giác này, thất vọng tột cùng đau đớn tột cùng. Đã lâu nó chìm vào quên lãng, tự dung lại bị khơi dậy. ....lòng nó nổi sùng con sống buồn dai dẳng. ....

Bên ngoài có ba người con trai đang dựa vào cánh cửa nghe từng tiếng khóc nức nở của ba cô gái bên trong. Họ im lặng mỗi người một suy nghĩ xa xăm. ....

Nó đỡ Hạnh lên giường. Con bé khóc nhui quá_ nó nhìn bạn mà thấy tội. Gương mặt sưng húp đỏ ầu chắc con bé khóc từ tối đây. ....tên khốn nào hại con bé ra thế này. ....nó mà gặp được nhất định đánh cho như sưng. ....kéo chân, sờ nhẹ lên trán con bé, nó thờ dãi

Bước ra ngoài. Nó Trần ngẩng người nhìn ba anh chàng đứng trước cửa ngạc nhiên. Trần nó bước lại gần, nhẹ nhàng xoay lưng lại tựa vào tường như tư thế của ba anh chàng đang làm. Nó ngẩng đầu qua trái nhìn hẳn cười buồn. Hắn bắt giác giơ tay lên sờ nhẹ vào đôi mắt đỏ hoe của nó. Nó nhanh chóng ngoảnh mặt đi né tránh, nó đang sợ cái gì thế này, sao mông lung thế, những hồi ức nó muốn quên tự dung lại ủa về làm tim nó nhói đau, nó đã quên rồi mà, sao còn. ....

-Bảo, anh vào đó đi_ nó nói phá tan sự im lặng

-nhưng. ...._ Bảo lưỡng lự

-còn ngại gì nữa, đây là lúc anh thể hiện bản thân đấy_ Trần cười

Bảo lưỡng lự rồi đẩy nhẹ cửa tiến vào trong. Bốn đứa tám con mắt nheo mắt nhìn qua khe cửa nhỏ. Anh chàng đặt tay lên trán Hạnh, con bé tỉnh dậy phì cười trước hành động lóng ngóng như kẻ trộm bị bắt quả tang

-nói lớn lên_ Trần hét vào_ nhỏ qua bọn này hông nghe gì hết

Hai đứa trong phòng thoáng đỏ mặt. Bé Trần thì ung dung nhe răng cười

Lóc tóc_ tiếng gì vậy nhỉ??_ nó nghĩ. Nó tiến tới cánh cửa sổ phía trước cầu thang

Mưa .Mưa tí tách rơi. .Lạ thật mới nắng gắt giờ lại mưa to, trời Sg dạo này thất thường quá. Đứng lặng trước ô cửa sổ nhỏ thông ra vườn nó giơ tay ra đón những hạt mưa nhỏ nhảy múa nhẹ nhàng trong lòng bàn tay nó. Mát thật đấy, ngoài con hẻm hiu quạnh không bóng người mưa ôm trọn cả con

đường. Nó chống tay nhìn vào khoảng xa xăm. ...

-mát quá nhỉ _Trân lên tiếng

Nó ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh. Trân đã đứng đó từ bao giờ nó không hay. ....

-hay là....._nó nhú mày nghĩ

-mi đi theo ta _nó kéo Trân theo chạy vào phòng Hạnh

Hạnh ngừng tiếp chuyện Bảo quay sang nhìn hai đứa bạn

-sao vậy??????

-mi theo ta _nó dùng tay còn lại kéo tay Hạnh

Lôi hai đứa bạn xuống lầu, chạy thẳng ra sân. ....

-tầm mưa nha _nó hét hóa cùng tiếng rít dữ dội của gió và những ngọn cây đang nghiêng mình chống đỡ cơn mưa dữ dội

Hai con bạn phì cười cùng kéo nó ra giữa sân. Ba đứa bạn vòng tay nhau cùng ngước mặt lên trời hứng những giọt mưa va mạnh vào mặt

Đau, rất!!! Nhưng vui. .... _ba nhóc nhìn nhau cười. ....

-hết buồn chưa _nó hét chống chọi tiếng mưa lớn

-hết rồi. .... _Hạnh hét vang trả lại. ....hét để giải thoát nỗi đau trong lòng, cho nó hòa cùng mưa, cho lòng nó nhẹ nhõm hơn, hét hết ra , đổ hết đi những phiền muộn. ....

-hết chưa..... _nó tiếp tục hét, mưa hất mạnh vào mặt, chảy tòng tọc theo đuôi tóc dài

-hết rồi..... _ba đứa cùng la thật lớn rồi cười vang

Nó hất nước vào mặt bạn. Kéo hai đứa kia vào cuộc chơi rượt đuổi trong mưa với nó.

Tiếng cười hòa vào cùng tiếng mưa. Mưa lạnh, lạnh lắm nhưng biết đâu được nó sẽ xoa dịu được nỗi đau trong lòng

-lạnh quá đi _ba đứa rên rung cầm cập đi vào nhà

-cuối cùng cũng chịu vào rồi àh _hắn lất đầu tay cầm một sấp khăn bông

Từng đứa nhẹ nhàng rút một chiếc choàng vào người

-bác pha sẵn nước trong bồn các cháu vào tắm đi _bác tư cười hiền nhìn ba cô nhóc đang rung lên từng đợt. ....

Như bắt được vàng , ba cô nàng cuồn cuộn chạy vào phòng tắm. Trân và nó chạy nhanh đến cửa phòng tự dưng đứng khựng lại, làm Hạnh đâm đầu vào lưng hai đứa nó

-sao vậy??? _Hạnh xoa cái trán tội nghiệp

-mi vào trước đi _hai đứa đồng thanh né ra hai bên cánh cửa

-sao vậy??? _Hạnh nhú mày lập lại lần hai khó hiểu

-có.....một cái .....phòng tắm. ....àh _một đợt gió ủa vào, nó rung lên quần chặc hai tay vào khăn

-thì sao???

-nhìn mặt mi không tốt lắm, tắm trước đi..... _Trân cũng cuộn mình vào chiếc khăn ấm

Hạnh phì cười kéo hai cô bạn vào trong

-tắm chung luôn??? _Hạnh

-nhưng.....???? _nó Trân ngạc nhiên

-ta có ăn thịt hai mi đâu mà sợ? _Hạnh phì cười _phòng tắm rộng lắm. ....

Ba đưa bước vào, đúng là rộng thật, cái bồn nước như được đặt trước cho cả ba, rộng ời là rộng.

Ba cô nàng được hòa mình vào làn nước ấm trong vắt, dễ chịu thật....

-hắc xì, hắc xì, hắc xì..._nó nhảy mũi 1 lượt ba cái.....

-tự dưng bày trò tắm mưa chi không biết_Trần

-mi cũng có tham gia_nó quệt mũi

-mi không kéo ta thì ta đâu có ra ngoài đó làm chi.....

-vậy mà hồi nãy có đứa bảo vui đấy_nó trề môi

- tại....._Trần bí lí

Hạnh chống cằm lên hai đầu gối quan sát hai đứa bạn cãi nhau. Con bé nghe lòng mình nhẹ hơn, vui hơn, nó có hai người bạn tuyệt vời.

Tình bạn chân thành là thế đấy, luôn bên ta lúc ta cần, sẽ chia giúp ta vượt qua khó khăn....^^

-thôi mà....._Hạnh can ngăn

-thôi sao được mà thôi_nó Trần đồng thanh quay mặt nhìn Hạnh

-cảm ơn hai mi_Hạnh choàng tay ôm cổ cả hai con bé_cảm ơn hai mi nhiều lắm

Nó Trần cùng cười nhẹ nhàng, choàng tay ôm lại, vỗ lưng Hạnh

-có gì đâu, bạn bè cả mà.....

-cảm ơn hai mi nhiều lắm hai con bạn của ta.....

-cảm ơn hoài_nó trề môi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

-hì hì_Hạnh cười tươi_thực ra ta chỉ tức vì bị lừa dối thôi àh, chứ không tới nỗi thất tình đâu.....

-thật không??_Trần nghi ngờ

-thật, có khi vậy lại hay nhỉ.....

-ờ, có lẽ vậy...._Trần nó đồng thanh_mà thật sự là không sao rồi chứ....._nó nghi ngờ

-thật, thật, thật mà.....cảm ơn hai mi đã quan tâm ta.....

-ờ vậy tốt_nó Trần nghe miệng cười

-ủa mà nè...._Hạnh nhìn nó_tắm thì đừng cột tóc vậy hư tóc hết....._Hạnh xoay người nó lại định gỡ chun cột ra

-thôi không cần, không cần_nó vùng vẫy

-Trần giữ tay nó lại_Hạnh ra lệnh rồi nhanh chóng kéo cộng chun ra_đấy dễ chịu hơn không, tóc cột hoài nó cũng biết đau vậy.....

Mặt nó sụ ngược, môi trề ra nhìn đăm đăm Hạnh.....

-mi gỡ có ghê ghê luôn í, đau chết được!!_nó làm bầm tay xoa đầu

-thôi được rồi mà, ai kêu mi giãy chi _Trần giảng hòa_ nước ảm thật đấy, để chịu qua đi _Trần nhắm mắt lại cảm nhận

Nó cũng làm theo. Đúng là nước ảm quá.....nó nhắm mắt lại nghĩ vu vơ một thứ gì đó rồi cười..... mở mắt ra thì thấy Hạnh đang nhìn mình ‘đắm đuối’. Chắc chắn là mặt không dính gì rồi, ủa vậy con bé đang nhớ gì đó.....

-nhìn gì vậy?? _nó ngạc nhiên nhìn Hạnh

-nhìn mi _Hạnh trả lời thành thật

-nhìn ta, có gì không??? _nó nhú mày khó hiểu

-có ai nói cho mi biết mi đẹp lắm không.....da thì trắng hồng, tóc đen nhánh, môi đỏ như son í.....ngay cả vòng một vòng hai vòng ba đều ok tất _Hạnh mê mẩn

Nó choàng hai tay vào nhau rung sợ ra vẻ sợ hãi....nhìn gì kĩ thế trời....

-uh, đúng đấy _đến lượt Trần họa theo.....

Nó thở dài, trời ạh.....mỗi khi hai con bé nhất đến đề tài này ắc hẳn là chuyện không may.....

-mi mà mặc váy chặc.....chà..... _Hạnh tặc lưỡi

-thôi đi hai chị.....có một vấn đề mà nói hoài _nó nhăn mặt hất nước vào hai cô nàng

-sao mi không thích mặc váy, cả đồng phục cũng không mặc _Trần tò mò

-chỉ thích vậy thôi..... _nó mong lung nói rồi chìm hết nửa khuôn mặt vào nước

-không tin..... _Hạnh

-sao lại không tin??

-vì ta là bạn mi.....nói nghe đi..... _Hạnh nài nỉ

-hừm.....ờ thì.....có những việc bây giờ ta không thể nói được.....

-mi không tin hai đứa ta àh _Hạnh sự mặt

-không phải.... _nó quả quyết _nhưng sẽ có một ngày hai mi sẽ hiểu và thông cảm cho ta thôi.....giờ thì đừng hỏi gì nữa nhé _nó nói giọng chân thành

Biết không thể điều tra thêm gì nên hai cô nàng đành tạm chấp nhận.

Ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng. Khác hẳn với Hà Nội 4 mùa có đủ thì SG chỉ vồn vện hai mùa mưa và nắng.....chỉ trên cùng một đất nước mà thời tiết sao khác biệt quá.....

Rời khỏi phòng ba cô nàng đi xuống bếp theo sự kêu gọi nhiệt tình của cái bụng và mùi thơm thoang thoảng trong gió đồng.....món này hơi lạ, mùi kì kì, nhưng coi bộ rất ngon...._nó nghĩ ngợi

Quả đúng như dự đoán, một nồi lẩu to dùng nghi ngút khói đặt giữa bàn xuống quanh nào là bún nào là thịt tôm rau..... trời lạnh thế này ăn lẩu nóng đúng là tuyệt nhất còn gì....không biết ai mà tâm lý thế nhỉ....

Cả ba loay hoay nhìn xung quanh, căn phòng trống trơn không một bóng người ngoài nồi lẩu đang sôi ùng ục như mời gọi kia.....

-thôi ăn đi _Hạnh ngồi xuống bàn

-nhưng....._nó Trần chùng chừ nhưng cũng nhanh chóng ngồi xuống không cưỡng lại được sự quyến rũ của nồi lẩu

-nhà ta mà đừng lo, chắc bác tư nấu đấy _Hạnh gấp con tôm từ trong nồi ra thổi thổi phù phù bỏ vào mồm

-vậy không khách sao nha....._Trần cười đồ rau vào nồi....

Nó sì sụp hút... cay cay, thơm thơm hấp dẫn khó quên.....^^!

-bác Tư nấu ăn tuyệt quá!! _nó khen

-chứ sao _Hạnh lên mặt _ăn hết mình nào đừng phụ lòng bác tư.....

-phụ lòng gì bác thế Hạnh _bác tư (cùng ba anh chàng từ nhà trên đi xuống) cười nhìn Hạnh

-dạ không có gì??, bác nấu lẩu ngon quá _Trần lan chanh

-ngon lắm hả?? vậy ba cháu ăn nhieu vào, không ngờ mý cậu ấy nấu ngon thế _bác tư xút một thìa nếm thử

-khụ khụ.....ạc

Ba cô nàng cùng 1 hành động bụm miệng lại ho sặc sụa. Có lộn không ai nấu.....

-bác nói sao.....???? ba anh chàng kia nấu áh _giọng nghi ngờ

-uhm....._bác tư quả quyết

Ba nàng nhìn nhau vã mồ hôi hột, rồi cùng chạy đua vào phòng tắm

-ráng ói cho hết nha hai mi _nó nhăn mặt

-có lên, không thì vào viện hết cả đám.....

Ba anh chàng đứng như trời trồng phía sau, tưởng được khen ai ngờ, ba nàng ai nấy đều chạy vắt giò lên cổ.....

-mấy cô làm gì đấy?? _hắn bực tức hỏi vọng vào phòng tắm dù đã biết câu trả lời

-ói....._nó thản nhiên nói mặt cho ai kia đang bóc khoai

-bọn tôi có bỏ thuốc độc đâu mà sợ thế!! _hắn không khỏi bất bình

Ba cô nàng im lặng cố gắng mãi mà không ói ra được tẹo nào. Ôi chán, bom nguyên tử đang ở trong bụng hix hix..... Rồi mấy nàng ta từ từ ‘lướt’ ra khỏi phòng tắm.....

Đúng là nhần tâm vô nhân đạo, người ta ói muốn bệnh vậy mà họ ung dung ăn coi được không _ba cô nàng tức tối nhìn mấy chàng thản nhiên chén

-sao rồi?? _hắn nhìn nó

-sắp toi rồi _nó ngồi xuống ghé

-làm gì mà sợ vậy? _Nhật khó hiểu

-sao ko sợ cho được, lý lịch của mấy người ghi rõ là không biết nấu ăn kia....

-lý lịch có ghi cái đó nữa àh _Nhật ngây ngô

-ghi rõ trên mặt _Hạnh.....

-ạc.....được bọn tôi nấu ho ăn là vinh hạnh lắm đấy, ngay cả ba mẹ tôi cũng chưa có diễm phúc này đâu đấy

-vâng.....tại họ sợ phải vào viện sút ruột đấy mà....._nó thẳng thừng

-cô....._hắn tức tối

-tôi sao.....?? _nó nhướn mày thách thức

-không ăn thì nhìn tôi ăn vậy _hắn cười gắp miếng thịt nghi ngút khói bỏ vào miệng nhai chop chép

Nó mím môi, cố đè nén.....nào nào ..... thờ sâu vào, thờ vào , hít ra thờ vào hít ra .....nó cố gắng làm mọi cách ngăn chặn nhưng nước miếng cứ ứa ra, tức thật.....nên....

Bỏ qua sĩ diện nó cầm đũa lên xút thịt rau vào tô thật đầy mặc cho ai kia thích cười cứ cười.....kệ ăn là sướng.....

Mấy chục con mắt ngạc nhiên nhìn nó, không nén được lòng mình Trần Hạnh cũng làm theo.....có người tiên phong rồi sợ quái gì nữa

-hahahaha _ba anh chàng cười sặc sụa

-cười cái gì _nó nhúu mày khó chịu.....hoi quê rồi

-chê sao còn ăn?? _hắn hất mặt

-dù gì cũng chết ăn cho no rồi chết!! _nó

-mà mí anh học nấu ăn bao giờ thế _Hạnh tò mò

-học đâu mà học, nôm đại thôi. .... _Bảo

-nhưng sao ngon thế. .... _Trần ngạc nhiên

-bọn tôi ăn nhieu nhớ vị. .... _Nhật cười

-siêu nhấ. ....

Được ba cô nàng khen ba chàng nở hết cả lỗ mũi, vậy có phải được hơn không, dù gì cũng là long tốt của người ta mà ị. ....nhưng. .... nói ra hơi ngại ngay chính bọn hần cũng không biết. ....cả bọn có vào viện không

Rời khỏi nhà Hạnh trời đã tối. Hôm nay nó đi khuya quá mà không báo về nhà một tiếng. ....không biết có bị la không. ....cũng tại con mưa này hết. ....làm nó kẹt lại mấy tiếng đồng hồ. Ăn no xong cả đám lúi búi ra làm vài bàn tiếng lên. ....cho qua ngày đoạn tháng. ....

Giao nhiệm vụ cho Nhật đưa Trần về tận nơi, nó yên tâm đạp theo hần về nhà. ....

-cô đi lẹ lên chút không được àh _hần hồi..(hai đứa đang chạy song đôi)

-muốn nhanh thì chạy trước ai bảo chờ đâu, mà nói nhieu _nó liết hần

một lần nữa lòng tốt của hần lại bị đáp lại một cách phũ phàng, con gái đi đêm lữ gặp cướp thì nguy hiểm... người ta chờ rồi còn.....mà con bé này thì đặt biệt tí,không biết ai sợ ai nhỉ...

-cô biết mấy giờ rồi chứ. ....

-biết. ....có chuyện gì anh chịu trách nhiệm. ....tui không biết đâu đấy. ....

Nó nói rồi phóng nhanh. ....hần sẽ lo phần giải thích với người lớn, giờ chỉ còn tìm lời nói sao cho hợp lý tránh con thịnh nộ vô lý của bà Đoan. ....chán thế đấy. ....đi đâu với tên ôn thần này là coi như về nhà bị tra khảo. ....điết cả lỗ tai

Mất hết 15' với đủ các lý do thuyết phục nó mới uể oải bước ra khỏi phòng Đoan, mà cũng ngộ không biết từ bao giờ nó có thói quen đi đâu với hần thì về nhà phải vào phong 'chị' Đoan báo cáo. ....mệt. ....

Thay ngay bộ đồ là nó tót lên giường. ....mệt quá. ....tắt hết điện thoại cho yên thân. ....nó tự kéo chăn lên .....ngủ nào. ....

Cóc cóc _tiếng gõ cửa

Nó khó chịu nằm lì ra. ....khỏi cần mở cũng đủ biết đứa nào vô duyên vậy rồi. ....số nó đúng là khổ. ....

-muốn gì đây?? _nó gãi đầu mặt nhăn nhó _không mở cửa cũng biết người khác ngủ rồi, phép lịch sự tối thiểu của anh vút ở đâu rồi thế??

-bùn ngủ lấm àh, ok vậy tôi không dài dòng, sao hôm nay cô không thực hiện lời hứa??

Nó ngó người. ....ờ ah, cả buổi bận quá quên luôn. ....mà quên rồi sao còn nhớ chi vậy trời (nhớ để trị cô chó chí). ....nó im lặng không nói. ...hần choàng hai tay vào nhau kiên nhẫn chờ đợi. ....1 phút ...2 phút đưa nhau trôi qua, nó vẫn im lặng đứng đó

-cô cầm rồi àh!! _hần chọc khóe khi đã hết kiên nhẫn

-mai nói tiếp, tôi bùn ngủ rồi thôi ha _nó tránh ánh mắt hần với tay kéo cửa. ....

-không được _hần chặn lại _không có được lý do chính đáng thì đừng hòng ngủ??

-đồ ác ma _nó lăm bầm rồi ngược lên nhìn hần _ơ hay, thì tôi nói rồi mà cái gì làm được tôi mới là mà ăn nghe không rõ hả

-ạ, chỉ việc mặt đồ nữ đi học thôi mà làm không được. ....cô có phải con người không đấy. ....

-tôi mà không phải là con người thì anh cũng thế đấy, nhieu chuyện , tui mệt rồi, tránh ra cho tui ngủ. .... _nó hất tay hần ra

-đầu được, giải thích rõ rồi đi ngủ _hần căn cứ giữ cánh cửa

-muốn gì đây, đã bảo không thích nói. .... _nó liết giọng đe dọa như thể anh không buông tôi búp anh thiệt àh

-nói không. ....?? _mặt hần hiện lên hai chữ “gian tà” tiến lại gần phía con bé

Hần tiến nó lùi. Trần nó bắt đầu vã mồ hôi. CPU của nó không chứa cảnh này, nhưng máy bộ phim hàn quốc thì có. ....ực. ....ông này chắc không

dám đầu nhĩ. ....nó lùi ngày càng vào sâu trong phòng. ....không ổn không ổn rồi. .nó liết nhanh qua chụp vội chồng sách mà chạy. ....

-cô làm gì thế hả??_hắn vừa la vừa né

-tự vệ_nó cứ chạy. ....

-cô biết tay tôi. ...._hắn tức giận thay vì tránh sách hắn tiến ngày càng gần nó

-á. ...._thấy không ổn nó hét lên chạy toàn bộ số sách còn lại vào người hắn. ....rồi vọt ra khỏi phòng

Hai đứa dí nhau í ới từ cầu thang xuống phóng khách. Chạy vòng vòng qua bộ ghế gỗ trong phòng. ....

Không ổn. ....cứ thế này thì không ổn. ...._nó nghĩ ngợi

Một là nó chạy nhanh về phòng khóa trái cửa lại nhưng phải vượt cầu thang. ....chân anh ta dài thế kia thì tóm cổ mình chắc. ....không được. ....

Hai là. ....cứu viện. ....

-ông Sơn ơi cứu mạng_nó hét chạy hết tốc lực về phòng ông Sơn. ....

Áh. ....cửa khóa. ....chết rồi. ....chết rồi. ....nó hoảng hồn tiếp tục chạy. ....ah phòng hai bác mở cửa. ....chỉ có mẹ hắn đang ngồi trước bàn trang điểm. ....chắc chắn mình không vô duyên nó phóng vào ngay tìm cứu viện

-bác ơi cứu con_nó chạy nhanh lại chỗ mẹ hắn đang ngồi

-Nguyên có chuyện gì không con_mẹ hắn ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nó

-anh ta ăn hiếp con_mắt nó long lanh

-vậy là sao hả Phong??_mẹ hắn khó chịu nhìn hắn

Nãy giờ hai đứa nó lấy mẹ hắn làm trọng tâm đi vòng vòng. ....hắn qua phải nó qua trái, hắn qua trái nó qua phải. ....

-hai đứa làm mẹ nhứt đầu quá_mẹ hắn cười

Nó hắn đứng lại nhưng vẫn giữ nhau quan sát. ....

Nó trừng mắt nhìn hắn. ....anh ăn gian đi là chết với tui. ....

-nào hai đứa làm gì nhìn nhau kinh quá, có gì nói mẹ nghe nào??

-bác ơi anh ta ăn hiếp con đó_nó nhanh nhẩu mè nheo

-ai dám, cô dữ thì mở, lại không biết giữ lời hứa_hắn khoanh tay lại nhìn nó

-là sao???

-cô ấy hứa mặt đồ nữ đi học, có vậy mà không chịu làm_hắn lắc đầu

-sao vậy Nguyên??_mẹ hắn chuyển ánh mắt sang nó

-ê tui hứa hồi nào_nó trừng mắt nhìn hắn_tại con không thích, mặc đồ đó không chạy nhảy được ăh_nó lắc tay mẹ hắn

-àh, thì ra vậy_mẹ hắn nhìn hắn_Nguyên nó không thích thì con đừng ép nó.

-nhưng. ....

-thôi khuya rồi hai đứa đi ngủ đi mai còn đi học_mẹ hắn cười_không được ăn hiếp Nguyên nữa nghe Phong. ....

-mẹ thiên vị thật. ...._hắn lắc đầu

-bác là số một_nó cười toe toét_hehe hết ăn hiếp tui rồi nhớ. ...._nói rồi nó làm vài động tác chọc tức hắn, làm mẹ hắn và hắn không thể nhịn được cười....

Hai đứa nó tiến về phòng vừa đi vừa í ới chửi nhau. Mẹ hắn đứng nhìn lắc đầu cười. ....hai đứa lớn hết rồi mà cứ như con ních. ....đâu như trước kia, suốt tối có thấy mặt thằng con ở nhà đây toàn đi bar. ....coi bộ cô bé Nguyên có sức ảnh hưởng lớn. ....người mẹ khoanh tay dựa vào cửa nhìn bóng con khuất dần với bao ý nghĩ trong đầu trên môi thoáng nở nụ cười. ....

Bà ấy nghĩ gì có trời mới biết...

_ Hấn vào phòng _ đóng cửa cái “ Rằm ....”

_ Aaaaaaaaaa !!! tức wa là tức _ con khi kia _ mi được lắm _ hãy đợi đấy

**** rủa 1 lúc rùi hấn cũng say giấc nồng mà hok biết rằng ở fòng bên nó đang cười khoái chí

_ haha..... vui quá, vui quá..... nhìn cái mặt hấn tức mà hok làm gì được thiệt là vui _ vậy là từ giờ ta đã có đồng minh _ nó sung sướng đập giường ầm ầm Nó ngắm nghía chán chê cái bộ đồng phục nữ rùi hok tiếc tay quăng cái

“ bịch” rồi đóng “ rầm cánh cửa tủ

_ Mi đừng mong có ngày ra khỏi đó nhá _ chiếc váy thân yêu _ nó độc thoại 1 mình rùi nở 1 nụ cười man rợ _ và leo lên giường đánh 1 giấc ngon lành

Sáng hôm sau :

Ăn sáng xong nó phụ giúp bác Hoa rửa chén như mọi ngày thì hấn lù lù bước xuống

_ Này khi, cô nhất định ko mặc đồ nữ hả -hấn hất hàm hỏi

_ Hok tram lần hok ngàn lần hok _ được chưa _ sáng ra đã bị ám _ nó khó chịu

_ Rồi xem nhá _ hấn bước đi hok ween ném về nó cái nhìn khiêu khích

_ Hấn lại định giờ trò jì nữa đây _ nó thầm nghĩ

Xong việc nó chạy lên fòng thay đồ để đi học _ lúc này hấn ở trong phòng chờ sẵn để thực hiện kế hoạch bất ngờ mà nạn nhân chính là nó

Vừa lòi ra bộ đồng phục nam ra thì bên kia hấn gọi xuống fòng khách

_ Alo nhà họ trần xin nghe _ tiếng bác Hoa

_ Bác Hoa hả _ con, Phong nè _ bác kêu khi xuống nghe đt đi _ bảo là có người ngoài bắc gọi vô _ đừng bảo là con nghe bác _ Hấn nói giọng nài nỉ ngọt sớt

_ Có chuyện jì hả cậu _ bác Hoa hỏi lại

_ ko _ bác cứ kêu khi đi

_ vâng

Nó đang bước vào fòng thay đồ thì :

_ Nguyên ơi _ xuống nghe đt nè con _ bác hoa gọi chứ ai

_ Ai vậy bác _ nó hỏi lại

_ Cậu ấy hok nói tên _ chỉ bảo là người miền bắc _ bác Hoa đáp

_ Dạ con xuống liền _ nó đáp mà ko khỏi thắc mắc _ ai gọi cho mình vậy ta _ người ngoài bắc hả _ sao biết mih ở nhà họ trần nhi _ sao hok gọi vô đđ nhi

Chỉ đợi nó ra khỏi fòng hấn fi thẳng 1 mạch vô fòng nó túm ngay bộ đồng phục nam quăng hấn vào thùng rác

_ Để xem cô mặc jì nhé khi _ hấn mỉm cười đắc ý rồi nhanh chóng chạy qua nó leo lên chiếc xe đạp thân yêu

_ Alo tôi Nguyên nghe đây _ xin hỏi ai gọi vậy

_ Tui là anh Phong đẹp trai của cô nè.....híhí

_ Bộ anh bị điên hả , giỡn jì kì vậy _ nó tức tối

_ À tui gọi để chúc cô 1 ngày tốt lành

_ Anh định giờ trò jì vậy hả _ nó chột dạ

_ A` tui gọi định nhắc hôm nay cả bọn học xong đi ăn cô đừng có wen nha _ mà wen đi cũng dc _ tui tui ăn càng sướng

_ Hứ cái đồ heo tham ăn_ nó liếc giọng

_ heo tham ăn là cô mà _ thôi bye tui đi học trước đây

Hắn hí hửng đạp xe _ ko biết cô ta mặc đồng phục nữ thì sao nhờ _hắn bắt đầu tưởng tượng rồi cười khiến người đi đường _ con nhà ai đẹp trai vậy mà
khùng _ tiếc wa a`

Lại nói về nó

_ Ủa đồng phục hồi nãy ở đây giờ đâu rồi nhỉ _ nó đảo mắt nhìn quanh rồi lục tung phòng

_ chết cha _ hok thấy đâu cả

Nhất định là Đại Phong chêt bầm đây mà _ nhất định là hắn

_ Trời sao mình ngu vậy ta _ hic hic lần này thì tiêu thật oi`

_ Đại Phong mắc dịch _ đồ chết bầm _ thù này ko trả ko fải là ta

_ Giờ tính sao đây _ còn đi ăn nữa chứ

Tung ! một ý tưởng loé sáng trong đầu nó nhưng lại iu xiu như cái bánh bao chui ngay _ nó đang nghĩ đến bộ đồng phục nữ đấy

_ Mặc – ko mặc, mặc- ko mặc.....

_ trời` đau hết cả đầu _ chóng hết cả mặt

Và quyết định cuối cùng của nó là ko mặc

Huhu.....thôi thì mất một bữa no vậy _ hứ nghỉ ở nhà chơi càng sướng

La lá la.....na na na _ điện thoại nó reo

Là của Trân _ nó bắt máy

_ Trân hà _ gọi chi vậy _ giọng chán nản

_ Mi chưa tới trường hả _ ta và Hạnh đang ở cantenn nè _ tới lẹ lên mi

_ Thui _ mi xin phép cho ta nghỉ nhá

_ Sao vậy _ mi bệnh hả _ trân lo lắng

_ Hok có sao _ mún đình công 1 bữa thui

_ hok dc mi fải tới trường _ hạnh xen vô

_ làm chi _ nó hỏi

_ Mi fải đi làm bù bài kiểm tra môn sử chứ _ hôm trước mi bị bệnh nghỉ cả tuần, hok làm bài kiểm tra _ Trân giải thích

_ mi cũng biết my history teacher rồi đó _ trẻ hok tha già hok thương _ đưa lên máy chém tất _ hichic... _ hạnh đế vô

_ Độc ác – dã man- tàn bạo- vô nhân đạo _ Trân tiếp

_ Nhưng.... _ nó ngập ngừng

_ Nhưng sao, bộ mi muốn chết hả _ Tran hanh thét vô dt

_ hichic.....còn jì là tai của ta nữa _ hai mi ác vừa thôi chứ _ dc oi` ta tới liền

_ Hic hic..... Hok biết sáng nay mở mắt nào ra trước ma` xui xẻo vậy

Cuối cùng thì cái điều ko muốn nhất nó cũng fải làm

_ Thôi thì đành thử 1 lần liều chết-nó chep miệng rồi cũng bước vô fòng thay đồ

Đứng trước gương nó cũng ko khỏi ngạc nhiên _ đồng phục của trường Vip có khác

Miêu tả về nó một tí hén : 1 chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, cổ đứng cao có gấn nơ fía trước; 1 chiếc áo gi lê màu đen khoác ngoài cuối cùng là 1 chiếc váy xếp ly dài gần tới đầu gối_ cũng khá đẹp đấy chứ

_ Nó nhanh chóng leo lên chiếc Kitty thân yêu giống như bay tới trường

Mí người đi đường cứ fải gọi là ngất ngay như con gà tây mà suốt tông fải trụ điện

Ngay cả mấy ông CSGT cũng như chết đứng đến vài phút

_ Cõi chùng tai nạn nha mấy chú_ nó cất giọng oanh vàng định đánh thức mí ông đó nhưng nào ngờ mí ông đó lại còn cười tủm tỉm nháy mắt tía lia vs nó nữa chứ thật là bó tay với mí ông này luôn_ Mí ông kia chết lên chết xuống, còn mấy người đi lăm muộn thì nhờ nó mà vượt đèn đỏ an toàn - đẹp đúng là một cái tội, tội của nó là` cản trở người thi hành công vụ, đồng lõa tạo điều kiện cho người khác phạm tội

_ Cái bộ đồng phục này cũng đâu có quá tệ, nó ko đến mức vương vịu như nó tưởng_ nó cảm thấy vui vui vì dù gì nó cũng là con gái mà

_ Nó vui như chưa từng vui hơn từ ngày Huy heo về_ nó lại thấy nhớ nhà , nhớ ba mẹ nhớ các má nó, nhớ cả đám anh em quý xứ của nó nữa_ Cố gắng lên chỉ vài tháng nữa thôi mà, cố lên Nguyên mày làm được, làm được mà_ nó luôn tự nhủ với mình như vậy và mỗi ngày nó lại khẳng định lại 1 lần nữa quyết tâm đó

_ Cuối cùng thì cũng đến trường, chưa muộn nhưng phí mất bữa sáng ở canteen_ nó vào gửi xe mà ko biết có bao nhiêu ánh mắt đang hướng theo nó, ngưỡng mộ có ghen tỵ có.....và quan trọng hơn là có một ánh mắt khác đang nhìn nó mỉm cười mặc dù có chút gì đó không vui vì thái độ của những người xung quanh_ có lẽ hần đang ghen, điều đó đủ để hần khẳng định lại tình ccảm của mình một lần nữa

_ Ủa con bé kia học lớp nào vậy, xinh thật, học sinh mới hả tụi bay.....

tiếng của mí thằng con trai gần đó.

Còn vài đứa con gái thì

_ con nhỏ đó lớp nào vậy_ sao tao chưa thấy bao giờ

_ Còn nhiều thứ nữa lắm nhưng tạm gác và quay lại với nhân vật chính của chúng ta

_ Nó vừa dựng xe vào chỗ thì đập ngay vào mắt nó là 1 chiếc sport màu đen_ sự tức giận trong người nó vừa lắng xuống thì bị cái này nhắc lại_ Tức quá nó thẳng chân đạp cái “Rầm”_ để giải toả bớt 1 phần sự tức giận

_ Nhưng hok phải chỉ có 1 tiếng “ Rầm” thôi đâu mà kéo theo đó là

_ “ Rầm, rầm , rầm, rầm..... _ mí chục cái xe nằm quay đơ trên mặt sàn ngay sau một trận động đất kinh hoàng còn nó thì há miêng chờ ruồi bay vô_ đúng là đai đen karate có khác uy lực gớm, ra đòn nào là hạ gục ngay đối thủ

_ 10s sau

Nó giật mình

_ Oái cái gì vậy đồ hết rồi hả , mình ra đòn nhẹ lắm mà, sao vậy được chứ_ Hêhê ... đã vậy chuẩn là thượng sách, ở đây nữa là còn ôm đòn_ nó gạt gù thích thú với cái ý nghĩ quá ư là thông minh của mình rồi rút lui một cách nhanh chóng trong khi mọi người xung quanh còn chưa hết bàng hoàng ngơ ngác

_ Trời thẳng nào mà cả gan vậy chứ, ghê ha, thầy giám thị mà biết thì chắc ko còn đường sống_ tiếng lao nhao của vài người đứng đó làm nó thoáng giật mình_ may mà hôm ni ta mặc đồng phục nữ_ hehehe đó ai bit đấy hahaha.....

_ Nó mỉm cười bước đi trong lòng không chút lo lắng mà không biết rằng ở gần đó 1 người vừa tức vừa vui tức ỉ cái xe iu quý vừa bị gót ngọc của ai kia giáng 1 đòn chí mạng còn vui vì seo chắc mọi người cũng bit rồi fải hem_ nhưng chưa hết đâu, trên tay hần đang còn cầm chiếc iphone sành điệu, hần vừa thực hiện xong 1 nhiệm vụ cao cả

_ Lần này cô chết chắc rồi, khi oi hehe.....và trong óc hần giờ nghĩ gì trời mới bit_ hần mỉm cười đắc chí rồi cũng bỏ vô lớp

_ lần này thì tha hồ cho thầy giám thị zoi bá bảo vệ dựng xe nhá, con này` tốt bụng gớm sáng ra toàn kiếm được hay ho cho người khác làm`

5 phút sau, nó đã đứng trước cửa lớp

_ Nó bước một chân vào trước, nhưng gặp một sự cố bất ngờ

_ Ôi lạy chúa tôi, chả lẽ sáng nay mình chưa rửa mặt_ oh no không thể nào

Thời gian bị dừng lại.Mí chục con mắt đang nhìn nó dò xét. Còn một số khác đang ngoác mồm ra tán truyện thì không kịp khép lại

_ Bé con xinh xinh thấy anh đẹp trai quá nên quên đường về lớp mình hả ?_ hahaha_ mí thằng hám gái trong lớp nó đấy

_ Ha ha ha_ mí đứa tui bây mà đẹp trai thì ta quên đường về lớp cũng đáng_ nhưng ta đâu có quên

_ Ủa Nguyên hả, hôm nay định chơi nổi cơ đấy_ tiếng của nhỏ My lèm theo ánh mắt tức tối

_ Tui chứ ai, mí người toàn hỏi thừa_ nó cũng đáp rồi nhanh chóng về chỗ

Nhưng mà sao yên thân được với 2 con bạn quý quai của nó

_ Ê Trần, mi néo ta cái coi_ ta đang mơ flai hok mi_ Hạnh chìa tay về phía Trần, mắt vẫn dán vào nó chớp chớp

Trần tranh thủ cơ hội, mí khi oánh người mà có lí do chính đáng néo vô tay Hạnh 1 cái đầu gối

_ Oái ! Mi làm gì đau vậy tính hại chết ta luôn hả_ Hạnh nhăn mặt, xoa chiếc tay tội nghiệp bị nhỏ Trần hành hạ nhưng cũng không quên ném cho Trần cái nhìn man rợ nhất

_ Đâu có, đâu có_ mi bảo ta néo mà_ Trần thanh minh

_ Ui za, mắt bò câu thành mắt điều hâu rồi_ háháhá

_ Hahaha....._ nó, Trần và 3 anh chàng cười phá lên để lại Hạnh với cái đầu đang bốc khói

_ Hai mi muốn no cười luôn flai hok_ Hạnh dần tiến lại flia nó và Trần nở 1 nụ cười nham nhở hết chỗ nói

- Chỉ “ Mắt bò câu” dễ thương tha cho em_ em trót dại_ Trần tỏ vẻ van xin nhưng miệng lại nở một nụ cười gian vô cùng

- _ Muộn òi lời van xin muộn màng ko được chấp nhận_ Hạnh đáp rồi lao vô thọt lét Trần

Huhuhu.....hahaha.....hìhì hì.....thui thui mi tha cho ta_ nó dờ khóc dờ cười van xin

_ May cho 2 mi ta là người nhân từ , không mún làm chiến thất đức_ thiện tai,thiện tai

_ Mi quả thật là độc ác_ Tào Tháo mà gặp mi thì đeo mo cau vào mặt Trần nhăn nhó

_ Thí chủ nói gì vậy muốn bản tăng thay trời hành đạo phải hok_ Hạnh nói không quên kèm theo một nụ cười đe dọa

_ Hok hok ta coá nói gì đâu . Hạnh nhân từ độ lượng, là phật tử như “nai”_ nhỏ Trần giọng ngọt sớt nháy mắt tinh quái với nó

_ Biết thế là tốt, mà hử mi dám kêu ta là gì

_ “nai” ha~ cho mi bít “nai” ta thế nào lun_ hạnh nhào vô thọt lét Trần còn nó vẫn bình thản như ko tội

_ Ê Nguyên cứ ta, mi thấy bạn bè gặp hoạn nạn mà ko cứu giúp hả_ Bạn bè là flai có ăn cùng hưởng có hoạ_ Trần hok kịp nói hết thì nó cướp lời ngay :

_ TỰ CHỊU_ nó nói rồi nhe răng cười đều_ ta còn iu đời kém áh hok mún đi gặp Diêm Vương đẹp zai cùng mi đâu

_ Mi xuống đó nhớ giữ mí thằng con trai ông cho ta nhớ_ thằng nào đẹp zai thì giữ thằng nào xí zai thì đá lun nhớ hem_ nhỏ Hạnh xen vô

_ mi_ nó lại cướp ngay lời

_ Hằng ngày ta sẽ đốt tiền cho mi tiêu thoải mái, mi nhớ ra ngân hàng âm phủ mà nhận nhá_ mi thích tiền chi Dôla mỹ, đồng bằng anh hay nhân dân tệ nhá_ tiêu ngoại tệ cho nó oai

_ Ta cũng sẽ đốt thêm cho mi vài cái xé hộp_ mi thích cái chi cứ về báo mộng- nhỏ Hạnh đang thọt lét Trần mà vẫn cố xen vô

_ Mí cô ngày nào cũng thích gây chú ý nhờ_ Nhặt đẹp zai lên tiếng ngọt ngào giải thoát cho ngộ Trần khỏi nanh vuốt sắc nhọn của Hạnh

_ jì’ noi’ lại coi_ 3 đứa nó đồng thanh hét lên làm bọn xem tí nữa thùng màng nhĩ

_ Sorry mí SS em nhờ nhờ_ Nhặt mặt tái bết miệng lấp bắp

_ Hôm ni trời có mưa ko ta, hấn chép miệng_ có người bị nóng đầu cờ_ hấn chọc ngoáy

_ Mặc tui , đồ chết dấp_ nó cũng bức oì đó bà con ăh

_ Ủa tui nói khi hả_ sao ko bít zậy ta_ mà khi bị nóng đầu hả có cần tui đưa zô ziện hok

_ Anh được lắm _ rồi cũng sẽ chết dưới tay tôi _ nó nghiêng răng như mún ăn thịt hấn zậy

_ Ma` ùa hôm nay Nguyễn cũng mặc đồng phục nữ đi học cơ ah`, zậy hum nay chắc có bão lun chứ hem fải mưa nữa đâu _ Bảo chọc vô nỗi đau tứ sáng của nó

_ tui sao , bộ tui hok mặc váy được hả _ nó chừng mắt lên nhìn làm Bảo im re lun

_ Được nhưng hơi tiếc _ hấn từ đâu chỗ mũi vô _

_ tiếc jì cơ _ nó nhưnng mảy lên hỏi

_ bộ đồng phục nữ đẹp là thế _ nhờ _ hấn quay lại chỗ bảo và nhật

_ uh` _ bảo nhật đồng thanh gật đầu

_ bao công sức thiết kế và thực hiện _ nhờ hấn lai way lại chờ suwj đồng tình của 2 thằng ban xuong cốt

_ uh` _ không ngoài mong đợi của hấn

_ Thế mà cô nờ lòng đem thành wa lao đông vất vả ấy bín thành long bào của bang chủ cái bang _ đau lòng quá tro`i lun _ hấn giả vờ đưa 2 tay ôm ngực _ sao hôm ni hấn hay thế nhĩ bít diễn kịch cơ đấy

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Trời ơi đau lòng quá trời ai đã dẫu nhem đồng phục nam của nó , rồi giờ lại chọc nó thế này

_ Mí ah được lắm _ cứ chờ đấy _ nhò Trần , Hạnh ném cho 2 thằng những cái nhìn rất chí la “ tình tứ” làm cho bọn hấn xem té xỉu, còn nó thì lạ chưa hok có nói jì hết làm hấn hơi lo lắng

_ Nóng quá ,nóng quá _ mặt nổi mụn, xấu xí bây h, hay tôi gọi sensacul cho mí cô nhá _ cha bảo giờ giọng khiêu khích

_ Anh ....! _ chưa kịp nói thì Bảo lại nhảy vô chặn họng

_ Ê thầy vô rồi kia , sao còn chưa quay lên, tui bít tui handsome oi` hok fải khen ngànm thế đâu _ cha này tự sướng

_ Ha ha đúng đó anh đẹp zai ngang ngửa con MILU nhà tui ak’ _ Phải cố gắng lắm Hạnh mới hok khỏi bật cười trước cái vẻ mặt ngu thấy

_ Khi nào anh đến nhà tui nhớ báo trước để tui còn cột con MILU lại, nó chẳng bít thương hoa héo tiếc ngọc dỏm

như tui đâu _ cái câu này làm chàng Bảo (cùng zới một zài đứa con gái shok nặng) _ trời ai lại đem hotboy ra so với hotdog kia chứ _ trời sinh ra con này chuyên xò xiên người khác

Ông bà ta xưa nay vẫn thương bảo uốn lười 7 lần trước khi nói nhưng dám cá là nhò Hạnh này không chỉ uốn lười mà còn mài lười , không fải 7 lần mà là 7trăm lần trước khi nói _ cha Bảo này coi như không gặp may

_ Hạnh, Bảo hai anh chị khá nhĩ _ dám luyện thanh trước mặt tôi cơ đấy _ ồ đáng khen, đáng thưởng _ mời anh chị ra ngoài cho luyện thanh cho có hiệu quả _ lão Hoan Kông Kông giờ giọng châm biếm (ông thầy dạy sử của bọn nó có tên Hoàng Huy Hoan _ nghe giống từ “ hoạn” nên bọn nó đọc thành hoan công công cho dễ nhớ)

_ Thầy vô sao 2 mi hok nhắc ta _ nhò Hạnh ném một cái nhìn rất chí la “ triu mến” cho nó và Trần

_ Điều chưa kia , ai kia đã nhắc rồi ấy nhờ _ bận ngắm zai giờ trách tội ta _ tha hồ ngắm cả giờ nhá hehe.....

_ Hai mi cứ chờ đó _ hạnh hậm hực ko quên kèm theo một câu đe dọa

Phía bàn dưới :

_ Trời sao lão công công này hôm nay biết chiều lòng người thế nhò

_Ồ ha _ hay quá ta _ đứng zoi người đẹp tha hồ nhá _ mà có đút lót jì ổng hok zạ _ bày cho ta zoi_ hahaaa...._ hấn tiếp tục

_ Hai thằng bay thôi ngay cái trò xỏ xiên đó đi nha, hok tao vả cho vêu mỗ bây giờ _ nóng rùi đây

_ Ủa mày “xiên xo” jì nó vậy Nhật _ hấn mặt tỉnh bơ, ngo ngác

_ Ấc sao là tao , tưởng mày cơ chứ, hay thằng này sướng quá hoá khùng nhờ._ mà thui tao sợ lắm nhờ nó và tao vêu mỗ thật thì ... ôi ôi anh Bảo đẹp zai tha cho thằng em này nha_ có jì cứ tìm thằng phong á _ Nhật cười tí tòn

_ Bán đứng anh em zậy mà coi đươc hả mày

_ Mày thông cảm tao đẹp zai vậy bị phù mỗ mí bạn nữ đau long _ tao cũng chỉ nghĩ tới mọi người thôi mà

_ Ô` zậy hả, tui nghĩ mỗ anh phải phù ra từ lâu rồi ak` _ vậy mới hợp zoi cái mẹt của anh á _ nhỏ Trần từ bàn trên xen vô

_ Haha.....mỗ nhon....nhỏ mọn_ háhá.....Trần ngoác mồm cười ha hả

_ Háháhá.....mỗ nhon ha ha..... trui ui câu nói hay nhưt trong ngày ak_ hấn chêm vô trong lúc cả bọn đang khúch khích

_ Có jì vui zậy các em , muốn nổi loạn hả, _ lão công công cắt cái chất giọng vô cùng “ngọt ngào và ấm áp” làm cho ctụi nó nổi da gà

_ Chưa ra ngoài hả em_ có điều jì không hài lòng sao Hồ “công tử”, Diệp tiểu thư _ trui ui sao mà lễ phép quá ta, nghe mà mún oẹ

_ Dạ hok có jì , dạ em ra ngoài ngay_ nhìn cái mặt toe toé đến fất ghét , hok biet ngoài tên điên này ra có ai zui mừng khi bị đuổi ra ngoài zậy hok chứ

_ Cha bảo cười tí tòn làm lão công công nheo mắt khó hiu, xen lẫn bực tức trong lòng_ ổng gầm gừ như hổ vồ mồi

_ Sung sướng nhỉ !

_ Đương nhiên rồi có “ai kia” cùng đồng cam cộng khổ kia mà _ Nhật fấn 1 câu trúng fốc

_ Ô` ha _ trui ui đồ mặt rùi kkia _ Trần hưởng ứng

_ Mí muốn chếtt hả Trần _ Nhỏ hạnh mặt đỏ fừng fừng _ rít lên từng tiếng qua từng kẽ răng, rồi lui cui đi theo Bảo.

Lão công công gõ bâng trắn chỉnh lớp, lão lấy tay đẩy cái gọng kính rồi bắt đầu tra sỏ:

_ Nguyễn Thanh Nguyên

_ có _ nó trả lời uể oải

_ Trần Đại Phong

_ Có ạ _ la to dữ zậy trời

_ Hai cô cậu đi theo tôi làm bài kiểm tra_ lão gừm gừm

_ Ủa tao nghe co làm hok mày hotboy làm lại bài kiểm tra á

_ Hay thầy đọc làm zậy mày

_ Blap.....blap.....

Kiểm tra lại thôi chứ làm cái quái jì mà làm lòi thể nhĩ_ bộ hấn là con bộ trưởng bộ giáo dục chắc ....xì iiii _ bày đặt

Nó làm bầm đù nó và nhỏ Trần nghe thấy

_ Đấy, đấy, thấy chưa thấy chính sách fân biệt đối xử chưa toàn bọn hám zai_ trui ui “ngắm mình mình lại thương mình xót xa”_ nhỏ Trần hum nì văn hoa thía nhờ

_ Có tui thương “mình” nữa nè _ cha Nhật cười nham nhờ làm Trần đơ miệng, mặt ắn đút “ mặt giời”

_ Ủi zoi tình cùm nghệ nha, cứ làm như hok có ai zậy đó_ nó cười tỉnh quái làm nhỏ Trần mặt đỏ gần bốc cháy lun

_ Cái nì người ta gọi là “ trái đất này là của chúng mình”_ hấn cũng góp fần

Lần đầu tiên trong đời thấy nhỏ Trần miệng hok bị bịt_ mà hồng dám nói jì , còn Nhật vẫn tỉnh bơ mồm cười toe toé

hok hui hum ni an fải cái giề mà mặt mạnh mùm thía nhỏ, da mẹt dày hơn da bò á

thui “mình” ở lại với “người thương mình nha” ta đi đây nó liếc đều rồi quay *** đi luôn

_ Ở lại may mắn nha_ hấn cũng cười đều đều , nháy mắt với Trân rồi chạy theo nó_ ê khi chờ tui zoi

_ Ở lại may mắn là sao_ bộ tui là ai mà hấn dám bảo zậy_ nhỏ Trân xì một hơi rõ dài hấn học nhìn theo hướng của hấn

_ Là động vật nguy hiểm cấp cao nhất chứ sao_ Nhật lăm bằm trong miệng, cầu mong cho nhỏ Trân đừng nghe thấy

Chẳng biết nhỏ Trân có nghe thấy không chi biết rằng nhỏ đang tiến lại gần chỗ Nhật với nụ cười “ô mê lí, mê lí, mê lí đời ta”

Còn Nhật đâu biết rằng dù có đi tu cả đời hấn cũng khó lòng thoát khỏi kiếp nạn lần này_ thôi lần này coi như xong

_ ÁAAAAAAAAAAAAA.....!!!!!!!!!_ Không nằm ngoài dự đoán

NHững ngón tay nhỏ xinh xinh của Trân chắc phải để lại 1 vết sẹo lớn ở dọc xương sườn của Nhật_ Vừa nói jì thể nhi?_ nhỏ Trân quác mắt nhìn Nhật

_ Tui có nói jì đâu, tui bảo tui thương mình mà`.... He he\_ tên nay` cũng lấu cá ko kém_ chớp chớp đôi mắt “hả” ngơ ngác nhìn Trân_ ê, mọi người nhìn kìa

Nhỏ Trân rút vội tay ra khỏi người Nhật_ miệng cười toe _ sorry mọi người ,hok có jì đâu

_ Cứ chờ đây_ Trân rít qua kẽ răng đủ lam` Nhật rùng mình

Còn ở chỗ Nó - hấn :

_ Ê, dịch dịch cái tay ra xem nào, hok cóa thấy được jì` hết ắc_ lẹ lên thầy sắp vô kìa

_ Hứa trả tui bộ đồng phục nam đi_ nó nhỏ nhẹ

_ Cô mặc như vậy mới dễ thương_ hấn cười tỉnh nghịch

_ Anh có biết nó bất tiện như thế nào không?_ tôi hết chịu nổi rồi đó

_ oh ! không chịu được thì khi định làm jì_ hay thui hok mặc jì` cả thì dễ chịu nhưt đó _ hahaha aaaaaaa.....

_ Đã thế thì tự làm đi_ còn đòi xem bài tôi nữa hả_ miệng nói, chân nó dậm mạnh vào chân hấn

_ Cô !!!!!

_ Cầm thảo luận_ tiếng ông thầy từ ngoài vọng vào

_ Thui mà, năn nỉ mà

_ anh có vẻ sợ ông thầy này nhi

_ uhm_ ông ấy là bạn cũng từng là ân nhân của ông nội tui, ông ấy từng sống ở nước ngoài_ về VN ko có jì để làm nên đi dạy cho vui đó_ ông đó là cố vấn chuyên môn LS ở trường ta

Ồ bít ời ! sao mà nói nhều thía , tui có bắt anh khai gia phả 3 đời nhà ông đâu mà nói lăm thía nhỏ làm bài đi kìa

_ thui mà, help me_ mặt hấn trông tội nghiệp vô cùng

_ Chị đã nói rồi nhá_ nhóc đừng có mà lèo bèo

_ thui được ời , lát về nhà tui trả cho chị bé

_ Tin được ko đó

_ Hứa danh dự đó

_ Đó chép đi_ anh mà dám lừa tui thì đừng mong sống nổi_ nó giờ giọng đe dọa

_ Bít ời !_ hấn hí hửng(miệng lăm bằm : người đâu mà dễ tin người thế)

Nhưng chắc chắn hắn sẽ trả lại bộ đồng phục cho nó. Hắn muốn nó xuất hiện trước mọi người với hình ảnh tom boy_ phải chăng hắn muốn giữ mãi cái hình ảnh dịu dàng, dễ thương của nó cho riêng mình. Lần đầu tiên trong đời nó thấy trân trọng và muốn giữ riêng một thứ gì đó cho mình_ hay tham lam hơn, hắn muốn giữ nó cho riêng hắn, chỉ riêng hắn mà thôi. Nhưng làm sao để làm được điều đó khi mà nó quá vô tư trước tình cảm của hắn. Đôi khi điều đó vô tình làm hắn thấy đau. Hắn thực sự muốn biết vị trí vị trí của mình trong lòng nó. Phải chăng đã đến lúc hắn nên đưa ra quyết định cho riêng mình.

_ Đây khi

_ jì_ nó hỏi cộc lốc

_ Nhìn cái mặt khi lại ko mún nói nữa ời

_ Định giỡn mặt tui hả

_ Ồ ák ! tui còn mún giỡn với khi dài dài

Tiền chân nó đập mạnh một phát vào chân hắn, và kết quả là :

AAAAAAAAAAAAAA cô điên hả

_ Ồ ák tui còn điên dài dài, há há há, hahaha.....

_ Cô không hiền lành chút được hả_ người jì` đâu như khi ák lạnh cha lạnh chanh (hắn đang định nói chuyện với nó một cách tử tế nhứt nhưng cái biểu hiện ko mấy hợp tác của nó đang làm hắn bực mình)

_ anh ko thấy người ta nói hả : “đi với bụi mặc áo cà sa đi với mafia phải mặc áo chống đạn”

_ Không gặp tôi chắc cô vui lắm nhì_ hắn bực dọc

_ Uhm chắc vậy ák_ nó vô tư đáp

Hắn im lặng ko nói jì hi hụi chép bài

_ Định nói jì` với tui thì nói đi

_ Ko có jì` đâu

_ uhm ko thì` thui\_ nó định nói thêm jì` đó nhưng lại thôi

Còn tại canteen :

_ Nhớ lấy thêm 1 lần KFC cho tui nha_ Hạnh gọi với theo Bảo

_ Biết rồi_ người jì` đâu mà như heo, ăn mọi lúc mọi nơi

Gió thổi ngang qua khuôn mặt xinh xắn của hạnh, vài cọng tóc bay theo chiều gió .

Hạnh đưa tay vén gọn, rồi đan hai tay vào nhau sát xoa cái lạnh của mùa đông

Mà lạ nhì sao năm nay đông lạnh thế nhì. Cô bỗng thấy mình vẫn còn hạnh phúc . Chỉ ít thì vẫn có người mua giùm đồ ăn không mất tiền. Chưa bao giờ Hạnh nghĩ về mối quan hệ với Bảo, chưa từng nghĩ cô và Bảo sẽ tiến xa hơn một tình bạn. Phải chăng Hạnh luôn mong đợi một điều gì` nơi khác mà đã vô tình quên mất xung quanh mình còn những thứ quý giá đáng trân trọng hơn. Hạnh thực sự ko biết phải trả lời Bảo như thế nào, có nên nhận lời ko,

Cô sợ lại bị lừa dối một lần nữa, cô không còn đủ can đảm để nhận lời yêu Bảo. Cô cần thời gian và thời gian cũng có thể sẽ xoá nhoà đi tất cả. Cô chưa có tình cảm với Bảo hay đang phủ nhận tình cảm Bảo dành cho cô, tốt nhất là nên để mọi sự diễn ra tự nhiên. Cô biết bắt Bảo chờ đợi là một điều bất công bằng nhưng biết làm sao được, thời gian sẽ cho cô và Bảo nhiều cơ hội để lựa chọn. Có thể giờ đây Bảo sẽ buồn nhưng như thế còn tốt hơn là sau này sẽ đau khổ bội phần.

_ Còn hơn 4 ngày nữa là đến giáng sinh rồi_ 2 mi dự định jì chưa_ Hạnh mút kẹo vừa hỏi nó và Trần

_ Chưa biết, từ từ rồi nghĩ_ nhỏ Trần bỏ chiếc kẹo mút ra khỏi miệng để trả lời rồi lại đút nó vào miệng ngay

_ Có lẽ ta nên nói chuyện này với 2 mi sớm hơn, nhưng ta ko muốn 2 mi buồn, ta đi rồi hi vọng 2 mi .....ăn jì nhớ dành phần cho ta_ nó nửa đùa nửa thật

_ Mi nói chi lạ vậy Nguyên, 2 Nhỏ bạn há hốc miệng nhìn nó

_ Ta sẽ đi du học, ở Anh

_ Nhưng mi chưa hoàn thành chương trình phổ thông mà, bỏ giữa chừng sang đó sẽ học vất vả lắm _ Hạnh vút luôn chiếc kẹo ra khỏi miệng

_ Thực ra ta đã hoàn thành chương trình phổ thông từ năm trước rồi

_ Mi nhận được học bổng hồi nào vậy, sao ko nói với tụi ta _ nhỏ Trân bực dọc hỏi

_ Ủa Trân, sao mi biết Nguyên nhận học bổng _ Hạnh ngạc nhiên hỏi

_ Nó lấy tiền đâu mà đi

_ Mi cũng thông minh đó Trân, ta đúng là nhận được học bổng, nhưng cũng ko phải là ta ko có tiền để đi du học

_ Mi nói vậy là sao hả Nguyên, ta ko hiểu

_ Thực ra ta ko phải là osin của nhà Nguyệt Hương, Nguyệt Đoan đâu, ta là cháu nội của ông Nguyễn và là một trong 2 người có tài sản thừa kế lớn nhất của tập đoàn Đại Nguyễn

Trân và Hạnh ngồi bất động, quá bất ngờ

_ Đã đến lúc ta đi, ta sẽ nói thật tất cả cho 2 mi, nhưng đừng đem chuyện này nói với Bảo , Nhật và Đại Phong nữa _ 2 mi hiểu ý ta chứ

_ 2 nhỏ bạn ko nói jì _ chỉ khẽ gật đầu _ có thể vì một cú sốc lớn

_ ta hoàn thành chương trình phổ thông từ hơn 1 năm trước vì ba mẹ làm giấy tờ đi học trước 1 năm, tức là ta đi học năm nào thì ghi kết quả vào năm sau đó, điều này thì ông nội cũng ko hề biết. Năm 14 tuổi ta đã hoàn thành một đề án kinh doanh, những tưởng nó chỉ là một bài tập trong chương trình huấn luyện của ông, nhưng ông lại đem nó cho các chuyên gia kt Anh đánh giá, họ đánh giá cao và họ trao cho ta một suất học bổng đặc biệt. Ông nội và gia đình giấu ta ko nói cho ta biết điều đó, ta chỉ mới biết điều này trước khi vào SG vài ngày thôi khi nghe lén cuộc nói chuyện của ông và ba .

Lúc đó ta cũng ko có ý định đi vì ta ko muốn xa gia đình và hơn nữa là ta điều kiện lúc nào cũng có thể đi được. Nhưng giờ đây ta muốn tới đó, rồi khỏi đây một thời gian.

_ Nhưng ông mi để mi đi dễ dàng vậy sao _ nhỏ Trân hất cằm hỏi

_ Uhm ta biết, ta sẽ tự làm giấy tờ và thủ tục , ra đi 1 cách bí mật, đến lúc sang đó rồi thì ông ta cũng sẽ ko sang kéo cổ ta về đâu, ông rất thương ta

_ Mi nở lòng để 2 ta ở lại sao _ nhỏ Hạnh mắt long lanh như sắp khóc

_ Ta xin lỗi _ nó lí nhí

_ 2 mi thôi ngay cho ta nhờ _ Trân quát lớn, ai cũng có lựa chọn cho riêng mình, ta với mi ko thể ích kỉ mà giữ nó ở lại được, Hạnh à _ ta sẽ ủng hộ mi, Nguyên nếu mi trả tiền bữa nay he he

_ Ok

_ Chị ơi, lấy cho em 30 ly kem nữa _ nhỏ Hạnh gọi lớn làm mấy người xung quanh tròn mắt nhìn bọn nó

_ gọi nhieu zì, ta hem có xiền trả đâu mi _ nó ngoác mồm kêu

_ yên tâm, hok có xiền trả ta sẽ gán mi ở lại rửa chén

_ Ta đồng ý _ Hạnh hí hửng

_ Bao giờ mi đi ? _ Trân hỏi

_ Sau giáng sinh , ngày 26 _ nó ngâm muống kem vào miệng trả lời

_ Vậy thủ tục lo xong rồi chứ _ Hạnh hỏi

_ Uhm, họ có trụ sở chính ở SG này mà, tao làm xong rồi chỉ chờ ngày để bay thôi

_ Mi định đi mà ko nói jì thật hả _ ko chia tay gia đình mi sao

_ Mai ta về HN, rồi 24 ta lại vô SG

_ Uhm nhớ mua quà cho ta đó _ nhỏ Hạnh đang ăn kem cũng cố ngóc đầu lên nói

_ Ta ko cần quà của mi đâu, mi để dành anh mi cho ta là được _ Trân cười đều

_ mi ko nói sớm, ta đổi lã Huy heo cho chị hàng xóm rồi

_ Đổi lấy chi zậy mi

_ Đổi lấy con LUCKY_ Dog đó

Nó gõ cửa phòng Nguyệt Hương

_ Chị có trong phòng ko, Nguyên vào được chứ

_ Em tự đẩy cửa vào đi_ tiếng Nguyệt Hương vọng ra

Nó bước vào tất cả cửa tủ đựng đồ đều mở toang trống rỗng , hơi ngạc nhiên nhưng nó định thẩn ngay lại khi nhìn thấy chiếc valy to uỳnh nằm trên giường

_ Chị định đi du lịch vào giáng sinh hả_ nó hỏi khi thấy Nguyệt Hương từ phòng tắm bước ra

_ Không mai chị về Hà Nội_ Nguyệt hương vừa xếp mấy chai dầu thơm vào valy vừa nói

_ Tại sao ạ_ nó ngạc nhiên hỏi lại

_ Chị thấy nhớ Hà Nội, nhớ mẹ nên về thôi

_ Cả Nguyệt đoàn ?

_ Ko nó sẽ ở lại

_ ko phải vì em mà chị về HN đấy chứ

_ Ko, chị nhận ra chị thuộc về Hà Nội_ cái jì ko phải của mình thì có cố đoạt lấy cũng ko được , con` đã là của mình thì sẽ là của mình thôi, Nguyên à\_ em đừng tự hỏi mình có lỗi jì` chẳng ?

_ Thực sự em là một cô bé rất tuyệt, chị cảm thấy hơi ghen tị vì điều đó đấy..hi hi

_ Ở lại chăm sóc Nguyệt đoàn giùm chị nha_ nó ko xấu tính đâu, chỉ tại nó trẻ con và hiếu thắng thôi_ em đừng trách nó nhé

_ Em hiểu_ mai em cũng về Hà Nội

Đến lượt Nguyệt Hương ngạc nhiên,

_ em về HN á, để làm jì

_ Em về thăm ông, ba mẹ , các má và mí ông anh nữa

_ Em đã nói với bác Trần chưa

_ chưa, còn chị , Nguyệt đoàn thì sao ạ

_ chưa, lát chị sẽ nói

_ Chị cho em đi cùng nha

_ OK, tối nay em dọn đồ phụ chị đi

_ Ko được lợi dụng a` nha

_ Thôi được oi`, dẫu sao thì em cũng dọn đồ xong rồi

_ Em về có mí ngày mà cũng dọn đồ là sao

_ Hi hi hok có jì , ý em bảo là hok có jì` để dọn nên xong rồi

_ Hai con cho bác gửi lời hỏi thăm sức khoẻ tới đại gia đình ngoài đó nha, Nguyên nữa trở lại sớm nha con _ mẹ hấn nhắc trước khi 2 chị em nó lên máy bay

_ Dạ con tụi con nhớ rồi bác_ Nguyệt Hương lễ phép_ mà Nguyên chỉ là hộ tống con về thôi mà, rồi sẽ vào sớm bác hok phải lo

_ Xin lỗi tui hok đi cùng 2 người được, này khi đưn'g giận nha tui con' phải làm một số' việc

_ Anh đi hay ko đâu liên quan jì' tới' tui , nhieu' chuyện quá đi _ nó vênh cổ lên cãi

_ hi hi hok phải khi đang giận tui hok đi cùng đấy chứ, sao phải nhăn nhó vậy_ hần cười hiền

Nguyệt Đoan mặt tỏ vẻ khó chịu khi nhìn thấy nó nói chuyện vui vẻ với hần

_ Chị lên đường bình an nha, em sẽ nhớ chị lắm_ Nguyệt Đoan sụt sịt tỏ vẻ sắp khóc nhưng trong lòng đành chấp nhận vì đã mất đi một đối thủ và hơn nữa là có cơ hội gần gũi với hần trong vài ngày tới mà không bị cản trở bởi nó. Mà sao hok thèm chào nó một câu nhỉ ?

_ Hay cô đi cùng Hương và Nguyên đi, rồi nếu muốn có thể quay lại cùng Nguyên_ hần đề nghị

_ em cũng nhớ và muốn về thăm gia đình lắm nhưng thể trạng sức khỏe không tốt bác sĩ bảo không nên đi lại đường dài nhiều_ hic hic ....nước mắt cá sấu lại được dịp tuôn ra

_ Con gửi chị Nguyệt Đoan lại cho bác giữ làm tin đó_ Nó cười toe với mẹ hần

_ Còn anh nữa, chị ý mà sút mẻ tí nào thì anh chít với tôi_ nó nghiêm mặt cảnh cáo hần

Hần buồn buồn không đáp

Tiếng loa giục nó biết sắp đến giờ bay. Nó vội cáo từ cùng với Nguyệt Hương lên máy bay

Hần đứng nhìn cái bóng nhỏ bé liêu xiêu của nó khuất dần, khuất dần, xa mãi, xa mãi

Rồi máy bay cũng cất cánh, hần thấy lòng nặng trĩu cũng ko hiểu vì sao

_ Về thôi con trai, 3 ngày nữa lại gặp Nguyên mà_ Bà Trần khoác tay hần kéo đi trong khi hần vẫn ngoái đầu nhìn theo hướng nó

Nguyệt Đoan bĩu môi dài cả thước rồi cũng quay gót bước theo

Sân bay Nội Bài : 8h sáng

Nó cùng Nguyệt Hương lĩnh kính và 2 cái valy to ụnh. Vật lộn mãi hai chị em cũng đem ra ngoài cổng . Nguyệt Hương móc từ túi ra chiếc iphone, bật nguồn định gọi taxi riêng ra đón nhưng nó ngăn lại.

_ Thui khỏi gọi đi chị, về thôi này cho mọi người bất ngờ (thực sự thì nó hơi lo lắng về quyết định của mình hay nói đúng hơn là nó sợ ông nội, không muốn ông nội buồn và thất vọng khi biết được quyết định của mình)

Còn đối với Nguyệt Hương thì việc chuyển hần về Hà Nội mà không báo trước cũng là một điều không hay mặc dù cô biết vốn dĩ cái hôn ước kia không phải của chị em cô

_ Uhm cũng được, vậy để chị gọi taxi

_ Về căn nhà nhỏ ngoại ô đi chị, em chưa muốn về nhà lúc này_ nó đan hai tay vào nhau ngước mắt lên bầu trời

Nguyệt Hương giật mình, cô nhận ra được sự khác thường trong cách cư xử của Nguyên, cô gật đầu đồng ý, cô nghĩ Nguyên cần một khoảng lặng để tĩnh táo hơn

Còn nó chưa bao giờ nó cảm thấy mệt mỏi như lúc này, giả như lúc này nó được xả vào lòng mẹ, dụi đầu vào ngực để cảm thấy ấm áp và hạnh phúc. Một giọt nước long lanh nơi khoé mắt_ Nó buồn ư. Không ! có gì buồn đâu ? _ chính nó cũng không thể hiểu được cái cảm xúc hỗn độn trong nó bây giờ. Hay đây là cái cảm giác xúc động mà Hà Nội thân yêu mang lại cho nó trong những ngày xa nhớ. Thôi mặc kệ là cái gì đi chẳng nữa, bây giờ nó cần nghỉ ngơi để ổn định tinh thần sau chuyến bay dài và có thêm chút sức lực để đối mặt với quyết định đã chọn.

_ Lên xe thôi Nguyên_ Nguyệt Hương réo tên khiến nó giật mình

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Nguyệt Hương nó hơi mỉm lòng, nó làm cho mọi người xung quanh khổ nhiều quá rồi

_ Em không sao đâu, chị đừng lo, chỉ là hơi mệt sau chuyến bay thôi_ nó trấn an Nguyệt Hương khi đã yên vị trong xe

_ Nguyên hôm nay mà cũng biết mệt hả, chắc nhớ “ai đó” chứ gì_ Nguyệt Hương chọc

_ Hic, nhớ ai đâu, nhớ con Lucky thui a', mà tại chị bóc lột sức lao động của em tới qua đấy

_ Bóc lột hồi nào hử, em tự nguyện giúp chị mà

Đẩy kính xuống nó ngoác đầu ra ngoài để gió tạt vào mặt để tĩnh táo hơn

_ Lạnh quá chị hương ơi, nó vén mấy cọng tóc bị gió thổi rồi

_ Hự...hự...hự, những tràng ho liên tiếp của Nguyệt Hương làm nó giật mình quay lại với cái mặt tội nghiệp

_ Em xin lỗi, nó nhanh chóng kéo kính lên cho không còn một ngọn gió nào lùa vào

_ Không sao đâu, em mở ra cho thoáng đi, chị quàng thêm cái khăn ở cổ là OK

_ Chị xem thường bệnh của mình quá đấy_ viêm phổi không phải là bệnh hiểm nghèo nhưng cũng ko thể chủ quan được_ Nó nghiêm khắc nhắc nhở

_ con gái đất Hà Thành mà ko chịu được lạnh, em thấy buồn cười không Nguyên_ N.Hương quay qua hỏi nó

_ Sao mà buồn cười, đó là việc rất bình thường mà. Nguyệt Hương à, mỗi người khi sinh ra không thể tự quyết định được bố mẹ mình, hình hài hay giới tính, cũng như không phải bao giờ cũng khoẻ mạnh bình thường, bệnh tật luôn là bạn đồng hành trong cuộc sống của con người, nó đến lúc con người cảm thấy buồn, mệt mỏi trước cuộc sống. _ Nó ngược nhìn vô định vào không trung_ Nó cũng đâu thể tự quyết định được số phận của chính mình, và chạy trốn có giải quyết được vấn đề gì

Nguyệt Hương không nói gì thêm, ngồi bất động

_ Em có chuyện gì phải không Nguyên_ có thể nói cho chị biết được chứ_ Nguyệt hương bắt chợt hỏi làm nó thấy giật mình

Dù Nguyệt Hương là chị nó thật và nó cũng rất tin tưởng nhưng nếu N.Hương biết thì chắc chắn ngăn cản nó. Nó muốn mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của mình

_ Dạ hok có gì đâu, em chỉ hơi mệt và đôi thôi, nhớ cô Ba quá (giúp việc của gd nó)

Chiếc taxi dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ có chiếc cổng gỗ sơn xanh và giàn hoa giấy tuyệt đẹp

_ Cô Ba ơi ! cô Ba, cháu đói quá a` _ Chưa vào đến nhà nó đã oang oang gọi to Một phụ nữ trung niên bước ra, vẻ mặt ánh lên niềm vui hiền hậu

_ Cô Ba ! con đói quá hoa cả mắt rồi nè cô Ba còn com nguội hok ?

_ Con về sao hok báo trước, ông nội con mà biết thì sao ?

_ Thì con hok về bên đó nữa,con ở đây với cô Ba lun nhá ?

_ Để cô gọi sang cho ông nội con rồi cô đi nấu com cho tiểu công chúa ăn, chịu hok ?

_ Hok , hok con về để rạo bắt ngờ cho ông nội, cô ba báo trước còn gì hay nữa, thui cô Ba đi nấu com cho con ăn đi, sắp xỉu lun rồi nè_ Nó được dịp làm nũng

_ Hic, cô Ba nhớ Nguyên thui àh, hok nhớ con nữa àh, hic hic_ Nguyệt Hương cũng nhõng nhẽo theo

_ Trời, bó tay với 2 con luôn đó, lớn rồi mà nhõng nhẽo hoài à_ Thui vào tắm rửa, thay đồ đi rồi xuống ăn com

_ Dạ, chúng con bít rồi thưa cô Ba, 2 cô nàng đồng thanh

2 chị em nó vác chung 1 cái valy lên còn cái lại nhờ anh tài xế vác giúp

_ Chị có thể ở đây không Nguyên, Nguyệt Hương e dè hỏi nó

Đây là nơi hội họp tụ tập của mí anh em nhà nó, Nguyệt Hương và cả Nguyệt Đoàn đều rất ít khi tới đây. Căn biệt thự không quá lớn nên cũng không có quá nhiều phòng, mỗi người chỉ có 1 phòng thui và không có phòng dư ngoài cái phòng khách và bếp

_ Được chứ, chị ở phòng em đi, em qua phòng anh heo ở cũng đc

_ Thui hay chị sang ở với cô Ba cũng đc

_ Cô Ba bị bệnh đau lưng khi trời trở gió chị ko nhớ à, sang đó sao mà chị ngủ được, và lại cô ý cũng khó ngủ_ chị cứ ngủ đây đi_ nó trải lại tấm ga giường rồi ấn Nguyệt hương ngồi xuống

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

_ Thui chị nghỉ đi, em qua phòng anh heo

Nó lê những bước chân nặng nhọc vào phòng, rồi dùng chân đá mạnh khép cửa phòng

Định đi tắm cho nhẹ người nhưng chợt nhớ hok mang theo quần áo sang .

_ Thôi thì mặc tạm đồ của anh heo đi_ nó chep miệng rồi bước tới tủ đồ Chọn bộ đồ có vẻ nhỏ nhất, nó bước vô nhà tắm, hơi nước ầm phả vào mặt khiến nó cảm thấy dễ chịu vô cùng. Một môi, nó thiếp đi trong bồn tắm

_ Nguyên, em có trong đó không_ Nó lơ mơ nghe được tiếng ai đó gọi mình

Tiếng gõ cửa mạnh và dồn dập kèm theo tiếng réo làm nó tỉnh hẳn, bây giờ nó mới biết mình ngủ quên trong bồn tắm , nó vội tắm rửa qua loa rồi mặc nhanh quần áo chạy ra mở cửa

_ Chị gọi em hả_ Nó hỏi tỉnh bơ

_ Uhm , sao gọi mãi em mới chịu ra vậy hả, làm chị đau tay muốn chết luôn nè`

_ Hi hi em đi tắm, chị kêu sao mở cửa được

_ Tắm gì mà lâu đi cả tiếng trước chị kêu em hok trả lời chị tưởng là em đi tắm lúc đó

_ Dạ lúc đó chắc em đang ngủ_ thui xuống ăn com đi chị

Nó nhanh chân chạy xuống trước định phụ cô Ba don com nhưng mọi thứ đều tươm tất cả rồi

_ Xin lỗi cô Ba con ngủ quên mất_ nó gãi đầu hối lỗi

_ Còn phần con đó, lát rửa chén đi ha_ cô Ba cười hiền

_ Yes, madam_ Nó giơ tay ngang trán

_ Ha ha ha, con mặc đồ của thằng Huy hả, định nhát ma cô hả_ cô ba đưa tay vuốt ngực vừa cười ha ha

Nó nhìn lại mình, ôi chúa ơi ! trông chẳng khác nào một người tí hon cả. Áo thì rộng thùng thình, quần thì dài quét đất nó thầm nghĩ_ may quá, lúc nãy chạy nhanh như dzị may mà hok vướng phải cái gì , hok thì tiu đời lun ơi . Ông heo đúng là người khổng lồ

_ Dạ, dễ thương đúng hok cô ? nó cười toe

_ Có mà dễ sợ thì có_ Cô Ba dí tay vào trán mắng yêu nó

_ Thui ăn com nào_ Nguyệt Hương giục

_ Ôi ngon quá, lâu lắm rồi con mới đc ăm món cô Ba nấu_ Ngon quá cô ba ơi

Nó ra sức ngấu nghiến những món ăn có trên bàn, và luôn miệng khen ngon . nguyệt Hương quá bất ngờ trước cách ăn uống của nó, cô ngồi im không động đậy nhìn nó ăn ngon miệng

_ Chị sao dzị ? sao hok ăn đi, nhìn em làm gì_ Nó ngược mặt lên hỏi, miệng vẫn nhai và tay thì đang ra sức với lấy viên thịt chiên giòn

Cô Ba vẫn là người hiểu chuyện nhất, cô nhẹ nhàng :

_ Nguyên, ăn từ từ thôi nào, cô không có thuốc chữa nghẹn đâu

_ Hương nữa, ăn đi con_ không cần cung cách, ý tứ gì đâu

Nguyệt Hương chưa bao giờ ăn như vậy, mặc dù có lúc cuộc sống không mấy tốt đẹp, cô từng bị cha bỏ đói, nhưng chưa bao giờ cô dám phá vỡ cung cách cư xử, giao tiếp của giới thượng lưu. Thật sự trong Nguyên có quá nhiều điều bất ngờ mà cô chưa dám nghĩ tới.

_ Thìa, đĩa đầy đủ sao hok dùng mà lại bốc bằng tay hả Nguyên_ N.Hương nghiêm mặt hỏi, một chút gì đó ko hài lòng

_ Không sao đâu, ông nội đâu có đây, ăn thìa này mới ngon chứ_ chị hok ăn lát heets ráng chịu đói nha

_ ăn thoải mái đi con, hok ai nhìn ngó gì đâu mà lo, con bé này ăn lẹ lắm đó_ hok mún đợi tới chiều thì ăn đi con

Không hiểu suy nghĩ thế nào N.Hương cũng buông thìa đĩa xuống , dùng tay bốc ăn ngon lành

_ Ê con tôm đó của em mà, em xí trước rồi nhá_ Nó đang nhai mà vẫn cố giữ khi thấy Nguyệt hương lấy con tôm cuối cùng trong đĩa

_ Hả, con này của em hả, giấy tờ sở hữu đâu_ N.Hương nói xong, ngửa cổ ném ngay con tôm vào mồm trước con mắt ảm ức của nó_ ha ha kì này lại có người dành ăn với nó rồi

Bất chợt nó lại nhớ tới hân. Không biết tên Đại Phong chết tiết giờ này đang làm jì nhì

_ Chắc cũng đang ăn cơm, hứ hok có mình dành ăn chắc hân vui lắm_ Nó vừa ăn vừa lẩm bầm

_ Em nói jì Nguyên chị nghe hok rõ

_ Dạ hok có jì, em đang tính xem chiều đi đâu

_ Uhm

Nó thấy có jì đó nhớ nhớ tới hân, _hok có ai tranh giành với mình chán thật, hok có ai đứng bên hót líu lo lúc nó rửa chén, giá mà hân có ở đây, chợt có cái jì đó cay cay nơi sống mũi_ nó trầm nghĩ, xong lại gạt ngay_ không, sao mình lại nhớ hân chứ, hân ám mình nhiều quá thôi, đẹp !đẹp ngay những ý nghĩ vớ vẩn

Cuối cùng thì cũng giải quyết được vấn đề “bụng dạ”. Nó nhanh chân leo lên phòng mình mở tủ đồ lấy đại một bộ rồi chạy qua phòng huy heo

Thay bộ đồ của mình, nó cảm thấy thật thoải mái, thật tuyệt để đi dạo phố. Nó bước chậm chậm xuống phòng khách, hok có ai. N. Hương đã về phòng , hình như đã ngủ rồi, thôi thì mình mình đi vậy_ nó chep miệng rồi tung tăng bước ra ngoài

Gió rít lên từng tiếng bên tai, hơi lạnh tấp vào mặt nó, quấn thêm chiếc khăn vào cổ, đội 1 chiếc mũ len xám , xò tay vào túi quần, nó nhẹ nhàng bước đi trông như một thằng đàn ông làm mĩ cô nàng đi đường ai cũng ngoái đầu lại suýt đâm vào gốc sấu.

Đã lâu lắm rồi nó mới lại được dạo bước trên con đường này,

_ Lạnh quá, nó khê kêu lên _ dường như mùa đông này HÀ NỘI lạnh hơn thì phải

Không hiểu mùa đông này HÀ NỘI lạnh hơn hay nó chịu lạnh kém hơn, phải chăng nó đã quen với nắng, quên mất gió_ quen với phương nam ấm áp. Hay tại trái tim hân ở đó, nó cô đơn nên thấy lạnh

_ Với thân hình khổng lồ của hân, ôm mình chắc ấm lắm nhì_ Nó buột miệng nói ra trong vô thức và mỉm cười thích thú _ rồi lại giật mình xua đuổi

Một mình lặng lẽ bước đi trên con đường vắng, chợt rừng mình khi đập lên chiếc lá khô. Nó quyết định đến siêu thị mua quà cho mọi người _ dẫu sao thì cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, vui lên nào _ nó tự nhủ với lòng mình

Rồi lại thấy một cô bé tinh nghịch nhảy chân sáo trên đường đầy lá bay

_ Một chiếc áo dạ cho mẹ nè_ nó hí hửng cầm chiếc áo dạ lông trắng ở cổ lên ướm thử

_ Gợi lại giùm tôi

_ Đôi giày thể thao cho ba nữa _ dạo này ba còn bệ vệ hok nhì, nếu thế phải bắt ba chạy bộ thôi_ nó lẩm bầm trong miệng

Nó chọn cho ông nó một chiếc áo sơ mi màu tro và một chiếc cà vạt màu đỏ tươi trông khá trẻ trung, ông chắc chắn sẽ không mặc đâu nhưng kệ_ nó thích_ nhất định nó sẽ làm nũng cho ông mặc thì thôi_ ai bảo ông không thể chứ

Thế đấy, nó thật trẻ con

Nó gặt đầu ưng ý trước đôi gang tay da đen định mua cho Huy heo_ lão này tha hồ đua xe hok sợ lạnh_ kèm theo một đôi tai thỏ màu đen nốt

Đập vào mắt nó là 2 bộ mũ đôi, kiểu dáng tương đối giống nhau nhưng có 2 màu hồng và xanh lá. Nhìn thì ai cũng biết là cặp mũ dành cho tình nhân, một trong những trang phục sốt nhất mùa giáng sinh này. Nó gặt gù rồi quyết định chọn tặng cặp mũ hồng cho đôi Hạnh- Bảo còn đôi màu xanh lá cho Trần và Nhật

Không phải là người quá kĩ tính, nó nhanh chóng chọn được quà cho gia đình và bạn bè của nó, nhưng lại không biết nên chọn jì để tặng cho hân. Nó vòng qua tất cả các shop hàng trong siêu thị mà vẫn không lựa được thứ jì ưng ý. Nếu như là trước đây nó sẽ chọn đại một thứ jì đó, nó là người vô tư mà! nhưng giờ đây nó lại không thể làm thế, nó muốn hân thực sự hạnh phúc khi nhận được món quà. Dẫu sao thì cũng sắp đi rồi, coi như một món quà để cảm ơn_ Nó tự phủ nhận lòng mình bằng những suy nghĩ ngớ ngẩn nhất có thể.

Gom tất cả đồ đã mua được đem ra quầy thu ngân, nó nhanh chóng trả tiền rồi định nhanh chóng rời siêu thị mặc dù chưa mua gì tặng cho hân. Nhưng chợt nó khựng lại khi thấy khi thấy mấy cô nhân viên đang đứng đan những chiếc khăn len quàng cổ dài loằng ngoằng. Nếu như trước đây nó thất thật bình thường, thậm chí là “thừa hơi” nhưng bây giờ nó lại muốn đan một chiếc như vậy. Chính nó cũng không thể hiểu nổi những suy nghĩ kì quặc đó. Nó đã yêu hân rồi hay chăng ?

Mua vài cuộn len màu đen, với lấy một quyển sách dạy đan, nó trả tiền tất cả rồi ra khỏi siêu thị. Đem tất cả về nhà, nó sẽ đến công ty gặp anh nó.

Nó bước vào công ty, mọi người ai có mặt trong đại sảnh đều nhìn nó với con mắt lạ lẫm, dò xét và soi mói. Nó thân nhiên bước vào thang máy không quan tâm tới những người xung quanh.

Nó định đi thẳng vào phòng giám đốc nhưng bị ngăn lại bởi một cô thư kí trẻ

_ Xin lỗi cô định đi đâu vậy _ Cô thư kí hỏi nó với thái độ không mấy niềm nở

_ Đi vào đây không để gặp giám đốc thì cô nghĩ tôi định làm gì _ nó mỉm cười tươi đáp lời cùng với ánh mắt sắc lẹm, nó rất ghét những người mượn thế của giám đốc để tỏ ra ngạo mạn như vậy

Tức giận, cô ta mỉm chặt môi

_ Xin lỗi, cô không có hẹn trước vậy nên mời ra khỏi đây

_ Ha ha ha .....!!!! sao cô biết tôi không hẹn trước, không lẽ giám đốc hẹn ai cũng phải báo cho cô biết hay sao ? _ Đúng là tôi không có lịch làm việc với giám đốc của cô, nhưng hẹn riêng thì có đấy _ Nó nháy mắt khiêu khích

_ Xin lỗi, đây là công ty, nếu có việc riêng thì cô nên đi về, giám đốc chúng tôi không tiếp ai vì việc riêng _ Cô ta nhếch mép khinh khỉnh

_ Tôi thấy cô đang mượn quyền giám đốc để ngăn cản tôi đấy _ anh ta hay cô là giám đốc vậy ?

Không muốn bàn cãi gì thêm nó sải chân bước về phía cửa, Cô ả vẫn chạy lại níu áo, kéo ra, đứng chắn trước cửa

_ Cô không được vào đây

Nó không nói gì, đẩy cô ta suýt ngã.. Định lại xem cô ta thể nào xong lại thôi, chẳng việc gì phải quan tâm đến loại người đó. Nó đẩy cửa bước vào, cô ả không thể cản được

_ Tôi đã báo trước khi vào phải gõ cửa cơ mà, cô điếc à _ tiếng lão Huy heo quát lớn làm nó giật mình

_ Thưa giám đốc tôi không nghĩ cửa chịu được sức gõ của tôi, nên không dám gõ _ nó bình thân như chẳng hề có chuyện gì

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, huy heo sững người

_ Xin lỗi sếp, tôi đã cản nhưng cô ta đẩy tôi ngã đề vào đấy ạ _ ả thư kí nói vs huy heo liếc nó một cái sắc lẹm, khinh thường

_ Cô không còn việc ở đây nữa, mau biến ra ngoài và đóng cửa lại _ Nó nói như ra lệnh

_ Cô là gì mà dám ra lệnh cho tôi _ ả ta tức giận, mặt tím bầm

_ “Anh iu” !, cô ta không không nghe lời em kia

Lão huy heo này giờ chứng kiến tất cả, xong giờ mới cất lời :

_ “bé iu” ngoan nào _ nếu không có việc gì nữa thì cô có thể ra ngoài _ không thèm ngẩng mặt lên với cô ả

Ả thư kí chắc thầm nghĩ nó là người iu của Huy heo, muốn níu lại lát nữa để phá hoại, nên ậm ừ. Ả nhìn nó với cái nhìn đầy ganh tị, thù hằn và một chút đe dọa

_ Cô không nghe tôi nói sao _ Huy heo vẫn không thèm nhìn lên, giọng đều đều

_ Dạ chào sếp, em ra ngoài _ ả cúi đầu chào, vẫn không quên liếc xéo nó một cái, nện đế giày vào nền nhà bước đi

_ Sao heo về mà hok báo trước để anh ra sân bay đón _ Huy heo gấp lại tập hồ sơ ngẩng mặt lên nhìn nó

_ Em đâu dám phiền giám đốc _ nó liếc xéo ông anh trai

_ Ông nội có nói gì không ? _ Vứt chiếc kính trắng sang một bên huy heo hỏi nó

_ Em chưa về nhà _ nó đáp tỉnh bơ

_ HẢ !!!!! _ Em ở đâu

_ Biệt thự ngoại ô_ em tưởng được gặp mí anh ở đó chứ_ sao hok thấy ai hít dợ

_ Bọn nó đang chịu đợt huấn luyện của ông, sống không nổi nữa chứ chơi bời jì nữa

_ Thôi đi nào_ Huy heo đứng lên nói với nó

_ Hả ! đi đâu cơ, em mới đến mà, một quá ảh, anh có phải hành hạ em thía hok ?

_ Ha ha ha hồi nãy còn “Thưa giám đốc tôi không nghĩ cửa chịu được sức gõ của tôi, nên không dám gõ”_ sức lực tràn trề dợ mà kêu một há_ Huy heo nhái lại lời nó

_ Nhưng mà đang giờ làm việc, hơ anh định đi đâu dợ_ em méc ba

_ BA cũng hok bóc lột sức lao động của anh như em đâu_ Anh còn chưa ăn trưa lun

Ák, em hok mún anh thành cái móc phơi đồ chứ

_ há há há_ em sẽ giúp heo anh thành “siêu mẫu xì trum”_ nó toe toét rồi nhanh chân phóng nhanh ra cửa

_ Dạ mời Giám đốc ạ !_ Nó mở cửa cúi đầu cung kính chào khi nhìn thấy bóng huy heo sát sau lưng

_ Cộp_ một cái gõ đầu đau đặng Huy heo ưu tiên dành tặng nó_ dám nói xấu anh hả

_ Hừ, phản đối hành hạ thân thể_ anh cậy lớn bắt nạt em, em méc ông cho coi_ mà xấu thật chứ còn jì nữa_ nó lảm bảm trong miệng chắc đủ cho Huy heo nghe được

_ Đầu em có vẻ vẫn cứng nhĩ_ anh thử lần nữa nhá_ ổng giơ tay lên dọa

_ Thui đầu em toàn phần mềm, anh cóc dợ hok may trần thương não bộ thì sao_ nó ôm đầu chu mỏ lên cãi_ rồi chạy biến ra ngoài

Huy heo lắc đầu rồi khép cửa phòng bước ra ngoài theo nó

_ Anh heo tấp vô, tấp vô_ nó hấp tấp khi nhìn thấy hàng bún cá trên đường

_ Thưa cô, tôi hok mún bị tạm giam vì tội vi phạm giao thông dưới sự xúi giục của trẻ con ?

_ Nhưng mà !!!_ nó ngoái lại nhìn hàng bún cá, tiếc rề

_ Chịu cô luôn, đúng là heo_ Để anh tìm chỗ đậu xe đã

Xe đi được một đoạn thì huy heo cho xe rẽ vô bãi đậu của một nhà hàng

_ Nhanh nào anh Heo, lè mè quá thôi

_ Đúng là heo, ăn là nhanh thôi

Nó sải chân bước nhanh đến hàng bún cá via hè ban nãy nhưng tìm mãi hok thấy

_ Hic hic tại anh heo hết ảk, người ta đi mất rồi_ nó nhè miệng trách

_ Được òi, để anh gọi về nhà kêu mẹ làm cho em ăn nhá

_ Ok, nhưng đừng bảo em về nhá_ để cho cả nhà bất ngờ

_ N.Hương và N.Đoan cũng đang ở cùng em hả

_ Dạ, Nguyệt hương đi cùng em, còn Nđoan thì hok về

_ Anh giúp em mang đồ về nhà trước nhá_ nó mè nheo

_ Tui mà phải làm chân “cu li” cho cô hả

_ Đi mà, thương anh Heo nhứt nhà lun_ em có quà cho anh heo nữa đó

_ Định dứt lốt trẻ con đấy hả

_ Hok thì thui, em kêu taxi chở, rồi mec ông_ nó le lưỡi

_ Thui được ời, giờ anh xử lý cái bụng xong rồi qua đó khuôn đồ về được chưa

_ Thank you anh “iư”

_ Ể , em định làm anh ể vợ hả

_ Hok, anh ể vợ rồi mà

_ Chắc phải kêu ông nội dán thông báo tìm cháu dâu quá_ há há há_ mà sao ông thiên vị thía nhò, sao chă kím vợ cho anh nhỉ ?

Nó liếc xéo anh nó rồi tiến thẳng vào nhà hàng_ đầu sao thì đc ăn miễn phí bữa nữa cũng tốt_ ha ha ha

_ Tròi, mất bỏ câu con đậu - con sắp bay_ mà liếc hoài nó bay lun đấy nhó_ ổng nói với theo

Với vận tốc của chong chóng, trong thời gian “đủ rụng 1 cái lông mi”, nó thực hiện một chuyển động tự quay quanh trục một góc 180 độ, mặt đối mặt với một tội đồ chưa đc thánh rửa tội

_ Rắc, rắc, rắc_ nó bẻ từng khớp tay, miệng cười tươi như hoa_ à không hơn hoa

_ Mới có mí ngày hok gặp, nội công em tiến bộ vượt bậc, phận làm huynh quả thực khâm phục_ Huy heo mang cái bộ mặt giả bộ, miệng nín cười làm nó tức điên lên

_ Cũng lâu rồi hok gặp, mụi mụi đây nội công vẫn thế, chắc tại sư huynh giả cả nên mất phong độ_ nó nói nhỏ vào tai huy heo_ oánh thua mụi cũng đừng nằm lẩn ra đường này ăn vạ nhá

_ Khá khen cho mụi mụi của ta, chí nam nhi ngày nào hok đỏi, ăn nói vẫn shok óc như xưa

_ Đa tạ sư huynh quá khen, mún thử 1 trận chứ_ anh em nhà này nhiễm truyền kiếm hiệp nặng lắm ời, có ai chữa giúp hok

Huy heo đi vòng qua người nó xem xét rồi chép miệng lắc đầu

_ Uhm, nhìn đồ bảo hộ có vẻ an toàn đấy, nhưng mà “vải VN chất lượng cao, còn chỉ VN chất lượng hok cao lắm đâu”, có “sao, sao đó” thì anh hok chịu trách nhiệm đâu nhá_ có lẽ tôi hok cần nói jì thêm chắc mọi người cũng hui rồi nhỉ, nếu mà chưa hui lắm thì đọc phần hồi tưởng dưới đây

Hồi tưởng:

1

Bộp, bộp, rầm, rầm, oạch_ hok cần miêu tả jì_ thêm ai cũng biết đây là diễn biến của một trận ẩu đả đường phố mà người tham gia không ai khác chính là một trong những nhân vật chính của chúng ta

Chẳng là nó đang bị các má đưa đi siêu thị để sắm đồ, đến lúc thử nó mới phát hoảng, thử nhiiu đến thía thì chiều cũng hok xong, chưa kể các má nó còn bắt xoay vòng, tạo dáng..... Thế là lên lúc các má hok để ý nó ôm nguyên cả bộ váy đang mặc lén trốn ra ngoài.

Và bao giờ cũng thế khi mà hok mong có thêm rắc rối jì_ thêm nữa thì chúng lại kéo đến càng nhiều, nó vướng phải một 3 thẳng nhóc, tóc nhuộm vàng hoe, cái răng cạo trắng hớn, cái mặt thì đen mà lại rất cong cong, hai mắt gườm gườm trông gớm chết

_ Bé xinh xinh đi đâu 1 mình vậy, cho bọn anh đi cùng với_ một tên trong bọn lên tiếng, rồi cả lũ đằng sau cất tiếng cười khà ó

_ Biến khỏi mắt tao đi nếu bọn mày còn muốn sống_ nó rít qua hàm răng đầy giận dữ

Bọn “đều” này cứ nghĩ nó cũng như những đứa con gái bình thường như chúng từng gặp nên làm tới mà đâu biết rằng mình đụng đến một cao thủ đại đen karate

_ Bé con nói nặng lời quá, anh chỉ định rủ bé đi chơi thôi mà_ một tên tiến lại khoác bàn tay nhơ bẩn lên người nó

Nhưng nó là ai chứ, chỉ với một cú vận xoắn tay nó chính thức tuyên chiến với mấy thằng côn đồ

Và rồi tôi hok nói thì chắc mọi người cũng biết kết quả trận đấu, nó thắng một cách thuyết phục nhất_ hạ đo ván 3 thằng cao to, đen hôi trước những con mắt thần phục hoặc kinh ngạc của những người đi đường

Nhưng điều tôi muốn nói đến ở đây hok phải là kết quả mà là những cú ra đòn đẹp mắt của nó. Có thể trong lúc “chiến đấu” nó đã quên mất tình hình là :
NÓ ĐANG MẶC VÁY . thế đấy, những con mắt kinh ngạc tột cùng nhìn nó là vì như vậy đó

Thôi tôi không thể nói hơn jì nữa, hãy để trí tưởng tượng của mỗi người phong phú hơn. Há há há

Kết thúc hồi tưởng

Tạm an tâm, hôm nay nó hok mặc váy . Nhưng cái “vải VN chất lượng cao, còn chỉ VN chất lượng hok cao lắm đâu” hẳn lão Huy heo đang chọc nó nhớ tới cái vụ treo tường, vượt rào trốn đi chơi của mấy anh em nhà nó.

Chả hiểu sao. Mí anh của nó đều an toàn trót lọt, còn nó thì vấn đề cũng không lớn lắm chỉ là khi nhảy xuống nó không biết rằng gấu quần bị mắc vào cái móc sắt nhỏ của tường rào. Và rồi cái gì ko muốn nó cũng đã xảy ra, tường chùng quần chắc rách mảng vải nhỏ nhưng không vải hok rách mà chỉ thì “.....”

Tức thật đấy nhưng chả thể làm gì lão Huy heo, lão ta cũng đai đen karate chứ đâu kém. Nói đại, nhờ động thủ lại gấp rắc rối như hồi bữa thì .....

_ Huỳnh đã nói vậy thì mũi đây cũng hok thêm chấp, hok lại bảo mũi đây bắt nạt người già_ nó nói rồi rào bước thật nhanh vô nhà hàng

Huy heo lắc đầu chép miệng_ con nhỏ này vẫn lóc chóc như hồi nào, sắp lấy chồng rồi mà chẳng thay đổi gì cả_ rồi cũng theo nó vô nhà hàng

Ông nội , con về rồi nè_ nó hét to, lon ton chạy trước lão Huy heo và Nguyệt Hương

_ Cầu cho heo té gãy răng, cho chừa cái tật lạnh chanh_ lão Huy heo đi sau thầm rủa vì phải lòi theo cái valy nặng

Nó nhẹ nhàng quay lại, chép miệng, thờ dài

_ già rui , trái chứng, tội nghiệp

Shock, lão Huy heo trợn mắt, há mồm, rút tay ra định cốc đầu nó. Nhg theo bản năng và kinh nghiệm đúc rút sau bao nhiêu lần chọc ngoáy, nó nhanh chân vọt lẹ, miệng hét to :

_ ák, quần từ động khẫu, không động thủ nhá .....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

_ Gâu, gâu, gâu.....!!!!!!!!!!!!!!_ con chó to gần bằng ngời từ đâu đó lao ra nhảy chồm lên ngời nó, rúc vào, liếm mặt nó, khiến nó ngã sòng xoài ra nền nhà

_ Ha ha ha , đúng là giỏi coá mắt há há há_ lão Huy heo ôm bụng còi ngặt ngặt

_ Thôi nào, Lucky, mầy làm tao bần hết rồi, dậy nào cho tao thở nữa chứ_ nó quát to khiến con chó giật mình song vẫn không chịu ngừng màn chào hỏi nồng nhiệt

Khó khăn lắm nó mới thoát khỏi “vòng tay” âu yếm của ngời hâm mộ cuồng nhiệt

_ Lucky ngoan nào, nó xoa đầu con chó khổng lồ nở một nụ cười tình nghịch, rồi quay qua lồm lảo heo gần dứt con mắt

_ Hai anh em cô định phá banh cái nhà này ra đấy hả_ có tiếng quát lớn phát ra rất gần hok nói thì chắc ai cũng biết đó là rồi nhỉ

_ Mama, con mới về mà anh heo bắt nạt con nè_ nó chạy lại ôm lấy bà Nguyễn nũng nịu, rồi kênh mặt lên với Huy heo

_ Hử, đồ con gái bám váy mẹ_ lão heo chọc nó

_ Hề hề, bám váy mẹ thì sao nào, anh cũng chui ra từ váy mẹ còn gì_ nó xò lại

_ ák , con nhỏ kia đứng đấy, hỗn lão quá_ lão Huy heo rột đuôi nó chạy khắp phòng khách

_ Ngu chi đứng lại cho anh cốc đầu, mama cứu con với_ nó vừa chạy vừa la, trông nh mấy con khi xổng khỏi chuồng ở vòn thú

_ Thôi nào !_ Nguyễn phu nhân giờ mới can thiệp

với chỉ một tiếng quát đầy uy lực, lão Huy heo đành phải tạm đình chiến

_ Nguyên , đứng ra mẹ xem nào

_ Dạ, nó lí dí, dè dặt bóc ra

_ uhm, cũng không đến nỗi, nhng nhìn hơi xanh _ con có chuyện gì àh _ bà Nguyễn do` xét

_ dạ con tăng cân đó mama, đi máy bay hơi mệt nên dji thui _ hok có sao đâu mama

_ Nguyệt hong có một hok cháu, mà sao 2 đứa về nhà hok báo trước cho cả nhà biết ?

_ Dạ cháu hok một lăm đâu ạ, về thế này mới bất ngờ chứ ạ

_ Vậy còn Nguyệt Đoan đâu, ssao hok thấy vậy ?

_ Dạ, nó đang bệnh thể nên hok về đọc ạ

_ Bệnh sao, có nghiêm trọng không, tội nghiệp

_ dạ nó không sao đâu ạ, bệnh nhẹ thôi, và lại ở trong đó có bác Trần chăm sóc cháu cũng yên tâm hơn

_ Thôi tất cả đi tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm, hôm nay ba với ông nội đi tiếp đối tác nên về muộn

_ Dạ _ 3 đứa đồng thanh lao nhanh lên phòng

Đã lâu lắm rồi nó mới tìm thấy đọc cảm giác này, thật ấm áp và dễ chịu. Một niềm vui nho nhỏ rộn lên trong tim nó.

_ Con chỉ ở nhà 2 ngày thôi, ngày kia con sẽ đi ạ ? _ nó nói nhỏ trong bữa cơm

_ Hà _ Huy heo và bà Nguyễn “kinh hoàng” tột độ khi nghe những lời nói của nó

_ Sao vậy nguyên, có chuyện gì àh _ bà Nguyễn ôn tồn hỏi

_ Dạ, có chút việc liên quan đến chuyện học hành thôi ạ, nhng con tự giải quyết đọc mà _ nó cời toe

Biết dù có hỏi thêm thì cũng chẳng ích gì, nên cả bà Nguyễn và lão Heo đều không hỏi gì thêm. Và lão Heo đã nhận ra chút gì đó bất thông của nó.

_ Có chuyện gì hả heo, kể anh nghe nào _ lão heo đa cho nó một ly cacao nóng rồi cũng ngốc mắt nhìn lên bầu trời đêm

_ Sao anh heo biết em có chuyện, hay quá nhỉ, làm ông 8 từ hồi nào dji _ nó chọc

_ chuyện ! anh là anh của heo mà lì, cái gì chẳng biết

_ Anh heo này, khi em hok có nhà, anh phải thay em chăm sóc ba, mẹ và ông nội nhé _ nó cất giọng đều đều

Lão Huy heo đặt tay lên trán nó, rồi lại sờ thử lên trán của mình

_ Hok nóng, hok sốt sao nói lạ vậy, hay là mún đi lấy chồng rồi _ ha ha ha _ heo mà cũng biết nói vậy hả, mai nắng to rồi

_ Thì em sắp đi xa phải dặn dò trước chứ _ nó cáu

_ Em đi đâu, đi xa là sao _ lão Huy heo chột nghiêm túc

_ Hơ hơ, thì ngày kia em bay vô SG rồi, chứ hok phải là đi xa àh _ nó lấp liếm, lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà thông minh ứng phó kịp thời, không thì mệt với lão heo này rồi

_ Hok định nói cho anh biết àh _ huy heo quay qua hỏi nó

_ Nói gì cơ ăk ? _ nó tỉnh bơ

_ Uhm, heo hok mún nói thì anh hok ép, dù sao thì em cũng lớn rồi, anh sẽ tôn trọng quyết định của em cố lên heo nhé, rồi tất cả sẽ tốt đẹp cả thôi.

_ Dạ, cảm ơn anh heo _ nó cời buồn

_ Cời toi lên nào, mặt đã xấu lại còn nhăn nhó, giống con khi già ghê, Thôi anh đi ngủ đây, bị em hành xác cả ngày rồi

_ Ngủ gấp ác mộng nha anh heo _ nó gọi với khi bóng heo anh đã khuất sau cánh cửa

Giờ đây chỉ còn mình nó trên ban công lộng gió tay cầm tách cacao suy nghĩ vẩn vơ

Vào phòng nó lôi cuộn len và cuốn sách dạy đan , bắt tay vào việc học + thực hành luôn. Những mũi đan đầu tiên xộc xệch, nh thể muốn rút ra khỏi mũi đan. Dần những mũi đan đều hơn và chắc chắn hơn. Và nó bỗng thích cái công việc mà theo nó tróc đây đánh giá là vô vị+ chán ngắt . mệt, mắt nó dần khép lại trên tay vẫn cầm chiếc khăn đang đan dở

_ Ê nguyên, bọn ta ở đây_ nhỏ Hạnh vẩy tay tíu tíu khi thấy nó bước ra

_ Nghe cái giọng réo “kính dị” của mi ta cũng biết ời , khỏi vẩy đi mi_ nó rảo bước lại gần không quên chọc ngoáy nhỏ Hạnh

Nhỏ Hạnh xì mặt, quay đi, giả vờ dối

_ Có người dối rồi kìa_ nhỏ Trần vô tư nói to

_ Thui nào, tiểu thư Hạnh xinh đẹp cho ta xin lỗi_ nó ăn năn

Nhỏ Hạnh vẫn không thèm quay lại, giả vờ giận dối tiếp. Thấy cái vẻ con nít, ngổ ngỗ của Hạnh, Trần không khỏi phì cười. Còn nó biết không hiệu quả nên móc túi áo ta 3 cái kẹo mút xoè ra trước mặt nhỏ Hạnh dụ dỗ. Nó chép miệng

_ Tiếc thật đấy, hàng độc giáng sinh đấy, số lượng có hạn, ta đặt mãi mới mua được đó, không ăn thì phí nhĩ

_ Ồ ha, Hạnh nó dối rồi, thui ta với mi chia nhau ha_ Trần liến thoắng

_ Đâu, đâu, giận hồi nào đâu_ Ta với mi là bạn tốt phải hem Nguyên_ Nhỏ Hạnh nói miệng cười toe, tay giựt phất cả 3 cây kẹo trên tay nó, chạy biến

_ Ê, của ta nữa, ta cũng chưa được ăn mà_ 2 nhỏ bạn đuổi theo Hạnh quyết dành lại mí cây kẹo mút

Từ xa 3 chàng hoàng tử, lác đầu chép miệng, đến lúc các cô mới lớn hơn được chứ

_ Mí cô định ăn ngủ luôn ở đây hay sao dzị ? _ Nhật lộ mặt ra khỏi góc tường giục bọn nó

_ Chắc vậy đó_ 3 nàng đồng thanh làm 3 chàng giật mình

Tội nghiệp, chả biết 3 chàng nấp ở đây lâu chưa

_ Các cô thương thân tui tui dzối_ bảo lên tiếng năn nĩ

_ Tui tui có bắt mí người đi theo đâu, lại còn trốn ở đó nữa, hay nhĩ_ Hạnh phản pháo

Bực mình 3 thằng xông ra kéo bọn nó lôi đi, làm 3 nàng được một phen bất ngờ, miệng há hốc. 3 chàng này trước nay có bao giờ dám cãi lời hay chống đối bọn nó đâu

_ Mí anh định đưa tui tui đi đâu dzị, còn valy của tui nữa_ nó lên tiếng

_ Tui đưa tài xế mang về rùi , cô hok phải lo, còn giờ đi đến khu vui chơi_ hấn nhìn nó, chớp mắt

Hoi bực mình nhưng vừa nghe thấy được đến khu vui chơi nó hết giận liền, hí hửng giựt tóc hấn:

_ Ê, sao hum ni tốt dzữ dzị cà, có âm mưu jì hem dzị

_ Cô nghĩ có hà, dzị thui khỏi đi, mình về đi ha_ hấn khoát tay 2 thằng bạn quay đầu xe

Chẳng mấy khi được đi chơi thoải mái, và cũng có thể đây sẽ là lần đi chơi cuối cùng với hấn. Nó sẽ coi như đây là một kỉ niệm

_ Ê, thui, gần tới rùi mà, đã trót rùi thì đi luôn đi ha_ nó gạ gắm

Hấn không nói jì, cho xe đi tiếp , không khí nặng nề gượng gạo bao trùm trong xe, không ai ho he một lời nào

Xe dừng trước khu vui chơi, nó hí hửng bước xuống. Hấn đậu xe xong, quay lại nhìn nó mà không khỏi buồn cười

Giả bộ mặt lạnh lùng hấn hùng hổ tiến lại chỗ nó, nắm chặt tay nó kéo đi. Còn nó thì mắt trợn ngược lên vì ngạc nhiên quá đỗi

_ Thả tay tui ra, còn Trần, Hạnh, Nhật ... không để nó nói hết hấn đã cất lời

_ Cô không thấy mình là kì đà cản mũi àh ? tòi muốn chơi tàu lượn siêu tốc, đi thôi_ hấn nắm chặt tay nó kéo đi như sợ mất đi một thứ quý giá

Bị lôi đi một cách vô lí và thô bạo nó cảm thấy vô cùng khó chịu, cố rút tay ra khỏi tay hấn nhưng... hấn nắm chắc thế nào thì ai cũng biết rồi đấy. Nó cúi

_ Đau quá, thả tay tui ra, anh thích chơi thì đi đi, mắc mớ gì tới tui

Hắn không nói gì, cứ tiếp tục nắm lấy tay nó rồi đi. Cục tức trào lên nhưng nó chẳng thể làm gì được chỉ có thể lẩm bẩm rủa thầm. Mà sao hum nì hắn lại thả nhờ- nó thăm nghĩ- mình có đặc tội gì với hắn không nhi_ đồ thần kinh . Hôm nay lại không sống yên được rồi

_ Cô rủa tôi khá nhiều rồi đấy, đủ chưa vậy_ hắn quay mặt dừng lại, cười nham nhở

Chột dạ, nhưng rồi nó chối bay:

_ He he, tại anh chưa già đã kém, tui có rủa hùi nào đâu, tui bảo trông anh bánh trai đấy chứ

Bất giác hắn quay đi mỉm cười còn nó thờ phào_ hú hồn

_ Mà sao phải sợ hắn kia chứ, đồ dờ hơi

_ Lên đi_ hắn lên tiếng, không to nhưng làm nó giật mình

Bận cãi nhau nãy giờ, nó không để ý. giờ mới nhận ra cả khu vực này chỉ có 2 tui nó

_ Sao hèm có ai dzì_ nó ngo ngác hỏi

_ Tui bắt đóng cửa_ hắn trả lời cộc lốc

_ Why ?

_ Thích.

_ ừ cơ, anh có bị gì hok dzì ?

_ chắc có_ mà sao cô nói nhiều thế ?_ giờ chơi hok ?

_ Hok, tui hok thik

_ Tại sao ?

_ Chơi có 2 người, chán phèo àh_ mở cửa lại đi ha

_ Hok , tui bị vậy hèm có chơi đc

_ Vậy thui, tui đi máy bay mệt lắm, hèm chơi đâu

_ Sorry, để tui đưa cô về

_ Tui chưa muốn về

_ Mệt mà hok về, lát nữa xiu tại đây tui hèm có đem về được đâu

_ yên tâm, tui khoẻ lắm, đi dạo với tui hèm_ nó cười hơi buồn

Hắn khẽ gật rồi nhẹ bước theo nó

Có hai con người bước đi trên hai đường thẳng song song .

Hai đường thẳng song song sẽ gặp nhau ở vô cực

Khi nào hai ta sẽ gặp nhau ?

Nó ngồi xuống chiếc ghế đá, đặt dưới gốc của cây bàng già. hắn ngồi xuống bên cạnh

_ mệt chứ ?_ hắn hỏi

_ Một chút_ nó đáp lại, mắt lim dim_ giờ thì tui thấy buồn ngủ

_ Cho nhờ bờ vai nè, tui tính rê thui

_ Ồ ha, tui nhờ một lát, cứ ghi nợ đó nha

Nó vô tư tựa đầu vào vai hắn, thanh thân nhắm nghiền đôi mắt lại .Mặc cho ngày mai thế nào đi chăng nữa. Hắn ngồi đó không nhúc nhích, sợ nó tỉnh

đây, sợ một thứ gì đó vô cùng quan trọng sẽ vụt mất. Hăm cứ ngồi như vậy cầu mong cho hạnh phúc mong manh kéo dài mãi.

Sương đêm lạnh phả vào người làm nó tỉnh giấc

_ Tui ngủ lâu vậy hả, sao hem đánh thức tui dậy? _ nó vừa dụi mắt vừa hỏi

_ Tui cũng mới thức dậy thui, mà cô tưởng đánh thức cô dậy dễ lắm hả

_ sorry nha, thui về nào, nó đứng dậy quay đầu chìa tay cho hấn

_ Đợi đã

Hấn rút một chiếc hộp nhỏ làm bằng kim loại, bên ngoài bọc lớp vải nhung đỏ

_ jì vậy_ nó đưa mắt hỏi

_ Thì cô cứ cầm lấy đi_ hấn nói rồi bỏ đi để lại một mình nó đứng đó

Nó mở nắp hộp, một chiếc dây chuyền đeo cổ làm bằng vàng trắng, gắn với một mặt đá màu xanh dương. Phải nói hấn quả là có con mắt tinh tế. Mà khoan đã, chưa hết bên trong mặt đá là chữ “N” được làm tinh xảo (nhìn có vẻ giống như kết tủa AgCl trong dung dịch CuSO₄). Nó ngơ ngác nhìn chiếc dây chuyền (như bị thôi miên) ngược lên thì hấn đã đi khuất từ lúc nào. Giật mình, nó bỗng cảm thấy sợ hãi. Không phải nó sợ bóng đêm đang bao phủ xung quanh, nó sợ phải cô đơn một mình bước đi, sợ rằng nó sẽ ngoảnh mặt lại, sợ rằng nước mắt nó sẽ rơi, sợ rằng nó sẽ chẳng thể bỏ lại tất cả.

Có chút gì đó mệt và cả đặng nữa đọng lại trên khoé mắt. Không nó không khóc, không thể khóc. Nó phải đi thôi “dù chỉ một mình”, phải! chính nó đã chọn như vậy, nó phải bước đi, sẽ không khóc, sẽ chẳng quay đầu lại. Định đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt mặn chát, nhưng đã có một bàn tay to lớn và ấm áp đã thay nó làm điều đó.

_ đừng khóc nè thế chứ, xấu quá, khi sợ ma hả_ một giọng nói quen thuộc và ấm áp vang lên bên tai nó

_ Ai bảo tui sợ ma, mà anh về rồi cơ mà_ nó héch mặt lên cãi lại

_ Thật hok dzì, thế ai vừa khóc nè đó

_ Khóc đâu, có cái gì ở trong mắt thui àh

_ Thật hả, đưa tui xem nào_ hấn tưởng thật, kéo mặt nó sát lại gần, nhìn chăm chăm vào mắt.

Nó vội vàng đẩy hấn ra, mặt đỏ bừng (may mà trời tối)

_ thôi khỏi, tui gạt ra được rồi. _ nó quay mặt đi_ sao anh hok về đi ?

_ Àh, tui định về nhưng nhớ ra là mình đánh rơi một thứ quan trọng, nên quay lại tìm

_ Thật hả (thoáng thất vọng), anh làm rớt cái gì vậy, để tôi tìm giúp

_ Không cần đâu, tôi tìm thấy rồi

_ Vậy về thôi_ nó quay đi_ cái quái gì thế nhì (quả thực là ngốc)

Hấn lẽ đẽo theo sau, cười mím lác đầu. Cô thật ngốc, cô nàng của tôi ời. Muốn khóc thì cứ khóc đi, sao phải làm thế chứ. Sao cô không cho tôi biết cô đang nghĩ gì, sao cứ để tôi như một thằng ngốc thế này. Cô không biết thứ quan trọng nhất của tôi sao ? Tôi không đành lòng để lại nó, nhưng tôi phải làm vậy thôi.

Ánh đèn cao áp phía xa rọi vào khuôn mặt nó, long lanh hai hàng nước mắt.

_ Cô làm sao vậy, sao hok chịu nói dzì_ hấn quát lên có vẻ hơi giận dữ

_ Tui hok sao, chỉ là chân đi nhiều, ngồi lâu nên hơi đau thui_ nó nói dối_ anh công tui đi, tui hết khóc liền àh

_ Lên đi, hấn lom khom cúi người xuống

_ Cám ơn, anh cứ ghi nợ đó nhé, tui sẽ trả đủ

Mím cười xót xa, nó tự nói với lòng mình đây sẽ là lần cuối nó mềm lòng. Lần cuối rồi, cho tôi làm nũng anh chút nhé. Xin cho tôi một lần được là tôi

_ Tặng anh này, nó chìa hộp quà to được gói gém cẩn thận với những chiếc nơ xinh xắn , rồi bỏ lên phòng trước để lại một thằng ngốc đứng một mình .

Có phải hôm nay là giáng sinh ?

*****

Có những thứ mất rồi không bao giờ tìm thấy, đó ắt không phải của mình

Có những thứ ta không thấy bao giờ nhưng nó là của mình, dù thế nào đi chăng nữa

Có những thứ mang đi tất cả lúc này, nhưng có thể nó sẽ mang về tất cả vào một lúc nào khác.

Có những thứ mang đi một kết thúc, sẽ đem lại cho ta một khởi đầu.

Có hai chiếc máy bay cùng cất cánh mang hai con người rời xa nhau, mang lại một thử thách trong tình yêu, mang lại một cơ hội cho một khởi đầu mới. Và quan trọng hơn, nó là định mệnh.

5 năm sau

Trên một chuyến xe buýt, gần cửa ra vào có một cô bé, cổ mang sợi dây chuyền định mệnh, tai đeo chiếc tai nghe Ipod chân nhịp theo tiếng nhạc.

Xe buýt dừng, một chàng trai đeo kính gọng trắng, cổ quàng một chiếc khăn len xám bước lên xe, loay hoay tìm chỗ ngồi giữa chiếc xe chật hẹp.

_ Cô vui lòng nhường tôi phần ghế còn lại chứ_ chàng trai lịch sự hỏi cô bé

Giật mình, cô bé quay đầu lại, sững sờ. Vẫn chiếc khăn đó, vẫn khuôn mặt đó_ tất cả đều là của cô.

_ Tôi đã mắc nợ anh thì phải_ cô bé lùi vào sát cửa sổ

_ Không, cô không nợ gì tôi cả, nhưng ... CÔ THUỘC VỀ TÔI, mãi mãi đây_ hấn ôm chặt nó vào lòng, không buông, và cũng không bao giờ buông ra nữa

Có ai biết chiếc xe này đang dừng lại trước cổng nhà thờ

Nó ngồi xuống chiếc ghế đá, đặt dưới gốc của cây bàng già. hấn ngồi xuống bên cạnh

_ một chút ?_ hấn hỏi

_ Một chút_ nó đáp lại, mắt lim dim_ giờ thì tui thấy buồn ngủ

_ Cho nhờ bờ vai nè, tui tính rê thui

_ Ờ ha, tui nhờ một lát, cứ ghi nợ đó nha

Nó vô tư tựa đầu vào vai hấn, thanh thản nhắm nghiền đôi mắt lại. Mặc cho ngày mai thế nào đi chăng nữa. Hấn ngồi đó không nhúc nhích, sợ nó tỉnh dậy, sợ một thứ gì đó vô cùng quan trọng sẽ vụt mất. Hấn cứ ngồi như vậy cầu mong cho hạnh phúc mong manh kéo dài mãi.

Sương đêm lạnh phả vào người làm nó tỉnh giấc

_ Tui ngủ lâu vậy hả, sao hém đánh thức tui dậy ?_ nó vừa dụi mắt vừa hỏi

_ Tui cũng mới thức dậy thui, mà cô tưởng đánh thức cô dậy dễ lắm hả

_ sorry nha, thui về nào, nó đứng dậy quay đầu chìa tay cho hấn

_ Đợi đã

Hấn rút một chiếc hộp nhỏ làm bằng kim loại, bên ngoài bọc lớp vải nhung đỏ

_ jì vậy_ nó đưa mắt hỏi

_ Thì cô cứ cầm lấy đi_ hấn nói rồi bỏ đi để lại một mình nó đứng đó

Nó mở nắp hộp, một chiếc dây chuyền đeo cổ làm bằng vàng trắng, gắn với một mặt đá màu xanh dương. Phải nói hấn quả là có con mắt tinh tế. Mà khoan đã, chưa hết bên trong mặt đá là chữ “N” được làm tinh xảo. Nó ngơ ngác nhìn chiếc dây chuyền ngược lên thì hấn đã đi khuất từ lúc nào. Giật mình, nó bỗng cảm thấy sợ hãi. Không phải nó sợ bóng đêm đang bao phủ xung quanh, nó sợ phải cô đơn một mình bước đi, sợ rằng nó sẽ ngoảnh mặt lại, sợ rằng nước mắt nó sẽ rơi, sợ rằng nó sẽ chẳng thể bỏ lại tất cả.

Có chút gì đó mệt mỏi và cả đặng nữa đọng lại trên khoé mắt. Không nó không khóc, không thể khóc. Nó phải đi thôi “dù chỉ một mình”, phải! chính nó đã chọn như vậy, nó phải bước đi, sẽ không khóc, sẽ chẳng quay đầu lại. Định đưa tay lên quệt đi giọt nước mắt mặn chát, nhưng đã có một bàn tay to lớn và ấm áp đã thay nó làm điều đó.

_ đừng khóc nè thế chứ, xấu quá, khi sợ ma hả _ một giọng nói quen thuộc và ấm áp vang lên bên tai nó

_ Ai bảo tui sợ ma, mà anh về rồi cơ mà _ nó hếch mặt lên cãi lại

_ Thật hok dzì, thế ai vừa khóc nè đó

_ Khóc đâu, có cái gì ở trong mắt thui àh

_ Thật hả, đưa tui xem nào _ hấn tưởng thật, kéo mặt nó sát lại gần, nhìn chăm chăm vào mắt.

Nó vội vàng đẩy hấn ra, mặt đỏ bừng

_ thôi khỏi, tui gạt ra được rồi. _ nó quay mặt đi _ sao anh hok về đi ?

_ Àh, tui định về nhưng nhớ ra là mình đánh rơi một thứ quan trọng, nên quay lại tìm

_ Thật hả, anh làm rớt cái gì vậy, để tui tìm giúp

_ Không cần đâu, tui tìm thấy rồi

_ Vậy về thôi _ nó quay đi _ cái quái gì thế nhỉ

Hấn lẽ theo sau, cười mỉm lắc đầu. Cô thật ngốc, cô nàng của tôi ời. Muốn khóc thì cứ khóc đi, sao phải làm thế chứ. Sao cô không cho tôi biết cô đang nghĩ gì, sao cứ để tôi như một thằng ngốc thế này. Cô không biết thứ quan trọng nhất của tôi sao ? Tôi không đành lòng để lại nó, nhưng tôi phải làm vậy thôi.

Ánh đèn cao áp phía xa rọi vào khuôn mặt nó, long lanh hai hàng nước mắt.

_ Cô làm sao vậy, sao hok chịu nói dzì _ hấn quát lên có vẻ hơi giận dữ

_ Tui hok sao, chỉ là chân đi nhiều, ngồi lâu nên hơi đau thui _ nó nói dối _ anh công tui đi, tui hết khóc liền àh

_ Lên đi, hấn lom khom cúi người xuống

_ Cảm ơn, anh cứ ghi nợ đó nhé, tui sẽ trả đủ

Mỉm cười xót xa, nó tự nói với lòng mình đây sẽ là lần cuối nó mềm lòng. Lần cuối rồi, cho tôi làm nũng anh chút nhé. Xin cho tôi một lần được là tôi

_ Tặng anh này, nó chia hộp quà to được gói gém cẩn thận với những chiếc nơ xinh xắn , rồi bỏ lên phòng trước để lại một thằng ngốc đứng một mình .

Có phải hôm nay là giáng sinh ?

*****

Có những thứ mất rồi không bao giờ tìm thấy, đó ắt không phải của mình

Có những thứ ta không thấy bao giờ nhưng nó là của mình, dù thế nào đi chăng nữa

Có những thứ mang đi tất cả lúc này, nhưng có thể nó sẽ mang về tất cả vào một lúc nào khác.

Có những thứ mang đi một kết thúc, sẽ đem lại cho ta một khởi đầu.

Có hai chiếc máy bay cùng cất cánh mang hai con người rời xa nhau, mang lại một thử thách trong tình yêu, mang lại một cơ hội cho một khởi đầu mới. Và quan trọng hơn, nó là định mệnh.

5 năm sau

Trên một chuyến xe buýt, gần cửa ra vào có một cô bé, cô mang sợi dây chuyền định mệnh, tai đeo chiếc tai nghe Ipod chân nhịp theo tiếng nhạc.

Xe buýt dừng, một chàng trai đeo kính gọng trắng cổ quàng một chiếc khăn len xám bước lên xe, loay hoay tìm chỗ ngồi giữa chiếc xe chật hẹp.

_ Cô vui lòng nhường tôi phần ghế còn lại chứ _ chàng trai lịch sự hỏi cô bé

Giật mình, cô bé quay đầu lại, sững sờ. Vẫn chiếc khăn đó, vẫn khuôn mặt đó _ tất cả đều là của cô.

_ Tôi đã mắc nợ anh thì phải _ cô bé lùi vào sát cửa sổ

_ Không, cô không nợ gì tôi cả, nhưng ... CÔ THUỘC VỀ TÔI, mãi mãi đây_ hấn ôm chặt nó vào lòng, không buông, và cũng không bao giờ buông ra nữa

Có ai biết chiếc xe này đang dừng lại trước cổng nhà thờ

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Công Chúa Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.